

Giới thiệu Định Mệnh Trái Ngang

Định Mệnh Trái Ngang là một câu chuyện về cuộc đời của cô và hắn. Có lẽ đây là duyên nợ hay là định mệnh sắp đặt cô không cần biết, nhưng trước mắt có lẽ cô đã sai lầm khi chọn hắn...

Cô là một phụ nữ đã hai mươi tuổi và đã có chồng, trước đó cô là một con người xinh đẹp và giỏi võ, ai cũng muốn cô nhưng cô thì lại muốn hắn. Hai người đã yêu nhau và trở thành vợ chồng, câu chuyện thảm của cô đã bắt đầu từ đó khi mà hắn lại như một con sư tử lúc nào cũng bắt nạt cô...

Cô tức giận, không chịu được nữa liền cho hắn một cái đá của mình. Nào ngờ hắn lại là một tên đã thông minh mà còn nhanh lẹ, hắn đã chụp được cô và đè cô xuống như một con thỏ trong chuồng. Liệu câu chuyện gia đình bọn họ sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lâm Nhã Băng năm nay hai mươi tuổi, cao 1m65, tính tình trẻ con ưa nổi loạn, nước da trắng hồng, đôi môi ánh đào lúc nào cũng đỏ mọng, ánh mắt long lanh tinh nghịch, lông mày hình cánh phượng, khuôn mặt trái xoa khá ái xinh đẹp.

Nhìn Băng cho người khác cảm giác đang chạm vào một công chúa được sinh ra và lớn lên trong một tòa lâu đài của một vương quốc nào đó.

Nhưng Băng không được may mắn như thế, ngay từ khi lên năm tuổi Băng đã mồ côi cha mẹ, Băng không biết cha mẹ ruột của mình là ai và lý do vì sao mình lại phải sống trong cô nhi viện cho đến năm mười tám tuổi.

Cả tuổi ấu thơ, Băng phải học cách tự sinh tồn, học cách tự lập, tự rèn luyện bản thân mình.

Tuy rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng màu hồng nhưng vốn là người lạc quan, lại yêu đời nên Băng không cảm thấy cuộc sống của mình là địa ngục mà ngược lại từng ngày trôi qua, Băng đều tận hưởng từng giây từng phút để sống và làm những việc mà Băng thích.

Sở thích lớn nhất của Băng là chụp ảnh và viết lách.

Băng thường hay lang thang khắp các con đường và khắp nơi để chụp ảnh và lưu lại mọi cảnh vật xung quanh mình vào ống kính.

Băng cũng ghi lại những điều tai nghe mắt thấy để lấy tư liệu cho những tác phẩm sắp tới.

Mặc dù mới hai mươi tuổi nhưng Băng đã xuất bản được hai cuốn sách và có vô số bức ảnh nổi tiếng.

Tuy thu được không ít tiền bạc nhưng Băng lúc nào cũng rỗng túi, với một người vô lo vô nghĩ như Băng thì chuyện để dành dụm tiền bạc và lo ngày mai chết đói là không hề có.

Băng không coi những thứ đó vào đâu, nếu quá khó khăn, Băng sẽ không ngần ngại quay trở về cô nhi viện, ăn vài bữa và ở lại chơi mấy hôm, sau đó sẽ tìm cách kiếm ra tiền sau.

Mẹ bề trên ở tu viện luôn lắc đầu chịu thua trước tính cách có một không hai của Băng. Nhưng vì Băng là một cô gái dễ thương, hay cười và tốt bụng nên ai cũng quý mến và thương yêu.

Mỗi lần kiếm được tiền, Băng đều gửi về cô nhi viện giúp các em nhỏ ở đây.

Băng thương cho số phận cô cút, không nhà không cửa, và thiếu vắng tình thương cha mẹ của các em.

Băng thấy chúng cũng đáng thương, cũng tội nghiệp như mình, nên ngay từ khi còn nhỏ, Băng từng hứa với lòng là chỉ cần mai sau khi lớn lên, khi đã làm ra tiền, Băng sẽ cùng các mẹ bề trên chung tay gánh vác lo cho các em.

Cũng may Băng là một người có nhiều tài vật nên không đến nỗi không thể kiếm ra tiền và đủ sức lo cho các em được một phần nào đó.

Ngồi trên tàu, Băng toàn thân đau nhức, chơi cả ngày hôm qua với các em nên hôm nay Băng đi không nổi.

Nếu không phải vì cuộc gọi của ông sếp trong tòa soạn báo, Băng đã không phải gấp gáp đi về thế này.

Nằm dài trên ghế đá. Băng càu nhàu.

Chết tiệt ! Sắp nghỉ Tết đến nơi rồi mà ông ta vẫn không tha cho mình. Chẳng phải mình đã nộp bài viết cho tuần sau là gì ? Sao ông ta còn gọi mình về

gấp như thế, được hay có một vụ án nào đó mới nên ông ta mới cần đến mình ?

Nghĩ đến đây, Băng tươi tỉnh hẳn. Băng vốn là người ưa mạo hiểm, lại thích phiêu lưu nên thường xuyên đi công tác ở bên ngoài và được sếp giao cho những công việc khó.

Băng thích thử thách và thích công việc có nhiều áp lực.

Mặc dù không được làm những công việc thông thường như những đồng nghiệp khác nhưng Băng lúc nào cũng vui vẻ, lúc nào cũng tươi cười, nhìn Băng ai cũng tưởng Băng có một cuộc sống nhàn nhã và sung sướng lắm.

Nhưng thân phận và cuộc sống của Băng lại trái ngược hoàn toàn.

Đến ga, tàu dừng chuyển bánh, Băng lấy hành lý.

Vươn vai, Băng bước xuống.

Quần Jean, áo phông màu trắng ở giữa có in hình một cầu thủ bóng chày, mũ le đội lệch che kín hai đôi mắt và vầng trán nhỏ xinh tinh nghịch, áo khoác buộc ngang eo, chân đi một đôi giày màu xám, mái tóc đen dài bay phất phơ trong gió.

Trông Băng giống như một cô gái bụi đời, ngang ngạnh và nghịch ngợm, điểm khác biệt duy nhất là trên môi Băng lúc nào cũng nở một nụ cười.

Băng là hình ảnh lẫn lộn giữa một bên là Thiên sứ, một bên là Tiểu quỷ.

Kéo lê hành lý phía sau, Băng bước đi.

Bây giờ là tám giờ sáng, cô nhi viện cách chỗ Băng sống và làm việc hai giờ đi tàu nên Băng thường xuyên bắt một chuyến tàu lúc năm giờ sáng.

Thời gian chờ đợi, cộng thời gian đi chuyển cũng gần của Băng hết ba tiếng.

Mặc dù đi lại xa xôi và phiền hà nhưng Băng lại rất thích và cảm thấy thoải mái.

Đối với một người ưa hoạt động và thích đi ra ngoài như Băng, càng đi xa càng tốt, thậm chí phải đi tàu mất mười ngày hay cả năm, Băng cũng không có than phiền gì mà ngược lại rất hoan hỉ.

Ánh nắng le lói chiếu thẳng xuống mặt đất, mùi rác thải, mùi mồ hôi người, mùi thuốc lá khiến Băng nghẹt thở.

Băng nhăn mũi, xúc giác của Băng tạm thời bị ngừng trệ bởi vì mùi vị khó chịu ở xung quanh đang hòa quyện lại.

Ga tàu là thế, dù có được dọn dẹp vệ sinh vẫn không làm sao dọn dẹp hết được rác thải, những mẩu thuốc lá, túi bóng, đồ ăn do hành khách đi tàu vứt lại.

Băng ghét không khí ồn ào, náo nhiệt và xô bồ của mọi người đi đón người thân đi tàu, hay những bà buôn bán nhỏ đang rao bán hàng oang oang như những chiếc loa phóng thanh.

Ở đây nếu không cẩn thận có thể bị cướp giật và móc túi.

Băng chưa từng bị ai móc túi hay cướp giật bởi vì Băng là một người không phải chỉ có cái vỏ bề ngoài yếu điệu thực nữ.

Băng biết võ, cộng thêm tính tình không sợ Trời không sợ Đất nên trong mọi trường hợp Băng cũng liều mạng mà xông lên.

Người ta nói “Vua cũng phải thua thằng cùn” nói gì đến một kẻ không coi tính mạng mình vào đâu như Băng.

Băng vừa bước ra khỏi nhà ga, lập tức có mấy bác lái xe ôm đeo bám Băng, họ mời chào Băng đi xe và hứa sẽ giảm giá cho Băng nếu Băng chịu đi xe của họ.

Băng lắc đầu cười, Băng từ chối.

Trước khi trở về, Băng đã nhờ một người bạn trọ cùng nhà đi đón nên Băng không cần phải thuê xe ôm hay tắc xi về nhà.

Nghĩ đến mấy mươi nghìn trong túi bị bốc hơi, Băng thấy hơi xót.

_Băng !

Vừa nhắc đến cô bạn thân đã thấy bóng dáng của Hoa đang tươi cười vẫy tay gọi lại.

Băng mỉm cười sung sướng, cũng may cô bạn đã đợi sẵn, nếu không Băng phải chờ dài cổ.

Băng đi nhanh về chỗ Hoa đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hoa và Băng làm bạn với nhau được hơn bốn năm.

Cả hai cùng học chung một trường đại học, cùng đi làm chung một công ty nên họ khá thân thiết.

Lúc đầu cả hai sống ở hai nơi khác nhau, nhưng thấy nếu sống như vậy thì lãng phí và đắt đỏ quá nên mới dọn về sống chung.

Nhờ sống chung cả hai tiết kiệm được rất nhiều tiền, và giúp đỡ nhau được rất nhiều việc trong cuộc sống.

Tình cảm của họ được bồi đắp và lớn dần theo từng năm tháng.

Bây giờ họ giống như hai chị em ruột thịt trong nhà.

Thỉnh thoảng Băng cũng được Hoa mời về quê chơi. Bố mẹ Hoa rất thích và yêu quý Băng như con gái của họ.

Băng đã nhận bố mẹ Hoa là bố mẹ nuôi.

_Chờ tao có lâu không ?

_Tao cũng vừa mới đến thôi.

Băng chuyển hành lý lên đầu xe. Hoa nhăn mặt.

_Tao không hiểu mày về cô nhi viện chơi có mấy hôm thôi, mày đâu cần phải mang nhiều hành lý như thế ?

Băng vỗ vai Hoa.

_Tao biết chứ, trong này chỉ có hai bộ quần áo thôi, còn đâu đều là sách và máy ảnh của tao.

Hoa choáng váng.

_Mày đúng là con hâm. Đi chơi có mấy ngày mấy sợ sách bị mốc hay sao mà phải mang theo để đọc.

Băng gõ nhẹ vào đầu Hoa.

_Tao cảm mày không được chứ tao là hâm, nếu không tao sẽ cho mày biết tay.

Hoa không lạ gì tính cách nóng nảy Băng. Băng là người thường xuyên dùng tay thay cho dùng miệng.

Trong bất cứ trường hợp nào, Băng cũng có thể thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Hoa, nhưng không phải là đánh đau, đánh đến nỗi thâm tím cả mình mẩy hay phải nằm viện mà chỉ là những cái tát nhẹ vào má, những cái cốc yêu vào đầu, và những cái bẹo nhoi nhói vào tay.

Hoa có tức, có phản đối, có giận dữ cũng không khiến cô bạn thân thay đổi tính cách của mình, mỗi lần như thế Băng chỉ cười vô tội, xin lỗi và nịnh vài câu, một lát sau lại đầu vào đấy.

Hiểu tính của Băng nên riết rồi Hoa cũng quen và không còn thắc mắc như trước nữa.

Cầm lấy tay lái, Băng bảo Hoa.

_Cậu ngồi xuống phía sau đi.

Hoa thắc mắc.

_Cậu định chở mình sao ?

_Không lẽ cậu có thể chở được mình cùng với đồng hành lý này ?

Hoa ngán ngẫm và hơi ớn khi nhìn chiếc va ly to kèn cang của Băng.

Mặc dù biết mình không thể chờ được Băng cùng với đồng hành lý kia nhưng mà để cho Băng chờ chẳng khác gì tự đưa sinh mạng mình cho một con ma tốc độ.

Băng là chúa đi đầu và phóng nhanh. Đã mấy lần Hoa chết khiếp và hét ầm lên vì hãi.

Hoa hồi hận vì đã đi đón Băng. Hoa ước giá mà Hoa bảo bạn và để cho Băng đi xe ô tô hay tắc đi về nhà thì hay biết mấy.

Nhìn khuôn mặt bí xị và nhăn nhó của Hoa, Băng phì cười.

_Mày làm ơn cười lên mấy cái cho tao xem được không ? Mày làm ơn đừng chưng ra bộ mặt nhăn nhó như thế tao đang bắt nạt mày, tao có làm gì mày đâu mà chưa chi mày đã biểu lộ thái độ bất mãn như thế ?

Hoa nói gần như là hét lên.

_Mày còn nói được nữa sao ? Mày đi như bị ma đuổi như thế làm sao mà tao không bị mày dọa cho sợ chết khiếp.

Hoa run run ôm chặt lấy eo của Băng.

_Hu hu hu ! Tao còn muốn sống, tao chưa muốn chết.

Băng bật cười thật to, Hoa càng kêu la, càng hoảng hốt, Băng càng phóng nhanh.

Hoa là một con bé con chưa trưởng thành và rất nhút nhát.

Hoa hay e thẹn và hay đỏ mặt, mọi chuyện to nhỏ đều là do Băng làm, còn Hoa chỉ biết phụ theo hay đứng im một chỗ không nhúc nhích.

Hoa chỉ cần bị trêu hai ba câu là mặt đỏ bừng lên, mắt ầng ậc nước.

Băng ngán nhất là tính cách hay làm nũng của Hoa. Trong khi Băng mạnh mẽ và tính cách giống như đàn ông, hoa lại quá mít ướt và quá yếu đuối.

Sống và ở chung nhà, Băng và Hoa đã hiểu, và biết rõ tính nết của nhau nên thương nhau và bảo vệ lẫn nhau.

Họ là hai chị em tốt.

Con đường Trần Quốc Toản ngập tràn nắng và hoa. Băng yêu và thích con đường này, con đường mang lại cảm giác ấm áp và quen thuộc cho Băng.

Mỗi lần đi trên con đường này, Băng lại nhớ về cô nhi viện, nhớ về những đứa trẻ mồ côi và nhớ về những kỉ niệm không thể quên của mình.

Trên môi Băng nở một nụ cười hạnh phúc và tươi tắn, tuy chưa một lần được ôm trong vòng tay cha mẹ nhưng Băng luôn được các mẹ bề trên thương yêu và chăm sóc.

Với Băng mà nói, các mẹ bề trên chẳng khác gì những Thiên sứ, họ chính là người đã dạy cho Băng hiểu Chúa luôn ở bên cạnh bảo vệ và chăm sóc cho Băng.

Dù không có được tình cảm và tình thương của cha mẹ, nhưng Băng có được tình người, có được những vòng tay ấm áp của mọi người, đối với Băng như thế là đủ, Băng không còn mong mỏi gì hơn nữa.

_Cẩn thận !

Hoa hét thất thanh.

Một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng đang vượt qua trước mặt cả hai.

Băng đang chìm đắm vào những kí ức hạnh phúc và vui vẻ trong thời gian sống ở cô nhi viện nên không tập trung vào lái xe, hậu quả chỉ còn một chút nữa, Băng đâm vào xe ô tô.

_Két !

Bánh xe mài sát vào đường bê tông rải nhựa tạo nên âm thanh chói tai và tóe lửa.

Hoa sợ hãi hét liên tiếp lên mấy tiếng, mắt nhắm chặt, hai dòng lệ lăn dài trên má, vòng tay siết chặt quanh eo Băng.

Băng vừa buồn cười, vừa phẫn nộ.

Trong khi là đứng mũi chịu sào, Băng vẫn cảm thấy bình thường và xử lý tình huống ngàn cây treo sợi tóc thật nhanh, Hoa lại càng làm cho tình hình thêm rối, và thêm tồi tệ hơn.

Dù không xảy ra tai nạn nhưng đầu xe máy của Băng cũng va vào thân xe ô tô của người ta.

Băng chưa kịp quát cô bạn thân – Hoa ngồi ở phía sau. Từ trên xe, một người đàn ông trong bộ vét màu đen khoảng hai mươi sáu tuổi bước xuống.

Nhìn hình dáng và điệu bộ của anh ta, Nguyệt đoán anh ta là tài xế vì ngồi ở ghế đằng sau còn một người đàn ông nữa, do cửa kính màu đen, ánh nắng lại chói chang nên Băng không nhìn rõ được mặt của ông ta.

Băng quan sát người đàn ông trước mặt, nước da ngăm đen, sống mũi cao, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sắc, mái tóc bông bênh quynh rũ.

Đánh giá về bề ngoài của anh ta, Băng có thể gật gù hai từ “Không tệ”

Anh ta nghiêm giọng bảo Băng.

_ Cô có biết cô vừa làm gì không ?

Hoa hốt hoảng cúi đầu xuống lưng Băng, ngay cả nhìn anh ta một cái, Hoa cũng không dám nhìn.

Băng hiểu tính cô bạn mình nhất gan, lại bị dọa cho sợ chết khiếp nên không dám ngẩng mặt lên nhìn anh ta cũng đúng.

_ Tôi biết.

Băng bình tĩnh trả lời.

_ Cô định giải quyết chuyện này thế nào ?

Băng cười nhạt.

_ Tôi không hiểu ý của anh.

Anh ta lạnh lùng nói.

_ Cô đâm vào xe ô tô của tôi, cô lại nói cô không hiểu là sao ?

Băng quan sát con đường, quan sát từng dấu hiệu nhỏ, Băng đang tính toán cách thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan này.

Mặc dù ngoài mặt Băng bình tĩnh như thế nhưng trong lòng Băng đang khóc thầm và không ngừng kêu than.

Nếu phải bồi thường tiền, Băng lấy tiền đâu để trả cho người ta.

Băng kêu khổ, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của Băng.

Vặn chìa khóa xe, Băng bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

_ Anh muốn giải quyết thế nào ?

Băng khẳng khái hỏi.

Anh ta nhếch mép cười lạnh.

_ Còn giải quyết thế nào nữa, thứ nhất cô phải xin lỗi ông chủ của tôi, thứ hai cô phải đền tiền.

Băng than thầm một tiếng.

“Xong rồi ! Xin lỗi mình còn có thể làm được nhưng đền tiền với một chiếc xe sang trọng và đắt tiền như thế này mình làm sao mà trả nổi”

Băng xoa cằm, gãi đầu, Băng có vận dụng trí khôn và miệng lưỡi của mình để thuyết phục anh ta bỏ qua cho mình.

_Anh thông cảm, thật sự em không cố ý gây ra chuyện này.

Băng nở một cười thật xinh.

_Em thấy xe của anh cũng có bị làm sao đâu. Cũng sắp Tết rồi, anh có thể bỏ qua cho em lần này được không ?

Nụ cười của Băng dễ thương và thơ ngây như một đứa trẻ con.

Ai nhìn thấy nụ cười của Băng cũng phải động lòng, và rộng lòng tha thứ nhưng chủ tớ của chiếc xe này không phải là người có thể vì nụ cười của Băng mà dễ dàng bỏ qua cho Băng.

Họ thuộc diện máu lạnh và vô tình giống hệt một tảng băng lâu năm không có ánh nắng.

Anh ta mặt lạnh như tiền đá.

_Không nói năng lời thôi, mau xin lỗi và đền tiền đi.

Băng chừu thẳm.

“Đồ máu lạnh ! Đừng tưởng vì anh giàu, anh sang mà anh được quyền bắt nạt và chèn ép tôi. Nếu không nói lý lẽ và lẽ phải thì thôi, một khi đã nói, tôi sẽ cho anh biết tôi không phải là một người dễ bị bắt nạt như thế.”

Nụ cười trên môi Băng tắt.

_Anh cho rằng tôi đã đi sai ?

Anh ta vẫn giữ giọng điệu lạnh nhạt.

_Cô cho rằng cô đã đi đúng ?

Băng chỉ con đường trước mặt.

_Anh nhìn đi. Đây là ngã tư, tôi vẫn còn chưa vượt đèn đỏ, cũng chưa quay đầu xe, anh nói thử xem tôi đi sai ở điểm nào ?

Anh ta hừ một tiếng.

_Cô định đứng ở đây để cãi lý với tôi ?

Băng chống hai tay vào sườn, mắt nhìn thẳng vào mặt anh ta, dáng điệu thách thức.

_Tôi đã nói xin lỗi anh rồi, cũng đã chịu nhún nhường cho xong chuyện và kết thúc mọi việc ở đây nhưng anh lại được nước lấn tới, nói cho anh biết nếu muốn cãi lý, tôi sẽ không ngại cãi lý với anh đến cùng.

Nhìn điệu bộ hung hăng của Băng, anh ta cau mày.

Từ trước đến nay, anh ta chưa từng gặp phải một cô gái nào dữ dằn, đánh đá và không sợ Trời, không sợ đất như Băng.

_Phúc ! Lại đây !

Một giọng lạnh băng, khẩu khí tàn nhẫn và uy nghiêm vang lên.

Nhất thời Băng và anh ta đình chiến không còn đấu khẩu với nhau nữa.

Chỉ cần nghe giọng nói của người đàn ông ngồi trong xe, tự nhiên Băng thấy sợ, thấy hốt hoảng không yên, thấy không an toàn, tự dưng Băng lại muốn chạy trốn và muốn bỏ đi thật nhanh.

Tuy nghĩ như thế, nhưng Băng không thể nhúc nhích, trong lòng Băng có một dự cảm không hay.

Người đàn ông tên Phúc – tài xế của người ngồi trong xe vội bước nhanh lại gần xe.

_Thưa anh !

_Bảo cô ta lên xe !

Phúc kinh ngạc, mắt mở to nhìn sếp.

Anh ta hoàn toàn không hiểu tại sao sếp lại có ý tưởng muốn Băng lên xe, trong khi Băng đã dám đâm vào xe ô tô của sếp.

Từ trước đến nay sếp nổi tiếng là người lạnh lùng, vô cảm và tàn nhẫn.

Quanh năm suốt tháng, anh ta chưa bao giờ thấy sếp cười, ngoài công việc ra, anh ta ít khi nào được gặp sếp.

Sếp là một con người bí ẩn và có một cuộc sống gọi cho người khác nhiều tò mò muốn tìm hiểu nhưng ít ai biết được sếp sống như thế nào và đòi tư của sếp ra sao?

_ Thế nào, tôi nói không được rõ ràng sao ?

Anh ta giật mình vội đáp.

_ Vâng.

Đứng thẳng người, đi về phía Băng đang đứng, anh ta lịch sự nói

_ Sếp tôi có lời mời cô lên xe.

Băng tròn tròn mắt nhìn anh ta như nhìn một sinh vật lạ.

Việc va quẹt vào xe vẫn còn chưa giải quyết xong, tại sao sếp của anh ta lại có ý tưởng kì cục là muốn mời Băng lên xe ?

Vốn là một cô gái thông minh và nhạy cảm, Băng thấy tốt nhất là không lên xe còn hơn.

_ Cảm ơn, tôi không có nhã hứng muốn đi đâu đó cùng với sếp của anh. Nếu sếp của anh đã chấp nhận lời xin lỗi của tôi, tôi xin phép được cáo lui.

Hoa lợi dụng lúc anh ta quay lại nói chuyện với sếp của anh ta, Hoa vội vàng đứng núp sau lưng Băng như một con gà con đang bám vào bộ lông của gà mẹ vì sợ điều hâu bất đi.

Băng điên tiết muốn quát cho cô bạn thân một trận.

Nếu không phải vì vương mắc Hoa, Băng đã phi thân lên xe máy và chạy từ lâu rồi.

Băng thở dài nảo ruột.

Chỉ vì tiếc mấy đồng bạc mà Băng gặp họa như thế này đây.

_ Cô từ chối ?

Anh ta sững sốt nhìn Băng.

_ Đúng.

Từ trước đến nay, được sếp mời lên xe không quá bốn người, thế mà cô gái này lại từ chối không nhận lời.

Anh ta càng ngày càng bị tính cách khác người của Băng làm cho bàng hoàng không dám tin.

Từ trên xe, người đàn ông bí ẩn bước xuống.

Nhìn thấy ông ta, Băng nhất thời ngây ngốc. Đây là người đàn ông đẹp trai nhất mà Băng đã từng gặp.

Nước da của ông ta trắng như con gái, mắt sáng, lông mày đen như mực, mũi cao, khuôn mặt đẹp như ánh trăng rằm, bộ âu phục màu đen, kết hợp với mái tóc đen tao nhã, tạo nên một người đàn ông đẹp hoàn hảo như một vị thần của Hy Lạp.

Quá đẹp !

Băng chỉ có thể dùng hai từ đó để miêu tả về hình thể và hình dáng của ông ta.

Gọi người đàn ông này là ông ta thì già quá, phải gọi là anh ta mới đúng.

Dưới con mắt quan sát tinh tế và sâu sắc của Băng, anh ta khoảng ba mươi hay ba mươi hai tuổi, tính cách lạnh lùng, cao ngạo, khí chất hơn người, vầng trán cao chứng tỏ anh ta không chỉ có cái đáng về bề ngoài mà anh ta còn hơn người khác ở bộ óc thông minh và linh hoạt.

Khi nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm như nước trong hồ của anh ta, Băng rung mình sợ hãi, Băng cảm tưởng bây giờ mình là một con mồi bé nhỏ còn anh ta là một con sư tử đang đi rình mồi.

Cách ví von lạ đời đó khiến khóe môi xinh xắn của Băng nhếch lên thành một nụ cười khêu gọi.

Thấy sắp đột nhiên bước ra khỏi xe, Phúc – tài xế xe đồng thời là trợ lý của người đàn ông bí ẩn đứng người.

Anh ta không hiểu tại sao đối với Băng, sắp lại có những đãi ngộ khác người như thế.

_ Cô tên là gì ?

Ông ta hỏi Băng, ngữ khí của ông ta lạnh lùng không một chút biểu cảm, ngay cả lời nói của ông ta cũng giống như một người bề trên ban cho người bề dưới.

Băng kinh ghét nhất là kiểu người giống như ông ta.

Băng nhìn thẳng vào mặt ông ta, những ngôn từ tốt đẹp và ý nghĩ lúc này dành cho ông ta đều tan biến sạch khi nghe ông ta nói và khi nhìn thấy cử chỉ khinh người của ông ta.

_ Tại sao tôi phải nói cho ông biết ?

Mặt ông ta càng ngày càng lạnh, trông ông ta âm u như một con quỷ vừa mới từ dưới địa ngục lên.

Hoa hãi quá đến nỗi thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, mười đầu ngón tay đang bấu chặt lấy chiếc áo phông màu trắng của Băng.

Vốn là một con người âm trầm, lại biết lợi dụng điểm yếu của người khác để dành chiến thắng nên chỉ bằng một ánh mắt, ông ta đã biết nên làm thế nào.

Có thể Băng là một cô gái không ngần sợ bất cứ điều gì, cũng không sợ ông ta nhưng còn cô bạn thân, liệu Băng có dám bỏ lại cô bạn của mình không lo không ? Hay là vì Hoa, Băng phải nghe lời của ông ta.

_ Lên xe ! Tôi có chuyện muốn nhờ cô !

Băng cương quyết nói không.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

_ Xin lỗi nhưng tôi và ông không quen biết nhau, tôi không có thói quen lên xe của một người lạ.

_ Cô chắc chứ ?

Ông ta không tỏ ra tức giận, hay bực mình vì bị Băng từ chối mà ngược lại ông ta từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên như không.

_ Chắc.

Băng gật đầu khẳng định lại lời nói của mình.

_ Cô bạn thân của cô..

Ông ta bỏ lửng câu nói.

Băng chợt dạ nhìn ông ta bằng ánh mắt đề phòng.

_ Ông muốn gì ?

Giọng nói của Băng đã có phần hơi sợ sệt và nhún nhường.

Ông ta nhếch mép.

_ Cô không đi cũng không sao nhưng cô bạn thân của cô phải đi theo tôi.

Hoa lao đảo sực ngã, chỉ cần nhìn ông ta thôi cũng đủ cho Hoa sợ chết khiếp, nếu còn bị ông ta bắt đi, Hoa sẽ ngắt ngay tại chỗ.

Băng quan sát hai người đàn ông lạnh lùng và vô cảm trước mặt, nhìn họ giống như hai lãnh nhân, giống như một cỗ máy giết người không có trái tim.

Vì sao Băng lại đặc tội với loại người đáng sợ như thế này ?

Băng thấy cô bạn thân đã sợ quá độ rồi, thậm chí Băng còn nghe được tiếng khóc thút thít ở sau lưng.

Vừa bực mình, vừa tức giận vì vừa phải lo đối phó với hai người đàn ông lạ mặt, lại phải lo bảo vệ và đỡ dành cô bạn thân, Băng muốn điên lên vì tức.

_ Thế nào cô đi chứ ?

Băng vẫn cứng đầu nói không.

_ Không, cảm ơn.

Ông ta không nói gì.

Một bước, hai bước, ông ta đi về phía xe ô tô.

Trước khi tài xế đóng cửa xe, ông ta ra lệnh.

_ Mang cô bạn thân của cô gái kia lên xe.

_ Vâng.

Anh ta đáp lại như một cái máy.

Nghe được mấy lời mà ông ta nói, Băng thất kinh, vội vàng kéo cô bạn thân lên xe, Băng chưa kịp nổ máy chạy đi, Hoa đã bị anh ta tóm gọn trong lòng bàn tay.

Hoa kêu thét lên một tiếng.

Chỉ bằng hai động tác, thân hình nhỏ bé, cùng chiếc miêng đáng yêu của Hoa đã bị khống chế.

Băng nhìn cô bạn xui xẻo trong lòng anh ta mà muốn phát hỏa.

Không hiểu hai người đàn ông này có coi vương pháp là gì không mà dám giữa ban ngày ban mặt bắt cóc người khác như thế ?

Băng quát thật to.

_ Thả bạn của tôi ra !

Lời nói của Băng vừa phát ra khỏi miệng, hai người đàn ông trong trang phục màu đen và đeo kính mát cũng màu đen bao vây lấy Băng vào giữa.

Bây giờ Băng mới biết ngoài chiếc xe mà Băng vừa mới va quệt vào còn có một chiếc xe ở đằng sau nữa.

Lần đầu tiên trong đời Băng mới biết sợ là gì, Băng không lo cho mình mà lo cho cô bạn thân.

Trong khi Băng còn giằng co với hai vệ sĩ của ông ta, Hoa đã bị tống vào xe sau, Hoa thực sự đã bị ngất.

Băng kêu khổ, bây giờ Băng có chạy thoát cũng vô ích, cô bạn thân bị bắt rồi, làm sao Băng có thể bỏ mặc sự sống chết của bạn không lo.

Bực mình, tức giận, phẫn nộ, Băng thở hắt ra một hơi.

Không cần họ phải bắt, Băng hàm hàm tiến về chiếc xe ô tô đầu tiên.

Mở mạnh cửa xe, Băng tự trèo trong.

_ Rầm !

Băng trút phẫn nộ lên cánh cửa xe.

Người đàn ông bí mật vẫn không có phản ứng gì, ông ta không thèm nhìn Băng đến lấy một cái nhưng từng cử và hành động của Băng đều không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ông ta.

Xe từ từ chuyển bánh.

Băng hét lên.

_ Còn chiếc xe máy của tôi !

_ Không phải lo, xe của cô sẽ có người mang về cho cô.

Băng nghiêng chặt răng.

_Anh ta không biết nhà tôi ở đâu làm sao mà trả.

_Chỉ cần cô nói địa chỉ là được chứ gì ?

Càng nói chuyện với ông ta, Băng càng tức, càng muốn bùng nổ.

Cuối cùng Băng nhắm mắt lại, cố hít thở thật sâu, Băng cố điều chỉnh hơi thở và phần nộ của mình.

Băng sợ nếu phải chịu thêm bất cứ tức giận nào nữa, chiếc xe ô tô của ông ta sẽ biến thành sắt vụn.

Ông ta quan sát Băng, mặt ông ta được bao phủ bởi một lớp băng mỏng nên không biết là ông ta đang nghĩ gì và đang có cảm nhận gì.

Cho đến tận lúc này cũng chưa có ai đoán được dụng ý của ông ta khi bắt Băng phải lên xe và mang Băng đi để làm gì ?

Mặc dù khuôn mặt ông ta không biến đổi nhưng ánh mắt liên tục lóe lên những tia sáng khó hiểu, hình như ông ta đã có một dự tính gì đó nên mới có quyết định này.

Băng bóp chán, gỡ bỏ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, Băng ngồi co chân trên ghế, Băng không cần biết ông ta có phản ứng thế nào khi thấy mình dám đặt đôi giày bẩn lên ghế xe của ông ta ?

Băng mặc kệ, Băng vẫn vô tư ngồi thu lu trên ghế xe, tay chống cằm, mắt nhìn thẳng về phía trước, đầu không ngừng nghỉ ngơi và tính toán hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Băng quá tập trung vào suy nghĩ của mình nên đâu hay ông ta đang quan sát và nhìn ngắm mình từ lúc xe bắt đầu chuyển bánh đến giờ.

Trên môi ông ta nhếch lên một nụ cười lạnh, mắt ông ta tập trung vào khuôn mặt xinh đẹp và khả ái của Băng, đôi môi gợi cảm và quyến rũ của ông ta mím chặt, sát khí và tia oán độc lộ ra trong ánh mắt của ông ta.

Mười phút sau, hai chiếc xe nối đuôi nhau vào một tòa nhà tòa nhà cao sáu tầng, bao xung quanh căn nhà là hàng rào tường bao loan màu trắng.

Trong sân vườn ngập tràn hoa và cây cảnh.

Trang viên này được thiết kế và xây dựng một cách công phu và tỉ mỉ.

Tòa nhà không chỉ đẹp vì cách thiết kế độc đáo và đẹp mắt, mà còn sang trọng và trang nghiêm.

Mùi hương của từng loại hoa đang hòa quyện trong gió mang lại cho mọi người cảm giác ngất ngây, thoải mái và sáng khoái.

Bước vào trong căn nhà của ông ta cho người khác cảm giác như đang bước vào một khu vườn hoa.

Lần lượt từng người một bước xuống xe

Hoa do quá yếu, lại quá sợ hãi nên được một vệ sĩ dìu vào trong.

Băng vẫn ngồi im trên xe, đang đi ông ta quay lại bảo Băng

_Cô còn chờ gì nữa ?

Băng kiên quyết mở cửa xe ô tô rồi hiên ngang đi thẳng vào trong nhà.

Thái độ không sợ hãi và khiêu khích của Băng khiến cho hai anh chàng vệ sĩ, tài xế xe sững sốt, họ không hiểu Băng là cô gái như thế nào nữa.

Vào phòng khách, bà giúp việc nhanh chóng pha cà phê cho ông ta và cho Băng.

Băng tự nhiên ngồi đối diện với ông ta, tay bưng tách cà phê nhấp một ngụm.

Vừa mới uống được một chút, Băng nhăn mặt, từ trước đến nay Băng chưa từng uống cà phê, nay nhấp thử thấy đắng quá.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của Băng, hai chàng vệ sĩ và tài xế lại được một phen sững sốt và thất kinh.

Ông ta quan sát vẻ mặt của Băng.

_Cô không uống được cà phê ?

_Không.

_Mang nước ngọt ra đây.

Ông ta ra lệnh cho bà giúp việc.

Bà giúp việc dạ một tiếng rồi nhanh chóng làm theo yêu cầu của ông ta.

Sau năm giây Băng được bà giúp việc mang cho một ly đá, cùng hai chai nước ngọt.

Băng mỉm cười.

_Cảm ơn Di.

Bà giúp việc lúng túng.

Lần đầu tiên bà mới được một vị khách của ông chủ nói cảm ơn và mỉm cười với mình.

Từ trước đến nay, Băng nhận ra một bài học là chỉ cần ai đó đối xử tốt với mình thì hãy nói cảm ơn và mỉm cười đáp lại tấm lòng tốt bụng của người ta, Băng làm điều này đã không biết bao nhiêu lần nên đã trở thành một thói quen.

Ác cảm của tài xế dành cho Băng đã bớt được một phần.

Bật nắp, Băng chắt nước ngọt ra ly chứa nước đá.

Đặt chai rỗng xuống bàn, bung lên nước ngọt lên môi, Băng uống một ngụm.

Hành động của Băng hoàn toàn tự nhiên, hoàn toàn điềm tĩnh giống như một người chủ nhà, không phải một cô gái bị bắt cóc đến đây và đang chuẩn bị đón nhận hình phạt của ông ta.

Xung quanh mọi người im lặng, nín thở, họ không nói gì cũng không làm gì, họ đều tập trung nhìn và quan sát Băng.

Ông ta thoải mái dựa người ra sau ghế xô pha, mắt ông ta không bỏ sót bất cứ cử chỉ và biểu hiện nào của Băng.

Qua tiếp xúc, nói chuyện và quan sát hành động của Băng, ông ta đã phần nào hiểu được Băng là con người như thế nào.

_Cô đã bớt khát rồi chứ ?

Băng gật đầu.

_Rồi.

_Chúng ta đã nói chuyện được chưa ?

_Rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ông ta có hỏi gì, Băng cũng chỉ trả lời duy nhất một từ “Rồi”

Khóe miệng ông ta nhếch lên, mặt ông ta lạnh băng, ánh mắt uy hiếp nhìn Băng.

_Cô có biết tôi mang cô về đây để làm gì không ?

Băng mân mê ly nước ngọt trên tay, mắt nhìn chiếc ly rỗng trên bàn.

Từ lúc bước chân vào nhà ông ta, ngay cả nhìn ông ta một cái Băng cũng không thèm nhìn.

_Không.

Thái độ khinh thường và ngạo mạn của Băng khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của ông ta bắt đầu chuyển màu.

_ Cô muốn bạn cô làm không công để trả nợ cho tôi đúng không ?

Nghe nhắc đến Hoa, Băng bắt buộc phải nhìn vào mặt ông ta.

Ông ta đã thắng, trong cuộc chiến không cân sức này, Băng làm sao có thể đấu lại được với ông ta.

_ Ông muốn gì ?

Cuối cùng Băng cũng phải mở miệng hỏi ông ta.

_ Kết hôn !

_ Phụt !

Nước ngọt trong miệng Băng bắn ra bàn.

Tám đôi mắt mở to nhìn Băng, mắt họ thành hình chữ O còn miệng họ thành hình chữ A.

Theo quan điểm và đánh giá của họ, Băng là một cô gái độc nhất vô nhị.

Chưa có ai dám ngang nhiên nói chuyện với ông chủ của họ mà không run sợ, không kính nể và không nhún nhường cầu xin, thế mà Băng chẳng những không sợ, ngược lại còn dám thách thức và trêu tức ông chủ của họ.

Chắc là Băng không còn muốn sống nữa.

_ Ông bảo sao ?

Băng lau miệng hỏi lại ông ta.

_ Kết hôn.

Băng nhăn trán không hiểu.

_ Chuyện ông kết hôn thì có liên quan gì đến tôi ?

Lấy khăn tay, ông ta lau miệng.

_ Vì người mà tôi muốn kết hôn là cô.

_ Phụt !

Thêm một lần nữa, nước trong miệng Băng lại bắn ra.

Tám đôi mắt kia càng ngày càng lồi cả ra, miệng họ cũng há thêm ra được một phân nữa.

_ Hình như cô đã uống đủ rồi ?

Ông ta giễu cợt hỏi Băng.

_ Cách.

Ly nước ngọt bị đặt mạnh xuống bàn.

_ Tôi không có thời gian đùa giỡn với ông. Thật vớ vẩn, ai muốn kết hôn với ông. Nếu ông rảnh rỗi hãy đi tìm người khác mà đùa. Tôi còn yêu đời lắm, tôi không muốn chết sớm đâu.

Đứng bật dậy, Băng hung hăng đi ra khỏi cửa.

_ Cô đã quên cô bạn thân của mình ?

Ông ta thờ ơ hỏi.

Đang đi, Băng đột ngột dừng lại, cả người run lên vì tức.

Quay đầu, Băng nhìn ông ta bằng đôi mắt tóe lửa.

_ Tôi sẽ kiện ông tội bắt cóc và uy hiếp người khác.

Ông ta cười nhạt.

_ Nếu kiện được thì cô cứ kiện, nhưng trước khi làm được điều đó, cô hãy trả tiền bồi thường cho tôi đã.

Băng nghĩ thà rằng trả tiền cho ông ta còn hơn lấy một tên cao ngạo, đáng ghét và coi người khác như cỏ rác giống như ông ta.

_ Bao nhiêu ?

Băng cao giọng hỏi.

_ Tính đi !

Ông ta ra hiệu cho Phúc – tài xế lái xe đồng thời là Trợ lý của mình.

Phúc nhanh chóng lấy máy tính, nắm đầu ngón tay ngăm đen di chuyển như gió trên bàn phím.

_ Tiền và vào xe, cộng tiền bồi thường về nhân phẩm, kiên tụng và tranh chấp tổng tất cả là hơn một trăm triệu.

Tiếng của Phúc vừa mới dứt, Băng cảm thấy hai đầu gối của mình sắp sửa hên đất. Tay sắp sửa thể hiện lòng kính trọng và tôn sùng ông ta bằng cách quỳ và cúi đầu lạy ông ta.

_ Vô lý !

Băng phẫn nộ hét lên.

_ Các người định lừa bịp ai hả ? Tôi có làm gì đâu mà bắt tôi phải trả nhiều tiền như thế ?

Ông ta cau mày.

_ Cô không phục ?

_ Tôi có phải là đồ ngốc đâu mà chấp nhận một số tiền bồi thường nhiều hơn gấp vạn lần số tiền thật sự tôi phải trả.

_ Nếu cô không tin cô có thể mời luật sư, chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa.

Lời nói lạnh lùng và tàn nhẫn của ông ta chẳng khác gì sét đánh vào tai Băng.

Ông ta thừa biết Băng đâu có nhiều tiền đi thế, nguyên vụ lo tiền ăn, tiền sinh hoạt hằng ngày, tiền đóng học phí, thỉnh thoảng Băng còn phải gửi tiền về cô nhi viện để trợ giúp cho các em, Băng đã phải chật vật và vất vả lắm rồi.

Hơn một trăm triệu, với tình hình hiện nay, Băng có làm tám năm cũng chưa chắc đủ, còn tiền lo kiện tụng và lo hầu tòa nữa, Băng làm sao chịu đựng được.

Ôm lấy đầu, Băng không biết nên làm thế nào để giải quyết khó khăn và tình trạng không còn đường lui của bản thân.

_ Cô định thế nào ?

Ông ta nhất quyết dồn Băng vào đường cùng.

_ Tôi không có đủ tiền để trả nợ cho ông nhưng ông có thể cho tôi một công việc để trả nợ được không ?

_ Tính đi !

Ông ta lại ra lệnh cho Phúc.

Cầm cuốn sổ, anh ta hỏi Băng.

_ Cô biết đánh máy không ?

_ Có.

_ Cô biết tiếng Anh chứ ?

_ Biết.

_ Cô có kiến thức về bất động sản không ?

_Không

_Cô có hiểu về tiền tệ không ?

_Không

Sau một loạt câu hỏi mà anh ta dành cho Băng, Băng chỉ đáp ứng được hai yêu cầu là đánh máy và biết tiếng Anh.

Anh ta kết luận.

_Trong công ty Hoàng Thị, không còn tuyển nhân viên có mức lương từ hơn một triệu đến hơn hai triệu. Nếu có tuyển, cô cũng phải làm mát hơn tám năm không ăn cơm, không uống nước, không có tiền thưởng, chưa hết cô còn phải công lưng để gánh tiền lãi sinh ra hàng tháng nữa.

Băng đứng không còn vững nữa, mồ hôi nhạt nhòa trên khuôn mặt.

Nếu phải sống một cuộc đời giống như nô lệ như thế, Băng thà chết còn hơn.

Lúc này trong Băng tràn ngập cảm giác hối hận và lo sợ, Băng không biết cuộc đời của mình từ nay sẽ đi đâu và về đâu nữa.

_Thế nào, cô lựa chọn trả nợ hay là đồng ý kết hôn với tôi ?

Băng nuốt nước bọt, cổ họng khô đắng.

_Ông... ông có thể cho tôi về nhà suy nghĩ được không ?

Trên mặt ông ta xuất hiện tia nhìn giễu cợt.

_Cô đang tính đến chuyện bỏ trốn đúng không ?

Băng giật thót, không ngờ ông ta có thể đọc được suy nghĩ của Băng.

_Không... không có !

Băng yếu ớt trả lời.

_Lại đây !

Ông ta vẫy tay gọi Băng lại gần.

Băng muốn phản kháng nhưng ánh mắt ông ta đầy uy nghiêm và bức người nên Băng không thể không nghe theo.

Băng chậm chạp bước lại gần ông ta.

Đứng trước mặt ông ta, mồ hôi trên mặt Băng đang tuôn ra như suối.

_Tên ?

_Hân Băng.

_Họ ?

_Lâm Nhã Băng.

_Bao nhiêu tuổi ?

_Hai mươi.

_Đang làm gì ?

_Sinh viên.

_Bố mẹ cô là ai ?

Nhắc đến bố mẹ, mắt Băng đỏ hoe.

Một cô bé lớn lên và trưởng thành trong cô nhi viện làm sao biết bố mẹ mình là ai, ngay cả mặt mũi của họ thế nào Băng cũng không biết.

_Tôi hỏi sao cô không trả lời ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Băng cảm phần hết.

_ Ông tưởng là tôi không muốn nói cho ông biết bố mẹ tôi là ai ư ? Tôi lớn lên trong cô nhi viện, câu trả lời như thế, ông đã hài lòng chưa ?

Băng chưa từng khóc, chưa từng rơi lệ trước mặt người khác nhưng hôm nay phải chịu quá nhiều đả kích và khiếp sợ, Băng đã khóc, đã rơi lệ như một đứa trẻ con bị bắt nạt.

Tất cả mọi người đều lặng người, không ai lên tiếng nói câu nào, họ cúi người thương cho thân phận cô cút của Băng.

_ Ngồi xuống.

Ông ta chỉ vào chỗ trống bên cạnh ông ta.

Đang khóc, Băng ngừng khóc nhìn ông ta.

Băng hoàn toàn không hiểu người đàn ông trước mặt mình.

Hành động kì lạ của ông ta cho Băng một cảm giác run sợ và khiếp đảm.

Ông ta không cần phải hét, quát hay dơ tay đánh người mà từ đầu đến cuối, ông ta đều dùng thái độ bình thản, lãnh đạm để nói chuyện.

Nhưng cách nói chuyện này khiến cho người đối diện vừa sợ hãi, vừa sùng kính, lại không dám ngước mắt lên nhìn ông ta.

Thấy Băng vẫn còn đứng, ông ta cau mày.

_ Ngồi xuống đi.

Quệt nước mắt lăn dài trên má, Băng ngồi xuống.

_ Lui xuống.

Ông ta bảo hai vệ sĩ và Phúc.

Họ lần lượt rút lui khỏi phòng khách.

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại Băng và người đàn ông lạ mặt.

Tự nhiên Băng cảm thấy sợ và hốt hoảng.

Băng không biết ông ta là ai, ông ta đang làm gì, con người, tính cách của ông ta thế nào ?

Đột nhiên Băng bị bắt về đây, ông ta ra một yêu cầu hết sức vô lý là muốn kết hôn với Băng, dù có nằm mơ Băng cũng không dám tin đây là sự thật.

Đưa ly nước ngọt trước mặt Băng, ông ta giục.

_ Uống đi !

Băng run run cầm lấy. Vô thức Băng đưa lên miệng uống một ngụm.

Ông ta hài lòng.

_ Cô không biết bố mẹ cô là ai ?

Mắt Băng đỏ hoe, nỗi đau trong lòng lại một lần nữa bị khơi lên.

_ Đúng.

_ Có bao giờ cô tự hỏi là bố mẹ cô là ai không ?

Băng cúi.

_ Ông bớt nói xàm đi được không ? Dù tôi có hỏi, có gào cũng ích gì đâu, chẳng phải tôi vẫn là một đứa trẻ bị bỏ rơi và không được thừa nhận sao ?

Trong ánh mắt ông ta hiện lên mấy tia sáng khó hiểu, mặt ông ta thâm trầm như đang tính toán chuyện gì đó.

_ Tôi muốn nghe câu trả lời của cô.

Nghe ông ta nhắc lại vấn đề này, tay Băng run lên một cái, ánh mắt thần thần đau khổ và bất lực.

_ Tôi không thể lấy người tôi không yêu, không quen biết.

Quay sang nhìn ông ta, Băng nói thêm.

_ Ông không thấy là ông quá kì lạ sao ? Sao ông có thể cầu hôn một cô gái mới gặp lần đầu tiên ở ngoài đường. Ông và tôi không quen biết nhau, cũng không hiểu gì về nhau làm sao có hạnh phúc.

Môi ông ta mím chặt, tay ông ta đột nhiên nâng cằm Băng lên, mắt ông nhìn thẳng vào mặt Băng.

_ Cô có chắc là chúng ta chưa từng gặp mặt nhau ?

Chiếc cằm nhỏ xinh của Băng bị ông ta bóp chặt. Băng cảm tưởng cằm của mình sắp bị gãy nát.

_ Tôi nói dối ông làm gì ?

Băng cố gắng gỡ tay ông ta ra khỏi cằm.

Băng càng cố, cánh tay ông ta càng ngày càng siết chặt, ông ta giống như một gọng kìm, còn chiếc cằm của Băng giống như một cọng bún.

Băng đánh mạnh vào tay ông ta, miệng hét to.

_ Buông ra ! Ông đang làm gì thế ?

Ông ta gằn giọng.

_ Cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn ở lại đây nếu không tôi sẽ không buông tha cho bố mẹ cô và cả cái cô nhi viện mà cô yêu thương cùng cô bạn thân của cô đâu.

Băng mở to mắt nhìn ông ta.

_ Ông... ông bảo sao, bố... bố mẹ tôi, ông biết bố mẹ tôi là ai sao ?

Ông ta cười khẩy.

_ Cô muốn biết chứ gì ? Nếu cô chịu làm theo những gì mà tôi nói, tôi sẽ cho cô biết, còn nếu không số phận của họ phụ thuộc vào cô.

Bàn tay đánh vào tay ông ta buông thõng, mặt Băng tái nhợt, Băng hoàn toàn không hiểu, chuyện của họ thì có liên quan gì đến Băng, và tại sao ông ta còn đòi lấy Băng bằng được ?

Bố mẹ ?

Hai từ này vang bên tai Băng chẳng khác gì hút hết sinh khí của Băng.

Chẳng lẽ bố mẹ Băng vẫn còn sống ? Chẳng lẽ ông ta biết bố mẹ Băng là ai ?

Băng kinh sợ nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh, mắt Băng mở to, người đông cứng vì quá hãi, hai giọt nước mắt lăn dài trên má.

Trên đời này có ai hiểu cho Băng, là một đứa trẻ mồ côi, ngay từ khi sinh ra, Băng đã không được bố mẹ chăm sóc, nâng niu, bảo vệ.

Băng cười sầu não, cuộc đời này đã cho Băng được thứ gì, có ai thấu hiểu cho nỗi đau trong lòng Băng.

Môi Băng run run, mắt nhòe nhoẹt nước.

Bàn tay nắm cằm Băng từ nới lỏng, ông ta xót xa khi thấy Băng khóc.

Không hiểu tại sao ông ta không thể nặng tay khi nhìn những giọt nước mắt trong veo của Băng.

Lấy khăn tay trong túi áo, ông ta đưa cho Băng.

_ Cô lau nước mắt đi.

Băng cảm tức nói.

_ Không cần ông phải thương hại. Chẳng phải ông mang tôi về đây vì ông muốn nhìn thấy bộ dạng thảm thương của tôi. Bây giờ ông đã đạt được mục đích của mình rồi, ông còn muốn gì nữa.

Ông ta tức điên lên.

Băng đúng là không hiểu chuyện, nếu thực sự ông ta muốn làm thế, Băng liệu có thể ngồi ở đây nói hươu nói vượn được không ?

Ông ta hằm hằm nói.

_ Cô nói tôi muốn sỉ nhục cô ?

Băng cảm phẫn nộ nhìn ông ta.

_ Chẳng lẽ tôi nói sai cho ông ?

Đưa khăn tay trước mặt Băng, ông ta ra lệnh.

_ Lau mặt đi.

_ Tôi không lau.

Ông ta cười nhạt, mắt ông ta rực sáng.

_ Cô thực sự muốn tôi đánh cô.

Theo phản xạ, Băng vùng đứng dậy, Băng định bỏ chạy.

Ông ta túm lấy cánh tay Băng, chỉ một cái hẩy, Băng ngã nhào vào lòng ông ta.

_ Buông tôi ra ! Ông làm gì thế ?

Băng sợ hãi hét to.

_ Yên nào ! Tôi nói gì cô có nghe không ?

Băng mở to nhìn ông ta.

Ông ta không làm gì Băng cả, cầm khăn tay màu trắng, ông ta đang lau hai giọt lệ trên má Băng.

Thấy Băng đang mở to nhìn mình, ông ta nhếch mép hỏi Băng.

_ Cô đang nhìn gì thế ?

Băng hốt hoảng vội cup mắt lại, mặt đỏ bừng vì thẹn.

Mặc dù là một cô gái nghịch ngợm và hiếu động, nhưng Băng chưa từng để con trai chạm vào người và chưa từng ngồi trong lòng một người đàn ông.

Đây là lần đầu tiên Băng rơi vào tình huống khó xử thế này.

Băng ngồi trong lòng ông ta chẳng khác gì một cô vợ nhỏ được cưng chiều.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Băng, ông ta ngậy người nhìn, trên môi ông ta nở một nụ cười khó hiểu.

Băng cảm thấy cơ thể mình nhột nhạt, Băng ngo nguẩy mãi không yên.

Bấu vào vai ông ta, Băng vùng vằng muốn đứng lên.

_ Ngồi yên !

_ Ông ... ông định làm gì ?

_ Cô nghĩ tôi muốn làm gì ?

Băng nghiêng chặt răng.

_ Ông đừng bắt nạt người khác quá đáng.

Ông ta cười nhạt.

_ Bắt nạt người khác quá đáng ? Cô thấy tôi đã làm gì cô mà cô nói thế ?

Băng nhìn thẳng vào mặt ông ta.

_ Tôi không cãi nhau với ông. Ông có thể thả cho tôi đi được rồi chứ ?

_ Chúng ta đã đăng kí kết hôn đâu mà cô đòi đi.

Băng cúi.

_ Ông vừa phải thôi. Tôi đã nói là tôi không muốn kết hôn với ông.

Vòng tay quanh eo Băng bị siết chặt, cầm Băng bị nâng lên.

_ Cô đã có bạn trai rồi sao ?

_ Tại sao tôi phải nói cho ông biết ?

Băng nhăn mặt, càng ngày ông ta càng bóp cầm Băng mạnh hơn.

_ Trả lời mau.

Băng mặc kệ ông ta muốn nói, muốn hỏi gì thì hỏi, Băng cũng nhất quyết không chịu trả lời.

Ông ta biết tính cách ương bướng và không chịu khuất phục của Băng.

Một cô gái như Băng, càng dọa, càng chửi mắng càng không chịu phục, càng không chịu nhận thua.

_ Cô không trả lời cũng không sao.

Ông ta chuyển từ cầm Băng, lên má Băng.

_ Nhưng mà tôi có thể hỏi bạn cô đúng không ? Không biết bạn cô bây giờ ra sao nữa ?

Nghe nhắc đến Hoa, Băng giật thót.

_ Ông...ông...!

Ông ta cúi gần sát mặt Băng, mắt ông ta nhìn Băng như một con sư tử đang vờn một con thỏ con.

_ Thế nào, cô định trả lời tôi hay là tôi phải trực tiếp hỏi bạn của cô.

Băng cắn môi, mắt nhìn ông ta như muốn băm ông ta thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh.

Nếu như mắt có thể giết được người, Băng đã giết chết ông ta ngay rồi.

Khi nhìn thẳng vào mắt ông ta, tự dưng Băng cảm thấy sợ.

Mắt của ông ta trong suốt, một đôi mắt không vẩn đục, không ai đoán được ý nghĩ trong đầu ông ta, một đôi mắt không rõ giận hay vui, một đôi mắt không có đáy.

Băng vội ngó lơ ra chỗ khác.

_ Chưa...chưa có.

Cuối cùng Băng cũng phải trả lời ông ta.

Băng biết nếu không hỏi được Băng, ông ta sẽ không ngại ngần gì mà tra hỏi cô bạn thân – Hoa tội nghiệp.

Băng sợ, Hoa là một cô gái yếu đuối và nhút nhát, chỉ cần nhìn thấy ông ta, Hoa đã khóc thét, mặt mày trắng nhợt, nếu còn bị ông ta dùng ánh mắt,

khuôn mặt, lời nói uy hiếp làm sao mà Hoa chịu được.

Băng không muốn Hoa bị tổn thương về mặt tinh thần nên phải khai hết ra.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ông ta hài lòng khi nghe Băng trả lời là chưa có bạn trai.

_ Cô không lừa tôi chứ ?

Băng tức điên lên.

_ Tôi có thể nói dối sao ? Trong tay ông đang giữ cô bạn thân của tôi. Tôi đã làm theo lời của ông rồi, bây giờ ông làm ơn thả cho tôi và bạn tôi đi về.

_ Chúng ta vẫn còn chưa đi đăng kí kết hôn.

_ Tôi đã nói tôi không muốn kết hôn với ông.

Ông ta lười biếng nhấc năm ngón tay thon nhỏ lên vuốt ve má Nguyệt, mắt nhìn Nguyệt như muốn thối miên con mồi của mình.

_ Cô chọn cách thứ hai ?

Băng cắn môi, trong hai cách để cho Băng chọn, dù Băng chọn cách nào cũng đều đi đến đường cùng.

Trả tiền ?

Băng không có khả năng, làm tám năm không ăn com, không uống nước, không có tiền thưởng, không tăng lương, lại còn phải gánh tiền lãi phát sinh ra hàng tháng.

Băng sẽ làm trong bao lâu ?

Trong đầu Băng hình dung ra cảnh một bà lão lưng còng, tay chống gậy vẫn phải thức khuya dậy sớm để đi làm trả nợ.

Băng rùng mình vì ớn, trán toát mồ hôi.

Kết hôn ?

Nhìn người đàn ông trước mặt, mặc dù ông ta giàu có, đẹp trai, là niềm mơ ước của các cô gái nhưng tại sao Băng vẫn thấy sợ, vẫn thấy không an toàn khi ở bên cạnh ông ta, thậm chí chỉ cần nghĩ phải ở chung một căn nhà với ông ta, Băng đã muốn hét to lên rồi.

Bỏ trốn ?

Băng có thể bỏ trốn không ?

Kế hoạch này không có khả năng vì bây giờ chẳng những Băng bị giam cầm, mà ngay cả cô bạn thân Hoa cũng bị ông ta nhốt ở đây.

Mặt Băng hết trắng rồi lại đỏ, hết đỏ rồi lại xanh, nghĩ đi nghĩ lại, Băng vẫn không biết nên trả lời ông ta thế nào ?

Hu hu hu !

Trong lòng Băng không ngừng than khóc, nếu phải lấy chồng, Băng muốn lấy người mình yêu, Băng không muốn lấy người mình không yêu, đặc biệt là người mình vừa mới quen biết và căm ghét.

Băng căm ghét ông ta, thậm chí Băng còn hận ông ta, không hiểu tại sao khi nhìn vào mắt ông ta, Băng đọc được ánh mắt thù hận, ánh mắt không có tương lai, ánh mắt của một ông chủ dành cho nô lệ của mình.

Chỉ cần nghĩ mai sau, tương lai, cuộc sống, tự do, linh hồn, cơ thể, trái tim của mình đều phải phụ thuộc vào ông ta, Băng muốn bỏ chạy, muốn bỏ trốn đến nơi nào đó thật xa.

Nhắm mắt lại, Băng không biết nên làm thế nào cho đúng ? Nên chọn con đường nào để đi ?

Trên đời này, hình như chưa bao giờ cho phép Băng được chọn cuộc sống cho cá nhân mình, mà Băng luôn làm và sống vì người khác.

_ Thế nào, cô đã có câu trả lời chưa ?

Mở mắt ra, Băng giật mình, mặt đỏ bừng khi thấy môi của ông ta gần như chạm vào môi mình, mắt ông ta đang nhìn thẳng vào mắt mình, hơi thở của ông ta đang phả lên mặt mình.

Hai tay Băng đang bấu vào vai ông ta.

Băng than khóc.

Sao chuyện này có thể xảy ra ?

Rút cuộc ông ta là người thế nào ? Ông ta là ai ? Tại sao ông ta lại muốn kết hôn với mình bằng được ?

Bao nhiêu câu hỏi đang ngùn ngụt xuất hiện trong đầu Băng.

Lúc này Băng không thể nghĩ được gì, cũng không thể bình tĩnh mà suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Băng chỉ biết, Băng không được phép lựa chọn, cũng không thể rút lui vì ông ta đang nắm trong tay cô bạn thân nhất của mình.

_ Ông... ông có thể cho tôi về nhà suy nghĩ được không ?

Nhìn vào mắt Băng, ông ta cười nhạt.

Trong lòng ông ta hiểu, Băng đang tính cách để bỏ trốn.

Ông ta rất thích chơi đùa với Băng, một con sư tử, một kẻ lừa dối và thông minh như ông ta, chưa kể so về tuổi tác, kinh nghiệm sống, trí tuệ, ông ta cái gì cũng hơn Băng, một cô gái như Băng làm sao có thể dùng mưu và dùng trí với ông ta.

Mặc dù đã hiểu, đã biết Băng đang nghĩ gì nhưng ông ta không lật tẩy, cũng không muốn nói ra, ông ta thích để Băng tự chui đầu vào rọ hơn.

_ Được thôi. Cô có thể về nhà suy nghĩ.

Băng vui sướng nhìn ông ta, khuôn mặt bừng sáng, trên môi xuất hiện một nụ cười xinh đẹp và thơ ngây như một đứa trẻ con vừa mới nhận được một món quà yêu thích.

_ Thật sao ? Ông đồng ý thả cho tôi đi.

Ông ta nhìn nụ cười hồn nhiên của Băng, ông ta vô thức gạt đầu.

_ Đúng.

Băng nhảy xuống khỏi lòng ông ta, Băng vừa mới đứng thẳng dậy, ông ta dội luôn một gáo nước lạnh vào người Băng.

_ Cô có thể đi nhưng bạn của cô phải ở lại đây.

Băng kêu khổ.

Băng rời khỏi đây, trốn thoát thì ích gì, chẳng phải trong tay ông ta vẫn giữ được quân át chủ bài sao ?

Nếu không phải vì Hoa bị ông ta bắt, Băng đâu phải tự nguyện trèo lên xe ô tô của ông ta, đâu phải đi theo ông ta về nhà, và bị ông ta bắt phải kết hôn với ông ta.

Tất cả mọi việc mà Băng đang phải chịu đựng cũng chỉ vì ông ta đang giam giữ cô bạn thân.

Băng ước giá mà Băng có phép thuật, có thể vô tình hay có thể vĩnh viễn biến mất thì hay biết mấy.

Nhưng thật đáng tiếc, Băng chỉ là người trần mắt thịt.

Băng phải vận dụng trí óc, và làm theo tiếng nói của con tim mình.

Cứu bạn !

Đây là cách duy nhất mà Băng có thể làm cho Hoa.

Ngay từ khi bước chân lên thành phố này, nếu không có Hoa và gia đình Hoa giúp đỡ, Băng đã không thể tồn tại được ở đây.

Hoa không chỉ là một người em tốt, bạn tốt, Hoa còn là ân nhân của Băng.

Băng mọi giá Băng phải trả ơn và bảo vệ Hoa.

Khóc chán, than chán, Băng đành phải ngồi xuống ghế xô pha.

Không còn đường lui nữa rồi, Băng phải đưa ra quyết định thôi.

Trả nợ không được, bỏ trốn cũng không xong, chỉ còn lại một con đường duy nhất cho Băng đó là kết hôn.

Ông ta đã thắng, Băng không còn lựa chọn nào khác.

_ Tôi đồng ý.

Băng chán nản và buồn rầu trả lời ông ta.

_ Cô không vui ?

Mặt Băng đỏ hoe.

Không vui ?

Băng làm sao có thể vui, lấy người mình không yêu đã khổ, lấy người mình không hề quen biết, lấy người mình hận làm sao Băng có thể cười, có thể cảm thấy thanh thản.

Trước đây, dù cuộc sống có khó khăn và khổ sở thế nào, Băng cũng chưa từng rơi lệ nhưng nay, Băng đã khóc, đã cảm thấy thương tổn và đau lòng.

Băng thấy trước mắt mình một tương lai mù mịt và không có lối thoát đang chờ Băng.

Quan sát vẻ mặt và biểu hiện của Băng, mặc dù biết Băng không vui và đang buồn nhưng ông ta không quan tâm, cũng không có hứng thú để ý đến tâm trạng của Băng, ông ta chỉ cần biết Băng đã nhận lời lấy ông ta.

Đứng lên, cầm lấy tay Băng, ông ta giục.

_ Đi thôi.

Băng quẹt nước mắt trên má, mắt ngơ ngác nhìn ông ta.

_ Đi đâu ?

_ Đi đăng ký kết hôn.

Mặt Băng tái nhợt.

_ Gấp như vậy sao ?

_ Cô hỏi hận ?

Băng im lặng không đáp.

Hỏi hận ?

Ngay từ lúc nhìn thấy ông ta, Băng đã có dự cảm không hay và khiếp sợ ông ta rồi.

Ông ta là người đàn ông đáng sợ nhất mà Băng từng gặp.

Có thể ví ông ta giống như một ác ma, một con quỷ dưới địa ngục.

Băng là một thiên thần băng khiết và trong sáng. Tại sao Băng phải chịu đựng một con quỷ như ông ta ?

Ông Trời đúng là rất biết cách trêu ngươi, rất biết cách đùa giỡn số phận của con người.

_ Người đâu ?

Ông ta gọi.

Bà giúp việc từ trong nhà bếp vội chạy ra.

_Thưa ông !

_Gọi cậu Phúc lại đây cho tôi.

_Vâng, thưa ông.

Bà giúp quay người bỏ đi.

Chưa đầy một phút, Phúc xuất hiện trước cửa phòng khách.

_Anh có gì giáo phó ?

_Lái xe đưa tôi và cô ấy đi đăng kí kết hôn.

Phúc kinh ngạc nhìn Băng.

Cho đến lúc này, trong nhà không ai hiểu lý do vì sao ông ta đòi kết hôn với Băng bằng được.

Quan sát Băng, anh ta nhận xét.

Băng là một cô gái xinh đẹp, nếu nói là mỹ nhân thì không đúng, vẻ đẹp của Băng là một vẻ trong sáng, thuần khiết và khỏe mạnh.

Băng mang vẻ đẹp của một thiên sứ, vẻ đẹp không mê hoặc lòng ngược, mà hoàn toàn tự nhiên.

Trong số những người đàn bà vây quanh ông ta, Băng không phải là một người phụ nữ xinh đẹp nhất, nhưng cũng không phải là xấu nhất.

Anh ta không hiểu tại sao có những cô gái còn xinh đẹp, và gia thế hơn hẳn Băng, tại sao ông ta không muốn kết hôn với họ, mà lại muốn lấy Băng, chưa hết ông ta phải bắt ép và dùng thủ đoạn để ép Băng chấp nhận lấy mình bằng được.

Mặc dù có nhiều câu hỏi và nghi vấn nhưng thân là nhân viên dưới quyền, anh ta không tiện xen vào đời tư của sếp.

Anh ta hiểu xen vào chỉ mang thêm họa và rước thêm phiền phức vào thân.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thấy Phúc cứ nhìn Băng không chớp mắt, dáng điệu ngẩn ngơ và suy tư, ông ta nhếch mép, mặt lạnh lùng hỏi.

_Cậu không nghe rõ tôi nói gì sao ?

Giọng ông ta không nặng không nhẹ, không trách cứ nhưng người nghe lại sợ hết hồn.

_Xin...xin lỗi. Em đi làm ngay.

Phúc đi nhanh ra khỏi phòng khách, ông ta nói tiếp đi theo sau, Băng vẫn còn đứng chôn chân một chỗ.

Đi được hai bước, ông ta quay lại nhìn Băng.

_Cô còn đứng ở đó làm gì ?

Băng thất thần nhìn ông ta.

Cho đến lúc này, Băng vẫn còn nghĩ mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, tất cả đều không phải là thật.

Nhìn đôi mắt tròn xoe to tròn long lanh nước của Băng, ông ta bất nhẫn bước lại gần, nắm lấy tay Băng, ông ta kéo Băng đi theo mình.

Băng lững thững bước theo ông ta, dáng điệu hoàn toàn vô lực, trông băng lúc này giống như một người mất trí.

Phúc mở cửa xe cho Băng và cho ông ta.

Băng trèo lên xe, ông ta ngồi bên cạnh.

Xe từ từ lăn bánh.

Trên đường đi không ai nói với ai câu nào, ông ta nhắm mắt, đầu dựa vào thành ghế, dáng ngồi hoàn toàn thỏa mái và tĩnh tại, hình như ông ta coi chuyện kết hôn một cách đường đột này là chuyện bình thường.

Băng dựa đầu vào kính xe, mắt ngơ ngác nhìn khung cảnh bên vệ đường.

Từng căn nhà, cột điện, hàng cây trôi vùn vụt qua mắt Băng.

Đầu Băng rỗng tuếch, từng kí ức đau thương tái hiện trong đầu Băng. Từ lúc nào lệ trên má Băng rơi từng giọt từng giọt xuống cằm.

Băng thấy đau lòng, thấy mình thật đáng thương.

Lẽ ra khi được một người đàn ông giàu có, quyền lực và đẹp trai cầu hôn, Băng phải sung sướng và hạnh phúc, nhưng tâm trạng của Băng lại hoàn toàn ngược lại.

Nhắm mắt lại, Băng để mặc cho nước mắt rơi, mặc cho nỗi đau trong lòng hành hạ và dấy vò con tim yếu đuối và dễ tổn thương của mình.

Ông ta quan sát và nhìn Băng, trong lòng ông ta đang hỗn độn những suy nghĩ và tính toán không nói nên lời.

Người con gái đang ngồi bên cạnh ông ta và sắp chuẩn bị làm vợ ông ta, tuy rằng xa lạ, tuy rằng ông ta chưa từng gặp và không biết nhiều nhưng thật ra với ông ta rất thân quen và rất gần gũi.

Vì sao ông ta lại muốn kết hôn với Băng bằng được ?

Câu hỏi này chỉ có mình ông ta mới trả lời được, mới giải thích rõ được nguyên nhân vì sao ông ta lại muốn làm thế ?

Một người khôn ngoan và thông minh như ông ta chưa từng làm chuyện gì mà không có lợi và không đảm bảo chắc chắn được kết quả.

Có thể ông ta từng sai lầm, từng bị tổn thương vì quyết định nông nổi của mình trong quá khứ, nhưng không có nghĩa hiện tại ông ta cũng là một con người yếu đuối và ngu ngốc như thế.

Xe dừng lại.

Phường xuất hiện trong tầm mắt của Băng.

Phúc nhanh chóng bước xuống xe và mở cửa cho Băng và cho ông ta.

Ông ta bình tĩnh và thông dong bước xuống, phong thái của ông ta lúc nào cũng nhàn nhã, lúc nào cũng uy nghiêm lạnh lùng, trông ông ta lúc nào cũng giống như một ông chủ lớn, một người luôn làm chủ mọi tình huống và mọi vấn đề.

Còn Băng chỉ là một con bé con không hiểu chuyện, một người luôn thay đổi tâm trạng và tính khí tùy theo từng hoàn cảnh.

Cuối cùng Băng đã đến nơi Băng không muốn đến.

Chỉ cần hoàn thành xong thủ tục và pháp lý cần thiết. Bắt đầu từ hôm nay, Băng chính thức là vợ của ông ta.

Cuộc đời của con người sao có thể nhanh chóng bước sang một bước ngoặt mới chỉ trong một cái chớp mắt như thế ?

Cô nhân viên phụ trách phòng pháp lý đưa cho mỗi người một tờ giấy và hai cây bút.

Nhìn tờ giấy trước mặt, Băng thần thờ như người mất trí, mắt Băng đỏ hoe, Băng run run không dám viết, cũng không đọc được tờ giấy viết gì và ghi các điều khoản gì.

Ông ta quan sát Băng, mắt ông ta nhìn Băng như dò hỏi và như ước đoán xem Băng đang nghĩ gì trong đầu.

Việc Băng chống đối không muốn lấy ông ta đã làm cho lòng tự tôn và ý nghĩ chinh phục của đàn ông trong ông ta càng thêm mãnh liệt.

Giống như một món đồ càng khó lấy, lại càng muốn lấy bằng được.

Ông ta bình tĩnh điền hết các thông tin cần thiết trong tờ giấy đăng kí kết hôn của mình.

Mặc dù tay viết, mắt nhìn vào tờ giấy trước mắt nhưng không một biểu hiện và cử chỉ nào của Băng thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ông ta.

Ghi xong, ông ta đặt cây bút chèn lên tờ giấy của mình.

Quay sang nhìn Băng, ông ta nhẹ nhàng nói.

_ Cô có điều gì không hài lòng sao ?

Băng gạt mình nhìn ông ta, mắt Băng long lanh nước, miệng Băng đắng ghét.

Dù Băng có là người táo tợn, có là người coi khinh sinh mạng của mình khi đánh nhau và khi dám làm những chuyện mà một thực nữ không dám làm, cũng không dám đặt cược tương lai và hạnh phúc của mình vào tay một người đàn ông không quen không biết.

_ Tôi... tôi...!

Băng áp ứng trả lời.

Lúc này Băng không biết nói gì và giải thích thế nào cho ông ta hiểu rằng quả thật Băng không thể lấy ông ta và không thể đóng kịch coi như không có chuyện gì.

Ông ta biết Băng định nói gì, và định làm gì, đã đưa Băng đến tận đây và phải mất bao tâm huyết mới nghe được một câu đồng ý của Băng làm sao ông ta có thể dễ dàng đề cho Băng đi và đề cho Băng thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Cầm lấy tờ giấy của Băng, ông ta bắt đầu ghi chép.

_ Tên ?

Ông ta hỏi Băng.

Băng ngơ ngác nhìn ông ta, rồi lại nhìn xuống tờ giấy ông ta đang đặt dưới bàn, Băng bắt đầu lấy lại được suy nghĩ và giác quan của mình.

Băng định không nói và định rời khỏi đây nhưng khi nhìn vào ánh mắt đáng sợ và khuôn mặt lạnh lùng đầy uy hiếp của ông ta, Băng sợ hãi không dám làm trái ý của ông ta.

Băng bắt buộc nhắc mình phải nhớ trong tay ông ta đang giữ cô bạn thân làm con tin và số tiền hơn một trăm triệu mà ông ta bắt Băng phải trả.

Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, Băng mấp máy môi.

_ Lâm...Lâm Nhã Băng.

Ông ta không nói gì, cũng không làm gì nhưng ánh mắt đã hòa nhã hơn trước.

Ông ta bắt đầu ghi.

_ Tuổi.

_ Hai mươi.

_ Tôi hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô.

Ông ta không ngừng đầu nhìn Băng nhưng Băng vẫn cảm nhận được ánh mắt đáng sợ của ông ta, người Băng run lên một cái.

Cầm CMND, Băng run run đặt trước mặt ông ta.

Ông ta nở một nụ cười khó hiểu, mắt ông ta lóe lên những tia sáng mà chỉ có những người để ý và quan sát kỹ mới thấy.

Sau khi điền hết những thông tin cần thiết và làm theo đúng những yêu cầu của cô nhân viên. Ông ta đưa mấy tờ giấy trên bàn cho cô ta.

Xem xong, cô nhân viên cười thật tươi.

_ Chúc mừng ông bà. Chúc ông bà hạnh phúc.

Băng thần thờ như một xác chết, trong khi mọi người vui vẻ và hạnh phúc vì lấy được người mình thích, vì lấy được chồng giàu và đẹp trai, Băng lại buồn, lại đau, phải chăng Băng đã bị điên rồi ?

Băng ngồi im trên ghế, mắt nhìn xuống đất, mặt Băng tái nhợt, trông Băng như thể vừa mới nhận được một tin gì đó khủng khiếp lắm hơn là khuôn mặt biểu hiện của một người sắp trở thành vợ của người ta.

Ông ta chú ý đến thái độ, biểu hiện trên khuôn mặt của Băng.

Thấy Băng cứ ngồi im mà không chịu đi theo mình, ông ta kéo Băng đứng dậy.

Băng ngược mắt nhìn ông ta, đôi mắt Băng trống rỗng, đôi mắt vô hồn, đôi mắt của một con thỏ con sắp bị con sư tử giết thịt.

Không muốn để cho tâm trạng của Băng ảnh hưởng đến tâm tư và quyết định của mình, ông ta kiên quyết lôi Băng đi.

Băng ngoan ngoãn bước theo ông ta như một con bé con.

Bây giờ dù Băng có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi vì Băng đã kí tên, Phưong đã đóng dấu chứng nhận hai người đã là vợ chồng hợp pháp.

Hai mươi tuổi Băng đã có chồng, có gia đình.

Cho đến tận lúc này, Băng vẫn không dám tin, không dám chấp nhận sự thật là mình đã là gái đã có chồng.

Từ nay mọi quyền lợi và tự do của Băng đều phụ thuộc vào ông ta.

Băng có thể chạy trốn, có thể đi nhưng trên pháp lý ông ta vẫn là chồng của Băng, vẫn là người có quyền quyết định Băng có thể đi đâu, có thể làm gì.

Băng khóc không ra nước mắt, trạng thái của Băng lúc này là vô định, là trôi nổi, là không hiểu, là không dám tin.

Một bước, hai bước, Băng cùng ông ta rời xa nơi hai người vừa mới đăng kí kết hôn.

Băng cúi mặt, đầu không ngẩng lên, nhìn bước chân mình chậm bước.

Từng bước, từng bước một, Băng hiểu rằng, từ nay Băng vĩnh viễn mất đi quyền lợi của chính mình, vĩnh viễn mất đi lòng tự tôn mà Băng đã cố giữ gìn hai mươi năm nay.

Tại sao mọi chuyện lại xảy ra theo hướng này, và tại sao Băng không có quyền lựa chọn hạnh phúc và hôn nhân cho mình ?

Tại sao Băng phải lấy người Băng không yêu, Băng không thích ?

Tại sao ông ta phải bắt Băng lấy ông ta bằng được ?

Tại sao trên đời này vẫn còn tồn tại kiểu hôn nhân bắt ép, tồn tại kiểu hôn nhân không có tình yêu ?

Phải chăng ông Trời đã hoàn toàn đảo điên rồi ?

Phải chăng ông tơ bà nguyệt không còn muốn xe duyên cho nhân thế nữa ?

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi đầy trên hai gò má trắng mịn của Băng.

Băng không dám khóc to, cũng không dám gào lên, Băng chỉ dám rơi lệ, chỉ dám gào khóc trong lòng, chỉ dám tự hành hạ bản thân mình, chỉ dám trách mình quá yếu đuối, quá ngu muội, chỉ dám trách mình quá trọng tình cảm.

Là một người đa tình, là một người yếu đuối không thể dễ dàng chọn cho mình một con đường để đi, không dám sống vô tình, không dám sống mà không quan tâm đến ai.

Băng cho đây là số kiếp của mình.

Băng không hối hận vì Hoa nên Băng mới làm thế, mà ngay từ đầu mọi tai họa đều là do Băng tự gây ra.

Nếu Băng không đâm vào ông ta, nếu Băng không phóng nhanh vượt ẩu, nếu Băng mạnh mẽ hơn, Băng đã không đắc tội với ông ta, và nếu chuyện này không xảy ra, Băng đã không phải kết hôn với ông ta.

Từng từ “nếu” ấy xuất hiện trong đầu Băng giống như những mũi dao cứa sâu vào lòng Băng.

Chưa có lúc nào Băng lại hối hận và tự trách bản thân mình nhiều như lúc này.

Băng ước giá mà thời gian có thể quay lại cho Băng sửa chữa lại sai lầm thì hay biết mấy.

_Lên xe đi.

Ông ta nhẹ nhàng bảo Băng.

Thấy Băng khóc nhiều quá nên ông ta không dám nói nặng lời, hay giọng dùng lạnh lùng để yêu cầu Băng làm theo lời mình.

Khom người, Bắg chui vào trong xe.

Chờ Bắg ngồi yên vị trên ghế xe, ông ta đi vòng sang phía bên kia.

Khi đã ngồi yên trên xe, ông ta ra lệnh.

_Đi thôi.

_Vâng.

Phúc lái xe rời khỏi Phường.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hai giọt nước mắt vừa rơi xuống má. Bắg nhắm mắt lại, đầu dựa vào kính xe, mắt không nhìn ông ta, cũng không nhìn hai bên đường.

Lúc này Bắg chỉ muốn ngủ một giấc, chỉ muốn quên đi những ác mộng mà Bắg vừa mới gặp phải, Bắg hy vọng khi Bắg tỉnh lại mọi chuyện sẽ kết thúc, Bắg muốn trở về cuộc sống vui vẻ và vô lo như trước kia.

Nhưng liệu Bắg có làm được không, hay là Bắg đang tự huyễn hoặc chính mình?

Về đến nhà ông ta, Bắg được Phúc mở cửa xe.

Bắg chân chừ không muốn đi vào trong nhà, ngay lúc này Bắg muốn đưa cô bạn thân đi về phòng trọ của hai người.

Hiếu trong đầu Bắg đang nghĩ gì, ông ta nói.

_Cô vào đi. Từ nay căn nhà này là nhà của cô.

Bắg mở to mắt nhìn ông ta, mặt Bắg ngày càng tái.

_Không...không cần đâu. Dù sao tôi cũng có chỗ để ở rồi.

Ông ta cười nhạt.

_Cô nghĩ rằng bây giờ cô là ai ?

_Tôi...tôi...!

Miệng Bắg đắng nghẹn, Bắg nói không nên lời.

Bắg cảm thấy đây là cuộc hôn nhân buồn cười và phí lý nhất từ trước đến nay.

Bắg đã kết hôn với một người mà ngay cả tên của ông ta, Bắg cũng không biết.

Bắg không biết ông ta là ai ? Ông ta làm gì ? Gia đình ông ta có bao nhiêu người và ông ta là con thứ mấy trong gia đình ? Tính cách, sở thích, những thứ mà ông ta ghét là gì ?

Bắg hoàn toàn không biết, không hiểu gì cả.

Tại sao Bắg có thể đặt bút kí tên đồng ý lấy ông ta, trong khi Bắg và ông giống như bèo nước gặp nhau, giống như hai kẻ xa lạ không quen không biết.

Bắg thấy sợ, thấy rằng mình đang đánh cược hạnh phúc, hôn nhân, tình yêu và tương lai vào tay một người đàn ông đáng sợ, vào tay một người mà Bắg linh cảm sẽ đem lại bất hạnh và cuộc sống khổ đau cho mình.

Bắg đã bị điên, điên thật sự rồi, điên đến nỗi hết thuốc chữa.

Không nói gì, ông ta bỏ đi vào nhà trước.

Băng đứng im ở trước cổng, Băng không muốn đi vào trong nhà cũng không được.

Bây giờ mọi thứ, mọi việc Băng đều phải nghe theo lời của ông ta.

Ông ta đang giữ cô bạn thân, Băng đã kí vào giấy đăng kí kết hôn.

Băng còn lý do, còn có khe hở nào để phản kháng, để không phải nghe lời ông ta nói ?

Câu trả lời là hoàn toàn không có.

Băng đã tự kí vào tờ giấy chung thân cả đời, đã tự đem bản thân mình nộp cho ông ta. Băng đã không còn chỗ đến trốn nữa rồi.

Băng lững thững đi theo ông ta vào trong nhà.

Ông ta ngồi trên ghế xô pha ngoài phòng khách.

Không thể đứng im mãi, Băng đành phải ngồi xuống đối diện với ông ta, cả hai không ai bảo ai câu nào, không khí im lặng và lạnh lùng đang bao trùm khắp căn nhà.

Bà giúp việc lên tiếng phá vỡ sự im lặng của cả hai.

_Thưa ông !

_Có chuyện gì ?

_Ông định ăn cơm bây giờ hay lúc nữa ?

Ông ta nhìn Băng.

_Cô đã đói chưa ?

Băng đang buồn, đang phiền não, tâm tư đang bất ổn, Băng không có lòng dạ nào để ăn.

_Tôi không đói.

_Dọn ra đi, chúng tôi sẽ vào ăn bây giờ.

_Vâng, thưa ông.

Bà giúp việc nhanh chóng đi vào trong bếp.

Băng hỏi ông ta.

_Tôi...tôi có thể đưa bạn tôi đi được chưa ?

Ông ta lạnh lùng đáp.

_Không vội. Lúc nào tôi bảo đi thì hãy đi. Cô nên nhớ bây giờ cô là vợ của tôi, căn nhà này sẽ là nơi cô và tôi sống. Chẳng lẽ cho đến tận lúc này, cô vẫn nghĩ cô đang độc thân và đang sống cùng cô bạn thân của cô nữa sao ?

Băng cắn môi.

_Tôi nghĩ rằng chuyện này hơi đường đột nên nhất thời tôi chưa quen được. Ông có thể cho tôi thu xếp mọi thứ rồi mới chuyển đến đây sống được không ?

Bưng tách cà phê lên môi, ông ta nhấp một ngụm.

_Cô muốn thu xếp chuyện gì ?

Giọng ông ta hoàn toàn lãnh đạm, hoàn toàn coi những việc mà Băng sắp phải gặp phải là chuyện hoàn toàn bình thường và không có gì đáng để quan tâm.

Băng tức điên lên.

_Tại sao tôi phải nói cho ông biết ?

Ông ta trừng mắt nhìn Băng.

_Nếu cô không nói, cô sẽ không được đi ra khỏi đây một bước. Cô nên nhớ dùng thái độ ương bướng và không nghe lời với tôi, cô sẽ không có lợi gì đâu, vì thế cô nên biết điều một chút.

_Ông đang uy hiếp tôi ?

Ông ta cười không rõ cười, tức giận không rõ tức giận, khuôn mặt ông ta là kiểu ra sao cũng được.

_Tùy cô nghĩ thế nào thì ra thế ấy. Nhưng lời nói của tôi, cô nên lưu ý, từ trước đến nay tôi không bao giờ nói suông.

_Mời ông và cô vào ăn cơm.

Bà giúp việc lễ phép mời ông ta và Băng.

Băng không có tâm trạng để ăn nên không đứng lên.

Ông ta đứng dậy, nhìn thẳng vào mặt Băng, ông ta nói.

_Cô không muốn ăn cũng không sao, nhưng còn bạn của cô. Cô định để cho bạn của cô nhịn ăn theo cô đúng không ?

Đứng bật dậy, Băng hằm hằm tức giận, ngay lúc này, Băng muốn giết chết ông ta.

Năm lần bảy lượt ông ta lôi Hoa ra làm con tốt để bắt Băng phải nghe lời ông ta.

Nghiến răng nghiến lợi, mặt đỏ bừng vì cău, Băng đi thẳng vào nhà bếp.

Trên môi ông ta lại xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

Phúc mở to mắt nhìn Băng rồi lại quay sang nhìn ông ta.

Phúc hoàn toàn không hiểu đang có chuyện gì xảy ra ở đây. Phúc thấy Băng từ tính nét cho đến ngoại hình đâu có gì xuất chúng hơn những cô gái mà ông ta từng quan hệ, tại sao ông ta nhất định phải lấy Băng bằng được ?

Càng nghĩ anh ta càng thấy đau đầu, càng bị rối, cuối cùng anh ta đành lắc đầu chịu thua.

Ngồi vào bàn ăn, Băng mừng rỡ khi thấy cô bạn thân đang đi từ trên lầu xuống, mặc dù sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng đã khá hơn.

Thấy Băng, Hoa sợ hãi chạy vội lại, giọt ngấn giọt dài, Hoa ôm chầm lấy Băng.

_Băng ! Tao...tao sợ quá !

Băng ôm chặt lấy cô bạn thân, vỗ nhẹ vào lưng Hoa, Băng an ủi.

_Mọi chuyện đã qua rồi, mày đừng lo lắng quá.

Hoa sụt sịt.

_Chúng ta rời khỏi đây được không ? Tao không chịu được không khí đáng sợ này.

_Ngồi xuống ăn đã, ăn xong cả hai chúng ta cùng đi.

Hoa lắc đầu nguầy nguậy.

_Không ! Tao muốn đi luôn bây giờ.

Cử chỉ làm nũng như một cô em gái nhỏ đang giận dỗi của Hoa đối với Băng khiến cho mấy người trong phòng ăn ngáy người, họ che miệng cười thầm.

Ngay cả Băng cũng bức mình không kém.

Băng đang rầu cả ruột, cô bạn thân không biết điều thì thôi, lại còn khiến tâm trạng của Băng ngày càng tồi tệ hơn.

Đúng là không ai có số khổ như Băng.

Ông ta kín đáo quan sát hai cô bạn thân. Khi thấy Băng vỗ về an ủi, và động viên Hoa, ánh mắt ông ta nhìn Băng rất lạ, trên môi ông ta nhếch lên một nụ cười lãnh đạm và chiến thắng.

Ông ta đã nắm được điểm yếu của Băng.

Với điểm yếu này, ông ta có thể dễ dàng điều khiển Băng, và bắt Băng phải làm theo lời của ông ta.

_Ngồi xuống ăn cơm đi.

Ông ta bảo cả hai.

Nghe giọng của ông ta, Hoa ôm Băng ngày càng chặt, cơ thể nhỏ bé khẽ run lên một cái, khuôn mặt nhợt nhạt đã lấm tấm mồ hôi.

Hoa sợ ông ta, sợ đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mặt ông ta, không dám đối diện với ông ta.

Hoa coi ông ta giống hệt một con ma, một tên ác quỷ xuất hiện giữa ban ngày.

Hoa không hiểu tại sao trên đời này lại có người đáng sợ như ông ta.

Đẩy cô bạn ra khỏi cơ thể, Băng kéo Hoa ngồi xuống ghế.

Hoa còn run sợ hơn cả Băng, hốt hoảng, tâm tư hỗn loạn nên không còn tâm trí ăn uống và muốn ở đây thêm một lúc nào nữa.

Hoa chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi căn nhà đáng sợ này càng nhanh càng tốt.

Mặc dù nguyện vọng của Hoa và Băng là thế nhưng ông ta không có dấu hiệu gì là sẽ để cho hai người rời khỏi đây sau khi cả hai đã ăn no và nghe ông ta nói nên dù hai người có muốn, có ước cũng vô ích.

Bình tĩnh, Băng gấp một đĩa rau, cho lên miệng, Băng nhai thật kỹ sau đó cố nuốt.

Thức ăn mặc dù ngon, mặc dù được bà giúp việc nấu bằng cả tâm huyết và lòng thành nhưng khi ăn vào miệng, Băng tưởng đang ăn phải thuốc độc.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó, khổ sở và chán ghét của Băng, ông ta nhếch mép cười nhạt.

Phúc chắt rượu vào bốn cái ly.

Đặt trước mặt ông ta, Hoa và Băng mỗi người một ly rượu, Phúc cười nói.

_Chúng ta cùng ly chứ ?

Băng lạnh nhạt nói.

_Tôi không biết uống rượu.

Hoa đẩy ly rượu trước mặt sang một bên.

_Tôi..tôi cũng không biết uống rượu.

Đang nhắm nháp ly rượu trên tay, ông ta đặt ly rượu xuống bàn, mười ngón tay đan vào nhau, chống khuỷu tay vào bàn, mắt nhìn Băng, ông ta nghi ngờ hỏi.

_Cô không biết uống rượu ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Băng đặt mạnh đĩa xuống bàn, nhìn thẳng vào mặt ông ta, Băng mím môi đáp.

_Không.

Đôi mắt Băng trong veo, mặt Băng không biến sắc, Băng không hề nói dối, từ trước nay, Băng không hề đụng đến rượu, cũng không uống cà phê, Băng chỉ uống nước lọc và nước ngọt.

Đánh giá Băng một lúc, ông ta biết Băng không hề nói dối.

Chuyển ánh mắt sang nhìn Hoa, ông ta hỏi.

_ Cô cũng không biết uống rượu ?

Hoa chết khiếp khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ của ông ta.

Cúi gằm mặt xuống, tay run run, Hoa run rẩy đáp.

_ Không. . không, tôi không biết uống.

Thấy cô bạn mình suýt bị nghẹn và sắp khóc thét vì ông ta. Bỗng nổi khùng.

_ Ông có thể bớt nói xàm và bớt hỏi đi vài câu được không ? Bạn tôi sắp ngất xỉu vì ông rồi kìa.

Phúc che miệng cười, ngay cả bà giúp việc mặc dù vẫn sợ ông ta nhưng nghe Băng nói, bà cũng không nhịn được cười.

Ông ta chuyển ánh mắt sang nhìn Phúc.

_ Cậu có chuyện gì cao hứng sao ?

Phúc im bật, ngay cả nhếch mép cũng không dám. Cầm lấy ly rượu, Phúc uống một ngụm để che bớt bối rối và sợ hãi của mình.

Xem ra từ trước đến nay chỉ có mình Băng là dám to tiếng và cãi lại lời của ông ta, ngoài ra không còn ai dám làm như thế trước mặt ông ta.

Chưa ăn được hai thìa cơm, Hoa bị nghẹn mấy lần.

Băng vừa buồn cười, vừa bực, cầm lấy ly nước lọc, Băng đưa ly nước cho Hoa.

_ Cậu uống đi.

Hoa run run cầm lấy, bung lên miệng Hoa tu một hơi.

Mặt Hoa đỏ bừng vì thẹn.

Phúc đang uống rượu phải vội đặt ly rượu xuống bàn vì nếu uống, Phúc sợ rằng mình sẽ bị sặc hay làm bắn rượu ra giữa bàn vì buồn cười.

Băng trừng mắt nhìn Phúc.

_ Bạn tôi bị như thế, anh thấy vui lắm sao mà anh cười hả ?

Phúc vội xua tay.

_ Không. . không dám. Tôi. tôi đâu có cười.

_ Anh còn chối nữa sao ?

Phúc và Băng đang cãi nhau tay đôi.

Bàn ăn phút chốc biến thành cái chợ.

Ông ta im lặng ngồi nghe cả hai đấu võ mồm với nhau.

Ngắm nhìn Băng, ánh mắt ông ta liên tục biến đổi, không biết ông ta nghĩ và tính toán gì mà ánh mắt ông ta như chứa hàng vạn những ánh sao xa trên bầu Trời đêm, hình như ông ta đã biết ông ta cần phải làm gì tiếp theo.

Ấn cơm xong, để cho bà giúp việc dọn dẹp bàn ăn và rửa bát, bốn người kéo nhau ra phòng khách.

Đã có chủ ý từ trước nên Băng nói luôn.

_ Tôi và bạn tôi có thể đi được chưa ?

Ông ta từ từ nhấp một ngụm cà phê, hình như ông ta chưa bao giờ vội, cũng như chưa bao giờ nổi giận với ai bao giờ mà mọi việc, mọi thứ ông ta đều dùng thái độ lạnh nhạt, thờ ơ, bình thản để xử lý, và giải quyết, ngay cả khi nói chuyện với người khác ông ta cũng thế.

Nhìn ông ta uống cà phê, Băng muốn điên lên vì tức.

Băng không hiểu ông ta là loại người gì nữa ?

Tại sao ông ta có thể sống khác người và có tính cách kì lạ như thế ?

Sợ rằng ngay cả khi bị dao kề vào cổ, ông ta cũng vẫn bình tĩnh uống cà phê và nói chuyện như thường.

Ông ta đúng là một kẻ lạnh lùng và đáng sợ.

Một người có tính cách như ông ta có thể làm được bất cứ chuyện gì mà không cần nghĩ đến tình cảm và suy nghĩ của đối phương.

Tại sao Băng phải lấy một người chồng như ông ta ?

Thấy ông ta chỉ biết uống và uống mà không chịu nói gì, Băng không còn nhẫn nại được nữa.

Nắm lấy tay Hoa, Băng lôi Hoa đi ra khỏi phòng khách.

Lúc này ông ta mới lên tiếng.

_Tôi vẫn còn chưa nói gì, sao cô đã bỏ đi ?

Băng đứng sững lại, người run lên vì tức.

_Ông còn muốn nói gì nữa ? Chẳng phải ông không có ý kiến gì sao ?

Ông ta cười nhạt.

_Tôi không có ý kiến gì đâu có nghĩa là tôi cho cô đi ?

Quay phắt lại, Băng gọi thẳng tên ông ta.

_Hoàng Trọng Quân ! Ông đừng quá đáng, mọi chuyện tôi đều đã làm theo lời của ông rồi, sao ngay cả tự do của tôi, ông cũng muốn quản.

Ông ta nhếch mép, mắt lạnh lùng nhìn Băng.

_Hóa ra cô vẫn còn nhớ hiện giờ cô là bà Hoàng !

Hoa nghe ông ta nói chẳng khác gì sét đánh vào tai.

Hoa kích động, nắm lấy tay Băng, Hoa hỏi dồn dập.

_Mày nói đi ! Tại sao bây giờ mày lại trở thành bà Hoàng ?

Băng cười khở.

_Chuyện này.

Băng định nói cho Hoa biết là giờ đây mình đã trở thành vợ của Hoàng Trọng Quân, nhưng sợ Hoa sẽ hét toáng lên và ngất xỉu ở đây nên lại thôi.

Vỗ nhẹ vào vai cô bạn thân, Băng trấn an.

_Không có chuyện gì đâu. Chúng ta cứ rời khỏi đây đi đã rồi nói chuyện này sau.

Băng dậm bước định đi, giọng ông ta lại vang lên.

_Tôi nói gì cô không nghe sao ?

Băng chưa thấy một người đàn ông nào độc tài, vô lý và lạnh lùng như ông ta.

Chẳng lẽ vợ đi đưa bạn về nhà trọ cũng không được ?

Nghiến chặt răng, Băng cắn tức hời.

_Ông muốn gì ?

_Cô muốn đưa bạn cô về nhà trọ ?

_Đúng.

Băng gật đầu thừa nhận.

_Sau khi đưa bạn cô về rồi, cô có quay lại đây không ?

Băng ngập ngừng không biết đáp thế nào cho phải.

Nhìn cô ta bạn thân đang run rẩy đứng bên cạnh, sắc mặt nhợt nhạt, mắt long lanh nước. Băng không thể tàn nhẫn bỏ cô bạn thân của mình sống một mình.

Hoa quá yếu đuối, quá nhút nhát, hay lo sợ vu vơ, lại hay bị người khác bắt nạt. Băng làm sao nhẫn tâm dọn đến nhà ông ta sống mà bỏ mặc Hoa không ai chăm sóc và bảo vệ.

Trước kia Băng một lòng, một dạ muốn sống bên cạnh Hoa cho đến khi nào Hoa có thể tìm được một người đàn ông tốt, người có thể chăm sóc, bảo vệ, che chở và thương yêu Hoa.

Nay Hoa vẫn chưa tìm được ai, Băng làm sao có thể nhẫn tâm, hai nữa Băng không muốn sống cùng một nhà với ông ta, lại càng không chịu đựng được ngày nào cũng phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của ông ta.

Băng không biết làm thế nào cho đúng và giải quyết hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan của mình thế nào ?

Nhìn vẻ mặt của Băng, ông ta đã đoán được bảy tám phần những gì mà Băng đang nghĩ.

_Sao cô không trả lời tôi ?

Ông ta chăm chú nhìn Băng.

Băng thờ dãi.

_Ông có thể cho tôi thu xếp xong mọi chuyện rồi dọn đến đây sống được không ?

Đây là lần thứ hai, Băng cầu xin ông ta.

Hoa nước mắt ràn rụa, lòng đau như cắt.

Mặc dù không biết tại sao tự dưng Băng lại lấy ông ta nhưng Hoa không phải là một cô gái ngu ngơ dại khờ, Hoa đã lờ mờ đoán được lý do.

Lúc Băng cùng ông ta đi đăng ký kết hôn, bà giúp việc có nói chuyện Băng đồng ý lấy ông ta cho Hoa nghe, ban đầu Hoa không dám tin nhưng giờ đây chính miệng Băng nói nên Hoa không thể không tin.

Ý nghĩ từ nay không còn được sống bên cạnh Băng nữa khiến cho Hoa sợ hãi và hốt hoảng.

Hoa không muốn mất đi một người chị gái, một người bạn tốt như Băng.

Hoa phải làm gì để giúp Băng đây ?

Hoa trách bản thân mình quá yếu đuối, quá nhu nhược, và quá vô dụng nên cô bạn thân mới phải cắn răng chấp nhận lấy ông ta.

Mặc dù Hoa biết lấy được một người đàn ông giàu có và đẹp trai là ước mơ của nhiều cô gái nhưng người đàn ông này là hiện thân của quỷ sứ.

Lấy ông ta, sống chung với ông ta, liệu Băng có hạnh phúc không ? Hay là bắt đầu từ hôm nay, Băng sẽ chỉ nhận được toàn nước mắt, khổ đau và cay đắng ?

Không ! Ngàn vạn lần không !

Hoa cầu mong tất cả mọi chuyện đều là ác mộng, đều chỉ là một giấc mơ, đều là chỉ là một cơn gió thoảng.

Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt, Hoa khóc nhiều quá.

Hoa đau xót và thương hại cho Băng.

Ngày hôm nay có hai cô gái khóc và thương thay cho số phận của chính mình trong ngày lễ vu quy của cô bạn thân.

Phải chăng cuộc hôn nhân này đã báo trước là sẽ có điểm gờ, sẽ đem lại bất hạnh cho cả hai ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Biết rằng nếu không để cho Băng đưa Hoa về nhà trọ, Băng sẽ đòi đi bằng được và lỗi tai của mình cũng không được yên, ông ta đành đồng ý cho phép Băng đi nhưng không phải để cho Băng cứ thế mà đi mà còn kèm theo một điều kiện.

_Nếu cô đồng ý thu dọn hành lý và quay về đây ngay lập tức tôi sẽ để cho đưa bạn cô về, còn nếu không tôi sẽ nhờ Phúc đưa bạn cô về và tiện thể lấy luôn hành lý của cô đến đây. Thế nào, cô đồng ý chứ ?

Băng nghiêng chặt răng, mắt nhìn ông ta như muốn băm ông ta ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Sao trên đời này lại có một người độc tài, gia trưởng và lạnh lùng như ông ta ?

Lần thứ hai, Băng lại phải ca thán, phải hỏi ông Trời tại sao lại sinh ra ông ta ?

_Tôi phản đối, dù bây giờ tôi là vợ của ông, tôi cũng có quyền tự do, quyền muốn làm gì thì làm miễn là điều đó đúng đắn.

Ông ta không coi thái độ hung hăng và tức giận của Băng vào đâu.

_Cô nói đúng, tôi không phủ nhận quyền lợi của cô, nhưng cô cũng quên nghĩa vụ làm vợ của mình. Cô quên rằng, một khi đã lấy chồng, cô phải dọn về nhà chồng sống. Chẳng lẽ cô nghĩ rằng chỉ cần cô kí vào tờ giấy đăng kí kết hôn kia là xong à?

Uống xong một ngụm cà phê, ông ta nói tiếp.

_Nếu bạn cô bị bệnh, hay ốm yếu, tôi không ngăn cản cô ở lại chăm sóc cho cô ấy, nhưng cô xem, bạn cô rất khỏe mạnh, chẳng qua bạn cô chỉ bị hơi choáng váng một chút, chỉ cần uống thuốc an thần rồi ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy sức khỏe của cô ấy lại khôi phục lại bình thường.

Ông ta nói thêm.

_Về đây sống với tôi, tôi không ngăn cản cô thường xuyên đến thăm bạn mình, nhưng sống với cô ấy thì tuyệt đối không.

Băng mở miệng định cãi nhưng ông ta nói đúng và chặt chẽ quá nên Băng đành ngậm miệng lại.

Ông ta đã dùng đến quyền làm chồng, quyền được kiểm soát cuộc sống của Băng ra để thị uy, để chứng tỏ cho Băng thấy dù Băng có nói gì, làm gì cũng vô hiệu.

Mọi hành động của Băng đều do ông ta kiểm soát.

Băng làm sao có thể cãi lý được với ông ta, nói đến quyền, ông ta cho phép về thăm Hoa, nói đến nghĩa vụ làm vợ, ông ta yêu cầu Băng về sống với ông ta là đúng.

Trong cả hai thứ mà Băng đòi được hưởng và phải thực hiện, ông ta không hề nói sai thứ nào, Băng làm sao phản biện, làm sao tìm được khe hở để đối đáp lại với ông ta.

Băng đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Ông ta dùng thái độ hòa hoãn để nói chuyện với Băng, dùng quyền làm chồng để phân tích cho Băng hiểu quyền và nghĩa vụ của Băng ở đâu.

Xong rồi !

Bây giờ Băng chỉ còn biết ngoan ngoãn thực hiện đúng theo những gì mà ông ta nói.

Xem ra bắt đầu từ hôm nay, Băng chính thức trở thành một cô vợ núp dưới bóng của ông ta.

Bất lực, chán chường, phẫn nộ, Băng lúi Hoa đi.

Trên môi ông ta nở một nụ cười thú vị, mắt ông ta nheo lại, đặt ly cà phê xuống bàn, ông ta bảo Phúc.

_Đưa cô ấy và Hoa về nhà. Nhớ phải đưa bằng được cô ấy về cùng với hành lý của cô ấy.

_Vâng, thưa anh.

Phúc nhìn khuôn mặt bừng sáng, và nụ cười khó hiểu của ông ta mà mù mịt.

Phúc không tài nào hiểu được lý do tại sao và mục đích khi ông ta đường đột muốn kết hôn với Băng.

Chẳng phải từ xưa đến nay, sếp không muốn kết hôn ?

Mặc dù có nhiều thắc mắc, có nhiều câu muốn hỏi sếp nhưng chỉ dám giữ ở trong lòng.

Nếu chẳng may mà buột miệng nói ra, tuy rằng ông ta không giận, không quát nhưng lời nói lạnh lùng và ánh mắt sắc bén của ông ta cũng đủ khiến Phúc khiếp sợ và run rẩy.

Ở ông ta luôn toát ra một khí chất và một phong thái khiến người đối diện không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta khi đứng nói chuyện cùng.

Mặc dù ông ta chưa từng quát nạt ai, chưa từng chửi mắng hay đánh ai nhưng ai cũng sợ khi tiếp xúc với ông ta.

Thấy Phúc vẫn còn đứng im một chỗ và đang suy nghĩ vấn đề gì đó. Ông ta cau mày.

_ Cậu không nghe tôi nói gì sao ?

Phúc giật mình.

_ Vâng, em đi ngay.

Phúc vội vã đi ra cổng.

Băng và Hoa đang đứng chờ Phúc.

Nếu không phải vì cánh cổng kia vẫn còn đóng, Băng đã lôi Hoa chạy thật nhanh ra đường đón một chiếc tắc xi, sau đó cả hai vội về nhà trọ thu xếp hành lý rồi bỏ trốn khỏi thành phố này.

Nhưng đáng tiếc, cánh cổng kia vẫn đóng kín, một mình Băng có thể chạy, có thể trèo qua, nhưng còn Hoa, Băng biết phải làm thế nào ?

Đến cuối cùng, Băng vẫn phải cố kiềm chế hành động bùng bột và ngu ngốc của mình để bảo vệ cô bạn thân yếu đuối và hay khóc.

Mở cửa xe ô tô, Phúc lịch sự mời.

_ Mời hai cô lên xe.

Băng vẫn còn tức giận nên hằm hằm bước lên xe.

Hoa rụt rè bước lên theo.

Phúc cố nhin cười, nhìn khuôn mặt hằm hằm tức giận, nhìn ánh mắt chứa toàn phẫn nộ của Băng, Phúc phải cố gắng lắm mới không cười to lên, nếu không Phúc đã ôm lấy bụng rồi cười thật xả láng rồi.

Vì cố nhin cười nên khuôn mặt Phúc trông rất hoạt kê.

Mặc dù có đôi lúc cũng bị ảnh hưởng tính cách lạnh lùng và bình thản coi như không có gì của ông ta nhưng về cơ bản Phúc vẫn là con người dễ chịu và hay cười, nhất là đối với người gần gũi và thân quen, Phúc lại càng hay cười.

Đây là một tính cách rất đặc biệt của Phúc, chỉ có ai tiếp xúc lâu và hay nói chuyện với Phúc mới phát hiện ra, còn nếu không lại tưởng Phúc là một lãnh nhân giống như ông ta.

Băng đang bực mình, thấy Phúc che miệng cười thầm, không chịu đựng được, Băng trút hết lên đầu Phúc.

_ Anh cười đã chưa ? Nếu cười xong rồi, phiền anh lái xe đi dùm.

Phúc khịt khịt mũi, ho khan hai tiếng, Phúc khởi động xe.

Lùi xe, chờ bà giúp việc mở cổng, Phúc lái xe đi.

Thật ra đây là một công tự động chỉ cần bấm nút là cánh cổng sẽ tự động mở nhưng ông ta lại không thích làm thế trước mặt Băng, mà lại thích bắt bà giúp việc đích thân ra mở cổng cho ba người.

Ông ta định làm khó Băng, ông ta muốn nói cho Băng biết đi đâu mà không được phép của ông ta thì Băng đừng hòng mà rời khỏi nhà.

Trên đường đi, Băng bóp chán, chân co lên ghế, kiểu ngồi của Băng giống hệt Tôn ngộ không.

Bất quá, Tôn ngộ không biết 72 phép biến hóa, còn Băng chỉ biết vài chiêu mèo cào.

Hoa khóc sụt sịt từ nãy đến giờ.

Đang đau đầu, cộng thêm cục tức bị dồn từ sáng đến giờ, nghe cô bạn thân khóc ai oán bên cạnh. Băng nổi khùng.

_ Cậu có thể im lặng một chút được không ? Mình đang đau đầu, mình không chịu đựng được tiếng khóc bi thương của cậu thêm một lúc nào nữa đâu.

Băng vừa mới dứt lời, cô bạn thân chẳng những không nín khóc mà còn khóc càng lúc càng to.

Bịt chặt hai tai lại, Băng hét.

_ Có ai khổ như con không hả Trời ?

Trong khi hai cô gái, một cô khóc, một cô hét, Phúc lúc đầu sững sờ, mắt mở to nhìn cả hai qua gương xe, nhưng ngay sau đó Phúc lại cười thật to.

Đúng là chuyện bi hài xưa nay hiếm có.

Ở đây có đủ cả hi, nộ, và ái.

Người quát cứ quát, người khóc cứ khóc, còn người cười cứ cười, không hiểu họ đang diễn vở kịch gì mà loạn xì ngầu cả lên.

Cũng may ở trong xe cách âm tốt, lại cộng thêm kính đen lên người đi ngoài đường không nhìn và nghe thấy được gì nếu không họ lại tưởng chiếc xe này đang chở ba kẻ tâm thần.

Trên suốt đoạn đường đến nhà trọ, cả ba vẫn không ngừng hét, không ngừng khóc và không ngừng cười, họ không ai chịu nhường ai.

Họ đúng là hết thuốc chữa rồi.

Ông ta vì sợ Băng tìm cách bỏ trốn nên mới dặn dò Phúc và hai vệ sĩ đặc biệt chú ý đến nhất cử nhất động của Băng.

Xem ra ông ta rất hiểu tính cách của Băng. Hiểu rằng Băng không phải là một cô gái không dễ bị khuất phục.

Có thể Băng chấp nhận làm mọi thứ vì Hoa, nhưng chỉ cần Hoa được tự do, Băng sẽ không ngại ngần gì mà đưa Hoa đi trốn cùng với mình.

Nhưng đáng tiếc, kế hoạch của Băng không thể thực hiện được vì ông ta đã đoán trước được hết mọi thứ.

Bây giờ Băng chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời ông ta về nhà trọ xếp hành lý, sau đó leo lên xe về nhà ông ta.

Về đến nhà trọ, Phúc không an phận chờ Băng dưới xe mà cùng với hai vệ sĩ dẫn cả hai lên tận căn phòng trọ rộng hơn mười mét vuông.

Tuy đây không phải là một căn phòng rộng rãi và sang trọng nhưng sạch sẽ và thoáng mát.

Căn phòng này là do một người bà con họ hàng xa của Hoa để lại cho cả hai thuê.

Vì là của người quen nên tiền thuê nhà không mất bao nhiêu, cả hai chỉ lo tiền sinh hoạt và tiền đóng học phí.

Do Băng là một cô gái lanh lợi, hoạt bát và thông minh nên kiếm việc làm cũng không khó lắm.

Gia đình của Hoa thuộc diện khá giả, nên về cơ bản Hoa không phải lo tiền sinh hoạt và tiền đóng học phí nhưng vì muốn đi theo Băng, nên Hoa cũng tập tành đi làm thêm và kiếm thêm thu nhập cho mình, tuy không nhiều nhưng Hoa rất vui.

Nay tự nhiên không còn được sống với người bạn thân, người chị em tốt của mình, Hoa khóc rầm rức mãi.

Hoa lo sợ, hốt hoảng, cảm thấy hụt hẫng và cô đơn.

Hoa cảm tưởng mình như vừa đánh mất đi một viên ngọc quý.

Hoa thực lòng không muốn xa Băng, không muốn từ nay phải sống thui thủi trong căn phòng thuê rộng hơn chục mét vuông này.

Hoa phải làm gì để quay trở về cuộc vui vẻ, tuy nghèo hèn nhưng lúc nào cũng đầm ấm, hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười đây ?

Hoa khóc, khóc như mưa, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Hoa khóc nhiều quá nên mắt đỏ hoe, mặt nhợt nhạt thiếu sức sống.

Thấy Hoa khóc, mặc dù nhủ lòng là sẽ không khóc, mà phải mạnh mẽ động viên, an ủi và xoa dịu nỗi đau trong lòng Hoa, nhưng Băng không làm được.

Cuối cùng từng giọt nước mắt lăn dài trên má Băng.

Băng ôm chầm lấy Hoa, Băng nói qua làn nước mắt.

_Cậu... cậu đừng buồn, đừng lo lắng gì cả. Minh sẽ về thăm cậu hàng ngày. Chẳng phải chúng ta có điện thoại liên lạc là gì, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể gọi điện và nhắn tin cho mình.

Hoa nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

_Minh biết là thế nhưng từ nay mình sẽ không được sống bên cạnh cậu nữa, không thể hàng ngày cùng cậu ăn cơm, cùng cậu làm mọi chuyện, cùng cậu chia sẻ một chiếc giường. Cậu nói đi làm sao mà mình không cảm thấy buồn, không cảm thấy hụt hẫng, cô đơn và sợ hãi.

Đẩy Hoa ra khỏi cơ thể, nắm lấy hai vai Hoa, Băng trấn an Hoa.

_Cậu đừng buồn, đừng khóc, đừng lo lắng, nếu cậu không muốn sống ở đây, cậu có thể dọn đến sống cùng mình. Thế nào, cậu có đồng ý không ?

Mặc dù được sống cùng Băng là ước nguyện và mong của Hoa nhưng chỉ cần nghĩ hàng ngày phải nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng, và ánh mắt đang sợ của ông ta thì dù Hoa có phải sống một mình ở đây và thỉnh thoảng được trông thấy Băng, được nói chuyện với Băng trên điện thoại còn hơn.

Hoa không muốn Băng phải khó xử, phải chịu sức ép của ông ta vì mình.

Chỉ cần nghe ông ta nói và sử dụng mình như một con tốt để ép Băng kết hôn, rồi làm theo lời ông ta nói, Hoa hận không thể giết chết chính mình.

Hoa đã đưa Băng vào hoàn cảnh cùng và khổ sở thế này, Hoa làm sao có thể hại Băng hơn.

Cuộc sống chung với ông ta chưa chắc gì đã có hạnh phúc mà có khi Băng phải chịu nhiều đau khổ, mất mát, phải rơi lệ và phải chịu cảnh giam cầm.

Chỉ cần nghĩ đến những nỗi đau mà Băng sắp phải chịu, Hoa lại thấy lòng mình đau đớn, nước mắt trên má Hoa không ngừng rơi xuống.

Hoa thương cô bạn thân của mình quá.

Hoa ước giá mà mình có thể mạnh mẽ, giá mà gia đình mình giàu có, Hoa đã có thể giúp được Băng rồi.

Nhưng đáng tiếc, ước mơ và giấc mộng của Hoa chỉ mãi là một giấc mộng, chỉ mãi là một ý nghĩ, chúng không thể nào thành hiện thực được.

Hoa đành phải để cho bạn mình đi, đành phải giương mắt đứng nhìn bạn mình bước vào một cuộc sống không đảm bảo được tương lai và hạnh phúc.

Hoa thấy mình hèn quá, nhu nhược quá.

Lẽ ra khi đứng trước mặt ông ta, Hoa phải mạnh mẽ yêu cầu ông ta phải mang lại cuộc sống hạnh phúc và tốt đẹp cho Băng, nhưng cho đến cuối cùng, Băng lại chính là người đứng ra bảo vệ và che chở cho Hoa.

Hoa không biết làm gì để giúp Băng, Hoa chỉ biết khóc, biết thể hiện tình cảm của mình bằng những giọt lệ trong suốt và bằng những cái ôm siết chặt đầy tình yêu thương.

Băng cảm động, dù Hoa và Băng không phải là chị em ruột nhưng họ còn tốt hơn cả chị em ruột.

Có được một người bạn tốt và chân thành như Hoa, Băng không hề hối hận vì những gì mà Băng đã làm và hy sinh vì Hoa.

Chỉ cần Hoa sống vui vẻ và an toàn, Băng nguyện làm tất cả.

Trên đời này, có mấy ai đối xử tốt và thực lòng với Băng.

Băng chỉ có hai nơi để đi và để về là cô nhi viện và căn nhà trọ.

Lau nước mắt trên má Hoa, Băng dịu dàng hỏi.

_Tại sao cậu không trả lời mình, thế nào cậu có muốn đi không ?

Hoa lắc đầu.

_Không ! Mình không muốn đi ! Mình sẽ ở đây chờ cậu, tuy chúng ta từ nay không được sống cùng nhau nữa nhưng chỉ cần cậu vui, mình vui, cậu cười, mình cười, cậu nhớ đến mình, mình nhớ đến cậu, chỉ cần trong trái tim chúng ta vẫn khắc ghi hình bóng của nhau, thì dù có xa cách bao nhiêu cũng không ngăn cản được tình cảm của chúng ta đúng không ?

Băng cười thật tươi, mặc dù lệ trên má vẫn không ngừng rơi xuống nhưng có được mấy câu nói này của Hoa, Băng có thể yên tâm dọn đi, có thể yên tâm không ưu phiền và tiếp tục con đường mà cả hai đã nguyện ước là cho dù khó khăn và gian khổ thế nào cũng sẽ cố gắng thực hiện bằng được.

Ôm lấy Hoa, Băng cảm động nói.

_Cảm ơn cậu. Mặc dù cha mẹ mình là người sinh ra mình, nhưng người hiểu mình duy nhất chỉ có một mình cậu.

_Mình cũng thế, người hiểu và yêu thương mình nhất cũng chỉ có một mình cậu.

Đứng ở bên ngoài cửa, Phúc lặng im đứng nhìn cả hai.

Phúc không ngờ được rằng hai cô gái nhỏ bé này lại sống có tình cảm và trọng nghĩa như thế.

Họ có thể hy sinh vì nhau, có thể vì người kia mà sống và phấn đấu.

Xem ra cánh mày râu vẫn còn phải học hỏi họ nhiều.

Quệt nước mắt trên má, Hoa không khóc nữa mà đã cố gắng mỉm cười, cố gắng vui lên.

Hoa nghĩ hôm nay là ngày cưới của Băng, dù không có áo cưới, không có hoa, không có khách mời, không có người đến chúc mừng và chung vui, nhưng vẫn nên vui, nên cười, nên chúc mừng cô bạn thân, chúc cho Băng được hạnh phúc và có thể tìm được tình yêu thật sự của mình khi sống với ông ta.

Hoa hy vọng ông ta sẽ trân trọng, bảo vệ, che chở và nâng niu Băng như một người phụ nữ quan trọng của cuộc đời mình.

Băng đã chịu quá nhiều đau khổ và mất mát rồi, Băng xứng đáng được hưởng hạnh phúc và niềm vui trong cuộc sống.

Hoa giúp Băng thu dọn hành lý.

Cả hai vừa làm vừa trêu đùa nhau vừa ôn lại những kỉ niệm vui vẻ mà cả hai đã có với nhau, họ không muốn quên, họ muốn khắc ghi sâu vào trí nhớ và vào trong trái tim mình.

Nụ cười của cả hai tuy còn gượng gạo, tuy nước mắt vẫn long lanh nước, và thỉnh thoảng lệ vẫn còn chảy xuống má nhưng không khí đã bớt u buồn và sâu thẳm.

Băng chỉ mang theo vài bộ quần áo và đồ dùng cần thiết, còn đâu Băng vẫn để lại ở căn nhà trọ, Băng không muốn mang tất cả đi.

Hoa thắc mắc hỏi Băng.

_Sao cậu vẫn còn để lại đồ ?

_Mình nghĩ là mình sẽ sớm dọn về đây sống với cậu.

Hoa sững sờ nhìn Băng.

_Ý của cậu là gì ? Đừng nói với mình là cậu sẽ bỏ trốn hay cậu làm chuyện gì đó để ông ta đuổi cậu đi.

Vỗ vai cô bạn thân, Băng hài lòng đáp.

_Cậu thật thông minh, mình vừa nói mấy câu, cậu đã hiểu được rồi.

_Không được !

Sau mấy giây bàng hoàng, Hoa phản đối.

_Tại sao ?

Băng ngơ ngác nhìn Hoa. Băng tưởng Hoa thích sống với mình và không muốn mình lấy ông ta.

Tại sao tự nhiên Hoa lại phản đối kế hoạch này ?

_ Còn sao trắng gì nữa. Cậu chưa thử, cậu đã muốn phá nát cuộc hôn nhân này rồi thì làm sao có hạnh phúc. Mình mặc dù muốn sống với cậu và không thích ông ta nhưng tình yêu vốn không nói trước được điều gì, nếu cậu không mở lòng cậu ra để đón nhận tình cảm của người khác làm sao cậu có thể tìm được người cậu yêu, làm sao cậu biết trân trọng hạnh phúc.

Nắm lấy tay Băng, Hoa khuyên nhủ.

_ Nghe lời mình, cậu hãy sống cho thật tốt, hãy thử một lần đón nhận tình cảm của người khác và hãy làm những gì mà cậu cho là đúng. Đừng gượng ép bản thân, đừng chỉ biết nghĩ cho người khác. Cậu làm thế, chẳng những gây tổn thương cho chính mình, mà còn cho người khác nữa. Nếu cậu không chịu nghe lời mình, nếu cậu cố tình phá hỏng cuộc hôn nhân của cậu chỉ vì mình, mình thề mình sẽ cắt đứt quan hệ với cậu.

Băng mờ to mắt nhìn Hoa, Băng ngây ngốc không dám tin những lời nói chí lý chí tình, những lời nói cứng rắn, cương quyết và đầy niềm tin này lại phát ra từ miệng của cô bạn thân yêu đuối và hay khóc.

Băng sờ vào trán Hoa.

_ Là nhĩ cậu không có bị sốt, tại sao cậu lại ăn nói điên điên khùng khùng như thế ? Được hay, hôm nay cậu bị dọa nhiều lần quá nên trí óc của cậu có vấn đề.

Hoa gạt bỏ tay Băng ra khỏi trán. Hoa nghiêm túc nói.

_ Những lời lúc nãy của mình cậu đã nghe rõ chưa ?

Băng tròn mắt nhìn Hoa.

_ Cậu không sao chứ ?

Hoa bực mình hét.

_ Bây giờ là lúc nào rồi mà cậu còn đùa được. Cậu mà còn tiếp tục dùng thái độ cợt nhả này để nói chuyện với mình nữa, mình sẽ không thèm nhìn mặt cậu nữa.

_ Cậu có cần phải nghiêm túc như vậy không ? Mình chỉ đùa một cậu một chút thôi.

Mắt Hoa đỏ hoe, ôm lấy cô bạn thân, Hoa vỗ về.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

_ Mình sẽ rất nhớ cậu, hàng ngày mình sẽ gọi điện và nhắn tin cho cậu thường xuyên. Cậu nhớ phải sống cho thật tốt, thật vui vẻ, nếu không mình sẽ..

Băng ngắt lời Hoa.

_ Biết rồi, mình sẽ làm theo lời cậu nói.

Băng cầu nhàu.

_ Không biết từ lúc nào cậu trở thành một kẻ lảm nhảm thế không biết ?

Hoa bẹo vào sườn Băng.

_ Đồ chết tiệt ! Lúc nào cũng nói xiên nói sỏ người ta được.

Băng la lên oai oái.

_ Đau chết người ta rồi ! Cậu là đồ độc ác.

_ Cho cậu chết, ai bảo độc mồm độc miệng làm gì. Cậu không nghe câu cái miệng hại cái thân à ?

Băng bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc.

_ Con mèo mít ướt kia ! Đừng tưởng ta nể mặt không đánh ngươi thì ngươi được nước làm tới, để xem quả nhân xử ngươi thế nào ?

Hoa sợ hãi vội chạy trước, Băng hung hăng đuổi ở phía sau.

Tiếng cười nắc nẻ và trong trẻo của hai cô gái vang lên khắp căn phòng trọ.

Mặc dù trong lòng họ đau, họ muốn khóc và buồn chán nhưng họ không muốn người kia phải khổ, phải rơi lệ vì mình nên họ cố vui đùa, cố mỉm cười, cố lưu giữ lại những hình ảnh vui vẻ và hạnh phúc trong trái tim của mỗi người.

Cuộc vui nào cũng đến lúc phải kết thúc, đưa tiễn đến một đoạn đường nào đó cũng đến lúc phải chia tay.

Hành lý của Băng được một vệ sĩ mang ra xe.

Băng ôm lấy Hoa trước cửa nhà, nước mắt thấm đẫm vai áo của Hoa.

Hoa gắng gượng không khóc, nước mắt lưng tròng nhưng không dám rơi lệ, trên môi Hoa nở một nụ cười khô héo.

_ Nhớ làm theo lời mình dặn. Cố gắng chăm sóc bản thân và sống cho thật tốt.

_ Cậu cũng thế.

Lạ một điều là lúc này, Băng lại yếu đuối, lại nhu nhược, lại muốn ôm chặt lấy Hoa, lại không muốn rời xa căn phòng trọ ấm áp và tràn đầy tình cảm này.

Ngược lại, Hoa lại mạnh mẽ, lại cứng rắn, lại tràn đầy niềm tin và hy vọng vào hạnh phúc của Băng.

_ Đi đi ! Đừng để họ phải chờ.

Băng vẫn ôm chặt lấy Hoa, một phút, rồi lại một phút, Băng vẫn chưa buông tay.

Nước mắt cứ mãi tuôn trào, vòng tay Băng ôm siết lấy cơ thể nhỏ bé của Hoa.

Băng không muốn rời xa.

Cuối cùng người kết thúc cuộc đưa tiễn dầm nước mắt và buồn đau này là Hoa.

Hoa nhẹ nhàng gỡ tay Băng ra khỏi lưng, lau nước mắt trên mặt Băng, cầm lấy tay Băng, Hoa mỉm cười.

_ Cậu có thể mỉm cười được không ?

Băng ngược mắt nhìn Hoa, lúc này lòng Băng đang rất đau, đang rất buồn vì chia ly làm sao Băng có thể cười nổi.

Nhưng khi nhìn thấy cô bạn thân đã thu tất cả mọi đau thương, mọi nỗi buồn vào trong lòng, đã nuốt lệ vào trong tim để nở một nụ cười chúc phúc cho mình, Băng không thể phụ lòng của bạn, không thể để cho bạn thất vọng vì mình.

Băng gạt nước mắt trên má, mắt nhìn thẳng vào mắt Hoa, trên môi Băng nở một nụ cười.

Hai nụ cười hòa quyện vào nhau, con tim cùng đập, ý chí cùng hướng, lòng họ cầu chúc cho nhau được bình an và được vui vẻ.

Vẫy tay chào tạm biệt Hoa, Băng vừa đi vừa quay lại nhìn bóng dáng cô độc và nhỏ bé của Hoa.

Băng không còn cười nổi nữa.

Từng giọt, từng giọt nước mắt theo từng bước chân Băng rơi xuống, đi thêm một bước, Băng thấy trái tim mình trùng xuống.

Băng quay đầu, Băng vẫn thấy nụ cười của Hoa, vẫn thấy bóng dáng nhỏ bé kia vẫy tay chào mình, vẫn thấy đôi mắt đầy lệ kia khích lệ mình hãy bước đi, hãy giữ vững niềm tin, hãy sống cho thật tốt.

Trước khi lên xe, Băng đứng nhìn Hoa thật lâu, trên môi Băng nở một nụ cười thật đẹp.

Băng muốn nói cho Hoa biết, Băng sẽ không phụ lòng tin của Hoa đặt vào mình và sẽ mãi mãi không bao giờ quên Hoa.

Về đến nhà ông ta, Phúc nhanh chóng mở cửa, hành lý của Băng được một vệ sĩ mang vào trong nhà.

Phúc thấy Băng vẫn ngồi im trên xe mà không chịu xuống, Phúc kiên nhẫn đứng chờ.

Lúc ở nhà trọ, Phúc thấy Băng và Hoa khóc nhiều quá nên trong lòng cũng nổi lên nỗi hào cảm và bi thương.

Phúc hiểu tự dung phải rời xa căn nhà trọ ẩm cúng, phải sống xa cô bạn thân của mình nên Băng buồn, Băng chán nản và khóc cũng đúng.

Băng không để ý đến xung quanh, cũng không quan tâm bây giờ mình đang ở đâu, Băng chỉ biết mình đang buồn, đang cô đơn, đang sầu khổ, Băng muốn yên tĩnh một mình.

Gục mặt xuống gối, Băng khóc rầm rức.

Từ sáng đến giờ xảy ra nhiều chuyện quá, Băng vẫn không dám tin rằng mình thực sự đã lấy chồng, vẫn không dám tin rằng từ nay tự do, quyền lợi và nghĩa vụ của mình đều phụ thuộc vào ông ta, chẳng lẽ số của Băng luôn luôn khổ như thế ?

Thấy vệ sĩ mang hành lý của Băng vào nhà mà không thấy Băng và Phúc đâu, ông ta cau mày hỏi.

_Phúc đâu rồi ?

Vệ sĩ lễ phép trả lời.

_Thưa ông ! Phúc và bà chủ vẫn còn ở ngoài xe.

Trán ông ta nhăn lại.

Ông ta không hiểu đã về đến tận đây, tại sao cả hai vẫn còn chưa chịu vào nhà mà vẫn còn ngồi trên xe ?

Ông ta đứng dậy, từ từ, chậm chạp ông ta rời khỏi phòng khách.

Đi gần ra ngoài cổng thấy Phúc đang đứng ở gần cửa xe, lòng ông ta thoáng động.

Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn ngồi trên xe ?

Ông ta cười nhạt.

Không biết cô ta còn định dờ trò gì nữa ?

Nhìn sếp đang đi về phía mình, Phúc vội chào.

_Chào anh !

_Sao vẫn còn chưa vào nhà ?

Ông ta hỏi.

_Thưa anh ! Cô ấy không muốn đi nên em không thể bỏ đi.

Ông ta nhìn vào trong xe, thấy cô vợ ương bướng của mình tay đang ôm gối, chân để trên ghế xe giống hệt lần đầu tiên bị bắt lên xe, nhìn mái tóc đen dài rũ xuống đất, nhìn bờ vai run run, lại nghe những tiếng thút thít thỉnh thoảng lại vang lên, ông ta biết Băng đang khóc.

_Cậu đi vào trong nhà đi.

_Vâng, thưa anh.

Mặc dù không muốn bỏ đi nhưng thấy sếp ra lệnh nên không thể không tuân theo.

Ông ta đặt tay lên vai Băng.

_Cô vẫn còn thấy ảm ức sao ?

Băng hất bỏ tay ông ta ra khỏi vai, đồng thời ngồi sang ghế xe bên cạnh.

Hành động lạnh nhạt và xa cách của Băng khiến ông ta tức giận.

_Cô muốn thế nào ?

Băng im lặng không trả lời, đầu vẫn gục xuống, nước mắt vẫn lăn dài trên má.

_Tôi hỏi cô, sao cô không trả lời ?

Quệt nước mắt trên má, mở cửa xe bên kia. Băng hằm hằm bước xuống.

_Rầm.

Tiếng cánh cửa xe bị đóng lại một cách thô lỗ.

Nếu không phải do Băng hứa với Hoa là sẽ sống thật vui vẻ, sống thật tốt, Băng đã ra sức đập nát cánh cửa xe của ông ta rồi.

Trong mắt ông ta, Băng là một cô vợ khó chiều, một cô vợ khó bảo và ương bướng.

Ông ta dù sao cũng là người được người khác kính trọng và tôn sùng, làm sao ông ta chịu đựng được sự thật trong mắt vợ mình, cô ấy không coi lời nói và mệnh lệnh của mình vào đâu cả.

Băng vừa bước được hai bước, ông ta đứng chần trước mặt Băng.

_Tôi hỏi cô, tại sao cô không chịu trả lời ?

Băng ngẩng mặt lên nhìn ông ta, do khóc nhiều nên mắt Băng đỏ hoe, trên má vẫn còn vương lệ, mặt hơi nhợt nhạt, môi mím chặt, trông Băng lúc này giống như một người đau thương quá độ.

_Ông muốn gì ?

Băng nghiêng răng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Ông ta cười nhạt.

_Tôi hỏi cô, sao cô lại hỏi tôi ?

_Nếu không có gì muốn nói, phiền tránh ra một bên để cho tôi đi.

_Đây là thái độ của cô khi nói chuyện với chồng của cô sao ?

Băng cảm tức bả ông ta.

_Cho tôi xin đi. Trong mắt ông không hề coi trọng người vợ này, tôi chẳng qua chỉ là một con rối của ông thôi. Ông không cần phải đóng kịch nữa làm gì, có bao nhiêu chiêu ông cứ xuất hết cả ra đi, tôi sẵn sàng đón nhận.

Mặt ông ta lạnh băng, ánh mắt rực lửa nhìn Băng, bàn tay ông ta nắm lấy cằm Băng.

Bất Băng nhìn thẳng vào mặt mình, ông ta lạnh lùng nói.

_Có thật là cô muốn tôi đối xử với cô như một con rối ?

Băng đánh vào tay ông ta.

_Nếu tôi muốn ông đối xử tốt với tôi, ông sẽ làm sao, hay là ông là người luôn chỉ biết coi trọng chính bản thân mình ? Tôi đã nói rồi, ông không thể nào trở thành một người tốt, và một người biết suy nghĩ cho người khác được.

Lời khẳng định của Băng chẳng khác gì chọc giận ông ta thêm.

Chiếc cằm nhỏ bé của Băng ngày càng bị ông ta bóp chặt, Băng nhăn mặt vì đau, đôi môi mím chặt, ánh mắt Băng nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Trong giờ phút này, Băng không sợ chết, cũng không sợ bất cứ điều gì, chỉ cần Hoa được an toàn, thì dù có bị ông ta giết chết, Băng cũng không thu lại ánh mắt của mình.

Băng vẫn muốn nhìn thẳng vào mắt ông ta mà nói cho ta biết rằng ông ta có thể dọa nạt được người khác nhưng còn đối với Băng thì vĩnh viễn không.

Nhìn ánh mắt quật cường, và không sợ chết của Băng, trong lòng ông ta khẽ rung động, từ trước đến nay, ông ta đã quen thấy người khác nói chuyện chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt mình, quen thấy họ khúm núm và xum xoe nịnh nọt mình.

Đây là lần đầu tiên, ông ta thấy có một cô gái dám nhìn thẳng vào mặt mình khi nói chuyện, dám thách thức, dám khiêu chiến với mình, dám dùng những từ mà không một ai dám dùng.

Càng nhìn sâu vào mắt Băng, ông ta càng hiểu tính cách của Băng không hề giống với bất cứ một ai.

Thú vị !

Ông ta thích tính cách của Băng, thích một con mèo con đầy móng vuốt, cái miệng cũng sắc nhọn và lanh lợi không kém.

Ông ta muốn biết trong bao lâu mình có thể thuần phục được một con mèo hoang như Băng trở thành một con mèo ngoan ngoãn và biết nghe lời.

Buông tay ra khỏi cằm Băng, ông ta quay lưng bỏ đi vào trong nhà trước, ông ta biết một khi đã bước chân vào đây, Băng không thể bỏ đi đâu được nữa nên yên tâm không cần phải cử vệ sĩ đi theo phía sau Băng.

Một mình đứng trước cổng, lòng Băng buồn vô hạn, ánh nắng ban chiều càng làm cho nỗi buồn trong lòng Băng thêm phần thâm lương và ảm đạm.

Nhớ lại ánh mắt long lanh nước, khuôn mặt tái nhợt, và nụ cười khô héo của Hoa, Băng lại gục mặt khóc nức nở.

Vì lẽ gì mà Băng và Hoa phải sống xa nhau ?

Vì lẽ gì mà cả hai không có thời gian chuẩn bị đã phải mãi mãi không thể sống bên cạnh nhau thế này ?

Trước đây mỗi lần Băng đi xa luôn hứa hẹn sẽ trở về, luôn nói cho Hoa biết mình đang ở đâu và đang làm gì, chỉ cần nghe thấy giọng nói của nhau, cả hai đều rất vui vẻ và thấy lòng mình thật ấm áp.

Họ mặc dù xa nhau nhưng còn biết ngày nào sẽ trở về, và biết rằng họ vẫn còn có thể sống bên cạnh nhau.

Nhưng nay cơ hội ấy không còn nữa, Băng đã đi lấy chồng, Băng phải sống với ông ta, phải thực hiện nghĩa vụ và trách nhiệm làm vợ của mình.

Lững thững đi ra sau vườn, chọn một cái ghế đá trống dưới tán cây, Băng ngồi xuống, mắt Băng nhìn những bông hoa đang lung linh trong gió, đang khoe sắc trong nắng mai, nhìn những chiếc lá vàng đang bị gió cuốn đi, nhìn những chiếc lá xanh biếc đang bay phất phơ theo một nhịp điệu uyển chuyển như trong một bài hát được nhạc sĩ cẩn thận sáng tác và soạn ra.

Trước cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp và lung linh sắc màu thế này, lẽ ra Băng phải vui, phải hạnh phúc, nhưng Băng chỉ thấy buồn, chỉ thấy cô đơn.

Một lần nữa, nước mắt trên má Băng lại đầm đìa, Băng muốn khóc, muốn nước mắt xoa dịu đi nhưng nỗi đau mà Băng đang phải chịu đựng.

Nỗi nhớ trong lòng dành cho Hoa sẽ không phai nhạt mà ngày càng đậm sâu.

Bây giờ Băng đã hiểu vì sao trong ngày cưới của mình, trước khi lên xe hoa về nhà chồng, các cô dâu thường hay khóc và rơi lệ.

Họ khóc và rơi lệ vì họ biết rằng từ nay họ vĩnh viễn phải rời xa vòng tay mẹ hiền, vĩnh viễn mất đi nơi chốn an toàn và ấm cúng, vĩnh viễn mất đi chỗ dựa vững chắc cho cuộc đời mình.

Đi theo chồng, sống cùng chồng sẽ được hạnh phúc, được đối xử tử tế ? Hay giống như Băng ngay cả một câu tử tế họ cũng chưa từng nói với nhau ?

Băng và ông ta quen nhau trong vòng chưa đầy năm tiếng đồng hồ, tại sao giờ đây cả hai người đã trở thành vợ chồng và cùng chung sống dưới một mái nhà ?

Phải chăng đây là kiểu kết hôn mới trong thời đại coi trọng đồng tiền và vật chất hơn tình yêu chân chính này ?

Băng không biết, cũng không muốn hiểu.

Hiểu và biết liệu có giúp Băng thoát ra khỏi tình trạng đi không được mà ở cũng không xong của bản thân không ? Hay là càng hiểu càng biết, càng khiến Băng khổ sở và tự dần vật chính mình nhiều hơn ?

Ông ta ngồi trong phòng khách, thấy cô vợ của mình càng chờ lại càng không thấy đâu.

Tuy bức mình và tức giận nhưng ông ta chỉ giữ ở trong lòng, ngoài mặt ông ta vẫn lạnh lùng, vẫn coi như không có gì.

Ông ta bảo bà giúp việc.

_ Bà đi ra vườn gọi cô ấy về đây.

_ Vâng, thưa ông.

Bà giúp việc tắt đèn đi ngay.

Trong căn nhà này, mệnh lệnh của ông ta là Trời nên không ai dám phản bác lại, hay cãi lại lời ông ta nói.

Đối với ông ta, họ vừa tôn trọng, vừa sùng bái, lại vừa nể sợ, nên họ nhất nhất tuân theo mọi mệnh lệnh của ông ta.

Nhưng ông ta không lợi dụng lòng tin, lòng kính trọng của họ đối với mình để bắt họ làm những việc trái với luân thường đạo lý mà ông ta chỉ yêu cầu họ làm tròn bổn phận của mình.

Bà giúp việc thấy Băng đang ngồi thu lu trên ghế đá, đầu gục xuống gối, dáng vẻ suy tư và mệt mỏi.

Bà không hiểu được tâm tư và tình cảm của Băng nên nhẹ nhàng bước lại, bà gọi nhỏ.

_Thưa cô ! Ông chủ bảo cô vào nhà, ông đang đợi cô ở ngoài phòng khách.

Nghe tiếng của bà giúp việc, Băng vội lau nước mắt, cố gắng tỏ ra bình thản, Băng nói.

_ Cảm ơn Di.

Bà giúp việc sững người, lần thứ hai trong ngày, bà được nghe Băng nói cảm ơn.

Trước đây chưa từng ai nói cảm ơn với bà, từ nhỏ bà đã đi ở cho hết nhà này đến nhà khác.

Trong mắt của họ, bà chẳng qua chỉ là một người hầu, một người đi làm thuê làm mướn, một kẻ ăn công giá lương, một người như bà đâu đáng để cho họ tôn trọng.

Nếu họ hài lòng, họ chỉ nói vài câu khích lệ, còn nếu không, họ sẵn sàng trút giận lên đầu bà.

Bà đã quen nghe người khác mắng chửi, quen thấy họ khinh khi mình nhưng nay bà đã tìm được người hiểu và tôn trọng bà.

Chỉ bằng mấy câu nói của Băng, bà đã có hoài cảm đối với Băng, và có cái nhìn khác về Băng.

Đứng lên, Băng lững thững đi vào trong nhà, lòng Băng nặng trĩu ưu sầu và buồn chán.

Đối với Băng, căn nhà cao to, nguy nga tráng lệ này chẳng khác gì một cái nhà tù, chẳng khác gì một nơi giam giữ tự do và hạnh phúc của chính mình.

Đi vào phòng khách, thấy ông ta đang nhàn nhã uống cà phê, và đang nói chuyện với Phúc. Băng lặng lẽ ngồi xuống, mắt không thèm liếc nhìn ông ta đến lấy một cái.

Ông ta tuy nói chuyện với Phúc nhưng ánh mắt không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của Băng.

Băng càng ngày càng không để người chồng như ông ta vào mắt, lại càng không coi giá trị của ông ta vào đâu, trên khóe môi gợi cảm và quyến rũ của ông ta nhếch lên tia khinh bạc.

Dù là trong cuộc sống, hay khi làm ăn, ông ta đều biết cách giành được phần thắng, và luôn nắm được điểm yếu của người khác khiến cho họ không còn cách nào phản kháng lại được nữa.

Đối với một cô vợ nhỏ bé như Băng mà dám đấu với ông ta là điều không tưởng.

Biết tính Băng không uống cà phê nên bà giúp việc bưng cho Băng một chai nước ngọt kèm theo một ly nước đá.

Băng đang khát nên không khách khí uống liền một ngụm.

Băng uống nhanh quá nên chút xíu nữa là bị sặc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Phúc ngồi ở bên cạnh cố nén cười, tay che miệng, Phúc ho khan mấy tiếng, mắt ngó lơ chỗ khác.

Băng đặt mạnh ly nước ngọt xuống bàn, quay sang nhìn Phúc, Băng trừng mắt.

_Anh cười cái gì hả ?

Phúc giả vờ vô tội nói.

_Tôi không hiểu ý của cô ?

_Anh không hiểu hay là giả vờ không hiểu ?

Bộ dạng Phúc ngây thơ như một đứa trẻ con.

_Tôi thực sự không hiểu gì cả.

Băng tức muốn điên lên.

_Anh đừng đóng kịch nữa, nếu muốn cười thì hay cười to lên. Cười được chẳng phải sẽ sáng khoái lắm sao ?

Băng hừ một tiếng.

_Anh đừng tưởng là tôi không biết anh đang nghĩ gì trong đầu.

Dáng vẻ giận dữ của Băng khiến Phúc không nhận được, đầu tiên Phúc chỉ dám cười nhe nhò, sau đó to dần, cuối cùng là không cần che dấu.

Băng nhìn Phúc như muốn bắt Phúc ra hàng muôn nghìn mảnh.

Ông ta ngồi im nhìn cả hai.

Biết tính vợ mình trẻ con, nghịch ngợm, ương bướng nhưng thấy vợ suốt ngày đi gây sự và nói chuyện cười đùa với nhân viên dưới quyền khiến ông ta cảm thấy không thoải mái.

Ông ta thấy thái độ và biểu hiện của Băng khi nói chuyện với mình khác hẳn lúc Băng nói chuyện với người khác.

Tự dưng ông ta không muốn Băng được tự do nói chuyện với người khác và cười đùa với bất cứ ai nữa.

Đúng ! Băng là vợ của ông ta, không phải là cô gái còn tự do nên có thể vui đùa với bất cứ người đàn ông nào nữa.

Nhìn khuôn mặt âm u và ánh mắt lạnh lùng của sếp, Phúc sợ hãi vội ngưng cười.

Phúc đã đi theo ông ta ba năm nên cũng ít nhiều hiểu được tính cách của ông ta.

Ông ta càng lạnh, càng bình thản tỏ ra không có gì, càng đáng sợ và càng nguy hiểm.

Lúc đó có bao nhiêu tức giận, phẫn nộ, căm phẫn, ông ta đều dồn hết tất cả vào trong lòng, giống như một kẻ ẩn nhẫn, một kẻ chịu quá nhiều vết thương, chỉ cần ông ta trả thù hay xuất chiêu ra thì không một ai biết trước để mà tránh được, kết quả người đó sẽ bị thương trầm trọng mà chết.

Thấy mình ngồi ở đây không an toàn và cũng thấy bản thân nên rút lui đi thì hơn nên vội đứng lên.

_Xin phép anh ! Nếu không còn chuyện gì khác nữa, em muốn về nhà.

_Được rồi, cậu đi đi.

_Chào anh ! Chào cô !

Băng mặc dù vẫn còn giận, còn tức Phúc nhưng thấy Phúc tươi cười chào mình, Băng không muốn trở thành một kẻ nhỏ nhen nên mỉm cười chào lại.

_Chào anh !

Phúc đi nhanh ra khỏi cửa.

Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại ông ta và Băng.

Cả hai nhìn thẳng vào mặt nhau, không khí thù địch bao trùm.

Băng không mở miệng nói một câu gì, thậm chí Băng nhìn ông ta cũng không thèm chớp mắt, Băng có thể nhìn ông ta đến tối, thậm chí đến sáng mai cũng không sao, bất quá Băng không biết bao lâu thì mình sẽ lăn ra ngủ ở đây.

Người ngoài nếu đi vào bắt gặp hình ảnh này lại tưởng họ đang yêu nhau nhưng họ đâu có ngờ được rằng cả hai đang so tài, đang đánh đòn cân não lẫn

nhau.

Cuối cùng ông ta là người lên tiếng trước.

_ Cô đã nhìn đủ chưa ?

Băng vội thu ánh mắt của mình lại.

_ Còn ông, ông cũng đã nhìn đủ chưa ?

Khóe miệng của ông ta một lần nữa lại nhếch lên.

_ Cô có biết cô đang nói chuyện với ai không ?

Băng vuốt tóc, mắt chán ghét nhìn ông ta.

_ Ông có thể dừng trò chơi mèo vờn chuột ở đây được không ? Ông muốn gì thì nói thẳng ra đi, tôi không phải là con người kiên nhẫn. Tôi không chấp nhận được kiểu mờ mờ ảo ảo này.

Bưng tách cà phê, ông ta nhấp một ngụm.

Băng cau mày, Băng không hiểu tại sao lúc nào cũng nhìn thấy ông ta uống cà phê, chẳng lẽ không uống cà phê, ông ta không thể sống được hay sao ?

Đặt tách cà phê lên bàn, ông ta nói.

_ Cô hiểu bây giờ cô là ai rồi chứ ?

_ Tôi là tôi.

Băng ương bướng trả lời.

Ông ta lạnh lùng hỏi.

_ Cô thử nhắc lại những lời mà cô vừa nói xem.

Băng hung hăng nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Ánh mắt ông ta ngập tràn lửa hận, một ánh mắt đang muốn hút tất cả mọi thứ ở trước mắt vào vòng xoáy đen ngòm không có đáy của mình, mắt của ông ta chẳng khác gì cánh cổng dẫn đến địa ngục.

Băng lạnh toát, cơ thể khẽ run lên một cái, mặt lấm tấm mồ hôi, mắt sụp xuống, Băng không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta nữa.

Ánh mắt của ông ta thật đáng sợ.

Giờ thì Băng đã hiểu được lý do vì sao khi người khác nói chuyện với ông ta lại không dám nhìn thẳng vào mắt của ông ta rồi.

Ông ta kiên nhẫn chờ nghe Băng trả lời.

Bối rối, Băng cầm lấy ly nước lọc trên tay, khẽ nhấp nháp một ít nước ngọt, Băng lúng túng trả lời.

_ Vợ..vợ của ông.

Ông ta thu hồi lại ánh mắt đáng sợ của mình.

_ Là vợ cô biết cô phải làm gì rồi chứ ?

_ Làm gì ?

Băng bực mình hỏi.

_ Có thật là cô không biết ?

Băng lắc đầu thành thật trả lời.

_ Không biết.

Băng vẫn là một cô bé thơ ngây, mặc dù đã hai mươi tuổi nhưng suốt ngày Băng chỉ lo đánh đàn và nay đây mai đó.

Trong đầu Băng không tồn tại hai từ “lấy chồng”, lại càng không biết làm vợ thì phải làm những gì.

Băng luôn tâm niệm một điều là suốt cả đời này, Băng cũng không muốn lấy chồng, nhưng có ngờ được đâu, tự dưng lại xuất hiện một người đàn ông từ trên Trời rơi xuống, ông ta tự cho mình cái quyền muốn làm gì thì làm, ông ta ép Băng phải lấy mình bằng được.

Một cô gái từ trước đến nay chỉ quen nghịch ngợm, quậy phá, sống độc thân vui vẻ, coi bạn trai cũng như bạn gái làm sao có thể giải thích từ “vợ” có nghĩa là gì ?

Băng ngồi im trên ghế, mắt nhìn ra phía trước, đầu nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia.

_ Lại đây !

Ông ta ra lệnh.

Băng giật mình nhìn ông ta.

_ Ông. . ông muốn gì ?

_ Chẳng phải cô nói cô không biết làm vợ thì nên làm những việc gì ?

_ Đúng ! Nhưng mà tại sao tôi phải sang ngồi cạnh ông, tôi ngồi đây cũng không được sao ?

Băng nghi ngờ hỏi ông ta, ánh mắt ngập tràn lo lắng và sợ hãi.

_ Tôi có phải là chồng của cô không ?

_ Phải.

_ Nếu tôi đã là chồng của cô, bảo cô gọi cạnh tôi cũng sai à ?

Băng cứng họng, lý lẽ mà ông ta đưa ra hợp lý và đúng quá, nên Băng nhất thời không biết trả lời ông ta thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Băng không muốn ngồi gần ông ta vì Băng thấy sợ và cảm thấy không an toàn, dù biết ông ta sẽ không làm gì quá đáng nhưng ngồi cách xa ông ta vẫn an toàn hơn.

_ Tôi nói gì cô có nghe không ?

Ông ta cao giọng hỏi Băng.

Băng ớn lạnh khi ánh mắt mình bắt gặp ánh mắt lạnh lùng không tỏ rõ giận dữ hay bình thường của ông ta.

Băng ngồi cứng nhắc ở trên ghế, mồ hôi tuôn ra ngày càng nhiều, chiếc ly trong tay Băng dường như sắp bị Băng bóp nát, cũng may vì tay Băng nhỏ bé, sức lại yếu nên chỉ làm đau tay mình.

Ánh mắt ông ta nhìn Băng như đang quan sát, đang đánh giá, như một con thú đang rình mò con mồi của mình, đang chờ xem đến lúc nào con mồi của mình bị mình dọa cho sợ chết khiếp đến nỗi phải tự động dâng nạp bản thân mình.

Bị ông ta chiếu tướng, bị không gian im lặng không có bất cứ một tiếng động làm cho run rẩy sợ hãi, làm cho cơ thể như bị một con dao sắc nhọn kè vào cổ.

Băng không còn đủ sức để chịu đựng kiểu giết người không cần dao kiếm này nữa, Băng tự động chuyển sang ngồi bên cạnh ông ta.

Băng thà chấp nhận chết ngay, còn hơn bị hành hạ tinh thần.

Ông ta cười thầm, xem ra cô vợ nhỏ bé và ương bướng của ông ta cũng không đến nỗi khó bảo như ông ta lầm tưởng.

Băng là cô gái càng dọa, càng chịu đựng càng gan lì nhưng nếu dùng lời nói ôn nhu, dùng đòn đánh vào tâm lý, Băng sẽ chịu đầu hàng trong vòng chưa đầy một phút.

Ngồi trên cùng một chiếc ghế, Băng ngồi cách xa ông ta, Băng không muốn động chạm vào ông ta.

_Tôi bảo cô gọi lại gần đây.

Băng ương bướng cãi.

_Chẳng phải tôi đã sang đây ngồi rồi còn gì ?

_Cô là khách của tôi hả ?

Băng cắn môi, mắt ầng ậc nước, Băng sắp bị ông ta làm cho phát điên. Băng không thích khóc lóc trước mặt ông ta nhưng không thể ngăn cản được dòng lệ đang trào trề trong lòng mình.

Ông ta quay sang nhìn Băng, thấy Băng mắt đỏ hoe, môi mím chặt, mặt tái nhợt.

Cô nàng chuẩn bị lệ châu rơi là chẳng.

Ông ta phì cười.

Lấy được một cô vợ đa tính cách này thật thú vị.

Phút trước còn vênh mồm lên cái và thách thức, phút sau ngồi im lặng, đáng ngờ ngẩn, mắt dôi về phương xa trông như một kẻ mất hồn, bây giờ lại ngồi khóc ngon lành.

_Cô muốn thế nào ?

Ông ta lãnh đạm hỏi.

Băng căm tức nhìn ông ta.

_Ông đừng quá đáng ! Đừng tưởng tôi là vợ của ông thì ông muốn làm gì cũng được.

Ông ta cau mày.

_Cô thấy tôi đã làm gì được cô chưa ?

Ông ta thở dài.

Không hiểu từ lúc nào, ông ta lại đi so đo tính toán với một đứa trẻ con thế này.

_Tất cả những yêu cầu vô lý mà ông bắt tôi làm chẳng phải đã chứng minh ông là con người như thế nào rồi sao ?

Băng uất ức phun trào tức giận của mình.

Mặt ông ta càng ngày càng lạnh.

_Yêu cầu vô lý ? Cô đang chịu tôi là một kẻ không biết điều đấy hả ?

Băng bĩu môi.

_Đó là do ông tự nhận tự chịu, tôi không hề có ý đó.

Rõ ràng trong lời nói của Băng có hàm chứa ý tứ muốn chịu ông ta nhưng Băng vẫn còn tỉnh bơ nói là không có ý gì.

Đáng điệu nhún vai và tỏ vẻ khinh mạn của Băng khiến ông ta không còn kiềm chế được nữa rồi.

Nắm lấy cánh tay Băng, ông ta lôi Băng ngã nhào vào lòng mình.

Băng vẫn còn chưa hoàn hồn, cảm đã bị nắm chặt, eo bị ông ta siết mạnh. Băng thấy đầu óc quay cuồng, người choáng váng muốn ngã.

Khi định thần nhìn lại, Băng mở to mắt kinh hoàng nhìn ông ta.

Vừa nhìn thấy ánh mắt chứa toàn sát khí của ông ta, Băng hốt hoảng vội nhắm ngay mắt lại, hơi thở phập phồng như một con thỏ con sắp bị con sư tử giết thịt.

Mặt Băng từ trắng nhợt chuyển sang một màu hồng lan đến tận mang tai khi đôi môi của ông ta đang chạm nhẹ vào môi mình, mũi của ông ta đang chạm vào mũi mình.

Băng hoàn toàn đóng băng, chân tay vô lực, Băng không biết nên phản ứng thế nào, nên làm sao cho phải.

Băng chưa từng rơi vào trường hợp này, cũng không hiểu làm cách nào để mở miệng nói ông ta thả mình ra và xin ông ta đừng chạm vào mình, cũng không dám mở mắt nhìn ông ta vì sợ hãi và ngượng ngùng.

Ông ta hành hạ Băng kiểu này còn đáng sợ hơn ông ta đánh Băng và giết chết Băng.

Chạm vào môi Băng không phải là do ông ta cố ý mà lúc đó do quá tức giận nên về cơ bản ông ta cũng không hiểu mình đang làm gì, chỉ biết phải dạy cho Băng hiểu không được phép ăn nói lung tung và hành động vô phép trước mặt mình.

Vì dùng sức quá mạnh, lại cộng thêm trí óc mờ mịt vì tức giận nên tận lực bắt Băng nhìn thẳng vào mắt mình.

Nhìn thẳng đâu không thấy, chỉ thấy Băng nhắm tịt mắt, mặt đỏ bừng, còn môi mình đang chạm vào môi Băng, tay còn đang ôm siết lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Băng.

Hình ảnh, tư thế này rất ám muội.

Ông ta lúng túng vội thả lỏng vòng tay ở eo Băng ra một chút, môi cũng không còn dám chạm vào môi Băng nữa.

Băng thấy ông ta vừa nói lỏng vòng tay, Băng vội giãy giụa muốn đứng lên và chạy trốn.

Đã bắt được con mồi làm sao ông ta có thể để cho con mồi của mình chạy thoát.

Lần này ông ta còn ôm Băng chặt hơn lúc này.

Băng vừa giận vừa thẹn, Băng đánh liên tiếp vào ngực ông ta, miệng hét.

_ Mau thả tôi ra !

Ông ta không nói gì, cũng không có phản ứng gì, ông ta cứ để mặc cho Băng đánh.

Đánh được một lúc, Băng thấy mình vã mồ hôi mà người đàn ông trước mặt mình vẫn chẳng hề hấn gì, còn hai đôi tay nhỏ nhắn và mềm mại của mình đã đỏ hết cả lên vì đau.

Băng nhận ra nhưng cú đấm của mình không đáng chút gì cho ông ta.

Nhìn khuôn mặt tươi cười mang vẻ giễu cợt của ông ta, Băng hận không thể đánh cho mặt ông ta sưng lên.

Thật là tức chết mà !

Băng không ngừng than thầm, không ngừng kêu khổ.

_ Đánh đã tay rồi chứ ?

Biết dùng lực không được, đầu lý cũng không thắng nổi ông ta, Băng ỉu xiu hỏi.

_ Ông muốn gì ?

Băng đã không còn sức để tranh đấu đến cùng với ông ta nữa, Băng đã bị ông ta làm cho sức cùng lực kiệt rồi, ngay cả tinh thần của Băng cũng hoàn loạn, cũng hỗn độn không yên.

_ Dạy cô làm vợ.

_ Ông cứ nói đi.

Băng nghiêng chặt răng, môi sắp sửa bị răng cắn cho bật máu.

Hai đầu ngón tay ông ta vuốt nhẹ lên môi Băng, mắt ông ta nhìn thẳng vào đôi môi đỏ hồng đang vì tức giận mà run run của Băng.

Mặt Băng đỏ bừng, không quen bị người khác sờ vào môi mình, Băng quay đầu nhìn theo hướng khác.

Ông ta cười nhạt.

_ Tôi tưởng cô đang nghe tôi nói.

Băng quay phắt lại nhìn ông ta, mắt nhìn ông ta trùng trùng.

_Tôi nghe ông nói nhưng ông có chịu nói gì đâu, ông còn...còn...!

Băng càng nói càng áp úng, mặt Băng càng lúc càng đỏ, không chịu đựng được kiểu hành hạ tinh thần này nữa, Băng lại muốn đứng lên.

Chiếc eo nhỏ bé của Băng một lần nữa lại bị siết chặt.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng, e thẹn và ngượng ngùng, nhìn ánh mắt bối rối, sợ hãi, hốt hoảng và kinh hoàng của Băng khi bị mình sờ má, chạm môi, ôm eo và hơi thổi phả lên mặt.

Ông ta không nhịn được cười, mặc dù muốn cười to là thế nhưng ngoài mặt ông ta vẫn lạnh lùng nhìn Băng.

_Sao cô không nói nốt ?

Ông ta thờ ơ hỏi.

_Ông còn nói nữa ?

Băng hét to lên vì uất ức, nước mắt đã lăn chảy rơi đầy trên má.

Từ khi còn nhỏ đến giờ, Băng chưa từng gặp một người nào vô lý, lạnh lùng và kiêu ngạo như ông ta.

Ông ta định dọa cho mình sợ chết khiếp ông ta mới buông tha cho mình hay sao ?

Từ nỗi bi ai thống khổ trong lòng, lại bị ông ta bắt nạt, Băng khóc thút thít, vừa khóc, Băng vừa lau nước mắt.

Rút cuộc, Băng vẫn chỉ là một con bé con.

_Này !

Ông ta gọi nhỏ.

_Cái gì ?

Băng phẫn uất hét.

Ôm mặt Băng trong lòng bàn tay mình, ông ta nói từng từ một.

_Từ lần sau tôi không muốn nghe cô hét, hay quát vào mặt tôi. Tôi cũng không muốn cô nói chuyện hay cười đùa quá thân thiết với một người đàn ông khác. Cô đi đâu hay làm gì cô cũng phải nói với tôi một tiếng, nếu tôi đồng ý thì cô hãy đi, còn nếu không cô hãy ngoan ngoãn ở yên trong nhà.

Băng sững sờ nhìn ông ta, không ngờ những lời lẽ gia trưởng và bá đạo như thế ông ta cũng nói được.

Nếu những điều trên thực sự là những việc mà ông ta yêu cầu Băng làm và thực hiện, như thế có khác gì Băng đang lấy phải một ông vua đang cai trị trong cung cấm, còn Băng là phi tần của ông ta.

Bây giờ là thế kỉ nào rồi mà ông ta vẫn còn cổ hủ và gia trưởng như những ông chồng thời phong kiến như thế.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy tức giận và phẫn nộ của Băng, ông ta hỏi.

_Cô không phục ?

_Không.

Băng hung hăng trả lời.

_Không phục ở chỗ nào ?

_Tất cả.

_Tất cả ?

_Đúng.

_Tốt ! Từ nay cô cứ thế mà làm.

Ông ta vốn không coi người vợ nhỏ bé như Băng vào đâu, ông ta chỉ quan tâm đến mệnh lệnh và yêu cầu của mình.

Băng tức giận nắm lấy cổ áo của ông ta.

_Hoàng Trọng Quân !

Băng gọi thẳng tên của ông ta.

Ông ta cau mày, mặt hơi biến sắc, ông ta bắt đầu nổi giận.

_Cô muốn nói gì ?

Mặc dù tức muốn điên lên nhưng trước sau như một, ông ta vẫn dùng thái độ lạnh lùng và lãnh đạm để nói chuyện với Băng.

_Tôi có phải là vợ của ông không ?

Bây giờ đến lượt Băng chất vấn ông ta.

_Phải.

_Nếu đã là vợ tôi có quyền lợi riêng của tôi đúng chứ ?

Ông ta nhếch mép.

_Cô muốn đòi quyền lợi gì ? Tiền bạc ? Nhà cửa ? Hay là nữ trang và quần áo ?

Băng tái mặt.

Lời nói của ông ta chẳng khác gì sỉ nhục lòng tự trọng của Băng.

Tuy Băng sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện, lớn lên có kiếm được một chút tiền, nhưng chưa bao giờ Băng tham lam và nghĩ cho riêng mình, không ngờ hôm nay ông ta dám chà đạp lên tự tôn của Băng.

Bàn tay nắm cổ áo của ông ta từ từ nói lỏng rồi buông hẳn ra, Băng chán nản không còn muốn tranh luận với ông ta đến cùng nữa.

Càng tranh luận với ông ta, Băng càng thấy ông ta khinh thường và tìm cách chèn ép mình nhiều hơn.

Trong căn nhà này, Băng vốn chỉ là một cái lọ hoa, tuy rằng lọ hoa đó có đẹp, có quyến rũ và tinh khiết, nhưng sớm muộn gì nó cũng héo tàn và chết khô.

Băng hy vọng mình cũng mau chết, mau biến mất.

Một cô vợ bị người ta dùng tiền để mua về thì làm gì có giá trị, làm sao dám tranh luận, dám đòi so đo hơn thiệt và phân định thắng thua với ông ta.

Băng chỉ là một con rối, chỉ là một cái bóng mờ nhạt bên cạnh ông ta mà thôi.

Ông ta vốn chẳng coi trọng Băng, vốn không thích người vợ mua bằng tiền này, Băng nhiều lời với ông ta thì có ích gì.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mắt Băng tràn ngập thống khổ và cô đơn, từng giọt nước mắt tủi nhục rơi trên má Băng.

Băng khóc cũng đến cạn khô, khóc cũng đến hao mòn, khóc đến nỗi mắt nhìn thứ gì cũng mờ nhạt.

Băng nhắm mắt lại, hình ảnh nụ cười của Hoa, ánh mắt khích lệ và tin tưởng của Hoa xuất hiện trong tâm trí.

Băng nhớ đến những đứa trẻ đáng thương, thơ ngây và nghịch ngợm ở trại trẻ mồ côi, nhớ đến khuôn mặt hiền từ, phúc hậu và ánh mắt ngập tràn tình thương của các sư.

Đúng !

Có thể ông ta và mọi người không coi trọng Băng, họ tìm cách hạ nhục và dùng lời lẽ để sỉ nhục Băng, đối xử với Băng không ra gì nhưng Băng đâu phải là đã mất hết.

Chẳng phải Băng vẫn còn Hoa, còn các em nhỏ thơ ngây, còn các sơ ở tu viện yêu thương, chăm sóc và lúc nào cũng nhớ đến Băng là gì ?

Lau nước mắt trên má, hít một hơi thật sâu, mắt Băng rực sáng, tuy vẫn còn long lanh lệ nhưng đã kiên cường hơn.

Băng tự nhủ với lòng là hãy cố lên, Băng còn tương lai đang chờ ở phía trước, chỉ cần cố gắng, có mục tiêu, Băng nhất định sẽ thành công.

Chỉ cần thành công, Băng sẽ cho ông ta và mọi người thấy, Băng không phải là một cô gái hèn kém và nhu nhược.

Chỉ còn một năm nữa thôi, Băng sẽ chính thức ra trường.

Băng muốn mình phải thành đạt, phải nổi tiếng, khi đã có tiền, Băng sẽ trả hết món nợ mà hôm nay Băng nợ ông ta, sau đó sẽ ra đi.

Băng không muốn sống với một người chồng khinh ghét, và sỉ nhục mình.

Băng thà sống cô độc cả đời còn hơn mang tiếng có chồng mà như đang sống trong địa ngục thế này.

Lòng đã quyết, Băng hỏi ông ta.

_ Nếu ông đã nói hết những yêu cầu của ông rồi, ông có thể nói cho biết phòng của tôi ở đâu được không ?

Ông ta kinh ngạc nhìn Băng, lúc này Băng còn khóc lóc, còn lộ ra khuôn mặt và ánh mắt bi thương, nay lại lạnh lùng như không có chuyện gì xảy ra.

Ông ta bắt đầu tò mò và muốn tìm hiểu về con người thật của Băng.

_ Cô muốn ngủ ở phòng nào ?

Băng bực mình đáp.

_ Ông tưởng là tôi muốn mà được sao ? Ông còn không nói mau, hay là ông muốn tôi dựng một túp lều rồi sống ở sau vườn ?

Nghe Băng nói, ông ta ra lực ở cánh tay.

Mặc dù đau muốn hét lên một tiếng nhưng Băng cắn chặt răng để không phát ra tiếng kêu nào. Băng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt ông ta.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt ngập nước của Băng, lòng ông ta trùng xuống, cánh tay từ từ nói lỏng.

Thay vì đối xử thô bạo với Băng, ông ta lại dùng tay vuốt nhẹ lên gò má trắng mịn và thấm đẫm nước mắt của Băng.

_ Cô hỏi câu này có hơi bị thừa không ? Chúng ta là vợ chồng thì đương nhiên phải ngủ cùng với nhau rồi chứ ?

Mặt Băng phút trắng, phút đỏ, phút tái nhợt.

Trăm ngàn vạn lần, Băng không dám nghĩ là sẽ ngủ cùng với ông ta, lại cùng ông ta chia sẻ một chiếc giường.

Tuyệt đối không !

Băng không muốn điều này xảy ra.

Quan sát vẻ mặt sợ hãi và hốt hoảng cực độ của Băng, đúng như ý mình nên ông ta cười nhạt.

_ Thế nào, cô có điều gì muốn nói sao ?

Băng nuốt nước bọt, cổ họng khô đắng.

_ Tôi... tôi nghĩ là hai chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi nên đâu nhất thiết phải ngủ cùng với nhau.

_ Cô chê tôi không xứng với cô hay cô lo sợ điều gì ?

Khi nói những lời này, ông ta nhìn thẳng vào mặt Băng, ánh mắt ông ta sắc như dao.

Lúc này Băng mạnh mẽ như thế, nhưng lúc này ý chí đã tiêu tan đi đâu hết cả.

_ Tôi... tôi không có ý đó.

_ Vậy cô có ý gì ?

Ông ta nhất quyết bức Băng đến đường cùng.

Băng lắc đầu.

_Không...không có gì.

_Cô đồng ý ?

Băng có thể nói thế nào đây ?

Chẳng lẽ Băng nói tôi không đồng ý và ông biến đi ?

Đây đâu phải là nhà Băng, ông ta cũng đâu phải là một ông chồng bình thường.

Lấy phải một người như ông ta coi như số của Băng xui xẻo và không gặp may.

Từ nay về sau, ông ta bảo Băng đi hướng Tây, Băng tuyệt đối không được đi hướng Đông nếu không những gì mà ông ta muốn dành cho Băng sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ông ta không thích hành hạ trực tiếp lên Băng mà thích trút hết lên đầu những người thân và bạn bè tốt của Băng.

Một cô gái trọng tình cảm như Băng làm sao có thể bỏ mặc sống chết của họ không lo.

Cuối cùng người dành chiến thắng và làm chủ mọi việc vẫn mãi là ông ta.

Băng chỉ là một con rối, và một người vợ núp bóng của ông ta mà thôi.

Băng được bà giúp việc dẫn lên phòng của ông ta.

Khi cánh cửa phòng mở ra, Băng choáng váng, cả đời Băng cũng chưa từng nhìn thấy căn phòng nào đẹp đẽ và sang trọng như căn phòng này.

Căn phòng được sơn thành hai màu, màu trắng và màu xám.

Băng ước tính căn phòng phải rộng hơn hai chục mét vuông, bức tường đối diện hai bên được quét sơn màu rêu, ở giữa vẽ hình một tia sét giống như chiếc áo của một siêu nhân trong phim mà Băng đã từng xem.

Trên tường treo nhiều tranh phong cảnh và tranh sơn dầu, là một người yêu nghệ thuật, lại thích chụp ảnh nên Băng rất am hiểu về nghệ thuật vẽ tranh.

Băng say sưa ngắm từng bức tranh một, ánh mắt vui sướng tìm thấy hai bức tranh quý giá và nổi tiếng mà mình yêu thích nhưng chưa có cơ hội được thưởng thức và trực tiếp nhìn bằng mắt thế này, nay phát hiện chúng được treo trong phòng của ông ta khiến Băng muốn hét to lên vì hạnh phúc.

Lúc này Băng hoàn toàn quên hết những bức tức, uất ức và phẫn nộ mà Băng phải chịu đựng, khi đã đắm chìm vào thế giới nghệ thuật, trong đầu Băng chỉ có duy nhất cái đẹp ở trước mắt.

Trong phòng ông ta còn có vô số những thứ lạ mắt, sang trọng và tinh tế nhưng Băng không quan tâm, cũng không chú ý đến. Băng chỉ thấy có mỗi mấy bức tranh của ông ta là thích thú và lọt vào mắt mình.

Bà giúp việc thấy Băng cứ ngây người, ngẩn ngơ nhìn một bức tranh, bà không tài nào hiểu được những nét vẽ kì quái và hình thù lung tung đó thì có gì hấp dẫn và đẹp mắt mà Băng say mê như thế.

Băng mãi ngắm đến nỗi ông ta đứng bên cạnh Băng từ lúc nào rồi mà Băng vẫn không hay.

_Cô thích bức tranh này ?

_Đúng.

Băng vô thức trả lời. Băng tưởng đang nói chuyện với chính mình.

Ông ta ngạc nhiên khi thấy cô vợ mình cũng mê tranh ảnh.

_Cô biết bức tranh này là vẽ không ?

_Biết.

_Ai ?

_Picasso.

Khóe miệng ông ta nhếch lên.

_ Cô tin chắc là tác phẩm này của Picasso.

_ Đúng.

Ông ta chưa kịp lên tiếng phản bác.

Mắt vẫn không nhìn bức tranh, Băng nói luôn.

_ Tuy bức tranh này theo trường phái của Picasso, thậm chí tranh cũng là do ông vẽ nhưng thực ra bức tranh này chỉ là do người họa sĩ vẽ lại, tuy có giống thật nhưng vẫn chỉ là đồ giả, nói cách khác đây là hàng nhái.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ông ta lặng thinh không nói gì, mắt ông ta rục rịch sáng.

Thú vị !

Thêm một lần nữa, ông ta phải khen thắm tính cách của Băng.

Xem ra cuộc hôn nhân này không hề nhạt nhẽo như ông ta tưởng, mà ngay từ đầu đã có điềm báo đây sẽ là cuộc hôn nhân có nhiều sóng gió và giông bão nổi lên rồi.

Với một cô vợ không an phận, ương bướng, nghịch ngợm, hiếu động, thông minh và tài năng cũng không kém như Băng, ông ta sẽ rất mệt mỏi và vất vả mới quản lý được Băng.

Đứng sát vào người Băng, ông ta lại hỏi.

_ Tại sao cô biết ?

Băng nở một nụ cười vui sướng, ánh mắt mơ màng.

_ Tôi rất hâm mộ Picasso nên tác phẩm nào của ông tôi cũng lùng xục đọc và xem bằng được, vì không có nhiều tiền nên tôi luôn tìm hiểu qua báo và qua mạng. Thành thạo tôi cũng đến phòng tranh xem triển lãm, tuy chỉ là những bức tranh nhái theo phong cách của ông nhưng tôi rất thích.

Thấy cô vợ đam mê và hâm mộ Picasso nhiều đến nỗi mặt ửng đỏ, và nụ cười mở rộng tươi như hoa nở, tự dưng ông ta lại thấy bức mình và tức giận.

Mặc dù biết rằng đó là chỉ là lòng ngưỡng mộ của một người xa lạ, của một học trò đối với tiền bối nhưng ông ta không muốn Băng tưởng nhớ đến một người đàn ông khác trước mặt mình.

Cảm hứng xem tranh và thử tài am hiểu nghệ thuật của vợ tan biến hẳn, thậm chí ông ta còn mong, Băng mù tịt về hội họa còn hơn.

_ Cô đã xem đủ rồi chứ ?

Ông ta đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy tưởng của Băng.

_ Chư...a...a !

Băng giật mình ngược mắt nhìn ông ta, từ trạng thái vô hồn, Băng bàng hoàng tỉnh lại.

Thấy ông ta đang lạnh lùng đứng trước mắt mình, ánh mắt nhìn như muốn thiêu chết mình bằng hai ngọn lửa rực cháy trong mắt ông ta, Băng sợ hãi vội lùi một bước.

Ông ta nén giận hỏi.

_ Cô đã xem qua căn phòng chưa ?

Gãi đầu, Băng lúng túng đáp.

_Tôi vẫn chưa xem.

Dù thừa hiểu Băng đã làm gì nhưng ông ta vẫn cứ hỏi nguyên nhân.

_Cô làm gì từ nãy đến giờ ?

_Xem...xem tranh.

Băng cúi đầu đáp, chân đá nhẹ xuống nền gạch, chắc Băng đang tưởng mình đang dạo bộ trên một cánh đồng nên có nhiều sỏi để cho mình đá.

Thấy thái độ lúng túng và biết lỗi của Băng, ông ta cũng không muốn bắt bẻ Băng nữa.

_Đi cất quần áo đi ! Cũng sắp tối rồi, chờ cô tắm xong, tôi sẽ đưa cô đi ra ngoài ăn cơm tối.

Băng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

_Không phải chúng ta sẽ ăn cơm tối ở nhà sao ?

_Cô muốn ăn cơm tối ở nhà ?

Ông ta lạnh lùng nhìn Băng

Băng tức muốn điên lên.

Không hiểu tại sao ông ta luôn dùng thái độ vô tình, và lãnh đạm để nói chuyện với người khác ?

Cười một lần sẽ giết chết ông ta hay sao ?

_Còn không mau đi làm đi !

Băng mệt mỏi lê thân xác đến bên chiếc va ly của mình, Băng vốn định không sống ở đây lâu nên chỉ mang theo có mấy bộ quần áo.

Ông ta nhìn chiếc va ly nhỏ xíu của Băng, không cần phải nghĩ nhiều, ông ta cũng đoán được bảy tám, chín phần.

Ông ta cười nhạt.

Ông ta ghét nhất là việc bị người dờ dẫm trước mắt mình.

Mặc dù thừa biết cô vợ của mình đang có ý định bỏ trốn nhưng ông ta vẫn không nói ra, mà thích chơi trò mèo vờn chuột với Băng.

Ông ta là người sâu sắc, lại có khả năng quan sát và đánh giá người khác một cách tỉ mỉ và tinh tế nên không có chuyện gì là có thể lọt qua khỏi đôi mắt sắc bén của ông ta.

Nhờ Băng cuộc sống của ông ta đã trở nên thú vị và vui vẻ hơn.

Nhìn bóng dáng cô vợ nhỏ vừa mặc quần áo vào tủ vừa nói lảm bảm luôn mồm, trên môi ông ta thấp thoáng một nụ cười quynh rũ và khó hiểu.

Băng vốn là một cô gái hiếu động, lại ưa nghịch ngợm nên không có một chiếc váy nào trong va ly quần áo.

Toàn bộ quần áo của Băng chỉ có quần jean, áo sơ mi, áo phông, áo bò và mấy chiếc mũ lưỡi trai.

Khi mặc những bộ quần áo bụi bặm này ra đường, nếu không phải do mái tóc của Băng dài và khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của mình, mọi người ai cũng lầm tưởng Băng là con trai.

Mấy môn thể thao mà Băng thích cũng đều giống với tính cách của một cậu con trai.

Băng thích đánh nhau, thích đá bóng, thích cầu lông, thích chạy, thích bóng rổ, tuy chiều cao không đủ để chơi bóng rổ nhưng để thỏa lòng đam mê, Băng thường xuyên chơi cùng với mấy đứa trẻ ở trại trẻ mồ côi.

Nghỉ lại những tháng ngày vui vẻ được sống cùng Hoa và bọn trẻ ở tu viện, trên môi Băng thấp thoáng một nụ cười hạnh phúc và vui sướng.

Những ngày tháng đó Băng đã sống thật hồn nhiên, thật vui vẻ. Băng không phải lo gì cũng không phải tính toán gì.

Tuy phải sống tự lập và tự lo cuộc sống của chính mình, nhưng chưa bao giờ nụ cười tắt trên môi Băng, chưa bao giờ Băng phải rơi lệ.

Nhưng hôm nay Băng đã khóc quá nhiều lần, càng nghĩ Băng càng tức, càng hận, cũng chỉ vì ông ta mà cuộc sống vốn yên bình và tốt đẹp của Băng tự nhiên bị đảo lộn hết cả lên.

Thấy cô vợ của mình hết than ngắn, rồi lại thờ dài mà không chịu nhanh tay thu dọn hành lý.

Ông ta cau mày.

_ Cô có muốn tôi giúp cô không ?

Băng mệt mỏi quay lại nhìn ông ta.

_ Xin lỗi nhưng có lẽ hôm nay tôi không có tâm trạng ăn cơm, sau khi tắm xong tôi muốn ngủ một giấc. Cả đêm hôm qua tôi không được ngủ một chút nào, sáng lại phải bắt một chuyến tàu lúc năm giờ nên bây giờ tôi rất mệt mỏi.

Vừa mới dứt lời, Băng bóp trán, tay che miệng ngáp một cái.

Quan sát vẻ mệt mỏi không giả tạo của Băng, ông ta dễ dãi.

_ Thôi được rồi, nếu cô không muốn đi ăn cơm ở ngoài tôi cũng không muốn ép. Nhưng cơm tôi không được bỏ, tôi sẽ bảo bà giúp việc nấu cơm tối cho chúng ta ăn.

Băng vội xua tay.

_ Ông cứ tự nhiên. Nói thật ăn cơm buổi trưa đến bây giờ tôi vẫn còn thấy no.

Ông ta nhíu, bữa trưa, Băng chỉ ăn có mấy thìa cơm sau đó buông đũa.

Tuy cơ thể Băng nhỏ bé nhưng cả ngày chỉ có mấy thìa cơm lót dạ làm sao chịu đựng được.

_ Không nói lời thôi. Mau tắm đi, sau đó xuống ăn cơm với tôi.

Nói xong, ông ta bỏ đi luôn.

Băng kinh ngạc nhìn ông ta.

Gãi đầu, Băng không hiểu ông ta quan tâm đến mình, hay là đang giả vờ ép mình phải nghe theo lời ông ta.

Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, Băng không muốn nghĩ nhiều nữa, điều Băng cần làm bây giờ là nhanh chóng đi tắm rửa, sau đó trèo lên giường ngủ một giấc, dù ngày mai Trời có sập xuống, Băng cũng mặc kệ.

Cầm bộ quần áo ngủ in hình chú chuột Mickey mà mình thích, Băng mở cửa phòng tắm.

Băng choáng váng quan sát phòng tắm của ông ta.

Mặt Băng nhăn nhó chán nản, Băng không biết ông ta là ai, ông ta giàu có cỡ nào nhưng Băng linh cảm chồng của mình rất giàu có, giàu đến nỗi Băng sợ rằng cả đời này cũng không thể nào theo đuổi kịp.

Băng hoàn toàn không hiểu vì lý do gì mà ông ta cứ nhất định đòi lấy mình bằng được.

Băng vào gia thế, địa vị, dáng vẻ và phong thái của mình, ông ta có thể lấy được một cô gái xinh đẹp và giàu có hơn Băng gấp vạn lần.

Tại sao ông ta năm lần bảy lượt không buông tha cho Băng, mà cứ nhất quyết biến Băng thành vợ của ông ta ?

Càng nghĩ, Băng càng thấy mù mờ, càng thấy không hiểu gì.

Vặn nước vào bồn tắm, vắn tóc lên cao, Băng tò mò nhìn đồ dùng để trên kệ.

Tay Băng chạm nhẹ vào lọ kem cạo râu, lọ nước hoa, bàn chải đánh răng, lược chải đầu của ông ta.

Xem xong một lượt, Băng ôm lấy bụng cười nắc nẻ.

Băng không hiểu mai sau khi sống chung với ông ta sẽ xảy ra chuyện gì nhưng ngay lúc này Băng đã muốn đập nát căn nhà của ông ta và phá tan tành đồ dùng của ông ta rồi.

Cầm cục xà bông tắm của mình, Băng nhảy vào bồn tắm.

_ Uych !

Băng ngã chồng vó lên trời.

Sàn nhà rất trơn, Băng lại chạy nhảy như một đứa trẻ khi thấy thứ gì mới lạ cũng reo hò, thấy lạ mắt cũng muốn sờ mó nên hậu quả Băng bị biều đầu, mặt hôn đất.

Cũng may Băng là một cô gái hay ngã, lại hay đánh nhau nên phản ứng kịp thời.

Tuy cứu được khuôn mặt xinh đẹp, cứu được cái đầu thông minh và ương bướng của mình nhưng không cứu được đôi tay thon nhỏ và mềm mại.

Tay Băng bị xước hai đường nhỏ trong lòng bàn tay, vết máu đỏ tươi rỉ ra từ vết thương.

Băng kêu khô, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của Băng.

Xem ra khi đi ra ngoài đường, Băng đã bước chân trái, hay gặp người không nên gặp.

Vốn không phải yếu điệu thực nữ nên Băng không coi mấy vết thương kia vào đâu.

Vặn vòi nước trong bồn, Băng rửa sạch tay. Chờ vết thương không còn rỉ máu nữa, Băng bắt đầu tắm rửa.

Mọi lần tắm ở nhà, Băng đều hát nhỏ nhỏ nên lần này, Băng cũng làm theo thói quen.

Băng vừa tắm vừa hát.

Nước mát làm cho tâm trí Băng tỉnh táo hẳn, cơ thể đau nhức cũng được thanh tịnh.

Tắm xong, lau khô người, mặc quần áo, chải đầu, Băng đóng cánh cửa phòng tắm phía sau lại.

Không cần biết là ông ta có đang chờ mình xuống ăn cơm không, cũng không cần biết ông ta sẽ nổi giận thế nào khi mình dám cãi lời ông ta ?

Băng thấy chiếc giường màu trắng rộng rãi, thơm nức mùi nước hoa hồng kia rất quyến rũ.

Băng quá mệt mỏi, quá buồn ngủ nên cũng quên luôn hôm nay mình là cô dâu mới về nhà chồng, quên rằng từ nay chiếc giường kia không còn là chiếc giường ấm áp và yên tĩnh giống như chiếc giường ở trong căn nhà trọ nữa, mà đã thành chiếc giường đôi rồi.

Mở túi sách, lấy một cuốn băng y tế, Băng dán vào tay, xong đầu đó, nờ một nụ cười mệt mỏi kèm theo một cái ngáp dài hàng cây số, mắt lơ đãng, Băng chập chập bước lên giường.

Một bước, hai bước, ba bước.

_ Ầm !

Băng nằm vật trên giường, lằm lủi, Băng chui vào chăn.

Một, hai, ba, bốn, nhắm mắt lại, chưa đầy mười giây sau, Băng hoàn toàn ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chờ mãi không thấy cô vợ nhỏ bé và nghịch ngợm của mình đâu, nhớ đến hình ảnh mệt mỏi và buồn ngủ của Băng, ông ta có thể khẳng định bây giờ Băng đang ngủ ngon ở trên giường.

Thấy ông chủ vừa uống rượu, vừa suy tư lại không thấy bà chủ xuống ăn cơm. Bà giúp việc nồn nóng hỏi.

_ Có cần tôi lên gọi cô ấy xuống không ?

Ông ta lắc đầu.

_ Không cần. Cứ để cho cô ấy ngủ, chắc giờ này cô ấy đang ngủ ngon ở trên giường, có gọi cô ấy dậy, cô ấy cũng không mở nổi mắt đâu.

Bà giúp việc không dám nói gì nữa.

Bà thấy tâm tư ông chủ hôm nay có điều gì đó khác lạ.

Nguyên chuyện ông chủ đường đột muốn kết hôn với Băng cũng là một việc khiến cho người khác thấy khó hiểu rồi, lại cộng thêm dáng vẻ suy tư và đang suy tính điều gì đó càng khiến cho bà giúp việc đoán già đoán non mãi.

Uống xong hai ly rượu, ăn mấy đĩa thức ăn, ông ta đứng lên.

Bà giúp việc chán nản khi nhìn công sức mình nấu nướng gần hết cả buổi chiều cũng không có ai biết thưởng thức.

Mặc dù buồn và thất vọng là thế nhưng ngay sau khi ông chủ đứng dậy, bà giúp việc không ca thán, hay kêu ca gì mà nhanh chóng thu dọn thức ăn cho vào tủ lạnh và đi rửa bát.

Phòng bếp hoàn toàn thuộc quyền quản lý của bà giúp việc.

Mọi hôm theo thói quen thế nào sau khi ăn tối xong, ông ta cũng phải uống một tách cà phê mới lên phòng ngủ nhưng hôm nay ông ta không còn muốn uống cà phê nữa mà đi thẳng lên lầu.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta bước vào trong.

Thấy cô vợ của mình đang ngủ say ở trên giường, dáng vẻ hoàn toàn thoải mái tự nhiên như đang ở nhà khiến ông ta cau mày.

Ông ta không biết là Băng có nghĩ nếu hai người đã kết hôn với nhau thì đêm nay là đêm tân hôn không mà Băng có thể vô tư ngủ say như thế vẫn còn đang sống độc thân thế kia ?

Xem ra kế hoạch hù dọa của ông ta đánh phải gác lại hôm sau vì hôm nay tân nương đã yên giấc nồng từ lâu rồi.

Mở cửa tủ quần áo, ông ta kinh ngạc khi thấy ngoài quần áo của mình, ông ta không hề thấy quần áo của Băng đâu cả.

Hóa ra lúc nãy chờ ông ta đi khỏi, Băng đã rút tất cả quần áo của mình vào va ly.

Mặt ông ta phút chốc đã biến đổi hoàn toàn.

Bây giờ, Băng đã ngủ say, căn phòng chỉ còn lại mình ông ta nên ông ta không còn phải tỏ ra như không có chuyện gì nữa mà đã trở về con người thật của mình.

Không muốn đụng đến va ly quần áo của Băng nhưng ông ta không thể không xem.

Ông ta cần lấy một thứ của Băng.

Kéo khóa ngăn đầu tiên, ông ta lôi hết mọi thứ trong đó ra.

Mở ví của Băng, ông ta lôi ra một tấm hình và CMND của Băng.

Lúc đi đăng ký kết hôn, ông ta có dịp được đọc hết các thông tin ở trên ấy nhưng ông ta muốn xem lại một lần cho kĩ.

Xem đi xem lại, ông ta nở một nụ cười lạnh giá.

Những giấy tờ tùy thân của Băng, ông ta đều xem hết, thậm chí album ảnh của Băng ông ta cũng xem.

Càng xem, mặt ông ta càng âm u, càng tái nhợt.

Sau khi xem hết mấy giấy tờ tùy thân và một cuốn album dày của Băng, ông ta bắt đầu xem đến mấy bộ quần áo của Băng.

Tìm thấy một chiếc điện thoại màu hồng nhạt ở ngăn thứ hai, ông ta mở nguồn.

Màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh của hai cô bạn thân dựa đầu vào nhau, tay dơ lên thành dấu nhân, môi cười tươi tắn, mắt nhắm lại vì nắng, đằng sau lưng là một hồ nước, mái tóc tung bay vì gió.

Ông ta thoáng sửng sốt khi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp và trong sáng của Băng.

Bàn tay ông ta run run sờ nhẹ vào mặt Băng, mắt ông ta đỏ hoe.

Nhớ lại chuyện xưa, ông ta nghiêng chặt răng, ánh mắt ngập tràn lửa hận và căm thù nhìn Băng đang ngủ say ở trên giường.

Mặc dù Băng là một cô gái vô tội, là một người không may sinh ra trong một gia đình như thế nhưng đáng tiếc trong mắt của ông ta, có nợ tất phải trả, có ân tất phải báo.

Những gì mà gia đình Băng nợ và thiếu của ông ta nhất định ông ta phải đòi Băng thay bố mẹ của mình trả lại.

Cho đến tận lúc này, Băng vẫn không hiểu lý do vì sao ông ta lại muốn lấy mình bằng được nhưng ông ta lại hiểu rất rõ vì sao ông ta lại làm thế.

Đút trả mọi thứ vào va ly của Băng, lấy một bộ quần áo, ông ta bước lại gần giường.

Nhìn khuôn mặt ngủ ngon giống như một thiên thần trong sáng của Băng, quệt nhẹ lên má Băng, ông ta lạnh lùng nói.

_ Mặc dù biết cô là một cô gái vô tội, ngây thơ, một cô gái không được họ chăm sóc và nuôi dưỡng nhưng vì cô là con của họ nên cô cũng đừng có trách vì sao tôi lại muốn dùng cô làm con tốt để trả thù bố mẹ cô.

Nói xong câu đó, ông ta quay lưng bỏ đi, mở cửa phòng tắm, ông ta bước hẳn vào trong.

Mười lăm phút sau, từ trong phòng tắm, khoác trên mình một chiếc áo choàng tắm, chân trần, vừa đi vừa lau tóc, ông ta bước ra ngoài.

Đêm nay ông ta không có ý định tìm phòng khác để ngủ, cũng không có ý định sẽ buông tha cho Băng, kế hoạch đã vạch rõ ở trong đầu, nên ông ta không thể không thực hiện.

Lau khô tóc, mở cửa tủ làm bằng kính, lấy một chai rượu ngoại, một chiếc ly, ông ta mang đến một cái bàn trống gần cửa sổ.

Rót rượu ra ly, ông ta bắt đầu uống.

Nhắm nháp từng hương vị rượu cay nồng trên đầu lưỡi, gió mang mùi của hương hoa vào phòng khách, làm cho căn phòng tràn ngập mùi hương, tâm trạng của ông ta cũng bớt u ám hơn.

Uống xong hai ly rượu, đứng lên, ông ta chậm chạp đi về phía giường ngủ.

Trên môi ông ta nở một nụ cười khinh mạn và cay đắng, một kẻ có tất cả như ông ta không ngờ lúc nào cũng cô đơn và sầu khổ một mình, không có ai hiểu được ông ta, cũng không có ai bầu bạn sớm khuya.

Càng nghĩ ông ta càng thấy mình giống như một vị hoàng đế trong cung cấm, tuy được cả thiên hạ, nhưng bên cạnh lúc nào cũng chỉ một mình một bóng, lúc nào cũng nom nớp lo sợ bị người khác giết hại, lúc nào cũng phải đề phòng cận thần và thê tử của mình.

Một người có tất cả như thế, cũng đâu có thể so sánh được với một lão nông tuy rằng suốt ngày châm lăm tay bùn nhưng đêm có thể ngủ một mạch đến sáng mà không cần phải lo nghĩ gì.

Cuộc sống xem ra không có gì là toàn vẹn cả, sống trong nhung lụa, có nhà lầu, xe hơi cũng chưa chắc gì đã cảm thấy hạnh phúc.

Tự dưng ông ta thấy ghen tị với Băng, tuy rằng Băng lớn lên trong trại trẻ mồ côi, tuy rằng phải vất vả mưu sinh nhưng nụ cười lúc nào cũng trực sẵn trên môi, tối có thể ngủ ngon, vô lo vô nghĩ, cuộc sống như thế mới thật vui vẻ, mới thật sung sướng.

Vén chăn sang một bên, ông ta nằm xuống.

Lần đầu tiên sau sáu năm, ông ta mới ngủ cùng một người phụ nữ trên chiếc giường trong chính căn nhà của mình.

Trên người Băng không hề sức nước hoa, cũng không dùng mỹ phẩm, cơ thể Băng toát ra mùi hoa nhài, toát ra mùi hương thanh tịnh, nhẹ nhàng và thoải mái, một mùi thơm thoát tục.

Quay sang nhìn người con gái bên cạnh, tay vuốt nhẹ gò má trắng mịn và tươi mát của Băng, ánh mắt ông ta ngập tràn đau khổ và thù hận.

Ông ta biết dùng Băng để trả thù là không đúng nhưng chỉ có cách này ông ta mới hoàn thành được tâm nguyện của mình.

Ông ta không muốn trả thù trực tiếp lên cha mẹ Băng, mà muốn họ từ từ thấu hiểu cảm giác bị hành hạ và dày vò từ xa là gì.

Sáng sớm, Băng giật mình thức giấc.

Theo thói quen, Băng mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, hai tay dơ lên cao, vron vai, đầu nghiêng hết sang trái rồi lại nghiêng sang phải.

Mọi hôm đều là do Băng dậy sớm hơn Hoa nên nhiệm vụ gọi Hoa dậy vào mỗi sáng là do Băng đảm nhận.

Sờ vào tai ông ta, mà Băng cứ ngỡ tưởng là tai Hoa, Băng véo nhẹ.

_ Dậy đi ! Sáng rồi !

Đang ngủ ngon lành, tự dưng bị cô vợ nhỏ dùng hành động thô bạo và cái miệng như loa phát thanh gọi dậy, ông ta mở mắt.

_ Cô có thể nói nhỏ được không ?

Băng vẫn tưởng đang ngủ ở căn nhà trọ và người đang nằm cạnh mình suốt đêm hôm qua là Hoa nên không chú ý đến giọng nói của ông ta.

_Đã sáng rồi mà cậu vẫn còn nằm gan nữa hả ?

Ông ta sững sốt nhìn Băng, chú ý đến lời Băng nói, ông ta mới biết cô vợ của mình vẫn còn đang nằm mộng.

Vén chăn, ông ta ngồi dậy.

_ Cô đang nói chuyện với ai thế ?

Băng quay lại nhìn ông ta.

_ Con quý ! Đừng nói lời thôi ! Mau dậy nấu cơm sáng đi !

Lúc này ông ta rất muốn cười, nhưng cười không nổi.

Thấy Hoa không chịu bước xuống giường, cũng không lên tiếng nói câu nào, Băng tức giận mở to mắt nhìn người đang ngồi trước mặt.

Đến khi nhìn kĩ, đầu tiên Băng giật mình, lấy tay dụi mắt hai ba lần, Băng cố nhìn kĩ xem mình có nhìn lầm không, vô chán Băng cố nghĩ lại chuyện hôm qua.

Sau khi nhớ lại hiện giờ mình đang là vợ của ông ta, cái miệng nhỏ nhắn của Băng hết lên.

_A...a...a... !

Chỉ thẳng vào mặt ông ta, Băng lấp bắp.

_ Tại... tại sao ông lại ngủ ở đây ?

Nhìn khuôn mặt phút đỏ, phút trắng, phút tái nhợt, nhìn ánh mắt thất thần của vợ, ông ta phải cố nén cười.

_ Tôi không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu ?

_ Nhưng... nhưng mà... !

_ Nhưng mà sao ?

_ Còn sao trắng gì nữa, một căn biệt thự rộng lớn thế này ông không thể tìm được cho mình một phòng hay sao ?

_ Cô là gì của tôi ?

Ông ta không trả lời Băng mà ngược lại ông ta còn vặn hỏi Băng.

_ Là vợ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

_ Đã là vợ thì cô phải ngủ cùng tôi, đúng chứ ?

Băng hằm hằm đứng bật dậy, không thêm bảo ông ta câu nào, Băng nhảy bộp xuống giường.

Hành động của Băng, giống hệt như một đứa trẻ con.

Nhìn Băng chạy vào phòng tắm như gió, ông ta dựa người vào thành giường, tay vát trên trán, đầu lại nghĩ ngợi lung tung.

Đánh răng rửa mặt xong, không cần chú ý đến người đàn ông đang ngồi trên giường, lấy một bộ đồ trong túi hành lý, Băng đi thay quần áo.

Hôm nay, Băng phải đến trường nên không có tâm tư ăn cơm sáng.

Chỉ cần nghĩ cả ngày hôm nay, mình không phải ở đây, không phải nhìn thấy ông ta, trong lòng Băng cười sung sướng mãi không thôi.

Tuy rằng chỉ dám cười thầm, nhưng làm sao dấu được con mắt sắc bén của ông ta.

Băng vừa bước ra cửa, ông ta nói luôn.

_Ăn sáng xong, tôi sẽ cho người đưa cô đi học.

Cảm giác lúc này của Băng là bức mình.

_Không cần, tôi có thể tự đạp xe đến trường.

_Cô lấy gì để đi ?

Băng gãi đầu, hôm qua, Băng bị ông ta bắt đi bằng xe ô tô nên xe máy đành để lại ở nhà trọ.

Nhưng dù ông ta không bắt đi bằng xe ô tô, Băng cũng không muốn Hoa đi bộ đến trường.

_Tôi có thể đi xe buýt.

_Không nói nhiều, tôi bảo cô làm gì thì cô làm đi.

Băng quay phắt lại nhìn ông ta.

_Xin ông. Tôi là vợ của ông nhưng không phải là con rỗi của ông. Tôi có chân, tôi tự lo được.

Ông ta không nói gì, bước xuống giường, ông ta đi thẳng vào phòng tắm.

Băng không muốn nhìn thấy ông ta thêm một lúc nào nữa nên đi xuống lầu.

Bà giúp việc mỉm cười chào Băng.

_Chào cô ! Cô có muốn ăn sáng bây giờ không ?

_Cảm ơn Di nhưng cháu không đói.

Băng hằm hằm chuẩn bị đi ra khỏi cửa, hai vệ sĩ trong bộ đồ màu đen và đeo kính đen đứng chắn trước cửa, một trong hai người lịch sự bảo Băng.

_Xin lỗi cô chủ. Ông chủ dặn không cho cô đi đâu khi nào có lệnh của ông chủ, cô mới được đi.

Băng tức điên lên.

_Mau tránh ra ! Tôi có phải nô lệ của ông ta đâu.

Họ không nói gì, mặc Băng cố đẩy họ ra cũng vô ích, họ giống như một tảng đá, sức lực nhỏ bé của Băng làm sao có thể nhấc nổi hai tảng đá kia.

Cuối cùng hết chán, Băng đành ngồi xuống ghế xô pha ngoài phòng khách.

Bà giúp việc chứng kiến từ đầu đến cuối, bà cố nén cười.

Thấy Băng đã chịu thua, mặt đang tức giận, bà vội vào bếp, mở tủ lạnh, lấy một ly nước đá, một chai nước ngọt, bà bung ra ngoài phòng khách.

Đặt trước mặt Băng, bà mời.

_Cô uống đi !

_Cảm ơn Di.

Băng chán nản bưng ly nước lên uống một ngụm.

Biết rằng mình có cố cũng vô ích, nên Băng đành ngoan ngoãn ngồi chờ ông ta.

Ngồi uống hết nửa ly nước ngọt, Băng đặt xuống bàn, ngược mặt lên nhìn trần nhà, lòng Băng buồn chán vô hạn.

Kế hoạch dậy sớm để đến nhà trọ cùng Hoa đi học đã bị ông ta phá hỏng.

Càng nghĩ càng bức mình, Băng nằm dài trên ghế xô pha, mắt nhắm lại, Băng muốn ngủ thêm một giấc, dù sao thời gian từ bây giờ cho đến lúc đi học cũng còn hai tiếng nữa.

Đi trên lầu xuống phòng khách, thấy cô vợ đang nằm dài trên ghế xô pha, mắt nhắm lại như đang ngủ say, mắt ông ta nhìn Băng một lúc mới rời đi.

Bà giúp việc nhanh miệng hỏi.

_Thưa ông ! Có cần dọn bữa sáng lên bàn bây giờ không ?

Ông ta gật đầu.

Ngồi xuống ghế xô pha, bung tách cà phê bà giúp việc vừa mới pha, ông ta uống một ngụm.

_Cô còn không dậy ăn sáng rồi còn đi học đi.

Băng không nói gì, cũng không mở mắt ra.

_Cô không muốn đi học đúng không ?

Hoàn toàn không có phản ứng.

Ông ta cười nhạt.

_Nếu cô thích thì cứ ngủ đi, tôi không làm phiền cô nữa.

Đặt ly cà phê xuống bàn, ông ta đứng dậy.

Bà giúp việc đã dọn hết thức ăn lên bàn, chỉ cần chờ ông ta và Băng vào ăn nữa là xong.

Kéo ghế, ông ta ngồi xuống, chậm chạp, từ từ, ông ta ăn bữa sáng.

Ông ta đã ăn gần xong, mà vẫn không thấy Băng vào, hết chịu nổi, ông ta bảo bà giúp việc.

_Bà ra gọi cô ấy vào ăn sáng đi.

_Vâng, thưa ông.

Lúc này, Băng đã hoàn toàn ngủ say.

Băng là thế, chỉ cần đặt lưng nằm xuống bất cứ đâu, nếu cảm thấy thoải mái, Băng sẽ ngủ trong vòng chưa đầy mười giây.

Đứng bên cạnh, bà giúp việc gọi nhỏ.

_Thưa cô ! Ông chủ bảo cô mau vào ăn sáng.

Bà giúp việc gọi hai ba lần, Băng vẫn không nói gì.

Che miệng cười, bà giúp việc biết, Băng đã ngủ mất rồi.

Nghe tiếng bà giúp việc gọi vợ mình dậy, mà cô ấy không trả lời, cũng không vào ăn sáng.

Đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, ông ta bực mình bước ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt hầm hầm tức giận, và ánh mắt lạnh lẽo của ông ta, bà giúp việc toát mồ hôi vì sợ.

_Bà...bà chủ ngủ rồi thưa ông.

Bà giúp việc sợ hãi vội phân trần cho ông ta hiểu.

_Ngủ rồi ?

Ông ta cau mày.

_Vâng.

_Bà lui xuống đi.

Bà giúp việc vội đi ngay, bà biết nếu không muốn gặp họa thì tốt nhất nên làm theo lời của ông ta nói.

Ngồi bên cạnh, ông ta quan sát khuôn mặt say ngủ của Băng.

Một khuôn mặt thuần khiết, ngây thơ, trong sáng, khuôn mặt không biểu hiện một chút lo âu mà hoàn toàn bình thản, khuôn mặt gọi cho người khác cảm giác muốn chạm vào, muốn vuốt ve, và hôn lên đôi môi đỏ mọng màu hồng nhạt.

Ông ta gạt mình vội thu ánh mắt của mình lại, ông ta không cho phép bản thân mình có tình cảm với Băng.

Giữa Băng và ông ta chỉ có hận, chứ không có yêu.

Chút xúc động và xao xuyến vừa qua đi, ông ta trở thành con người lạnh lùng và cô độc trước kia.

Vuốt tóc ra đằng sau gáy, biết Băng đang ngủ say là thật nên ông ta không thể cho rằng Băng đang giả vờ làm khó mình.

Vấn đề nan giải bây giờ là làm sao gọi Băng dậy đi học, hay là cứ để cho Băng ngủ, nếu chẳng may Băng bị muộn học cũng là do Băng tự chuốc lấy.

Nghĩ là làm, ông ta không chú ý đến Băng nữa, uống nốt ly cà phê của mình, ông ta đi lên lầu lấy một chiếc cặp da màu đen.

Đúng giờ, Phúc bấm chuông cổng nhà ông ta.

Bà giúp việc nhanh chóng ra mở cổng.

Chưa kịp bước vào phòng khách đã thấy ông ta tay xách cặp, tay dứt vào túi quần đi ra khỏi cửa phòng khách rồi.

_Chào anh !

_Đi thôi.

Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

Phúc thu lại nụ cười của mình.

_Vâng.

Phúc rất muốn hỏi Băng đâu, những nghĩ lại đây là chuyện trong nội bộ gia đình ông ta nên không tiện xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trước khi rời đi, ông ta dặn dò một vệ sĩ.

_Nếu cô ấy muốn đi học, cậu lái xe đưa cô ấy đi.

_Vâng, thưa ông.

Nghe ông ta nói, Phúc đoán Băng vẫn còn đang ngủ ở trong phòng.

Trên môi Phúc thoáng xuất hiện một nụ cười.

_Cậu cười cái gì hả ?

Ông ta trừng mắt hỏi.

Nụ cười trên môi Phúc phút chốc tan biến.

Mở cửa xe cho ông ta trèo lên, Phúc nhanh chóng lái xe đi.

Chờ xe của ông ta đi khuất, Băng mở mắt.

Đứng bật dậy, cầm túi xách, Băng nở một nụ cười thỏa mãn, lòng thầm nghĩ.

“Đồ xấu xa kia ! Ông tưởng là có thể điều khiển được tôi mãi sao ?”

“Để xem ! Tôi sẽ làm được gì ông ?”

Băng nhanh chóng chạy thật nhanh ra phòng khách.

Thoáng thấy bóng dáng một vệ sĩ vẫn còn đứng chờ ở trước cổng, Băng nhăn mặt, miệng chữu thằm.

“Khi thật ! Minh cứ tưởng ông ta phải mang tất cả họ đi cùng ông ta rồi chứ ? Tại sao ông ta còn để lại một vệ sĩ ở nhà ?”

“Hay là ông ta muốn anh ta ở nhà quản lý mình ?”

“Tên chết tiệt ! Ông ta định để cho mình tức chết đây mà”

Băng hết than ngắn rồi lại thở dài, không biết làm cách nào để đi ra khỏi nhà mà không bị vệ sĩ bám theo như một tên tội phạm đang bị quản thúc.

Trong đầu Băng không ngừng nghĩ, không ngừng tính cách.

Trên môi Băng một lần nữa, lại thấp thoáng một nụ cười sung sướng và tươi rói.

Băng đã biết phải làm sao.

Chạy lên lầu, mở cửa phòng ngủ, tiến đến chiếc tủ quần áo, Băng mở va ly, lấy một chiếc mũ lưỡi trai, buộc gọn tóc ở đằng sau gáy, Băng quan sát khu vườn sau nhà.

Khi đã tìm được vị trí thích hợp để treo lên, nụ cười trên môi Băng ngày càng mở rộng, ánh mắt long lanh, mặt bừng sáng.

Lần mò ra sau vườn từ cửa bếp, Băng mở cửa đi ra vườn.

Bà giúp còn đang bận lau dọn phòng nên không chú ý đến Băng.

Người vệ sĩ mà ông ta bảo ở lại còn đang đứng ở ngoài cổng nên cũng tưởng Băng đang ngủ ở ngoài phòng khách, anh ta không có đề phòng hay nghi ngờ gì cả.

Nhìn cây vải gần tường bao loan, Băng khoái trá bịt miệng cười thật to.

Từ nhỏ, Băng đã thích leo trèo và nghịch ngợm, nên cái cây vải trước mắt này không làm khó được Băng.

Đeo gọn cặp sách trên vai, Băng bắt đầu trèo lên.

Buộc một sợi dây chắc vào thân cây, sau đó ném sang bên kia tường bao loan, Băng yên tâm trèo từ từ xuống đất.

Kĩ thuật vượt tường trốn trại này, Băng thường xuyên luyện tập ở tu viện nên rất thuần thục.

Sợ rằng ngay cả mấy tên trộm cũng vải đầu chào thua Băng.

Sau khi đã hạ đất an toàn, Băng ném sợi dây chắc lại lên ngọn cây, xoa hai tay vào nhau, Băng cười xả láng.

Hoan hỉ vì đã thoát được gông cùm của ông ta, Băng chạy nhanh ra đường.

Vừa chạy, Băng vừa bấm số gọi điện cho Hoa.

_ Chào cậu ! Bây giờ cậu đang ở đâu ?

_ Minh chuẩn bị đi học. Cậu không sao chứ ?

_ Minh không sao.

Nghe tiếng gió lao vun vút, và tiếng thở hổn hển của Băng. Hoa tái mặt hỏi.

_ Cậu đang làm gì thế ?

_ Minh đang chạy.

_ Chạy ?

_ Đúng.

_ Tại sao cậu phải chạy ?

_ Sao hôm nay cậu lăm mồm thế ? Sáng vẫn chưa ăn cơm à ?

_ Đừng nhiều lời, còn không mau trả lời mình đi.

_ Đi học muộn, cộng với không có xe nên phải chạy thôi.

Hoa thở phào nhẹ nhõm.

_ Thế mà cậu làm cho mình sợ chết khiếp.

Băng cúi.

_ Con quý. Vậy cậu đang nghĩ cái gì hả ?

_ Có...có cần mình đến chỗ đó đón cậu đi học không ?

Hoa run run hỏi Băng.

Nghe giọng sợ hãi của cô bạn thân, Băng phì cười.

_ Không cần, cậu cứ đi học trước đi. Mình đến trường bằng xe buýt cũng được. Hẹn gặp cậu ở trên lớp.

Thấy xe buýt đã đến nơi, Băng nói luôn.

_ Mình cúp máy đây ! Xe buýt đến rồi.

_ Ủ, chào cậu.

Băng cúp máy.

Nhanh chân trèo lên xe buýt, Băng nở một nụ cười thỏa mãn.

Không hiểu khi biết Băng đã biến mất một cách bí ẩn, ông ta, bà giúp và người vệ sĩ kia sẽ có thái độ thế nào ?

Lau xong căn phòng, Bà giúp việc mệt mỏi đi xuống lầu, đi qua phòng khách, thấy Băng không còn nằm trên ghế xô pha, bà giúp việc chột dạ, sau hai giây bà nghĩ chắc giờ này Băng đã cùng với anh vệ sĩ đi học nên không suy nghĩ nhiều.

Bà yên tâm đi vào trong bếp, bà cần chuẩn bị bữa trưa cho cả nhà, mặc dù biết trưa nay chưa chắc gì ông ta và Băng đã chịu về nhà ăn nhưng vì là nhiệm vụ của mình nên bà không thể không làm.

Một lúc sau, người vệ sĩ đi vào trong phòng khách, đầu tiên anh ta nhìn đến chiếc ghế xô pha mà Băng đã nằm, không thấy Băng đâu, anh ta bắt đầu lo lắng.

Trước lúc đi, ông ta đã giao nhiệm vụ đưa đón Băng đi học và để mắt đến Băng cho mình, nên anh ta không thể làm lơ khi thấy Băng tự dưng biến mất.

Thấy đi lên lầu không tiện nên anh ta đi tìm bà giúp việc.

_ Di có thấy cô chủ ở đâu không ?

Anh ta tò mò hỏi bà giúp việc.

Đang rửa rau, bà giúp việc dừng lại.

_ Tôi tưởng cậu đã đưa cô chủ đi học rồi ?

Mặt anh vệ sĩ trầm hẳn xuống.

_ Di thấy cô ấy biến mất từ lúc nào ?

_ Lâu rồi.

Bà giúp việc kinh ngạc nhìn anh vệ sĩ, cả hai tưởng người kia biết Băng đang ở đâu, hóa ra họ đều không biết Băng đi đâu cả.

_ Được hay cô ấy đang ở trên lầu ?

Bà giúp việc lắc đầu.

_ Di không biết.

_Di làm ơn lên kiểm tra đèn, nếu cô ấy mà biến mất, tội này cháu không gánh được đâu.

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của anh vệ sĩ, bà giúp việc thương tình vội đi lên lầu tìm Băng.

Mười phút sau, mặc dù họ gọi, họ gần như lục tung cả căn biệt thự lên cũng không thấy Băng.

Mặt anh vệ sĩ đã không còn một chút máu.

Họ hoàn toàn rối trí, cả hai không biết giờ này Băng đã đi đâu, và đang làm gì.

Nếu không tìm được Băng, ông ta lại sắp về, cả hai sẽ không tránh được hình phạt mà ông ta dành cho mình.

Anh vệ sĩ không muốn mất việc, tuy ông ta lạnh lùng và vô tình nhưng nhân viên nào cũng được ông ta trả rất hậu hĩnh, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình ông ta không để cho ai phải chịu thiệt vì mình bao giờ.

Nay có mỗi một cô gái nhỏ bé và yếu đuối mà cũng không trông được, thử hỏi mai sau khi gặp việc lớn, làm sao ông ta có thể tin mà nhiệm vụ giao nó cho mình.

Trong khi bà giúp việc và anh vệ sĩ cuống cuống đi tìm mình, Băng lại đang nói chuyện vui vẻ với Hoa ở trong lớp học.

Nghe Băng kể chuyện về hành động chạy trốn của mình, Hoa lắc đầu le lưỡi, vẫn biết bạn mình có tính nghịch ngợm như con trai nhưng vẫn không thoát khỏi rừng mình ớn lạnh.

Hoa lo lúc nữa về nhà Băng sẽ bị ông ta trừng trị vì hành vi vô tổ chức của mình.

Mười một giờ, sau khi giải quyết hết công việc trong ngày hôm nay, ông ta gọi điện về nhà.

Mặc dù lạnh lùng, căm ghét và thù hận dòng máu đang chảy trong người Băng và khuôn mặt của Băng nhưng ông ta vẫn nhớ Băng hiện giờ đang là vợ của mình, nên ông ta không thể không quan tâm.

Bấm số điện thoại bàn ở nhà, ông ta chờ nghe máy.

Cả buổi sáng hôm nay, bà giúp việc cùng anh vệ sĩ cuống cuống lo tìm Băng nên không có được một phút giây nghỉ ngơi.

Tiếng chuông điện thoại làm cả hai giật mình.

_A lô, xin hỏi ai đấy ?

Bà giúp việc run giọng hỏi.

_Chào Di ! Là tôi đây ?

Bà giúp việc ôm ngực, mặt tái lại.

_Chào..chào ông chủ.

Nghe giọng hốt hoảng của bà giúp việc, dù không tận mắt chứng kiến nhưng vốn là người thông minh, và nhạy cảm nên ông ta cũng đã đoán ra được nguyên nhân.

_Cô ấy đâu ?

_Cô...cô ấy... !

_Cô ấy thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Ông ta cười nhạt, giọng ấp úng sợ hãi và run rẩy của bà giúp việc đã tố cáo tất cả.

Bà giúp việc thấy miệng mình đắng nghét, mồ hôi tuôn ròng ròng.

_ Cô... cô ấy đi rồi.

Bà giúp việc lấy hết sức bình sinh ra để nói.

Bà giúp việc biết ông ta từ xưa đến nay ghét nhất là việc bị người khác lừa dối nên thành khẩn nói hết sự thật cho ông ta nghe.

_ Đi đâu ?

_ Tôi... tôi không biết.

Nếu không nghĩ mình đã già, có lẽ bà giúp việc đã khóc nức lên như một đứa trẻ con mới lớn.

_ Không biết ?

Ông ta lạnh lùng hỏi, giọng của ông ta không rõ giận hay đang vui.

_ Người vệ sĩ mà tôi bảo ở lại trông chừng cô ấy đâu ?

_ Cậu... cậu đã đến trường học tìm cô ấy rồi.

Đây là câu duy nhất, bà giúp việc mới nói gầy gọn từ đầu đến cuối.

Ông ta không nói gì thêm nữa, cúp máy, mắt nhìn thẳng ra phía trước, môi nhếch lên, ông ta nghiêng răng.

_ Lâm Nhã Băng ! Cô được lắm, cô dám chọc tức và thách thức tôi, để xem tôi sẽ làm gì cô.

Cầm cặp da màu đen, mở cửa, bước ra ngoài, vừa đi ông ta vừa nghĩ.

Hành động bỏ trốn, và chạy thoát khỏi gọng kìm của mình khiến cho ông ta vừa cảm thấy tức giận vì không quản lý nổi một cô vợ nhỏ bé, vừa cảm thấy thú vị.

Tuy rằng ai cũng mong mình lấy được một cô vợ dễ bảo và nghe lời, nhưng lúc nào cũng chỉ biết nghe lời và răm rắp làm theo mệnh lệnh của mình, khiến cho người khác cảm tưởng đang lấy phải một người máy.

Băng là một cô vợ khó chiều, nghịch ngợm và quậy phá, hành động bỏ trốn, và lừa đảo sáng nay đã cho ông ta thấy những ngày sắp tới đây, ông ta sẽ phải rất đau đầu mới có thể quản lý nổi Băng.

Nếu không thông minh, kiên trì và nhạy bén, Băng sẽ đề đầu cười cồ, sẽ sải cánh tung bay như những con chim đang tự do vùng vẫy trên bầu trời.

Ngước nhìn bầu Trời trong xanh trong nắng mai, ông ta cười nhạt.

_ Cô tưởng tôi sẽ để cho cô tự do bay nhảy ở bên ngoài sao ? Cô càng muốn tự do, tôi càng muốn nhốt cô bằng được, để xem khi suốt ngày phải ở nhà, phải nhìn thấy tôi, cô sẽ làm được gì ?

Một ý nghĩ tàn nhẫn và lạnh lùng vừa lướt qua đầu ông ta, mắt ông ta lóe sáng, mặt âm trầm lạnh lẽo.

Từ xa, Phúc đang đi nhanh về phía ông ta.

_ Lái xe đưa tôi đến trường đại học Thiên Hùng.

_ Vâng, thưa anh.

Biết ông ta đến đó để gặp Băng, nên Phúc cũng không tò mò muốn hỏi gì, mà dù có thắc mắc, Phúc cũng không muốn hỏi.

Làm việc ba năm cạnh ông ta đã giúp cho Phúc hiểu rõ công việc, hiểu rõ mối quan hệ giữa mình và ông ta chỉ là quan hệ giữa ông chủ và nhân viên dưới quyền.

Cánh cửa thang máy mở ra, ông ta cùng Phúc bước vào trong.

Mấy nhân viên trong thang máy nhìn thấy ông ta vội cúi đầu xuống chào, ông ta lạnh lùng không nói gì.

Họ hiểu tính cách ông chủ của tập đoàn Hoàng Thị vốn là con người lạnh lùng, và cao ngạo nên không hy vọng được nhìn thấy một nụ cười, hay được nghe ông ta mở miệng chào lại mình, thậm chí ngay cả một cái gật đầu và liếc mắt cũng không.

Họ chỉ ước ao ông ta không lờ mắt nhìn họ, hay tức giận mà xa thải họ là họ đã mừng và tạ ơn ông ta lắm rồi.

Phúc bấm nút xuống tầng trệt.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại.

Trong thang máy giờ chỉ còn lại ông ta và Phúc.

Dù họ có muốn đi chung, cũng sợ hãi không dám đi.

Ông ta im lặng không nói gì, nên Phúc cũng không nói gì.

Mười lăm giây sau.

_ Reng.

Cánh cửa thang máy mở ra.

Chờ ông ta bước ra trước, Phúc lững thững bước theo sau.

Giữa hai người bọn họ đã hình thành nên một quán tính không nói nên lời.

Phúc là người duy nhất làm việc với ông ta được ba năm, còn đâu ông ta luôn xa thải những trợ lý trong vòng chưa đầy mấy tháng.

Nhân viên trong công ty luôn nhìn Phúc bằng con mắt ghen tị và nể phục.

Có thể làm việc dưới quyền ông ta lâu như thế cũng đủ biết ông ta đánh giá cao tài năng của Phúc nhiều như thế nào.

Mở cửa xe ô tô, chờ ông ta trèo vào trong, Phúc nhanh chóng lái xe đi.

Trên đường đi, ông ta vẫn im lặng không nói gì, Phúc tập trung vào lái xe, cả hai giống như hai pho tượng sống.

Tập đoàn Hoàng Thị được hình thành cách đây hơn mười năm.

Trước kia chỉ là một công ty nhỏ bé luôn thiếu nợ và làm ăn thua lỗ nhưng từ khi vào tay Hoàng Trọng Quân chỉ trong vòng ba năm, công ty dần lớn mạnh và trở nên nổi tiếng như bây giờ.

Về đời tư của Hoàng Trọng Quân không mấy ai biết, ngay cả báo chí cũng không moi được tin tức gì.

Hoàng Trọng Quân rất ít khi xuất hiện trên báo chí, cũng ít khi xuất hiện ở các bữa tiệc chiêu đãi tại tư gia của các doanh nhân khác.

Ông ta chỉ thích sống lặng lẽ, thích không bị ai làm phiền và quấy rầy.

Nếu không phải đến công ty, ông ta thường xuyên ở nhà đọc sách, nghiên cứu các hợp đồng, uống cà phê và đi ngủ.

Nói thì không ai dám tin, một doanh nhân thành đạt và giàu có như ông ta lại chọn một cuộc sống của một thầy tu như thế nhưng đó là sở thích và phong cách sống của ông ta.

Chỉ có người thân thiết và quen biết với ông ta mới hiểu, còn người ngoài thì không thể biết được.

Trường học Thiên Hùng hiện dần lên trong tầm mắt.

Đang lái xe, Phúc lên tiếng hỏi.

_ Anh muốn em lái xe vào cổng trường, hay đứng đợi ở đây ?

_ Lái xe vào cổng trường.

Phúc hiểu ý, chiếc xe ô tô từ từ tiến vào cổng trường, cách cánh cổng màu xanh nhạt hai mét, xe ô tô dừng lại.

Thấy ông ta không bảo mình xuống mở cửa xe, nên Phúc ngồi im.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học buổi sáng kết thúc, từng tốp sinh viên ủa ra cổng trường.

Tiếng nói, tiếng cười, tiếng đùa giỡn phút chốc làm không gian yên ắng xung quanh bỗng ồn ào và náo nhiệt hẳn lên.

Từng tốp, từng tốp sinh viên đi từ trong sân trường ra ngoài cổng.

Do không phải lần đầu tiên họ trông thấy một chiếc xe ô tô nên họ không ngạc nhiên lắm, họ nghĩ chắc một giáo viên nào đó ở trường đang chờ đồng nghiệp hay người thân của mình.

Ông ta định không chú ý đến họ nhưng nếu không nhìn ông ta sẽ không biết khi nào cô vợ bé nhỏ của mình mới tan trường hay là đã đi về rồi nên đành phải từ bỏ thói quen không chú ý đến người khác.

Một tốp, rồi lại một tốp, cứ thế, họ đã đi ra gần hết mà ông ta vẫn không thấy Băng đâu.

Tưởng rằng sáng nay Băng không đi học mà đang trốn ở nhà trọ với Hoa, đang định bảo Phúc quay xe đi về, ông ta thấy Băng đang cùng Hoa và một chàng trai lạ đang đi từ trong sân trường đi ra cổng.

Băng cười thật tươi, nụ cười mà ông ta chưa từng nhìn thấy bao giờ, chiếc mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên.

Điều làm cho ông ta tức giận và bức mình nhất là Băng chẳng những ban cho chàng trai kia nụ cười quyến rũ và trong sáng của mình, Băng còn hung hăng vẹo tai cậu ta.

Mặt ông ta lạnh băng, ánh mắt rực lửa hận.

Thấy Băng không những không biết điều buông anh ta, Băng còn khoác vai cậu ta, đánh vào bụng cậu ta như hai người bạn gái với nhau.

Trước khi ông ta kịp nghĩ gì, ông ta lạnh lùng mở cửa, từng bước từng bước, ông ta bước gần lại hai kẻ không sợ trời không sợ đất kia.

Nụ cười trên môi Hoa vụt tắt, mặt Hoa trắng nhợt, mồ hôi tuôn trào, mắt kính sợ nhìn ông ta, tay run run, suýt chút nữa, Hoa buông rơi tay lái.

Thấy Hoa đứng im mà không chịu bước tiếp, Băng cau mày hỏi.

_ Cậu đang làm gì thế ? Còn không mau dắt xe đi tiếp đi.

Nhìn biểu hiện hốt hoảng cực độ của Hoa, mặt Hoa ngấn ngấn nước, Băng vội quay lại nhìn theo ánh mắt Hoa.

Khi chạm phải ánh mắt đáng sợ, sâu thăm thẳm, và khuôn mặt lạnh lùng của ông ta, Băng lập tức cứng miệng, chân run run, ngay lúc này Băng muốn co giò chạy trốn.

Băng ảo não kêu khổ, cứ tưởng có thể thoát khỏi sự quản thúc của ông ta trong vòng một ngày, ai ngờ ông ta lại đến tận đây để tìm.

_ Lên xe !

Ông ta lạnh lùng ra lệnh.

Băng không nói không rằng quay mình bỏ đi luôn.

Ông ta nhếch mép.

_ Cô muốn tôi mời bạn của cô về nhà tôi chơi đúng không ?

Băng dừng lại đột ngột.

Cứ mỗi lần ông ta nhắc đến Hoa, dù ông ta có yêu cầu Băng quỳ xuống lạy ông ta, Băng cũng tình nguyện làm.

Băng giận run, nhưng phản kháng vô hiệu.

Mỉm cười chán an cô bạn thân, và cậu em trai dễ mến, Băng nói.

_ Hai người cứ về trước đi. Mình đi đây.

Hoa sứt sứt.

_ Cậu...cậu bảo trọng.

Băng cười ừ ừ.

_ Biết rồi. Cậu cũng thế.

Từ lúc nãy đến giờ, Trọng Sinh vẫn không hiểu người đàn ông đáng sợ này và Băng có quan hệ gì mà ông ta chỉ cần nói có hai câu, Băng phải răm rắp nghe lời như thế ?

Thấy Băng đang tiến lại gần chiếc xe ô tô màu đen, Trọng Sinh ngờ ngác hỏi Hoa.

_Chị ! Chuyện này là thế nào ?

Hoa giục.

_Đi thôi !

Ông ta thấy Băng đã chịu thua không còn dám phản kháng lại nên ngay sau khi bước đi, ông ta cũng quay mình bỏ đi.

Phúc lịch sự mở cửa xe cho cả hai.

Băng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phúc như muốn bấm Phúc ra muôn nghìn mảnh.

Phúc cười khỏ, tự dưng lại bị trút giận oan lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ngồi gọn trên chiếc ghế bên cạnh ông ta, kéo mũ lưỡi trai sụp xuống mắt, đầu ngoẹo sang một bên, mắt nhắm lại, Băng không thèm nhìn ông ta đến lấy một cái.

Ông ta cũng không nói gì.

Trong xe ba người không ai lên tiếng, không ai bảo ai câu nào, thành ra chiếc xe có ba người lại tưởng đang chở ba người bị câm hay đang không chở bất cứ một ai.

Lái xe được một đoạn, do không biết nên lái xe về thẳng nhà hay đi đâu nên Phúc đành phải lên tiếng hỏi ông ta.

_Thưa anh ! Anh muốn đi đâu ?

Ông ta không trả lời Phúc, mà lại hỏi Băng.

_Cô đã đói chưa ?

Băng bực mình đáp.

_Rồi.

Phúc phì cười.

Băng giống hết một đứa trẻ con.

Ông ta không có biểu hiện gì.

_Đến nhà hàng Mộng Mơ.

_Vâng, thưa anh.

Băng không phản đối cũng không ủng hộ.

Chỉ cần ông ta không chú ý đến mình, không nói chuyện với mình, thì dù ông ta có im lặng cả ngày, với Băng cũng không có ảnh hưởng gì.

Dựa người ra sau ghế, ông ta không nói thêm câu gì nữa.

Trong khi Băng và ông ta thoải mái tận hưởng khoảng trời riêng của mình, Phúc lại bút rút khó chịu, mỗi lần gặp Băng, thế nào Phúc cũng phải nói chuyện hay gây sự vài câu mới có hứng thú, nhưng nay thấy Băng cũng im lặng và lạnh lùng giống hết sếp nên không dám lên tiếng nói gì.

Đến nhà hàng Mộng Mơ, sau khi lái xe vào đúng nơi quy định, Phúc nhanh chóng mở cửa xe cho cho ông ta.

Lần này, Băng tự động mở cửa xe cho mình, Phúc chưa kịp chạm vào tay nắm cửa, Băng đã bước ra ngoài.

Chỉnh lại mũi lưỡi trai trên trán, Băng vuốt vai.

Hành động của Băng hoàn toàn tự nhiên, Băng không quan tâm con mắt của thiên hạ.

Băng và ông ta là một đôi tuy về hình thức và dáng vẻ bên ngoài là một đôi trời sinh, còn về phong cách ăn mặc phải nói là quá khập khiễng.

Trong khi ông ta hào hoa và sang trọng trong bộ vét đất tiền và được may một cách khéo léo và tinh tế.

Băng lại phóng túng trong bộ quần áo bụi bặm của mình, quần Jean rách gối, áo phông màu xanh dương, áo khoác buộc ngang eo, mũi lưỡi trai đội trên đầu, tóc được thả tự do đang tung bay trong gió.

Nhìn Băng cho người khác cảm giác đang nhìn một nữ thần hoang dã.

Không cần chờ hai người kia, Băng ung dung bước vào trong.

Nhà hàng Mộng Mơ gồm hai tầng, đây là một quán ăn chuyên phục vụ các món ăn của người Trung Quốc.

Quán ăn được trang trí tao nhã, và sang trọng, bàn ghế sạch sẽ, khăn trải bàn toàn bộ đều mang một màu trắng tinh khiết.

Bàn ghế ở đây đều được đan bằng mây.

Băng quan sát phong cách phục vụ của nhân viên trong nhà hàng, nữ nhân viên mặc một bộ váy bó sát vào người màu hồng nhạt, nam áo sơ mi cộc tay, quần đen.

Băng ấn tượng tròn mắt nhìn họ.

Nhìn những cô nhân viên vừa bung thức ăn, nước uống, vừa cười đùa với khách, khiến Băng cảm tưởng đang xem một đoạn ca kịch trong một vũ đoàn.

Thờ ắt ra một hơi, Băng chán nản không muốn ăn uống gì nữa mà muốn đi về nhà ngủ một giấc.

_Ngồi xuống đi !

Ông ta bảo Băng.

Băng kéo ghế ngồi xuống.

Một nhân viên nữ đứng ở gần, thấy khách vội mỉm cười chào.

_Chào quý khách ! Xin hỏi quý khách gọi gì ?

Băng chống tay xuống bàn, mắt thờ ơ nhìn ông ta, Băng đang chờ ông ta lên tiếng.

Ông ta bực mình nhìn Băng. Thấy cô vợ coi mình như không khí, ông ta càng nghĩ càng bực mình.

Một tay vẫn chống cằm, một tay dờ từng trang giấy in các món ăn.

Băng mặc dù rất đói nhưng không có hứng thú ăn các món ăn Tàu. Băng thực sự ghét ăn ớt, hay món ăn nào mang mùi vị của ớt.

Xem đi xem lại, Băng mới chọn được hai món ăn cho mình.

Phúc nhìn cười suốt từ lúc Băng lái xe cho đến tận bây giờ nên khuôn mặt trông rất giống tiểu hài nhi đang ngồi trước đồng lửa.

Băng hừ một tiếng.

_Anh muốn chết ?

Phúc vội vua tay.

_Đâu có ! Tôi đang rất yêu đời, tại sao tự dưng tôi lại muốn chết ?

_Nếu muốn sống, hãy thôi cười lên sau lưng người khác đi.

Mặt ông ta càng ngày càng lạnh.

Băng không những coi ông ta chẳng ra gì, nỏ đùa, bá vai với hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, mà ngay cả lúc ngồi ăn cơm trước mắt ông ta cũng không để ông ta vào mắt, ông ta làm sao mà chịu đựng được.

_Nói đủ chưa ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi cả hai.

Phúc vội im bặt, không dám ngẩng mặt lên nhìn sếp, Phúc im lặng thưởng thức phần ăn của mình.

Băng cũng không thèm nói thêm câu nào nữa.

Vừa ăn được hai miếng, mũi Băng xun lại.

Băng kêu khô, mặc dù đã lựa chọn kĩ là thế nhưng cũng không thoát được hương vị ớt đang lan tỏa sức nóng trong cổ họng.

Bưng ly nước lọc, Băng uống liền một ngụm.

Băng nhất quyết không ăn nữa.

Thấy Băng chỉ ngồi im mà không chịu động đũa, ông ta cau mày.

_Sao cô không ăn nữa đi ?

_Tôi không muốn ăn.

_Tại sao ?

Băng im lặng không đáp.

Ông ta mất hết kiên nhẫn.

_Tôi hỏi cô lần chót, vì sao cô không muốn ăn ?

Băng căm tức nhìn ông ta.

_Có phải ông muốn trả thù tôi đúng không ? Ông biết tôi không thể ăn được thức ăn cay nên ông mới đưa tôi đến đây ?

Băng gần như sắp khóc.

Băng nguyên rủa chính mình, tại sao khi ở bên cạnh ông ta, Băng không thể tỏ ra mạnh mẽ, mà luôn khóc lóc và buồn phiền ?

Phải chăng ông ta là khắc tinh của Băng ?

Ông ta buông đũa.

_Tại sao cô không chịu nói ?

_Tôi tưởng ông đã biết ?

Băng hung hăng trả lời ông ta.

_Cô muốn ăn gì ?

_Không ăn gì cả.

_Cả ngày hôm qua cô đã không ăn gì rồi.

_Đó không phải là việc của ông.

Ông ta lạnh lùng nhìn Băng, mắt ông ta vô cảm hết như một lãnh nhân chuẩn bị giết người.

Băng sợ hãi không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta nữa.

Băng im lặng nhìn đĩa nỳ trước mặt, hai dòng nước mắt tui hờn lăn dài trên má.

Lại khóc !

Băng thở dài, Băng không biết tại sao lúc này mình lại cảm thấy cô đơn và buồn chán như thế.

_Đi thôi !

Đứng lên, ông ta bảo Băng.

Băng giật mình nhìn ông ta.

Khi phát hiện ra, vì mình mà ông ta và Phúc phải bỏ dở ngang phần ăn của mình, Băng cảm thấy áy náy.

_ Ông không ăn nữa sao ?

_ Tôi đưa cô đến một quán khác.

_ Không cần.

Mặc dù không thể tha thứ cho ông ta vì hành động lạnh lùng và tàn nhẫn của mình, nhưng Băng không phải là kẻ không biết điều.

_ Cô không đói ?

_ Có.

_ Tại sao lại nói là không cần ?

_ Lúc nữa tôi về ăn ở nhà.

_ Cô chắc chứ ?

_ Chắc.

Băng hét to lên.

Quá tức giận khi cứ phải nói chuyện với một kẻ lạnh lùng như ông ta, Băng đứng bật dậy.

Đeo túi sách trên vai, Băng chuẩn bị rời đi.

_ Cô định đi đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Không nhìn Băng, ông ta lên tiếng hỏi.

_ Đi vệ sinh.

Ông ta im lặng không hỏi gì thêm nữa.

Băng bị ông ta làm cho tức phát điên.

Sao trên đời này lại sinh ra một người kì lạ như ông ta ?

Nói chuyện theo kiểu có cũng như không như ông ta thì đừng nói còn hơn.

Hỏi một nhân viên nữ trong quán, Băng tìm được nhà vệ sinh nữ.

Chọn một phòng còn trống, Băng nhanh chóng bước vào.

Năm phút sau, Băng mở cửa bước ra.

Vặn vòi nước, rửa mặt, vuốt lại tóc cho thẳng, Băng soi mặt mình trong gương.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi mắt to tròn long lanh nước, Băng cười khở.

Có lẽ kiếm khắp thiên hạ này cũng không có ai lấy chồng theo kiểu khác người như Băng.

Băng đã lấy phải một ông chồng lạnh lùng, vô cảm, một người khi nói chuyện lúc nào cũng bình thản, không nóng không giận, không vội vã, không cho người khác biết mình đang nghĩ gì, đang có cảm nhận gì mà lúc nào cũng như lúc nào.

Băng đã chán lắm rồi.

Một người như ông ta nhất định sẽ không thể trở thành một ông chồng trong mong ước của Băng được.

Chỉ cần nghĩ sau khi rời khỏi phòng vệ sinh phải ngồi đối diện với ông ta là Băng đã muốn tức điên lên.

Quan sát nhà vệ sinh một chút, Băng quẹt mũi, trên môi thấp thoáng một nụ cười.

Băng đi thẳng, đi mà không thèm ngoái đầu nhìn lại.

“Ông muốn ăn chứ gì?”

“Nếu muốn ăn thì hãy cho no vào, ăn cho chết luôn đi”

“Đồ đáng ghét ! Lấy phải ông coi như số tôi xui xẻo và không gặp may”

Băng vừa đi, vừa chửi thề.

Băng đã đánh giá khả năng phán đoán và đánh giá người khác của ông ta quá thấp.

Nếu không ở cạnh ông ta thì thôi, còn một khi đã ở bên cạnh của ông ta thì mọi tính toán và biểu hiện của Băng đều nằm trong dự đoán của ông ta.

Băng tưởng mình có trốn thoát, sau đó phóng đến nhà Hoa nào ngờ.

_Bốp.

Vừa đi chưa được mấy mét, đầu Băng đập nhẹ vào ngực một người đàn ông đang đứng trước mặt.

Đang bực bội và cáu giận, tự dưng bị một người đàn ông cản đường, Băng trừng mắt nhìn kẻ đứng đối diện.

Khi phát hiện người đang đút tay vào túi quần, mặt lạnh lẽo và ánh mắt vô cảm là ông ta.

Khí thế hùng hổ của Băng phải xẹp xuống, chân cuống cuống muốn bỏ chạy nhưng ông ta nhanh hơn.

Ôm ngang eo Băng, miệng nhếch lên, ông ta khinh bạc hỏi.

_Cô muốn đi đâu ?

Băng giãy giụa.

_Buông tôi ra ! Tôi đi đâu thì có liên quan gì đến ông ?

Vòng tay quanh eo Băng ngày càng siết chặt. Băng không thở được.

_Tốt nhất, cô nên ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không, tôi sẽ không nể nang gì cô nữa đâu.

Băng phun trào tức giận.

_Ông đừng đóng kịch nữa, ông thì nể nang gì ai.

_Cô biết được như thế là tốt.

Ông ta không coi những lời nói mang giọng điệu mai mỉa của Băng vào đâu.

Trước sau, ông ta cũng bình thản và lạnh lùng nói chuyện với Băng.

Thả Băng đứng xuống sàn nhà, ông ta ra lệnh.

_Đi thôi.

Băng co giò chạy về hướng đối diện.

Băng tưởng mình có thể nhanh chân chạy thoát khỏi ông ta, nào ngờ thêm một lần nữa, Băng lại bị tóm, lần này ông ta làm đúng theo những gì mà ông ta

đã nói.

Băng bị vác như heo ra chỗ để xe.

Mọi người trong quán kinh ngạc nhìn cả hai.

Băng xấu hổ hét âm lên, chân tay đập loạn xạ.

Ông ta coi như mình bị điếc, coi như mình vô hình, ông ta mặc Băng muốn hét, muốn gào, hay đánh đấm thế nào thì tùy.

Băng hét và gào nhiều chỉ tỏ khản cổ, chỉ làm khổ bản thân, đánh đấm ông ta không đủ mát xa cho ông ta giãn gân cốt.

Tất cả những hành động chống đối của Băng chỉ mang lại một kết quả đó là tự hành hạ chính mình.

Băng bị ông ta đẩy vào xe như một phạm nhân.

Biết không thể dùng sức, không thể dùng lời mà nói chuyện tử tế với ông ta, vậy thì dùng răng vậy.

Cầm lấy tay của ông ta, Băng hung hăng cắn vào tay ông ta như một con chó con đang gặm một khúc xương.

Hành động của Băng khiến Phúc mặc dù sợ ông ta cũng phải phì cười.

Bị Băng cắn, ông ta cũng mặc cho Băng cắn.

Rõ ràng người tha hồ làm loạn và đánh ông ta là Băng nhưng người cảm thấy thua cuộc, cảm thấy mệt lại chính là Băng.

Chán nản, mệt mỏi, buồn bực, Băng đành buông tay ông ta ra.

Ông ta lạnh lùng dùng khăn tay lau đi vết răng cắn của Băng.

_Thỏa mãn rồi chứ ?

Băng cắn phần hết to.

_Tôi ghét ông !

Ông ta không thèm bảo Băng thế nào.

Thấy ông ta xem thường mình. Băng nghĩ ông ta đúng là một kẻ không có trái tim, cũng không có cảm xúc.

Băng hoan hỉ cười sung sướng, ông ta không tức giận là một lợi thế cho Băng trêu đùa ông ta.

Băng quên gọn tóc, vuron vai, bịt miệng, Băng ngáp ngủ một cái thật dài.

Đầu dựa vào vai ông ta, Băng nhắm mắt lại, từ từ Băng chìm dần vào giấc ngủ.

Ông ta giật mình, không ngờ cô vợ trẻ con của mình lại dám vô tư dựa đầu vào vai mình để ngủ coi như không có chuyện gì xảy ra, coi như mình là một người vô hình.

Ông ta muốn đẩy đầu của Băng ra khỏi vai nhưng vừa chạm vào tóc Băng, ông ta vội rụt tay lại.

Ngẫm nghĩ một lúc, ông ta để yên cho Băng dựa vào vai mình để ngủ.

Nằm một lúc, Băng nắm lấy vạt áo của ông ta.

Ông ta lại giật mình, mặc dù cố tỏ ra bình thường, nhưng cảm giác mà Băng mang lại cho ông ta không phải là không ảnh hưởng đến ông ta, mà là đang điều khiển tâm tư tình cảm của ông ta.

Ông ta không muốn xa vào lưới tình, nhưng liệu có thể chạy thoát khỏi tình cảm của chính mình ?

Về đến nhà, Băng vẫn còn ngủ say, vẫn dựa vào vai ông ta, bàn tay nắm tay áo của ông ta đã buông thõng.

Mấy lần Băng sụt chút nữa rơi tự do xuống không trung, cũng may được ông ta ôm nên không việc gì.

Bây giờ người nhăn nhó khổ sở là ông ta không phải là Băng.

Ông ta đang bị một con nhóc con quấy rối, đang phải làm những việc mà trước đây chưa từng làm.

Phải chăng quyết định lấy Băng là việc làm sai lầm nhất của ông ta ?

Liệu ông ta có thể trả được thù không hay là chính mình lại thêm một lần nữa tự làm khổ đau chính mình ?

Phúc mở cửa xe, nhìn thấy Băng đang ngủ say trên vai ông ta, Phúc kinh ngạc không thốt nên lời.

Đây là lần đầu tiên Phúc mới thấy sếp kiên nhẫn với một cô gái như thế.

Trước đây, sếp chưa từng nhượng bộ một ai.

Ngay cả nắm tay sếp còn lười nói gì đến việc cho người khác dựa vào vai để ngủ trên suốt đoạn đường đi.

_Dậy đi !

Ông ta lạnh lùng bảo Băng.

Băng vẫn nằm im.

Vừa bức mình vì tự nhiên lại trở nên yếu đuối lo cho Băng, vừa bị Phúc nhìn thấy biểu hiện khác lạ của mình khi thay đổi cách cư xử với người khác, ông ta thô lỗ đẩy đầu Băng ra khỏi vai.

_Bóp !

Đầu Băng đập nhẹ vào thành xe.

Băng giật mình tỉnh giấc, mở mắt quan sát xung quanh, gỡ đầu, không nói không rằng, Băng tự mở cửa xe.

_Rầm !

Cánh cửa xe bị Băng dùng chân đóng lại.

Ông ta chưa kịp nói được câu vào, xốc lại túi sách trên vai, Băng phóng vọt vào nhà như một con sóc nhỏ.

Ông ta đứng lặng nhìn theo.

Phúc mỉm cười, một nụ cười nhẹ vừa mới xuất hiện trên môi.

Ông ta đứng trước Phúc, nên không biết trợ lý thân cận của mình đang cười thầm.

Lắc đầu chán nản, ông ta đi vào trong nhà.

Bà giúp việc biết tính của ông ta nên nhanh chóng bung cho ông ta một ly cà phê.

_Mời ông.

Ông ta không nói gì.

Bà giúp việc nom nớp lo sợ nhìn ông ta.

Người vệ sĩ lúc sáng mà ông ta phân phó trông chừng Băng đang đứng im bên cạnh, anh ta cúi đầu không dám ngẩng mặt lên nhìn ông ta.

Anh ta đang chờ nghe ông ta trừng phạt mình.

Ông ta uống gần hết ly cà phê nhưng tuyệt đối không nhìn anh ta đến lấy một cái.

Hình như ông ta đã hoàn toàn quên mình còn có thêm một vệ sĩ nữa và cũng quên luôn chuyện lúc sáng rồi.

Ông ta càng không nói gì, anh ta càng sợ, mồ hôi trên mặt anh ta đang chảy xuống cổ.

Có lẽ ngay cả bị dao kè vào cổ, anh ta cũng không sợ bằng thái độ lạnh nhạt của ông ta.

Trong khi dưới nhà đang có một chiến thảm lặng, một cuộc chiến tinh thần, trong phòng ngủ trên lầu, Băng đang yên giấc nồng.

Ngay sau khi vứt cặp sách lên bàn, cởi bỏ giày, Băng phi thân luôn lên giường.

Quên ăn, quên uống, và quên luôn tức giận, lúc này Băng chỉ có ngủ mới là nhất.

Một lúc lâu sau, ông ta mới lên tiếng.

_ Cậu có gì cần giải thích với tôi không ?

_ Xin. . .xin lỗi ông.

_ Đây là câu duy nhất cậu muốn nói ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

_ Em. . .em hứa lần sau sẽ không tái phạm nữa.

_ Cậu nghĩ còn có lần sau nữa sao ?

Mồ hôi trên mặt anh ta càng ngày càng nhiều, miệng anh ta khô cứng, anh ta không biết nên ăn nói như thế nào cho phải.

_ Lần sau đừng để tình trạng này xảy ra nữa, nếu cậu còn vi phạm cậu không cần phải đi làm nữa.

_ Em hiểu rồi, cảm ơn sếp.

Anh ta mừng rỡ vội đáp ngay.

_ Lui ra đi.

_ Vâng.

Được ông ta khoan hồng và trách nhẹ vài câu, với anh ta mà nói chẳng khác gì vừa mới được ân xá một án tù năm năm.

Quẹt mồ hôi trên mặt, anh ta vội quay lưng đi ra ngoài.

_ Ông chủ có muốn ăn cơm trưa không để tôi dọn ?

Bà giúp việc lễ phép hỏi.

Ông ta nghĩ đến Băng, nhớ lúc ở quán cơm do không ăn được thức ăn cay nên Băng chỉ ăn có vài thìa và nói khi nào về nhà sẽ ăn thêm.

Nhìn lên lầu, ông ta không thấy bóng dáng của Băng đâu.

Vừa bực mình, vừa tức giận vì bị Băng chơi sỏ hết lần này đến lần khác, ông ta định bỏ mặc Băng nhưng lại không đành lòng nên bảo bà giúp việc.

_ Bà cứ dọn ra đi.

Bà giúp việc gật đầu coi như đã hiểu, bà mừng rỡ vội đi ngay vào bếp.

Giống như người vệ sĩ lúc này, việc không bị ông ta trách mắng và đuổi việc, bà giúp việc thở phào nhẹ nhõm, bà yên tâm làm công việc của mình.

Đứng dậy, ông ta đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ, thấy cô vợ trẻ con đã leo lên giường đi ngủ ngay mà không cần ăn uống gì cả, ông ta phải vuốt mặt một cái mới không nổi khùng lên.

Bước lại gần giường, ông ta ngồi xuống.

Ánh mắt ông ta lướt nhìn khắp khuôn mặt Băng.

Khi ngủ trông Băng thật đáng yêu, thật hiền lành.

Trên môi ông ta không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nụ cười khó hiểu như ngày đầu tiên ông ta gặp Băng. truyện này đang được đăng tải tại : [kênh truyện SanTruyen.com](http://kênhtruyện.SanTruyen.com)

Sờ lên vết cắn của Băng trên tay mình, ông ta cúi xuống.

Khi môi gần như chạm vào môi Băng, ông ta kinh hãi vội dừng lại.

Ông ta không tài nào hiểu được bản thân, tại sao ông ta lại có ý muốn ngó ngàng là muốn hôn Băng ?

Chẳng phải ông ta luôn coi Băng là kẻ thù của mình là gì ?

Tại sao ông ta lại thấy đau khi bắt ép mình phải ghét Băng, hận Băng ?

Băng cựa mình, người nằm nghiêng sang một bên.

Tự dưng ông ta lại thấy tức giận khi không còn nhìn thấy mặt Băng lúc đang ngủ say nữa.

Bực mình, phần nộ vì những suy nghĩ, những cảm giác không tên đang len lỏi vào trong suy nghĩ.

Ông ta vội đứng dậy, không dám ngồi gần Băng thêm một lúc nào nữa, ông ta đi ra khỏi phòng ngủ.

Bà giúp việc chờ mãi cũng không thấy ông ta hay Băng xuống ăn cơm, buồn bực, bà thấp thòm nửa muốn lên lầu gọi họ xuống ăn cơm, nửa lại không dám, cuối cùng bà đành ngồi im chờ họ.

Nhưng đã mấy tiếng rồi, tại sao họ vẫn còn chưa xuống ?

Không thể chờ hơn được nữa, bà đành đi lên lầu gọi họ và hỏi họ có muốn ăn nữa không để bà còn dọn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Gõ cửa phòng ngủ một lúc mà không có ai lên tiếng trả lời, bà chán nản thở dài.

Đang đi xuống lầu, bà gặp ông ta.

_ Chào ông ! Mời ông xuống ăn cơm.

Băng đang ngủ, ông ta đã ăn cơm ở nhà hàng nên không có tâm tư ăn uống.

_ Bà dọn đi.

Ông ta nhẹ nhàng bảo.

Bà giúp việc sừng sốt nhìn ông ta.

Thân làm người giúp việc đúng là không đơn giản chút nào.

Nếu thích ông ta bảo bà dọn thức ăn ra, còn nếu không ông ta bảo bà cất đi.

Thôi thì cũng đáng mà tuân theo. Ai bảo bà là người làm công cho người khác.

_ Vâng.

Bà giúp việc ôn thuận đáp.

Bà giúp việc đi một hướng, ông ta đi một hướng.

Sống trong căn nhà này, bà đã quen với việc vô âm, vô hướng rồi.

Ông ta vốn là người ít nói, lại lạnh lùng, vô cảm nên ít khi nghe thấy ông ta nói chuyện và cười đùa, thành ra căn nhà lúc nào cũng im lặng và chìm vào yên tĩnh.

Bà giúp việc đang dọn bàn ăn, Băng chạy ủa vào như một con sóc, miệng kêu to.

_ Cháu đói quá ! Có gì ăn không hả Di ?

Bà giúp việc dừng tay, mắt bà mở to nhìn Băng, lúc này ông ta ra lệnh cho bà dọn đi, sao bây giờ Băng lại muốn ăn ?

Bà cười khổ.

_ Cô đã đói rồi ?

Băng sáng mắt khi nhìn những món ăn ở trên bàn.

_ Vâng. Cháu rất đói, cả ngày hôm qua cháu chỉ ăn được mấy thìa cơm sáng nay lại không ăn gì, nên lúc này cháu có thể ăn hết cả nồi cơm.

_ Sao lúc này cháu không xuống ?

Bà giúp việc tò mò hỏi.

Nếu là ông ta, bà sẽ không dám hỏi như thế, nhưng vì Băng là một cô gái tốt bụng và dễ chịu, nên bà tạm thời quên đi thân phận của mình.

_ Cháu ngủ vừa mới dậy.

Bà giúp việc đã hiểu được lý do vì sao, bà nhanh chóng hâm nóng lại thức ăn cho Băng.

Băng vừa ăn vừa nói chuyện với bà giúp việc, ăn món nào Băng cũng tấm tắc khen ngon khiến bà giúp việc sung sướng cười mãi.

Hình như đã lâu rồi không có ai khen bà nấu ăn ngon, hôm nay có người biết thưởng thức và trân trọng tài năng của bà nên bà cười suốt cũng đúng.

Ăn xong, Băng giúp bà giúp việc dọn thức ăn và rửa chén.

Mặc dù bà giúp việc không khiến và yêu cầu Băng đi nghỉ, nhưng Băng một mực vẫn muốn giúp nên bà giúp việc đành chịu thua.

Sau khi đã vỗ về được cái dạ dày trống rỗng của mình, Băng muốn đi khám phá xung quanh căn nhà.

Giống như một đứa trẻ mang trong mình tính cách ưa tìm tòi và ưa khám phá, Băng bắt đầu đi lên lầu.

Băng đã ngắm qua khu vườn nên tạm thời để sang một bên, căn nhà này Băng chỉ biết có phòng ngủ, nhà bếp và phòng khách, nên chưa biết và hiểu nhiều về kiến trúc của nó.

Hôm nay Băng quyết định phải khám phá cho bằng hết.

Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba, cứ thế Băng xem đến tầng cuối cùng, Băng mệt mỏi trèo lên sân thượng.

Băng ngồi thụp xuống nền gạch.

Mặc kệ là nền gạch bẩn hay sạch, Băng nằm thẳng cẳng, tay chân duỗi ra hai bên trông như một xác chết.

Hơi thở đứt quãng, mồ hôi đầm đìa.

Hon một tiếng đồng hồ, Băng chạy lên rồi lại chạy xuống nên Băng quá mệt.

Tiếng giày lộp cộp vang bên tai.

Một bước, hai bước, người đó tiến lại gần Băng.

Trong ánh nắng ban chiều Băng thấy có một dáng đứng cao cao, ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình.

Không cần phải đoán, Băng cũng biết người đó là ai.

Vắt tay lên trán, mắt nhắm lại, Băng không thèm nhìn và nói với ông ta câu nào.

_ Xem đã chưa ?

Băng hoàn toàn im lặng.

Ông ta cười nhạt.

_ Cô bị câm hả ?

Mở bừng mắt, Băng trừng mắt nhìn ông ta.

_ Ông bảo ai bị câm ?

_ Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng.

_ Ông muốn gì ?

Ông ta không đáp.

Băng tức muốn điên lên.

Không hiểu trên đời này có cặp vợ chồng nào kì lạ như ông ta và Băng không ?

Lúc nào nói chuyện với nhau họ cũng gây sự và lạnh lùng mà phán xét nhau.

Băng đứng dậy, vuốt bụi trên quần áo.

Băng muốn đi xuống lầu, ở đây thêm một lúc nữa với ông ta, Băng sẽ phát điên mà cần cho ông ta thêm một cái nữa.

_ Cô lại muốn cần tôi ?

Ông ta nheo mắt hỏi.

Băng giật mình nhìn ông ta, không ngờ ông ta có thể đoán được Băng đang nghĩ gì ở trong đầu.

Băng hằm hằm quay lưng bỏ đi.

_ Cô có muốn ngắm cảnh không ?

Băng đứng lại.

Băng nhìn ông ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

_ Ngắm cảnh ?

_ Đúng.

Ông ta đứng im một chỗ, mắt nhìn thẳng vào mặt Băng, hai tay đút vào túi quần.

Trong ánh nắng, trông ông ta giống như một vị thần của biển cả.

Băng vô thức bước lại gần ông ta.

_ Ngắm cảnh gì ?

_ Cô cứ xem rồi sẽ biết.

Băng ngờ ngác không hiểu.

Thành phố này ngoài những tòa nhà chọc trời, ngoài những cây cột xi măng chằng chịt dây điện, đường phố đầy xe cộ và người đi qua đi lại thì có gì đáng để ngắm đâu.

Hiểu Băng đang nghĩ gì trong đầu, ông ta giục.

_ Đi theo tôi.

Băng ngán ngẩm, bất mãn, lúc nào ông ta cũng dùng giọng của kẻ bề trên để nói chuyện với kẻ bề dưới.

Băng đi theo ông ta, đến cuối sân thượng, ông ta đứng chờ Băng.

Băng nhanh chân bước lại gần.

_ Cô xem đi.

Theo hướng chỉ của ông ta, Băng mở to mắt nhìn.

Khi phát hiện ra thứ mà ông ta muốn cho mình xem là gì, Băng hét to lên.

_ Đẹp quá !

Xa xa phía chân trời là hình ảnh một quả cầu lửa đang lặn dần xuống, ánh nắng ban chiều hòa lẫn với ánh đèn càng làm cho cảnh vật thêm lung linh huyền ảo.

Từ bé cho đến tận bây giờ, Băng mới được nhìn ngắm hoàng hôn cùng với một người đàn ông.

Cảm giác lúc này của Băng rất lạ, vui sướng có, hỗn loạn có, bồi hồi có, xúc động cũng có.

Khi biết ông ta cố muốn làm cho mình vui và quan tâm đến cảm giác của mình, ấn tượng không tốt về ông ta cũng giảm đi được một chút.

Băng nghiêng đầu nhìn ông ta, xem ra ông ta cũng không xấu như Băng tưởng.

Trên môi Băng vẫn giữ nguyên nụ cười hạnh phúc và vui sướng.

Bắt gặp, Băng đan xen năm ngón tay nhỏ bé của mình vào năm ngón tay lạnh giá và cô đơn của ông ta, đầu Băng dựa vào vai ông ta hoàn toàn tin tưởng và bình an.

Băng không cần biết mục đích của ông ta khi muốn kết hôn với mình là gì nhưng giây phút này, Băng sẽ không bao giờ quên.

Vì ông ta đã cố làm cho Băng vui, Băng sẽ tha thứ cho một phần lỗi lầm của ông ta.

Hành động vô tư và trẻ con của Băng khiến ông ta rùng mình, lòng ông ta hỗn độn không yên.

Nếu nói rằng, ông ta hoàn toàn không bị ảnh hưởng và không bị tác động bởi Băng là hoàn toàn không đúng.

Nói một cách khác, Băng là một cô gái có thể khiến ông ta thay đổi quan điểm sống của mình.

Cả hai người đứng im nhìn mặt trời lặn, đứng im hít thở không khí trong lành và lắng nghe nhịp đập trong trái tim nhau.

Họ là hai kẻ mới quen, tuy đã là vợ chồng nhưng họ còn xa lạ hơn cả bạn bè.

Họ cần thời gian, cần kỉ niệm, cần kí ức mới hiểu thấu, và mới tạo nên một cuộc hôn nhân vững bền, nếu không họ sẽ sớm làm khổ nhau và sớm chia lìa.

Khi mặt Trời đã hoàn toàn khuất bóng, nhà nhà lên đèn, phố xá đèn điện sáng trưng, hai người mới hoàn hồn.

_Xuống dưới nhà thôi.

Ông ta bùng tình bão Băng.

_Vâng.

Băng ngoan ngoãn đáp.

Nếu Băng biết mình đang nói gì, có lẽ Băng sẽ hối hận mãi không thôi.

Băng hối tiếc vì phút giây êm đẹp này trôi qua nhanh quá.

Băng ước giá mà ông ta lúc nào cũng đáng yêu và lịch sự như thế này thì hay biết mấy.

Ông ta bỏ đi trước, Băng lững thững đi theo sau.

Họ hoàn toàn im lặng đi bên nhau, không ai lên tiếng, cũng không ai nói câu gì, tưởng chừng họ hoàn toàn là hai người câm.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta không quay đầu nhìn lại Băng.

_Cô đi tắm trước đi.

Không cần ông ta nói lần thứ hai, Băng tiến lại gần tủ quần áo.

Lấy bộ quần áo ngủ in hình chú chuột Mickey trong va ly của mình, Băng mở cửa phòng tắm cách tủ quần áo hai mét.

Cánh cửa từ từ mở ra rồi chậm chạp đóng lại.

Một lúc sau tiếng nước chảy vang lên hòa lẫn tiếng hát nhỏ nhỏ, giọng Băng trong vắt và ngọt lịm.

Ông ta sững người, đây là lần đầu tiên ông ta mới biết có người vừa hát vừa tắm.

Nghe một lúc, trên môi ông ta lại nở một nụ cười ngơ ngẩn khó hiểu.

Nếu ai nhìn thấy nụ cười của ông ta cũng phải tròn xoe mắt nhìn, mặt đỏ bừng, và trái tim đập nhanh gấp mấy lần.

Nụ cười trên môi ông ta chẳng khác gì thiên thần giáng thế.

Lúc này nằm trên sân gạch nên Băng phải gọi đầu.

Tắm xong, mặc bộ quần áo ngủ vào người, cầm một khăn tắm màu trắng khô và sạch sẽ, Băng mở cửa.

Từ trong phòng tắm, Băng bước ra ngoài, vừa đi Băng vừa lau tóc.

Từ lúc Băng ngừng hát và tiếng nước ngừng chảy, nụ cười trên môi ông ta cũng tắt theo.

_ Cô đã tắm xong rồi ?

Băng gật đầu.

_ Đã xong.

Không nói thêm câu gì nữa, cầm khăn choàng tắm của mình, ông ta đi thẳng vào phòng tắm.

Mối quan hệ của Băng và ông ta luôn kì lạ như thế.

Cả hai luôn nói chuyện như hai người xa lạ, như hai kẻ không quen không biết, hay hai đồng nghiệp cùng làm việc trong một công ty.

Nhưng điều buồn cười họ là hai vợ chồng, có thể nói họ là hai vợ chồng cưới theo kiểu mới, và cũng có lối sống theo kiểu mới.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Từ trong phòng tắm đi ra, ông ta thấy Băng đang nằm sấp trên giường, quyển sách đặt trước mặt, hai tay chống cằm, chân quấy đạp trong không khí.

Mặc dù đã là sinh viên năm thứ hai, nhưng trông Băng chẳng khác gì học sinh tiểu học.

Ông ta cau mày.

_ Nếu muốn học tại sao cô không dùng bàn rồi ngồi học cho tử tế ?

Băng ương bướng đáp.

_ Đó là việc của tôi.

_ Cô có chắc không ?

Không cần ngần đầu lên nhìn ông ta, Băng cũng biết đôi mắt sắc bén của ông ta đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

_ Ông đi ăn cơm đi.

Băng đuối khéo ông ta.

_ Cô không muốn ăn à ?

Băng nằm lẩn ra giường.

_ Tôi ăn lúc nãy rồi nên không đói.

_ Cô có biết là ăn uống không đúng bữa sẽ bị đau dạ dày không ?

_ Việc này thì có liên quan gì đến ông.

Băng lạnh lùng trả lời.

Ông ta không nói không rằng, bước lại gần giường, giật cuốn sách trên tay Băng, ông ta ra lệnh.

_ Đi xuống nhà ăn cơm.

Băng đáp chần kín đầu.

_Tôi không muốn ăn.

_Cô muốn tôi bế cô xuống chứ gì ?

Băng quần chần cạp ngày càng chặt.

_Tôi đã bảo là tôi không ăn. Không đói làm sao tôi ăn được ?

Ông ta không nói gì cũng không có phản ứng gì.

Không gian xung quanh hoàn toàn yên lặng, hoàn toàn yên tĩnh.

Băng vênh tai lắng nghe động tĩnh xung quanh căn nhà.

Thấy ngay cả hơi thở của mình cũng đứt quãng, Băng sắp bị ngạt thở mà chết.

Cuối cùng không thể đầu trí với ông ta đến cùng, Băng phải thò đầu ra khỏi chần.

Băng sợ chết khiếp khi thấy ánh mắt đáng sợ nhìn mình giống như một hung thần trong bóng tối của ông ta.

Băng nhăn nhó hỏi.

_Ông muốn gì ?

_Xuống ăn cơm.

_Không ăn.

Băng phồng mồm cãi.

Vợ chồng Băng rất kì quái.

Băng là một cô vợ trẻ con chưa trưởng thành, lúc nào cũng bốc đồng và hành động theo cảm tính.

Còn ông ta giống như một ông già cổ hủ, hành động cẩn trọng, ngay cả lời nói cũng tuyệt đối không bao giờ thừa, cũng không bao giờ thiếu.

_Tôi hỏi lại lần cuối, cô có muốn ăn không ?

_Không.

Từ “không” vừa mới phát ra khỏi miệng, Băng đã thấy mình bị nhấc bổng lên như một con bé con.

Băng hét to lên.

_Ông đang làm gì đấy hả ? Mau buông tôi xuống !

Ông ta mặc Băng muốn hét, muốn đánh thế nào thì đánh, ông ta vẫn bình thản bế băng đi ra khỏi phòng ngủ.

Băng đã nếm mùi cuộc sống khổ ải với ông ta rồi, nên sau một hồi phản kháng kịch liệt, Băng phải thu hồi vũ khí mềm và móng vuốt nhỏ bé của mình lại.

Băng không ngừng kêu khổ, không hiểu Băng lấy phải ông chồng kiểu gì nữa ?

Nếu nói ông ta là một kẻ vô tình cũng không đúng, ông ta luôn quan tâm đến Băng, ông ta ép Băng ăn uống đầy đủ chẳng qua cũng chỉ vì muốn tốt cho Băng.

Nhưng hành động luôn bắt người khác phải nghe lời mình của ông ta là không thể chấp nhận được.

Băng nghiến chặt răng.

_Hoàng Trọng Quân ! Cũng có ngày tôi cho ông biết tay.

_Tôi chờ.

Ông ta nhếch mép đáp lại lời khiêu khích của Băng.

Cho đến phút cuối, ông ta vẫn không coi mấy lời đe dọa của Băng vào đâu.

Bà giúp việc tròn mắt nhìn cảnh Băng được ông ta bế trong tay như một cô vợ được yêu chiều hết mực.

Bà sững sốt và kinh ngạc đến nỗi mặt bà gần như lòi cả ra, còn mồm bà há hốc, mặt bà đờ đẫn như một người mất trí.

Băng đỏ bừng mặt khi thấy bà giúp việc cứ nhìn chăm chăm vào mình mãi.

Băng nhìn ông ta như muốn nghiền nát ông ta thành cám.

_ Cô có thể thu ánh mắt giết người của cô lại được rồi chứ ?

Băng không những không thu lại mà còn nhìn ông ta hung tợn hơn, mồm Băng cũng phồng hết cả lên.

Nhìn điệu bộ trẻ con của Băng, trên môi ông ta thấp thoáng nở một nụ cười.

Băng choáng váng không dám tin.

Ông ta mà cũng biết cười sao ?

Mặt Băng càng ngày càng đỏ, mắt bối rối không dám nhìn ông ta nữa.

Thấy ông ta cứ nhìn mình mãi mà không chịu rời đi, Băng xấu hổ đến nỗi ước có một lỗ hồng cho mình chui xuống.

Nhìn cô vợ nhỏ mặt đỏ bừng, môi mím chặt còn run run, mắt cụp xuống không dám nhìn mình, tâm tư của ông ta hôm nay rất tốt.

_ Thức ăn đã nấu xong rồi chứ ?

Bà giúp việc thu ánh mắt, và khuôn mặt ngớ ngẩn của mình lại.

_ Vâng. Xong rồi.

_ Dọn lên đi.

Trước khi thực sự làm nhiệm vụ của mình, bà giúp việc còn quay lại nhìn Băng và ông ta một cái.

Băng giãy giụa.

_ Ông có thể buông tôi xuống được rồi chứ ?

Lúc này ông ta mới thả cho Băng xuống.

Vừa đặt chân xuống sàn nhà, không cần biết ông ta là người đáng sợ đến mức độ nào và hiện tại ông ta là chồng mình, cũng không cần biết đang có mặt bà giúp việc ở đây.

Băng điên tiết tặng cho ông ta một cú đá.

Là một người bình thường khi đã đau, huống gì một người học võ như Băng.

Nhưng lạ một điều là Băng chẳng những không đá được ông ta mà còn bị ông ta nhấc gọn vào lòng giống như một con cún con.

Băng sững sờ không dám tin là ông ta có thể phản ứng nhanh như thế.

Lần đầu tiên trong đời Băng mới hiểu được rằng mình chỉ là một con chó con, còn ông ta là một con sư tử.

Ông ta không chỉ là một kẻ có đầu óc hơn người mà thân thủ của ông ta cũng hơn hẳn những người khác.

Có thể nói ông ta là kẻ văn võ song toàn.

Băng lau mồ trán. Băng đã lấy phải ông chồng kiểu gì thế này ?

Về mọi mặt ông ta đều hơn hẳn Băng.

Bây giờ Băng dù có phản ứng lại cũng vô ích.

Chán nản, tuyệt vọng, Băng thở dài, mặt buồn rười rượi, mắt Băng ươn ướt.

Mỗi lần bị ông ta bắt nạt, Băng lại muốn khóc.

Không hiểu tại sao đã hai mươi tuổi mà Băng vẫn còn trẻ con như thế ?

_Ăn cơm được rồi chứ ?

Ông ta lạnh lùng hỏi.

Băng không trả lời.

Kéo ghế, đặt Băng ngồi bên cạnh, ông ta ung dung tự chất rượu ra ly.

Bà giúp việc thấy không khí giữa cả hai đột nhiên căng thẳng nên không dám lên tiếng hỏi gì.

Sau khi dọn hết thức ăn lên bàn, bà nhanh chóng rời đi.

Bà khôn ngoan biết mình nên đi lúc này là tốt nhất, nếu còn chần chừ ở đây thế nào cũng rước họa vào thân.

Băng nhìn bát cơm trước mặt.

Lòng đã ngán ngẫm, đã chán chường, ăn đã ngang dạ nên Băng không thể nuốt nổi.

Cầm đũa Băng chọc chọc xuống bát cơm như một đứa trẻ con vì bị mẹ mắng oan nên hờn dỗi không muốn ăn cơm.

Ông ta từ từ thưởng thức bữa tối của mình.

Tuy không nhìn Băng, nhưng không biểu hiện nào của Băng thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ông ta.

Ông ta phì cười.

Cô vợ của ông ta là trẻ con một trăm phần trăm.

Chẳng những khuôn mặt giống như một học sinh học cấp ba mà ngay cả tính cách cũng không khác gì mấy.

Tuy rằng lấy phải một cô vợ trẻ con sẽ rất mệt mỏi và bức mình, nhưng lại thú vị và có nhiều chuyện khác để quan tâm.

Như chuyện ăn uống này, nếu ông ta không ép, có lẽ Băng sẽ ăn uống tùy hứng, ăn uống không có khoa học một chút nào cả.

_Sao không ăn đi ?

Băng tức giận đặt mạnh đôi đũa xuống bàn.

_Tôi không đói.

Ông ta không nói gì.

Bưng ly rượu lên môi, ông ta uống một ngụm.

Băng quay sang nhìn ông ta.

_Ông đang uống rượu gì thế ?

Nhìn đôi mắt tò mò trông giống như một con nai đang đứng trước rừng chiều của Băng, ông ta nén cười đáp.

_Rượu vang.

_Tôi uống được không ?

Băng lại tò mò hỏi.

_Cô biết uống rượu ?

Đầu tiên Băng gật đầu, sau đó ảo não lắc đầu.

_Không biết.

_Đã không biết sao lại đòi uống ?

Băng cúi.

_Vì tôi không biết nên tôi muốn uống.

_ Cô tốt nhất không nên uống thì hay hơn.

_ Tại sao ?

Băng gần như là hết lên.

_ Câu trả lời chẳng phải là quá đơn giản hay sao ?

_ Ông khinh tôi không biết uống chứ gì ?

Ông ta không đáp.

Tình nóng nảy của Băng nổi lên, một khi bị ai đó chọc giận và trêu tức đến lòng tự trọng của Băng, Băng sẽ làm bằng được.

Không cần ông ta có đồng ý hay không ? Băng cướp luôn ly rượu trong tay ông ta.

Ông ta chưa kịp nói được câu nào, Băng đã uống cạn hết ly rượu.

Băng bịt miệng, lưỡi cay xè, mắt ầng ậc nước, cổ nóng như bị lửa thiêu, hơi nóng đang bốc lên đầu.

Băng khóc không thành tiếng, và nói không nên lời.

_ Cảm thấy thế nào ?

Ông ta cười nhạt hỏi.

Lời ông ta vừa dứt, Băng đã bung ngay một ly nước ngọt bên cạnh rồi tu một hơi.

Quẹt mép, le lưỡi, Băng đáp.

_ Không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Băng, ông ta biết Băng đang không ngừng kêu khổ nhưng ngoài miệng vẫn kiên cường nói là không sao.

_ Nếu đã không uống được thì thôi đi.

_ Ai bảo ông thế ?

Băng vênh lên.

Giả mà ông ta cứ khích Băng uống, Băng còn dừng lại nhưng đằng này, ông ta lại lấy giọng của một bề trên để khuyên bảo người bề dưới là Băng khiến tính trẻ con và hiếu thắng trong Băng nổi dậy.

Băng liền rót ngay một ly, rồi lại uống tiếp.

Khi Băng uống đến ly thứ ba, ông ta ngăn tay đang rót rượu của Băng lại.

_ Đừng uống nữa, nếu cô uống nữa cô sẽ bị say.

Băng hung hăng hất tay ông ta ra khỏi chai rượu.

_ Kệ tôi. Ông can thiệp vào làm gì.

Ông ta chán nản thờ dãi.

Bàn tay ông ta từ từ nói lỏng rồi buông hẳn ra.

Khi uống đến ly thứ sáu, mặt Băng đỏ bừng, Băng nói lảm nhảm vài câu, sau đó nằm gục ở trên bàn.

Bà giúp việc thêm một lần nữa lại sững sốt nhìn Băng.

Bà không thể tin được rằng, Băng có thể uống rượu say như thế.

Đây chẳng phải đêm tân hôn thứ hai của cả hai, cô dâu say như thế này thì làm được gì ?

Nghĩ đến đây, bà giúp việc đỏ mặt.

Chuyện riêng của ông ta thì có liên quan gì đến bà ?

Bà lại đang đa sự mất rồi.

_ Bà dọn dẹp đi.

_ Vâng.

Ông ta bực mình bế Băng lên lầu.

Băng dựa đầu vào vai ông ta, miệng còn hát linh tinh.

Vì say rượu nên Băng hoàn toàn phóng túng, Băng không biết mình đang rơi vào tình huống nào nữa.

Đầu tiên Băng sờ má ông ta, vuốt mũi ông ta, sau đó tát nhẹ lên má ông ta, miệng lẩm bẩm.

_ Ông có biết là tôi ghét ông lắm không hả ?

Ông ta im lặng không đáp, nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo, ông đang cố kìm chế để không đánh Băng.

Băng thấy ông ta không trả lời mình, Băng lại tiếp tục tát nhẹ vào má ông ta, bẹo tai ông ta, xoa má ông ta.

_ Hoàng Trọng Quân ! Ông nói đi ! Tại sao ông lại đáng ghét như thế ? Ông không thể cười lên một tiếng được sao ?

Ông ta điên tiết đá mạnh vào cánh cửa phòng ngủ.

Dùng chân phải, ông ta đóng rầm cánh cửa lại.

Đi nhanh về phía giường ngủ, ông ta ném mạnh Băng lên giường.

_ Từ lần sau tôi không muốn cô đụng đến rượu nữa.

Băng cười tươi, vuốt mái tóc ra đằng sau, Băng không coi hành động hung hăng và tức giận của ông ta vào đâu.

_ Tại sao tôi lại không được uống ?

_ Cô nhìn điệu bộ của cô xem, trông cô có giống một kẻ tinh trí không ?

Băng nấc lên một cái.

_ Tinh trí để làm gì ? Để cãi nhau với ông hả ?

_ Cô đúng là kẻ đáng chết.

Ông ta tức giận gầm lên.

Nếu ai nghe giọng nói đáng sợ của ông ta cũng biến sắc mặt, mồ hôi rùng rùng, nhưng Băng lại có cảm giác hoàn toàn ngược lại.

Hai tay bôm bốp đập vào nhau, Băng vừa hoan hô, vừa cười toe toét, vừa không ngớt lời khen ngợi.

_ Hay quá ! Cuối cùng ông cũng biết nổi giận rồi, tôi cứ tưởng ông suốt đời chỉ biết lạnh lùng và vô cảm khi nói chuyện với người khác thôi chứ ?

Ông ta không biết nên khóc hay nên cười.

Không chỉ ông ta quái chiêu mà ngay cả vợ ông ta cũng có tính cách khác người.

Họ đúng là rất xứng đôi.

Che miệng ngáp ngủ, Băng nằm vật ra giường, kéo chăn đến cổ, Băng nhắm mắt lại.

Lúc này còn gây sự và tranh cãi với ông ta, bây giờ Băng lại vô tư lẫn ra ngủ như không có chuyện gì.

Ông ta ngơ ngác nhìn Băng.

Lúc này ông ta rất giống một kẻ mất trí, một kẻ bị Băng chọc cho tức chết.

Tại sao ông ta lại lấy phải một cô vợ lạnh lùng và vô tư còn hơn cả ông ta ?

Lấy chồng mà Băng cứ vô tư đi ngủ, cứ vô tư xem người đàn ông đang lạnh lùng đứng ở giữa phòng kia chỉ là một bức tượng sống.

Bức tượng đó chỉ có thể nói, chỉ có thể đi đứng bình thường giống con người, ngoài ra không làm hại hay gây thương tổn gì đến Băng cả.

Ông ta có cảm giác mình bị bỏ rơi, có cảm giác mình chỉ là khách của Băng, còn Băng mới là chủ của căn biệt thự này.

Rút cuộc ông ta nên đi hay nên ở lại, nên ngủ ở đây hay nên đi tìm cho mình một căn phòng khác ?

Từ lúc nào ông ta lại rơi vào tình huống khó xử thế này ?

Từ lúc nào ông ta lại cảm thấy cô đơn ?

Ông ta không biết và không hiểu nhưng có một điều ông ta có thể khẳng định là từ khi Băng bước vào căn nhà này, suy nghĩ của ông ta bắt đầu xáo trộn và thay đổi, ngay cả cảm giác của bản thân cũng không thể khống chế vì Băng.

Cuối cùng, ông ta đành nén tức giận và bực mình ở trong lòng lại, chầm chầm ông ta tiến về phía giường ngủ.

Trùng mắt nhìn Băng đang ngủ say, ông ta nghiêng chặt răng, mặt lạnh tanh.

_ Cô hãy chờ đấy ! Để xem sáng mai tôi sẽ làm gì cô.

Vén chăn sang một bên ông ta trèo lên.

Băng nằm một bên, ông ta nằm một bên.

Tuy rằng họ cùng ngủ chung một chiếc giường, cùng đắp chung một chiếc chăn nhưng họ còn lạnh lùng hơn cả hai người bạn khoác vai nhau.

Nằm nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia nên ông ta không thể nhắm mắt ngủ ngon.

Nằm bên cạnh, Băng thỉnh thoảng lại quay người, hay cười tủm tỉm chuyện gì đó.

Ông ta không làm sao nhắm mắt được khi nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ của Băng.

Nhìn thấy nụ cười ngây thơ và trong sáng của Băng, ông ta ngây người, mặt ông ta hơi đỏ, tay run run sờ lên đôi môi đỏ hồng của Băng.

Khi vừa mới chạm nhẹ vào môi Băng, ông ta vội rút ngay tay lại, mặt bối rối như một tên trộm vừa bị bắt quả tang.

Ông ta kêu khổ, tại sao ông ta lại tự hành hạ chính mình bằng cách ép Băng lấy mình và đòi ngủ cùng với Băng trên một chiếc giường ?

Ông ta thấy chỉ mình ông ta khổ vì Băng chẳng suy nghĩ gì cả mà ngủ một mạch đến sáng, thậm chí đáng về còn hoàn toàn thỏa mái và sung sướng.

Ông ta tự an ủi là không chấp trẻ con nhưng ngay lúc này ông ta chỉ muốn bẹo vào má Băng một cái thật đau để Băng tỉnh dậy rồi mắng cho Băng một trận nhưng chưa chạm vào đã run rẩy làm sao ông ta có dũng khí ?

Nửa đêm, Băng giật mình tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở, Băng trèo qua người ông ta.

Ông ta mặc dù biết nhưng vẫn nằm im xem Băng định làm gì ?

Băng lò dò đi vào phòng tắm, ánh đèn ngủ mờ nhạt, mặc dù Băng vẫn nhìn rõ được mọi thứ nhưng do vẫn còn chưa quen với cách bày trí trong căn phòng nên đầu Băng đập mạnh vào bức tường đối diện.

Nằm trên giường, ông ta phì cười, đáng về của Băng lúc này rất khôi hài.

Băng vừa nhắm nhó, vừa lẩm bẩm trong miệng, vừa xoa trán, thậm chí chân còn đá nhẹ vào bức tường để trút giận.

Càng nhìn ông ta càng buồn cười, càng thấy thú vị.

Trong mắt ông ta lúc này Băng rất đáng yêu.

Mở cửa phòng tắm, Băng lò dò bật điện.

Sau khi đã đi vệ sinh xong, Băng lại lò dò bước ra.

Do lần đầu tiên uống rượu nên Băng đã chuếch choáng say, chân nọ đá chân kia, mặt đỏ bừng như đánh phấn, mắt mờ màng như đang lạc vào cõi mộng.

Người ta nói khi uống rượu vào thì ai cũng trở nên mất bình tĩnh và mất đi lý trí thường ngày, Băng cũng thế.

Nếu Băng buồn ngủ thì thôi, còn nếu không Băng sẽ quậy cho ông ta không ngủ được yên cho đến sáng hôm sau.

Băng muốn cho ông ta thấy, ông ta đã sai lầm như thế nào khi bắt ép mình lấy ông ta bằng được.

Lúc trèo xuống giường không sao, nhưng khi trèo lên giường Băng ngã đè lên người ông ta.

Ngồi trên bụng ông ta, Băng cười hỏi.

_ Ông đã ngủ chưa ?

Ông ta cúi.

_ Cô còn không mau xuống đi ?

_ Tại sao tôi phải xuống ?

Băng vừa cười vừa hỏi.

Ông ta tức điên lên, từ lúc chiều đến giờ, ông ta bị Băng chọc giận, bây giờ ngay cả giấc ngủ, Băng cũng không để cho ông ta yên.

_ Cô muốn gì ?

_ Tôi không muốn gì cả.

_ Nếu không muốn gì sao còn không xuống rồi ngủ tiếp đi ?

_ Tôi không buồn ngủ.

Nghĩ Băng ngủ gần cả buổi chiều, lúc này lại ngủ được mấy tiếng nên đương nhiên không buồn ngủ rồi.

Ông ta cả ngày hôm nay đi làm về nhà mệt mỏi lại không ngủ được lúc nào, nên làm sao có thể so sánh được với Băng.

Nghiến chặt răng, mắt lạnh lùng nhìn Băng, ông ta quát nhỏ.

_ Xuống mau ! Cô mà không xuống, tôi sẽ hất cô xuống đất.

_ Ông đang dọa tôi đấy à ?

Băng nhún mày hỏi.

Ông ta im lặng không đáp.

Tư thế của hai người lúc này rất ám muội.

Nếu phải bình thường, Băng sẽ tuyệt đối không dám, chỉ cần ông ta chạm vào người Băng đã đỏ mặt, đã ngại ngần run rẩy nhưng lúc này Băng đang say rượu nên hành động hoàn toàn buông thả.

Người bây giờ cảm thấy không ổn và khó chịu là ông ta, còn Băng vô tư như đang đùa giỡn với cô bạn thân của mình.

_ Cô không ngủ được nên cô muốn phá tôi đúng không ?

Băng cười hi hi.

_ Ông cứ cho là như vậy đi.

Chương 28

Điên tiết, ông ta ôm lấy ngang eo Băng, nhắc bổng cơ thể nhỏ bé của Băng lên, ông ta ngồi dậy.

Nhìn thẳng vào mặt Băng, mặt lạnh lùng vô cảm, ông ta gần giọng.

_ Rút cuộc, cô có ngủ không ?

Băng cười tươi không đáp.

Nụ cười này đúng là nụ cười mà lúc sáng ông ta nhìn thấy.

Mắt ông ta mở to, cơ thể khẽ chao đi một cái, trái tim ông ta lỡ đi mất một nhịp.

Biết là nguy hiểm nên ông ta không dám nhìn thẳng vào mặt Băng nữa.

“Chết tiết ! Không biết cô ta định dờ trò gì nữa ?”

Băng vòng tay vào cổ ông ta, miệng gọi nhỏ.

_ Hoàng Trọng Quân !

Ông ta thấy lưng bùng hết lỗ tai, vòng tay quanh eo Băng từ từ nói lỏng, cơ thể trùng xuống.

Chỉ một câu nói dịu dàng của Băng, ông ta đã tự buông vũ khí lạnh lùng của mình xuống.

_ Gì ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

Băng vòng tay từ cổ ông ta lên ôm lấy khuôn mặt của ông ta.

Ông ta sững sốt nhìn Băng, ông ta không hiểu Băng định làm gì mà có những hành động thân mật, còn nguy hiểm hơn dùng dao kè vào cổ thể này ?

Nụ cười xinh đẹp, quyến rũ, và hồn nhiên vẫn nở trên môi Băng.

Rượu làm cho má Băng đỏ hồng, ánh mắt ngập tràn e thẹn và tình ái càng khiến cho Băng thêm bội phần quyến rũ và mê người.

Không tự chủ được, ông ta lại thấy mình bị Băng quyến rũ và rung động.

Gắng gượng ông nhất quyết quay mặt đi và nhất quyết đứng lên.

Tối hôm nay ông ta nhận ra sai lầm của mình, lẽ ra ông ta nên ngủ ở một căn phòng khác trong biệt thự mới đúng.

Nếu mọi hôm Băng tỉnh táo thì không sao, nhưng đêm nay, Băng hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Hành động này của Băng chẳng khác gì dùng mỹ nhân kế để đánh bại tính cố chấp, lạnh lùng, vô cảm và thù hận trong lòng ông ta.

Trước khi ông ta kịp đứng lên, Băng áp đôi môi mềm mại và thơm mùi hoa hồng vào miệng ông ta.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là mở to mắt nhìn Băng, người đông cứng, hai cánh tay buông thõng.

Sau mấy giây bàng hoàng và run rẩy, ông ta vội đẩy Băng ra.

Băng lắc đầu không chịu, vừa mới tách ra khỏi môi ông ta, Băng lại ôm chặt lấy cổ ông ta.

Cứ như thế Băng bị ông ta đẩy ra ba lần, Băng càng ngày càng bạo dạn, mặc kệ ông ta muốn đẩy ra bao nhiêu lần, Băng vẫn ôm chặt lấy cổ ông ta và hôn ông ta cuồng nhiệt.

Tuy rằng không biết gì về hôn, nhưng Băng vẫn muốn hôn ông ta.

Dần dần chính ông ta không còn sức để mà đẩy Băng ra nữa, ông ta đã bị Băng làm cho mê muội, đầu óc trống rỗng.

Vòng tay của ông ta dần dần ôm lấy eo Băng, cuối cùng là ôm chặt.

Lúc đầu Băng là người dẫn dắt trò chơi nhưng ngay sau đó ông ta là người làm chủ.

Càng hôn nhau, cả hai càng bị cuốn hút, càng bám chặt lấy nhau.

Băng bây giờ không biết gì cả, cũng không nghĩ gì cả, Băng chỉ làm theo ý nghĩ của con tim và cơ thể mình.

Ngồi trong lòng ông ta, vòng tay quanh cổ ông ta, Băng không để cho ông ta chạy thoát khỏi vòng tay của mình.

Băng lần mò vào trong vạt áo của ông ta.

Do khi ngủ ông ta luôn mặc một chiếc áo choàng tắm nên bên trong hoàn toàn không mặc gì ngoài một chiếc quần short màu xám.

Nếu khi tỉnh dậy biết mình đang làm gì, Băng sẽ tự vẫn vì không ngờ khi say rượu mình lại biến thành một yêu nữ đi quyến rũ đàn ông.

Ông ta hoàn toàn bị nộ hôn của Băng, hơi thở của Băng làm cho mụ mị nên không biết là Băng đang lộng hành trên cơ thể mình.

Đến khi ông ta cảm thấy lạnh mới hay cô vợ của mình đã cởi bỏ chiếc áo choàng tắm trên người xuống giường.

Cảm giác lúc này của ông ta là đông cứng và sợ hãi không dám tin.

Đường đường là công tử nhà họ Trần, là một kẻ nổi danh lạnh lùng, một kẻ vô tình, lãnh đạm, một người không thể bị người khác điều khiển, tại sao lúc này lại bị một con bé trẻ con dắt mũi.

Bực mình, phẫn nộ, ông ta thô lỗ đẩy Băng ra.

_Cô biến đi ! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

Băng không coi mấy lời nói thô lỗ và lạnh lùng của ông ta vào đâu.

Lúc này Băng chỉ có một quyết tâm duy nhất là biến ông ta thành của mình.

Dựa sát vào cơ thể trần của ông ta, miệng Băng thì thâm vào tai ông ta.

_Sao thế, anh sợ rồi à ?

Giọng của Băng ngọt lịm, lời nói dịu dàng say đắm lòng người, ngay cả cách xưng hô cũng hoàn toàn thay đổi.

Cơ thể ông ta thêm một lần nữa lại trùng xuống, cố tự nhủ đây chỉ là một chuyện thường tình, ông ta lại toan đứng lên.

Băng là một cô gái ương bướng và hiếu thắng, bình thường có đánh chết Băng, Băng cũng không dám làm nhưng lúc này, Băng chẳng cần biết hậu quả do mình gây ra là gì, Băng chỉ cần biết người đàn ông này nhất định phải thuộc về mình.

Băng cắn nhẹ vào tai ông ta, hôn lên má, lên mắt, lên mũi ông ta, miệng thì thâm.

_Em...em rất thích anh. Anh...anh rất đẹp trai và tốt bụng, anh có biết không ?

Ông ta ngây người, không ngờ những lời nói nũng nịu và âu yếm của Băng trong lúc say lại có thể làm cho ông ta hoàn toàn lạc vào bến mê như thế.

Nhiệt độ trong cơ thể ông ta nóng lên, trái tim đập thật nhanh, vòng tay vừa buông lỏng lại ôm chặt lấy Băng.

Tức giận, phẫn nộ, căm hận, và thù hận đan xen giữa cảm giác bối rối, rung động, yêu thương và cảm xúc mãnh liệt muốn tan chảy khiến ông ta hung hăng hôn Băng, môi Băng bị ông ta hôn đến sưng đỏ.

Ông ta muốn đem hết mọi cảm giác hỗn độn trong lòng trút hết lên môi Băng.

Dưới sự hướng dẫn thành thực của ông ta, Băng đã cuồng nhiệt đáp lại nộ hôn của ông ta.

Cứ như thế, nộ hôn nối tiếp nộ hôn.

Băng hoan hỉ cười thầm, dù có bị say rượu, Băng vẫn là một con nhóc ương bướng nghịch ngợm.

Khi biết mình đã dần làm chủ được trò chơi, Băng không thể che dấu được nụ cười sung sướng nở trên môi.

Vừa mới buông Băng ra, nhìn thấy nụ cười hạnh phúc, e thẹn và ngượng ngùng của Băng, vì hôn nên hai má Băng càng lúc càng đỏ, môi Băng càng lúc

càng quyến rũ.

Vuốt tóc mấy cái, biết rằng mình ngu, biết rằng mình đang bị con tiểu yêu này dẫn dụ vào lưới tình nhưng không có cách nào điều khiển được chính mình.

Thêm một lần nữa cả hai lại quấn lấy nhau.

Băng đẩy ông ta ngã xuống giường, còn bản thân mình nằm bên trên.

Đêm nay ai thuộc về ai, hay ai đang làm chủ trò chơi không quan trọng, điều quan trọng là cả hai đều bị đối phương thu hút và không cưỡng lại nổi đam mê của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Sáng hôm sau, dù có mệt đến đâu, đau ốm thế nào, theo thói quen và theo quán tính, bao giờ Băng cũng dậy đúng lúc năm giờ sáng.

Cảm giác lúc này của Băng là rất mãn nguyện, sung sướng và hạnh phúc.

Băng không hiểu tại sao nước mắt trên má mình vẫn còn chưa khô, cơ thể tuy đau nhức nhưng lại cảm thấy tan chảy và rung động.

Băng quay sang nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh.

Chỉ một cái liếc nhìn, mặt Băng đỏ bừng, ánh mắt ngập tràn e thẹn và bối rối, trái tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực.

Ôm lấy má, Băng chừu thăm.

“Mình bị điên rồi hay sao ?”

“Rút cuộc là có chuyện gì xảy ra mà mình lại có cảm giác rung động và xao xuyến khi nhìn thấy ông ta thế này ?”

“Phải chăng là mình đã bị điên ?”

“Có lẽ mình đã bị điên thật”

Băng vỗ đầu mấy cái, sau khi đã loại bỏ sạch hơi rượu trong đầu, Băng bắt đầu cố nhớ lại chuyện hôm qua.

Nhớ đến đâu, mặt Băng chuyển màu liên tục đến đây.

Bị chặt miệng, Băng cố ngăn tiếng hét trong cổ họng.

Băng kêu Trời.

“Hu hu hu ! Sao con có thể để cho chuyện kinh khủng này xảy ra ? Sao con có thể trao đời con gái cho ông ta hả Trời ?”

Mặt Băng xám ngoét, bao nhiêu ý nghĩ hạnh phúc và vui sướng đều tiêu tan hết cả.

Băng không coi trọng cái gọi là trinh tiết kia vào đâu cả, hướng hồ người mà Băng trao cho lại là chồng của mình.

Nói đi nói lại chuyện này hoàn toàn hợp pháp và đúng đắn.

Nhưng vẫn còn một thứ khiến Băng bứt rứt và khó chịu.

Đối với một cô gái phóng khoáng như Băng thì dù có không phải lấy chồng cả đời cũng không sao nhưng mà chuyện này làm nhục lòng tự trọng của Băng.

Băng không ngờ được rằng chính mình lại là người câu dẫn ông ta vào tròng.

Dù có chết, Băng cũng không thể biểu lộ khuôn mặt nhu thuận với ông ta vì đã trao cho ông ta thứ quý giá nhất của mình.

Nhẹ nhàng rời khỏi giường, Băng thấy con đau đang hành hạ bản thân.

Băng càng lúc càng thấy bức mình và tức giận.

“Khi thật ! Đàn ông đúng là sượng, họ đâu phải khổ như phụ nữ”

Vơ bộ quần áo ngủ. Băng nhanh chóng phi thân vào phòng tắm.

Hôm nay, Băng quá chán chường và bức mình nên từ bỏ thói quen vừa hát, vừa tắm.

Sau khi tắm xong, Băng nhanh chóng bước ra ngoài. Băng muốn rời đi trước khi ông ta tỉnh dậy.

Nhưng hình như ông Trời không biết chiều lòng người, vừa bước ra khỏi phòng tắm, còn chưa kịp lấy cặp sách, ông ta đã tỉnh dậy.

Ông ta tò mò nhìn Băng, ông ta muốn biết sau chuyện đêm hôm qua, Băng sẽ có thái độ như thế nào.

Băng lạnh lùng nhìn ông ta, thái độ của Băng đối xử với ông ta không khác ngày thường bao nhiêu.

Khoác túi sách trên vai, vén gọn tóc sau gáy, Băng ung dung bước đi.

Lần này người bức mình và tức giận, người lên tiếng trước là ông ta.

_ Cô định đi đâu ?

Chân vẫn đều bước, Băng bình thản trả lời.

_ Đi học.

_ Ăn xong tôi sẽ đưa cô đi.

_ Không cần.

Ông ta cười nhạt.

_ Nếu cô dám trái lời tôi, tôi sẽ làm đơn chuyển trường cho cô. Lúc đó cô đừng hòng mà gặp lại cô bạn thân của cô nữa.

Đang đi, Băng dừng lại, quay phắt lại nhìn ông ta, Băng tức giận hỏi.

_ Tôi là con rối của ông hay sao mà ông luôn ra lệnh và bắt tôi làm theo lời của ông thế ?

Ông ta không nói gì.

Chỉ cần Băng chịu làm theo lời của ông ta nói là được rồi.

Bước xuống giường, ông ta tự nhiên khoác chiếc áo choàng tắm vào người.

Băng đỏ mặt vội quay đi chỗ khác.

Trên môi ông ta xuất hiện một nụ cười, mắt ông ta trêu mến nhìn Băng.

Do Băng quay mặt đi nên không hay ông ta đang cười một nụ cười hạnh phúc, mê đắm và quyến rũ mà chưa một ai có thể nhìn thấy.

Nhìn vết máu khô trên tấm ga trải giường màu trắng, ông ta không biết nên vui hay nên buồn.

Người con gái này là người ông ta muốn lấy vì muốn trả thù nhưng từng ngày trôi qua đi khi ở gần bên nhau, ông ta lại phát hiện bản thân mình cần cô ấy, đang bị quyến rũ, bị cuốn hút và có những cảm xúc mãnh liệt, có những suy nghĩ không tên đang len lỏi vào trong suy nghĩ của mình, thậm chí ông ta còn có ý nghĩ muốn độc chiếm cô ấy cả đời.

Phải chăng ông ta đã không còn tỉnh táo nữa ?

Phải chăng ông ta đã sai lầm khi quyết định muốn trả thù bằng cách ép Băng lấy mình bằng được ?

Lắc đầu mấy cái, càng nghĩ ông ta càng nghĩ nhiều đến Băng, càng thấy mình ngày càng trở nên yếu đuối.

Đi nhanh vào phòng tắm, ông ta muốn gạt rửa hết những suy nghĩ không hay vừa mới xuất hiện ở trong đầu.

Băng đi nhanh xuống lầu, ở đây thêm một phút giây nào nữa, Băng sợ mình không chịu nổi mà xà vào lòng ông ta.

Tuyệt đối không được yếu đuối !

Băng tự nói với chính mình.

Băng có thể đánh mất lý trí và lòng tự trọng vào đêm hôm qua vì say rượu nhưng từ nay trở đi, Băng tuyệt đối không thể để cho điều đó xảy ra thêm một lần nào nữa.

Sợ rằng ông ta sẽ làm đơn chuyển trường cho mình và từ nay vĩnh viễn không còn gặp lại cô bạn thân nữa, Băng đành nén tức giận và căm tức mà nghe lời ông ta.

Băng biết một người như ông ta có thể làm được bất cứ chuyện gì.

Băng không sợ mình bị tổn thương mà chỉ lo cho cô bạn thân nhỏ bé và yếu đuối của mình.

Đi xuống phòng khách, quăng cặp sách trên ghế xô pha.

Băng chán nản và bức mình khi thấy hai vệ sĩ của ông ta đã đứng sẵn trước cửa.

Kiểu này vì chuyện xảy ra hôm qua nên hôm nay họ nhất quyết không rời mắt khỏi Băng.

Băng vì không có ý định bỏ trốn nên bình thản gật đầu mỉm cười chào cả hai.

Họ gật đầu chào lại Băng, sau đó vẫn im lặng đứng im một chỗ.

Thờ dài nào nê, Băng lê thân vào nhà bếp.

Mùi thức ăn thơm nức bay vào mũi Băng khiến Băng xoa bụng mình.

_ Ngon quá Di ơi !

Bà giúp việc mỉm cười sung sướng.

_ Dậy rồi à ?

_ Vâng.

Băng tươi cười bước lại gần bếp.

Mũi Băng hít hà hết món này đến món khác.

Thấy đứng im một chỗ ngựa chân ngựa tay, Băng quyết định sẽ giúp bà giúp việc một tay.

_ Có việc gì giao phó cho cháu không ?

Biết tính Băng nhiệt tình và cũng ương bướng không kém nên bà giúp việc nói luôn.

_ Cháu có thể vặt rau giúp Di được không ?

_ Được chứ ạ.

Băng gật đầu nói luôn, khuôn mặt Băng bừng sáng, làm việc luôn giúp tinh thần Băng sáng khoái và minh mẫn.

Băng thuần thục vặt rau, sau đó đem đi rửa sạch.

Không chỉ giúp bà giúp việc vặt rau, Băng còn nấu hộ bà giúp việc vài món.

Băng rất thích ăn bún nên tiện trong tủ lạnh còn bún, Băng quyết định làm một bán bún riêu cho mình.

Lẽ ra Băng chỉ làm cho mình ăn nhưng nghĩ dù sao ông ta cũng là chồng mình, hai nửa mình đang sống trong nhà ông ta nên Băng hào phóng làm hai bát.

Đi từ trên lầu xuống, không thấy cô vợ trẻ con đâu, mặt ông ta lạnh lẽo, tức giận và bức mình đang sôi trào trong lòng.

Không hiểu tại sao khi thấy Băng tự dưng biến mất một cách vô cớ và không nói với mình một tiếng, ông ta lại không yên tâm và không thể không nghĩ đến, thậm chí trong lòng còn lo lắng bất an.

Từ lúc nào sự an nguy, tâm trạng của Băng lại ảnh hưởng đến ông ta thế này ?

Phải chăng là do đêm qua ?

Không đúng !

Đây không phải là lần đầu tiên ông ta có quan hệ nam nữ với một cô gái, mà còn nhiều nữa là đằng khác.

Nhưng chưa từng có một ai ảnh hưởng đến suy nghĩ, tác động đến tình cảm của ông ta càng ngày càng nhiều như Băng.

Càng nghĩ đến Băng, ông ta càng thấy nhớ và càng thấy thích nhiều hơn.

Điên rồi !

Đúng ! Ông ta đã bị mất trí khi đi thích kẻ thù của chính mình.

Đi xuống phòng khách, trừng mắt nhìn hai vệ sĩ, ông ta lạnh lùng hỏi.

_ Cô chủ đâu ?

Một trong hai vệ sĩ run rẩy trả lời.

_ Thưa ông ! Cô ấy đang ở trong bếp nấu cơm cùng bà giúp việc.

Biết Băng vẫn còn ở trong nhà, ông ta không còn cau có và khó chịu như trước nữa.

_ Nấu cơm ?

_ Vâng.

Tò mò, ông ta quay người bước đi về hướng nhà bếp.

Mùi thức ăn xộc vào mũi ông ta, tuy không thực sự cảm thấy đói nhưng mùi thức ăn cũng khiến dạ dày ông ta sôi lên.

Hình ảnh Băng mặc tạp dề, tay vừa đảo thức ăn, miệng vừa cười vừa nói chuyện với bà giúp việc khiến ông ta sửng sốt kinh ngạc đứng lặng nhìn Băng không chớp mắt.

Hình ảnh của Băng đã thu gọn vào trong đáy mắt ông ta.

Lần đầu tiên ông ta không dùng ánh mắt vô cảm, ánh mắt lạnh lùng của mình để nhìn mà ánh mắt hoàn toàn là của một kẻ say mê, ngưỡng mộ ngắm nhìn người tình của mình.

Mặt ông ta đỏ dần như một kẻ mất trí, như một kẻ bị người khác bắt mất linh hồn.

Ông ta vẫn còn ngơ ngẩn đứng như thế mãi, nếu như bà giúp việc không quay lưng lại nhìn ông ta.

_ Chào ông chủ !

Ông ta vội thu lại ánh mắt và khuôn mặt không nên có của mình.

_ Đã nấu xong chưa ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

_ Dạ, xong rồi.

Mặc dù biết ông ta đang đứng ngoài cửa bếp, đang nói chuyện với bà giúp việc nhưng Băng vẫn coi như ông ta không tồn tại, coi như ông ta là người vô hình.

Lần này không cần phải mời, ông ta tự động bước đến bàn ăn, kéo ghế rồi ngồi xuống.

Băng phụ bà giúp việc dọn thức ăn lên bàn.

Không biết ông ta có ăn bún riêu do mình nấu hay không nên Băng không dọn cho ông ta ăn.

Bình thường ông ta sẽ không để ý đến khẩu phần của Băng, nhưng hôm nay khác với mọi ngày, nên đang ăn ông ta hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

_ Cô thích ăn bún riêu ?

_ Đúng.

Băng vừa ăn vừa trả lời, mắt không thèm nhìn ông ta đến lấy một cái.

Ông ta hỏi bà giúp việc.

_ Cô ấy bảo Dì nấu ?

Bà giúp việc lúng túng đáp.

_ Không, là do cô ấy nấu.

Ông ta kinh ngạc nhìn Băng.

Do muốn thử tài nấu nướng của Băng, nên ông ta bảo.

_ Dì múc cho tôi một bát.

Băng ngẩng đầu lên nhìn ông ta, mắt tỏ vẻ không bằng lòng.

_ Tôi nấu không ngon. Tốt nhất ông không nên ăn.

Ông ta cau mày. Mắt lạnh lẽo nhìn Băng.

_ Đây là lý do dở tệ nhất mà tôi từng nghe.

Bà giúp việc bẽn lẽn hết nhìn ông ta rồi lại nhìn Băng, bà không biết nên nghe ai, hay không nên làm theo lời của ai.

_ Múc đi.

Ông ta bực mình ra lệnh.

Băng không nói gì, trong đầu không ngừng nguyên rủa ông ta.

Dù Băng không nói ra thành lời, nhưng ông ta vẫn đọc được những ý nghĩ không hay của Băng dành cho mình.

_ Cô muốn nói gì ?

Băng cúi xuống húp nước canh trong bát, mặt tỏ ra vô sự, tỏ ra mình không hiểu ông ta đang hỏi gì mình.

Ông ta càng lúc càng cáu, cô vợ này đúng là không biết sợ là gì ?

Dám chọc tức ông ta, chắc là Băng đang không muốn sống đây mà ?

Bà giúp việc đặt bát canh bún riêu trước mặt ông ta.

Chậm rãi, từ từ, ông ta bắt đầu ăn.

Nếu không ngon, ông ta sẽ không ngần ngại gì mà bảo bà giúp việc đem đi đổ ngay vì tính của ông ta từ xưa đến nay vốn lạnh lùng và vô cảm như thế.

Nhưng khi đã ăn rồi, ông ta thấy ngon quá.

Một thìa, một thìa, rồi lại một thìa, một thìa, ông ta ăn hết bát canh bún riêu do Băng nấu.

Chưa thấy đủ, ông ta còn bảo bà giúp việc vét hết cả nồi.

Hậu quả, Băng tức điên lên.

_ Sao có bao nhiêu thức ăn, ông không ăn mà ông lại đi tranh giành bún riêu với tôi?

Đây là vợ kiểu gì ?

Hoàn toàn là trẻ con.

Ngay cả ăn cũng tranh nhau.

Đứng bên cạnh, bà giúp việc buồn cười quá độ nhưng không dám cười ra tiếng trước mặt ông ta và Băng thành ra mặt bà đỏ bừng.

Bà phải giả vờ buồn đi vệ sinh để chạy nhanh vào phòng tắm, vịn vòi nước thật to, bà bắt đầu cười như chưa bao giờ được cười, bà cười đến chảy cả nước mắt.

Đây là chuyện khôi hài nhất thiên hạ.

Ông ta không coi mấy lời hùng hổ và tức giận của Băng vào đâu, ông ta cứ bình tĩnh ăn hết sạch nôi bún riêu của Băng, ngay cả món rau xào thơm ngon do Băng nấu cũng bị ông ta nuốt hết.

Bị chửi là mặt dày, là vô sỉ, là tham ăn ông ta cũng không quan tâm.

Điều quan trọng là ông ta chưa bao giờ được ăn ngon như thế.

Ông ta không ngờ là cô vợ của mình ngoài am hiểu về nghệ thuật, nấu ăn ngon, ngoài ra kĩ thuật quyến rũ đàn ông cũng thuộc vào dạng cao thủ và siêu phẩm.

Chung quy ông ta thấy hài lòng.

Để bà giúp việc dọn thức ăn và rửa bát, Băng cầm túi sách cùng ông ta đi ra cổng.

Băng bị ông ta làm cho tức chết nên mặt hầm hầm muốn đánh chết ông ta, chân không ngừng đá lung tung vào không khí.

Nhìn Băng lúc này rất buồn cười, trông Băng giống như một đứa trẻ con bị người lớn dành mất phần ăn của mình, nên giận dỗi mãi không thôi, thậm chí còn muốn làm nũng, muốn người lớn ôm ấp và vuốt ve.

Phúc kinh ngạc khi thấy ông ta và Băng sánh đôi cùng nhau đi từ trong nhà ra.

Gật đầu chào ông ta, Phúc mở cửa xe cho Băng.

_Lên xe đi !

Ông ta giục.

Băng phồng mồm không nói gì.

Ông ta phì cười.

Tâm trạng của ông ta hôm nay xem ra rất tốt.

Tối hôm qua trải qua một đêm xuân đầy mật ngọt và say đắm, sáng nay lại được ăn ngon, biểu hiện trên khuôn mặt Băng lại quá đáng yêu, và quyến rũ, khiến ông ta không thể không cảm thấy không vui, không cảm thấy mình đang dần tìm thấy những thứ mà mình đã đánh mất trong quá khứ.

Chờ Băng trèo lên xe, Phúc đóng nhẹ cửa xe lại.

Vòng sang bên kia, Phúc mở cửa xe.

Ông ta trèo lên.

Đóng cửa xe, Phúc nhanh chóng lái xe đi.

Đi ra đường Trần Quốc Toàn, Phúc hỏi.

_Anh muốn em lái xe đến công ty trước hay đến trường đại học Thiên Hùng trước?

_Đến trường học Thiên Hùng trước.

_Vâng, thưa anh.

Băng chống tay lên cửa xe, mắt nhìn ra bên đường, chiếc mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên.

Ông ta quan sát Băng từ đầu xuống chân.

Thấy Băng ngoài mặc quần Jean bạc màu, áo phông, áo khoác buộc ngang eo, đầu đội mũ lưỡi trai giống như một nữ thần hoang dã, ông ta chưa từng thấy Băng mặc váy bao giờ.

Ông ta cau mày hỏi.

_ Trong va ly của cô có bộ váy nào không ?

_ Không có.

Băng bực mình trả lời.

_ Chiều nay tôi sẽ dẫn cô đi mua.

_ Không cần.

Ông ta cười nhạt.

_ Cô muốn gì ?

_ Không gì cả.

Thấy Băng chỉ dùng hai từ và ba từ để trả lời mình, mà từ nào cũng đều là muốn gây sự với mình hết cả.

Ông ta bắt đầu nổi cáu.

_ Có phải cô muốn tôi nổi điên lên thì cô mới hài lòng ?

Băng quay phắt lại nhìn ông ta.

_ Ông làm ơn để cho tôi yên. Tôi không muốn nghe ông nói gì cả.

Bây giờ người bị chê nói lắm là ông ta không phải là Băng.

Nếu ai mà tưởng rằng Băng là người nói ít, và khó chịu thì hoàn toàn lầm.

Ông ta mới là người lạnh lùng, kiêu lời và vô cảm.

Nếu không cần thiết ít khi nào ông ta chịu mở miệng nói chuyện với ai.

Thế mà nay, cô vợ của ông ta chê ông ta là lắm lời ?

Đúng là đã đại loạn hết cả rồi.

Phúc che miệng cười, phải cố kìm nén lắm, Phúc mới không bật ra tiếng cười từ trong cổ họng.

Không ngờ đôi kì lạ này lại lắm chuyện bi hài, và gây ra những tình huống khiến cho người khác không nhận được cười như thế.

Đến trường đại học Thiên Hùng.

Không cần Phúc mở cửa xe cho mình, Băng tự mở cửa xe rồi bước xuống.

Trên môi Băng nở một nụ cười nhẹ nhõm, cuối cùng Băng cũng có được một buổi sáng yên bình.

Còn chưa kịp nở trọn vẹn một nụ cười vui sướng, từ xa cô bạn thân đang sánh đôi cùng cậu em trai Trọng Sinh đang song song lái xe máy về phía Băng đang đứng.

Theo thói quen, Băng cười toe toét, tay vẫy vẫy, khuôn mặt biểu hiện vui mừng và hạnh phúc.

Từng biểu hiện và cử chỉ của Băng đều lọt vào ánh mắt sắc bén và lạnh lùng của ông ta.

Nếu là trước kia ông ta sẽ không bao giờ thêm để ý đến tâm trạng của Băng, nhưng bắt đầu từ đêm hôm qua, mọi tâm trạng, biểu hiện, nụ cười, giọng nói của Băng đều khiến ông ta quan tâm và để ý.

Thấy Băng chỉ ban nụ cười, khuôn mặt hạnh phúc và vui vẻ với người khác, ông ta cảm thấy bực mình và tức giận.

Không hiểu tại sao, ông ta không muốn Băng mỉm cười và nhìn bất cứ ai bằng khuôn mặt hạnh phúc của mình.

Mặc dù muốn làm thế, nhưng ông ta không thể nói cho Băng biết cảm giác trong lòng của mình lúc này.

Giống như Băng, ông ta là cao ngạo chẳng kém, huống hồ ông ta chỉ coi Băng là công cụ để cho ông ta trả thù.

Ông ta không cho phép bản thân mình có tình cảm với Băng.

Băng vui vẻ vẫy tay chào Hoa và Trọng Sinh.

_Chào ! Đã ăn sáng chưa ?

Hoa chỉ nhìn duy nhất một mình Băng nên không chú ý đến chiếc xe ô tô màu đen sang trọng và bóng loáng bên cạnh.

_Ăn rồi. Còn cậu ?

Băng mỉm cười đáp.

_Mình ăn rồi.

Khoác vai Hoa, Băng giục.

_Chúng ta đi vào trong lớp thôi.

Trọng Sinh theo thói quen bước lại gần Băng, vuốt tóc Băng và nhéo vào má Băng.

_Chị hôm nay trông lạ lắm.

Băng đỏ mặt đánh mạnh vào vai Trọng Sinh, chân đá vào khoeo chân Trọng Sinh, miệng hét nhỏ.

_Tên kia ! Ngươi muốn chết ?

Tiếng cười của cả hai im bật, từ trong xe ông ta không thể chịu đựng được cảnh vợ mình để cho một người đàn ông khác vuốt tóc và ôm vai như hai người bạn gái với nhau thế kia, ông ta tự mở cửa xe rồi bước hẳn ra ngoài.

Ông ta đang ghen, đang tức giận.

Ông ta mặc kệ Băng có là kẻ thù của mình hay không, trong đầu ông ta lúc này chỉ biết Băng là vợ của mình, là người thuộc quyền sở hữu của mình.

Ông ta không muốn ai được động chạm và quá thân mật với Băng, nhất là đàn ông.

_Lại đây !

Ông ta ra lệnh, giọng lạnh lẽo vô cảm.

Băng phồng mồm lên hỏi.

_Tại sao ?

Ông ta im lặng không đáp, mắt nhìn thẳng vào mặt Băng, ánh mắt không một chút thiện cảm, ánh mắt của một con sư tử đang bị chọc giận cho nổi điên.

Khi bắt gặp ánh mắt của ông ta, Băng thấy tốt nhất là nên bước lại gần, nên làm theo lời của ông ta.

Bây giờ cô bạn thân, cùng cậu em rể mướn đang ở đây, nếu Băng dám làm trái mệnh lệnh của ông ta, nhớ đâu ông ta nổi điên lên rồi trút giận lên đầu họ thì sao ?

Càng nghĩ Băng càng thấy lo lắng bất an.

Cuối cùng Băng chán nản bước lại gần chỗ ông ta đang đứng như một con chó con biết nghe lời chủ.

_Ông muốn gì ?

Đứng cách xa ông ta một khoảng cách an toàn, Băng vênh mặt lên hỏi.

_Đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

Băng tức muốn điên lên.

Lúc nào ông ta cũng ra lệnh cho Băng làm theo.

Băng không hiểu mình là gì của ông ta nữa ?

Nếu nói rằng Băng là con rối của ông ta cũng không đúng vì từ trước đến nay Băng là kẻ không thích nghe theo lời của bất cứ ai, ngay cả ông ta cũng thế.

Băng luôn tìm cách chống đối, nếu không phải do ông ta nắm được điểm yếu của Băng, thì đừng hòng Băng chịu nhượng bộ ông ta mà đã cao chạy xa bay rồi.

Chậm chạp, từ từ, Băng bước lại gần.

Đứng gần sát vào người ông ta, ngẩng mặt nhìn ông ta, Băng nghiêng răng.

_ Ông hài lòng rồi chứ ? Có chuyện gì thì mau nói đi.

_ Cô có để người chồng như tôi vào mắt không ?

Băng mở to mắt nhìn ông ta.

Băng kinh ngạc không hiểu tại sao ông ta đột nhiên lại muốn biết trong lòng mình coi ông ta là cái gì ?

Thấy Băng chỉ nhìn mình mà không chịu trả lời, ông ta cúi.

_ Nói đi !

_ Tôi không làm sai chuyện gì cả.

_ Chẳng lẽ tôi phải bảo cô không được ôm ấp một chàng trai khác trước mặt tôi, cô mới hiểu.

Chiếc miệng bé xinh của Băng há ra, đôi mắt nai ngơ ngác càng ngơ ngác nhìn ông ta.

Biểu hiện của Băng lúc này trông rất đáng yêu và ngây thơ.

Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp và không hiểu gì của Băng, ông ta nuốt chút nữa lại phì cười.

Cô vợ này quá trẻ con.

_ Sao cô không nói gì ?

Băng giật mình vội thu lại khuôn mặt ngơ ngẩn của mình.

_ Tôi không hiểu, tôi có làm gì sai đâu mà ông muốn giáo huấn tôi.

_ Có thực là cô không biết cô sai ở đâu ?

Ông ta kiên nhẫn hỏi.

Băng gật đầu như một đứa trẻ con bị bắt tội oan.

_ Đúng, tôi không hiểu gì cả.

_ Cô muốn tôi cho người đến dạy cho anh bạn trai kia của cô hiểu là không nên động tay động chân vào cô, cô mới hiểu chứ gì ?

Băng gãi đầu nhìn ông ta, một chút tia sáng trong đầu Băng cũng không có.

Từ trước đến nay, mối quan hệ giữa Băng, Hoa và Trọng Sinh đều rất tốt đẹp, họ rất thân và rất hiểu nhau.

Sao đột nhiên ông ta lại không cho Băng chơi thân với Trọng Sinh nữa ?

Ngay cả Hoa, ông ta cũng không cho Băng được suốt ngày quyến luyến, cười đùa và nói chuyện cùng.

Phải chăng ông ta không được bình thường ?

Nhìn khuôn mặt vô tội và không hiểu của vợ, ông ta vừa buồn cười vừa tức giận.

Biết vợ tính trẻ con, hành động phóng túng và tự do nên không câu nệ tiểu tiết.

Bất cứ ai chỉ cần dễ chịu, vui tính và nói chuyện thoải mái đều trở thành bạn của Băng.

Có được tính cách như Băng cũng không có gì đáng chê trách, nhưng bây giờ Băng là vợ của mình, ông ta không thể làm ngơ coi như không thấy gì khi thấy vợ cứ vô tư khoác vai, bá cổ người đàn ông khác trước mặt mình.

_ Cô hiểu lời tôi nói rồi chứ ?

_ Ông gia trưởng vừa thôi, tôi đã nói là tôi không phải là con rỗi của ông. Chơi với ai, kết bạn với ai là việc của tôi.

Tính cách ương bướng và trẻ con của Băng đã khiến cho tính cách lạnh lùng, và tàn nhẫn trong ông ta trở dậy.

Ông ta không thêm tranh cãi với Băng thêm nữa.

Phúc mở cửa xe ô tô.

Trèo lên xe, ông ta ra lệnh.

_ Đi thôi.

_ Vâng, thưa anh.

Chiếc xe ô tô từ từ chuyển bánh.

Băng ngo ngác đứng nhìn theo, không hiểu tại sao lần này Băng lại linh cảm mình đang làm sai.

Băng hối hận, tự dằn vặt chính bản thân mình.

Băng ước giá mà mình chịu nhượng bộ và tỏ ra nghe lời ông ta một chút thì hay biết mấy.

Nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt vô cảm của ông ta trước lúc rời đi, khiến Băng không tự chủ được mà rung mình một cái.

Mặt Băng trắng bệch, dù Trời đang nắng rất to, nhưng Băng vẫn thấy mình đang rất lạnh.

Lòng Băng buốt giá và cô đơn.

Cứ mỗi lần gặp ông ta, Hoa đều run rẩy, mặt lấm tấm mồ hôi, mắt đỏ hoe sắp khóc vì hãi, tay chân vô lực.

Hoa khinh ghét sự yếu đuối và nhu nhược của bản thân mình, nhưng càng cố Hoa càng nhanh chóng suy sụp và sợ hãi hơn.

Ở ông ta luôn toát ra một loại cảm giác và khí chất khiến cho Hoa sợ.

Đối với Hoa, ông ta chẳng khác gì hung thần của bóng đêm.

Băng tức giận đá mấy viên sỏi dưới đất, dù không có sỏi cho Băng đá cũng có lá cho Băng khua.

Trọng Sinh từ hôm qua vẫn còn tò mò về thân thế của ông ta nên hỏi luôn Băng.

_ Anh ta là ai hả chị ?

Băng mím môi.

_ Em hỏi làm gì ?

_ Thôi mà, làm ơn nói cho em biết đi.

Trọng Sinh cố chưng ra bộ mặt dễ thương và nhu thuận.

Băng đang giận hằm hằm, tự dưng thẳng em ngu ngốc không hiểu chuyện lại muốn biết ông ta là ai ?

Băng đá nhẹ vào ống chân Trọng Sinh, mười ngón tay túm lấy cổ áo Trọng Sinh.

_ Nói cho nhóc biết, từ lần sau không được nhắc đến tên của người đàn ông đó trước mặt ta nghe rõ chưa ?

_ Ông ấy là kẻ thù của chị ?

Trọng Sinh chớp chớp mắt ngây thơ hỏi lại.

Nếu ai nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu và hồn nhiên của Trọng Sinh cũng không nhìn được mà bẹo vào má Trọng Sinh một cái nhưng Băng đã nếm mùi cừu đội lốt sói của Trọng Sinh rồi nên không dại gì mà buông lỏng sự phòng thủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Đẩy Trọng Sinh ra, Băng lập tức dơ tay đâm nhẹ vào bụng Trọng Sinh một cái.

_ Thăng oắt con, người dám dùng kế mật ngọt chết ruồi hả ? Nên nhớ ta không phải là mấy cô nương trẻ người non dạ dễ bị dụ dỗ bởi bộ mặt baby của người.

Xoa bụng, Trọng Sinh le lưỡi, vừa cười Trọng Sinh vừa trêu.

_ Thật sao ? Thế mà em tưởng em là người mà chị yêu cơ đấy ?

_ Tên kia !

Băng tức điên lên.

Xốc gọn túi sách trên vai, mải giầy xuống nền gạch, Băng mặc cô bạn thân lững thững dắt xe vào sân trường, Băng phóng đuổi theo thằng em trai nghịch ngợm và hay đùa.

Trong khi Băng cứ vô tư cười đùa với cô bạn thân và thằng em trai đáng yêu của mình mà không hay đây là lần cuối cùng Băng còn được học chung với họ.

Đi được một đoạn, ông ta bảo Phúc.

_ Cậu biết hiệu trưởng trường đại học Thiên Hùng là ai không ?

_ Dạ, là Cao Thiên Lãnh.

Thấy sếp không nói thêm câu gì nữa, biết là không có chuyện nhất định sếp sẽ không quan tâm đến hiệu trưởng của trường đại học Thiên Hùng là ai nên tò mò hỏi.

_ Anh cần em làm gì cho anh sao ?

_ Tôi muốn cậu làm thủ tục chuyển trường cho cô ấy.

Trong đầu Phúc thấp thoáng hình ảnh Băng cùng cười đùa với chàng trai có khuôn mặt baby kia.

Phúc đoán nguyên nhân khiến sếp muốn chuyển trường cho Băng cũng vì chuyện này.

Càng nghĩ Phúc càng thấy ngạc nhiên, càng không dám tin.

Không ngờ, sếp cũng biết ghen.

_ Cậu đang nghĩ gì thế ?

Thấy nụ cười ám muội của Phúc, ông ta cau mày.

_Không có gì cả.

Miệng ông ta nhếch lên.

_ Cậu dám nói dối. Cậu đừng tưởng là tôi không biết cậu đang nghĩ gì.

Trước đây, lúc mới vào làm, mỗi lần bị sếp nhìn thấu tâm tư của mình, Phúc đều sợ hãi đến nỗi tim đập, chân run, mồ hôi rùng rùng, mặt trắng bệch, nói không nên lời.

Nhưng lâu dần biết sếp không phải là người quá tàn nhẫn nên Phúc chỉ im lặng và cúi đầu làm nhiệm vụ của mình mỗi lần bị sếp bắt lỗi.

_Sau khi lái xe đưa tôi đến công ty. Cậu tiến hành làm thủ tục chuyển trường ngay cho cô ấy.

_Vâng, thưa anh.

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt sếp qua gương xe, Phúc rụt rè lên tiếng.

_Sếp muốn em làm đơn chuyển cô ấy đến học ở trường nào ?

_Chuyên ngành của cô ấy là gì ?

_Kinh tế thương mại.

Nghe đến môn học chuyên ngành của vợ, ông ta cười nhạt.

_Cô ta đúng là không phải tầm thường.

Trong đầu ông ta lại tái hiện lại hình ảnh và cảm giác của đêm hôm qua, bất giác ông ta không thể nghĩ tiếp được chuyện gì nữa.

Mặt ông ta từ từ nói lỏng, lớp băng khí từ từ tan biến, cơ thể ngã về phía sau lưng ghế.

_Tìm trường nào tốt nhất và nổi tiếng nhất rồi xin chuyển cho cô ấy đến đấy học.

_Em đã hiểu.

Cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào nữa.

Ông ta là thế, tính cách lúc nào cũng lạnh lùng và vô cảm.

Muốn nói gì, ông ta sẽ tự động mở miệng nói, còn nếu không, dù người có đập đầu, ông ta cũng tuyệt đối không mở miệng nói một câu.

Đến công ty, Phúc lái xe vào gara.

Nhanh chóng xuống mở cửa xe cho sếp, cả hai người đi trước người đi sau tiến về phía cửa kính của công ty.

Đang đi ông ta dừng lại.

_Cậu đi làm nhiệm vụ của cậu đi.

_Vâng, thưa anh.

Không nói thêm một câu nào nữa, ông ta tiếp tục cất bước.

Phúc quay mình bỏ đi.

Mở cửa xe, Phúc nhanh chóng lái xe đến trường đại học Thiên Hùng.

Làm việc cho ông ta ba năm, Phúc biết thực lực kinh tế và khả năng của ông ta đến đâu.

Ngoài các mối quan hệ làm ăn, ông ta còn là người đầu tư rất nhiều vào lĩnh vực giáo dục.

Ông ta là người trọng nhân tài.

Một người thông minh và hiểu biết như ông ta luôn biết rằng nếu không thể thuê được những nhân viên giỏi, thuê được người có thể giúp cho công việc kinh doanh của tập đoàn, không sớm thì muộn, tập đoàn cũng bị sụp đổ vì làm ăn thua lỗ và phá sản.

Nên ngay từ đầu, ông ta đã đầu tư tiền vào các trường đại học để tìm kiếm nhân tài, chỉ cần họ làm tốt công việc và nhiệm vụ của mình, ông ta bao giờ cũng trọng thưởng họ rất hậu hĩnh.

Tập đoàn Hoàng Thị nhanh chóng chiếm lĩnh kinh tế thị trường và nổi tiếng như ngày hôm nay cũng nhờ khả năng biết nhìn xa trông rộng và biết tính toán của ông ta.

Mười giờ trưa, Phúc đem toàn bộ hồ sơ nhập học của Băng cho ông ta xem.

Xem xong, mặt ông ta giãn ra.

_Không ngờ cô ta cũng học rất giỏi.

Hơn một năm đi học, Băng không phải đóng học phí, hầu như các môn học, môn nào Băng cũng đứng đầu.

Phúc nói thêm.

_Hình như cô ấy đã xuất bản được hai cuốn sách và có nhiều bức ảnh đoạt được giải thưởng.

Ông ta đặt hồ sơ của Băng trên bàn.

_Xuất bản được hai cuốn sách ?

_Vâng.

Khóe miệng ông ta khẽ cười.

_Trông cô ta có điểm nào giống một người nghiêm túc để viết sách.

Chống tay lên bàn, dáng vẻ suy tư, ông ta hỏi.

_Hai cuốn sách đó viết về cái gì ?

_Là sách viết cho thiếu nhi.

Thiếu chút nữa là ông ta bật cười.

Nhớ lại những cử chỉ trẻ con, hồn nhiên và vô tư của Băng, ông ta có thể hiểu vì sao Băng có thể viết sách cho trẻ em đọc.

_Cậu đi mua hai cuốn sách đó cho tôi.

_Vâng. Đi ngay bây giờ hay là để lúc khác ?

_Để lúc khác. Bây giờ rồi ?

_Thưa anh ! Hơn mười giờ rồi.

_Trường học của cô ấy hơn mười một giờ tan học đúng không ?

_Vâng.

_Đi thôi.

Hai người chưa đi ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

_Vào đi !

Cô thư kí rụt rè bước vào trong phòng.

_Chào sếp !

_Có chuyện gì ?

_Có một bức fax vừa gửi cho sếp.

Cô thư kí run giọng nói.

Dù đã hơn ba mươi tuổi, đã có gia đình, đã có con cái, đã trưởng thành và già hơn ông ta nhưng không hiểu tại sao mỗi lần nói chuyện và đứng trước mặt sếp, cô thư kí đều run, đều sợ hãi và nói chuyện không được tự nhiên.

Đã làm việc với ông ta hơn hai năm rồi tại sao loại cảm giác bất an này vẫn không thể xóa bỏ ?

Đã bao lần tự hỏi bản thân như thế nhưng câu trả lời cũng không phải là dễ để mà chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Cầm lấy tờ fax do cô thư kí đưa, ông ta bắt đầu đọc.

Đọc xong, mặt ông ta âm trầm lạnh lẽo.

_ Còn việc gì khác nữa không ?

_ Phía công ty Hùng Đông muốn gặp sếp chiều nay.

_ Có lịch hẹn trước chứ ?

_ Vâng, đã có lịch hẹn từ thứ hai tuần này.

Chỉnh lại kính trên má, chấm mồ hôi trên trán, hít thở thật sâu, cô thư kí cố giữ bình tĩnh để nói chuyện với ông ta.

_ Nếu không có việc gì nữa, cô lui ra đi.

_ Vâng, chào sếp.

Cô thư kí nhanh chóng rời khỏi phòng rồi nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

Thấy khuôn mặt lo lắng và bất an của sếp, mặc dù biết chuyện cá nhân riêng tư của sếp không phải là việc của mình và không nên xen vào nhưng theo sếp ba năm qua cũng có không ít tình cảm, nên Phúc đánh bạo lên tiếng hỏi.

_ Có chuyện gì mà trông anh có vẻ lo lắng như thế ?

Ngồi xuống ghế, bóp chán, ông ta nói.

_ Chiều nay bố mẹ tôi về nước.

Bố mẹ của ông ta là một người cực kì vui vẻ và trẻ con, mặc dù đã hơn bảy mươi tuổi nhưng còn trẻ con hơn cả ông ta.

Ông Hoàng luôn làm ông ta phải đau đầu, phải nhức óc mà tìm cách không chế tính cách còn ngây thơ hơn cả đứa trẻ của bố mình.

Lẽ ra có được một người cha vui tính, người mẹ biết điều như thế, ông ta phải vui nhưng ông ta lại không thích chút nào, thậm chí ông ta còn cảm thấy chán ghét và mệt mỏi.

Ngay từ khi còn nhỏ, ông ta có cảm giác mình mới là cha mẹ của họ, là người có trách nhiệm chăm sóc và bảo vệ họ không phải họ là cha mẹ và có bổn phận chăm sóc mình.

Tập đoàn Hoàng Thị được truyền từ tay ông nội cho ông Hoàng sau đó giao lại cho ông ta.

Trải qua ba đời mới lớn mạnh như ngày hôm nay.

Tuy ông Hoàng là một người có tính cách trẻ con và đôi khi ngây thơ như một đứa trẻ mười tám tuổi nhưng trí óc cực kì minh mẫn và thông minh.

Nhưng chỉ đáng tiếc một điều ông không thích kinh doanh, ước mơ và khát khao lớn nhất của ông là đi du lịch và nghiên cứu khảo cổ học.

Ông thích nghiên cứu khoa học, thích đi du lịch để tìm tòi khám phá và viết sách.

Chính vì sở thích quái dị như thế nên ngay sau khi thấy thằng con trai có khả năng quản lý công ty, ông Hoàng không ngần ngại giao lại cho con trai rồi tự mình biến mất.

Ông biến mất rất lâu, biến mất đã được sáu năm rồi.

Mỗi năm ông chỉ gọi điện cho con trai bốn lần, thỉnh thoảng nhắn tin cho ông ta biết mình vẫn bình an, còn đâu là bất tâm.

Tuy nhiên, Hoàng Trọng Quân luôn biết cha mình đang ở đâu và đang làm gì.

Là một người có trách nhiệm và luôn có suy nghĩ phải chăm sóc họ nên luôn cho người cẩn thận đi theo họ đến bất cứ nơi đâu.

Bây giờ ông Hoàng đã là một sử gia nổi tiếng, là một người có nhiều sách xuất bản.

Ông vẫn miệt mài trên con đường muốn chinh phục khám phá bí mật của những thời đại xa lắc xa lơ.

Không biết vì lý do gì, ông lại có nhã hứng quay về nhà thăm con trai, mặc dù đã sáu năm qua toàn con trai ông đi thăm ông, ông chưa một lần bay về nước và chưa một lần có ý định sẽ rời khỏi vương quốc của mình ?

Mẹ của ông ta còn thích đi du lịch hơn cả chồng.

Bà là người phụ nữ vui tính, bà vừa thông minh, vừa ăn nói có duyên.

Mặc dù đã hơn năm mươi nhưng tính nết giống hệt một cô nương hai mươi tuổi.

Sợ rằng ngay cả các cặp vợ chồng trẻ, cũng không thể sánh bằng bố mẹ ông ta.

Hai người suốt ngày ân ái ái, họ mặc dù đã sống với nhau hơn ba mươi năm nhưng tình cảm vẫn vẹn nguyên và nồng đậm như ngày mới quen.

Mỗi ngày họ cùng nhau say sưa nghiên cứu, say sưa đọc sách rồi cùng nhau ghi ghi chép chép.

Cuộc sống như thế, họ đâu cần thứ gì khác nữa.

Ngay cả đứa con của họ, sợ rằng họ cũng quên mất vì cuộc sống của cả hai ngọt ngào và say đắm quá.

Có nhiều lúc ông ta ca thán tại sao mình lại có kiểu bố mẹ kì lạ như thế ?

Khi còn bé, mỗi lần nhìn thấy bố mẹ đùa giỡn như hai tiểu hài nhi trước mặt mình, ông ta chỉ còn nước thở dài và ngán ngẩm.

Ông ta bị ảnh hưởng tính cách lạnh lùng, và vô cảm của ông nội, nên ngay từ lúc lên năm tuổi, ông ta và ông nội suốt ngày ở bên cạnh nhau, tuy họ không nói với nhau quá mười câu nhưng bù lại họ lại rất hiểu nhau và tâm đầu ý hợp.

Chính ông nội là người dạy cho ông ta hiểu kinh doanh là gì, cách quản lý, cách đối nhân xử thế, và các tình huống mà ông ta cần phải nắm bắt để làm người.

Bố mẹ ông ta dạy cho ông ta về nhân tâm, về những thứ mà ông ta chỉ nghe cho biết, cho hiểu, chứ không có ý định đem ra áp dụng cho cuộc sống của chính mình.

Cả nhà ông ta ai cũng thông minh, cũng thành đạt và đều xinh đẹp.

Mỗi người đều có con đường đi riêng.

Tuy nhiên gia tộc nhà họ Hoàng không có nhiều người, cũng không có kiểu tranh giành và đấu đá lẫn nhau vì họ quá giàu, mỗi người đều có tài sản và công việc của chính mình, họ lo cho bản thân mình còn chưa làm xuể, lấy hơi sức đâu để đi tranh giành của người khác.

Sống trong một gia đình bình ổn như thế, lẽ ra ông ta phải cứ bình thường mà lớn lên, cứ an tâm mà hưởng thụ cuộc sống giàu sang, cứ lạnh lùng và kiêu ngạo mà nhìn người khác, cứ đứng từ xa dùng đầu óc thông minh và sắc bén của mình để điều khiển công ty và gia tài đồ sộ của nhà họ Hoàng.

Tại sao trong lòng ông ta lúc này chỉ có thù hận và muốn trả thù ?

Một người thông minh, một người có thể nhìn thấu được cả tâm can người khác có thể dễ dàng để cho người khác sở mũi mình như thế hay sao ?

Nếu chuyện này có thể xảy ra, xem ra người đó phải rất tài giỏi và dụng tâm rất sâu.

Cuộc sống riêng tư của ông ta vốn là một dấu chấm hỏi, nên chỉ có mình ông ta mới trả lời được câu hỏi vì sao.

Hơn mười một giờ, một chiếc xe ô tô màu đen từ từ tiến về phía cổng trường đại học Thiên Hùng.

Đậu cách cánh cổng màu xanh hai mét, chiếc xe dừng lại.

Hôm nay là buổi học cuối cùng của Băng ở đây, cũng là lần cuối ông ta còn đến đây để đón Băng.

Nghĩ cũng lạ, một người cao ngạo và lạnh lùng như ông ta, ngay cả các đối tác làm ăn quan trọng cũng chưa chắc được ông ta đích thân bảo Phúc lái xe đi đón.

Thế mà một cô vợ nhỏ bé, ông ta lấy vì muốn trả thù lại được ông ta ưu ái nhiều như thế.

Giống như hôm qua, khi các bạn sinh viên trong trường ra về gần hết, Trọng Sinh, Hoa và Băng mới vừa đi vừa cười đùa đi từ trong sân trường ra cổng.

Lần này Băng còn quái chiêu hơn cả lần trước.

Thấy có một bông hoa phượng đỏ đang bay phát phơ trong gió và gần với tầm tay của mình.

Băng ngay lập tức nhảy bật lên rồi tóm lấy một cành phượng đang chia trước mặt, Băng kéo mạnh cành cây xuống.

Thấy thế vẫn còn chưa đủ nghịch ngợm và hiếu động. Băng lập tức trèo ngay lên cánh cổng bằng sắt, rồi vô tư đứng trong tư thế giống như tôn ngộ không đang dò đường. Băng ung dung hái bông hoa phượng đỏ kia.

Ngồi trong xe ô tô, ông ta giật thót khi thấy cô vợ của mình nhảy bộp xuống đất từ một độ cao có thể làm cho một tiểu thực nữ gãy chân hay bong gân.

Ông ta đang tức điên lên.

Không hiểu vì sao càng ngày con nhóc nghịch ngợm và trẻ con như Băng lại ảnh hưởng và tác động đến tâm tư tình cảm của ông ta nhiều như thế này.

Như lúc này, khi thấy Băng mạo hiểm trèo lên cao và suýt chút nữa bị ngã xuống đất, ông ta đã giật mình thon thót, ông ta có cảm giác trái tim mình sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực, chân tay cứng đờ, cả đời ông ta cũng chưa từng bị dọa cho sợ khiếp vía như thế.

Vượt mặt mấy cái cho tỉnh táo, ông ta đang căm ghét chính bản thân mình, không ngờ ông ta có thể thích cô vợ mà ông ta coi như kẻ thù.

Câu hỏi phải chăng mình đã bị điên một lần nữa lại vang bên tai ?

_Băng !

Từ trong sân trường, một chàng trai tuấn tú và có phong thái của một đại công tử con nhà quyền thế đi ra.

Băng ngoái đầu quay lại.

_Cái gì ?

Băng lạnh lùng hỏi.

_Em không nhận ra anh là ai à ?

Băng chán ghét trả lời.

_Tôi và anh có quen biết nhau sao ?

Cậu ta mỉm cười thật quyến rũ, còn nháy mắt với Băng một cái.

_Em đừng giận, đó chỉ là hiểu lầm thôi. Ngoài em ra anh không thích bất cứ một ai cả.

Từng lời, từng cử chỉ của cậu ta đều lọt vào tai và mắt ông ta.

Tuy không phải là lỗi của mình nhưng Phúc cũng phát run khi nhìn thấy khuôn mặt ngày càng lạnh và ánh mắt muốn giết người của sếp trong gương.

Phúc kêu khổ, nếu tình trạng khủng bố tinh thần này cứ kéo dài, không sớm thì muộn trái tim nhỏ bé tội nghiệp của Phúc cũng làm việc quá độ, nhập viện chỉ là sớm hay muộn thôi.

Quẹt mồ hôi trán, Phúc thờ hắt ra một hơi.

Người thanh niên kia vì không biết Băng đã lấy chồng và đã có tình cảm với ông ta nên tiếp tục dờ dờ tán tỉnh, trêu hoa nguyệt nguyệt của mình ra.

_Em có thể cho anh một cơ hội được không ?

Băng hừ một tiếng.

_Cảm ơn nhưng tôi không cần. Anh làm ơn biến đi dùm tôi.

_Em sao nóng nảy như thế. Em có biết là em càng tức giận trông em càng xinh đẹp hơn không ?

Mặt Băng xám ngoét, lời nói gây buồn nôn của cậu ta khiến Băng rùng mình.

Nếu so với ông ta, cậu ta nhất định không thể sánh bằng được.

Không hiểu tại sao lúc này, Băng lại nhớ đến ông ta, Băng muốn nhìn thấy ông ta.

Nếu ông ta xuất hiện lúc này, Băng sẽ không ngại ngần gì mà xà vào lòng ông ta, nũng nịu gọi tên ông ta và cho tên kia biết đây mới là người đàn ông mà Băng chọn.

Băng ngán ngẫm, phải nói chuyện và đứng thêm với tên một lúc, Băng sợ rằng có bao nhiêu thức ăn trong dạ dày, Băng sẽ nôn hết cả ra.

Tên kia còn nói làm nhảm mãi không chịu dừng lại.

Băng đã chán ghét đến cực điểm, hết chịu nổi Băng hét.

_ Mau tránh ra !

Tên kia không những không lấy thế làm thẹn và hiểu ra rằng Băng không thích mình, hắn ta còn đứng gần sát vào Băng, bàn tay thô thiển định động chạm vào tóc Băng.

Băng còn chưa kịp dờ mảy chiều vỗ mào cào của mình ra, bàn tay của cậu ta đã bị nắm chặt.

_ Thằng nào thế hả ? Còn không buông tay tao ra !

Lời vừa dứt tất cả đều nhìn người đàn ông đẹp như một vị thần Hy Lạp, nước da trắng như con gái, khuôn mặt đẹp như trăng rằm, đôi mắt đen sâu, trông giống như một lãnh nhân, phong thái, khí chất đều toát lên đáng vẻ uy nghiêm lãnh đạm khiến cho người khác phải cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt mình khi nói chuyện.

Tên kia thấy ông ta đang nhìn mình bằng khuôn mặt và ánh mắt lạnh lẽo, lại có phần thẹn vì không thể so sánh được với đánh vẻ và trang phục trên người ông ta, liền cup mắt xuống, nhưng khí thế hùng hổ của một con ngựa non háu đá vẫn không giảm xuống.

_ Anh là ai hả ? Tại sao tự nhiên vô duyên vô cớ nắm tay tôi ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

_ Cậu đang nói chuyện với tôi à ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

_ Thế anh nghĩ anh đang nói chuyện với ai ?

Cậu ta tức giận hét um lên như một đứa trẻ con.

Đứng bên cạnh, Băng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

Tự nhiên Băng đỏ mặt và mỉm cười.

Biểu hiện của Băng lúc này thật không giống với Băng thường ngày chút nào.

Thấy ông ta xuất hiện đúng lúc mình mong, lại đứng ra bảo vệ mình, tự dưng Băng thấy cảm giác sung sướng, hạnh phúc, vui vẻ, và bồi hồi của đêm hôm qua lại quay về.

Băng đang e thẹn như một tiểu cô nương đang được gặp người trong mộng của mình.

Hoa ngơ ngác nhìn Băng.

Nhìn cô bạn thân đỏ bừng mặt, môi cười e thẹn, ngượng ngùng, đáng vẻ thập phần xinh đẹp và đáng yêu.

Hoa bất giác mỉm cười theo Băng.

Chỉ cần thấy bạn sống vui vẻ và hạnh phúc bên cạnh ông ta, đối với Hoa mà nói trên đời này không có gì đáng sợ và đáng phải lo nữa rồi.

Ông ta liếc nhìn Băng, thấy Băng nhìn mình một cái rồi lại cúi đầu không dám nhìn tiếp, mắt già đồ ngó lơ chỗ khác, hai má đỏ bừng, mắt chớp chớp e thẹn, tự dưng ông ta cảm thấy lúng túng và cũng bối rối theo.

Lúc này người ngu ngơ khó hiểu không chỉ có Băng mà còn có cả ông ta.

Hình như khi bắt đầu có tình cảm với nhau, một người có đầu óc thông minh và nhạy bén như ông ta cũng biến thành một đứa con nít.

Tên kia bắt đầu bực bội, mặt nhăn nhó vì đau.

_ Buông ra ! Dám chõ mũi vào chuyện của thiên hạ hả ?

Cậu ta giống to như một con bò đang gọi bạn.

_ Hết đủ chưa ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi, giọng ông ta bình thản, thờ ơ như thể đang đứng nói chuyện với một người bạn.

Cậu ta không biết mình đã chọc giận phải ai nên hung hăng dơ tay phải lên đâm thẳng vào mặt ông ta.

Thấy hành động của cậu ta, không tự chủ được vì lo lắng cho ông ta nên Băng hét lên một tiếng.

_ Cẩn thận !

Lời Băng vừa dứt, tay của cậu ta bị nắm chặt, còn chân cậu ta bị Băng đá cho một cú.

Trong lúc khẩn cấp Băng chỉ có một suy nghĩ duy nhất là tên nào dám động vào ông xã của mình, Băng sẽ cho kẻ đó chết.

_ Ui da !

Cậu ta lạnh lạnh hét lên một tiếng.

Tất cả sững sờ nhìn cậu ta.

Họ không ngờ được rằng đường đường là một đấng nam nhi, cậu ta lại có giọng kêu của một người đàn bà như thế.

Nếu không phải nghĩ mình là một người lạnh giá và vô tình thì có lẽ ông ta đã cười thoải mái và sung sướng khi thấy Băng lo cho mình và còn bảo vệ mình bằng cách đá vào chân tên kia rồi.

Biết rằng Băng không có tình cảm với tên này, mà là chỉ do tên này cố tình bám đuôi để chọc ghẹo nên ông ta không còn có ý nghĩ tàn nhẫn là sẽ xử phạt Băng nữa.

Bây giờ có bao nhiêu tức giận và bực bội, ông ta muốn trút giận lên đầu tên tiểu tử ngu ngốc này.

Dám đùa giỡn, dám tán tỉnh và theo đuổi vợ của ông ta, tên này đúng là không còn muốn sống nữa đây mà.

Ông ta tăng sức lực lên cánh tay, tay của cậu ta có cảm giác như sắp gãy nát.

Mặt cậu ta trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

_ Đã biết tội của mình chưa ?

Ông ta dùng giọng của một quan tòa để hỏi.

_ Không biết !

Cậu ta hung hăng trả lời.

Mặc dù đau đến nỗi sắp rơi lệ nhưng vẫn cố gắng gượng ra vẻ ta đây không sao.

Ông ta thừa hiểu nhưng vẫn giả vờ không hiểu gì.

“Muốn ra oai với ta hả oắt con ?”

“Được thôi, ta chiều.”

Trong ánh mắt của ông ta ánh lên những tia nhìn giảo hoạt.

Nhìn cậu ta vặn vẹo trong tay mình, mồ hôi ngày càng tuôn ra nhiều hơn, sắc mặt lợt lạt khó coi mà vẫn cứng đầu không chịu nói một tiếng xin lỗi nên cũng thông dong chơi đùa với cậu ta cho đến khi nào cậu ta nhận ra sai lầm của mình thì thôi.

Phải nói, là chưa có lúc nào ông ta lại tức giận như thế.

Ông ta ghét nhất là việc cậu ta dám dùng đôi tay bẩn thỉu, dơ dáy chạm vào tóc Băng, dám dùng cái miệng uốn ba tấc lưỡi kia để tán tỉnh Băng.

Chỉ cần nghĩ hàng ngày Băng đều phải nghe và phải chịu đựng cậu ta là ông ta lại gia tăng sức mạnh của mình lên cánh tay mấy lần.

Đấu với một võ sư như ông ta làm sao tên công tử bột này chịu nổi.

Mặc cậu ta có dùng sức lực thế nào, hai gọng kim ở tay vẫn cứ cứng nhắc, vẫn cứ kẹp chặt lại, cậu ta không thể nào thoát ra nổi.

Đứng bên cạnh, Phúc tròn mắt nhìn sếp.

Càng ngày Phúc càng thấy sếp không còn là sếp của mình trước kia nữa.

Theo từng ngày, sếp từ từ thay đổi tính cách dần dần.

Đầu tiên sếp làm cho Phúc bị sốc vì đường đột muốn kết hôn với Băng bằng được, sau đó sếp hết lần này đến lần khác đối xử và cư xử với Băng theo cái cách mà sếp chưa từng làm.

Phải chăng sếp đã bị trúng tiếng sét ái tình nên tính cách cũng thay đổi theo ?

_ Thế nào đã nhận ra mình sai lầm ở đâu chưa ?

Ông ta nhàn nhã hỏi.

Mặc dù bóp tay cậu ta đến nỗi cậu giống như một kẻ thân tàn ma dại nhưng vẻ mặt ông ta vẫn bình thản, vẫn đang thông dong như đang cười trên mây, hay đang say ngủ.

Biết mình không thể thắng nổi ông ta, cũng không còn chịu đựng hơn được nữa nên run run mở miệng.

_ Anh..anh tha cho em.

_ Chỉ đơn giản thế thôi sao ?

Trong khi tên kia quần áo xộc xệch, tóc tai bết bết mồ hôi, mặt trắng nhợt, mắt dại đi vì đau.

Trên mặt ông ta không có một giọt mồ hôi, tóc tai, quần áo vẫn suôn thẳng như vừa mới được chải và vừa mới được là.

_ Em. . .em không biết em sai ở đâu.

Ông ta cười nhạt.

_ Dám đi chọc ghẹo vợ của người khác mà bảo là không biết đã sai ở đâu.

Câu nói này chẳng khác gì tiếng sét đánh thẳng vào đầu cậu ta.

Tuy không phải là một kẻ chung tình nhưng lần đầu tiên cậu ta mới có tình cảm sâu đậm và thực sự thích một cô gái.

Sao đột nhiên ông ta lại nói cho cậu ta một tin tức khủng khiếp như thế ?

Đôi mắt dại đi vì đau của cậu ta lập tức rực sáng, khuôn mặt từ trái nhợt trở nên xám ngoét.

_ Anh..anh vừa nói gì ?

Trọng Sinh mở to mắt nhìn Băng không chớp.

Cho đến tận lúc này, Trọng Sinh mới biết người chị đáng yêu và dễ thương của mình đã có chồng.

_ Chị..chị đã lấy chồng ?

Băng im lặng không đáp.

Cầm lấy tay Băng, Trọng Sinh giọng cao vút.

_ Sao chị không nói gì ?

_Buông tay cô ấy ra !

Ông ta lạnh lùng ra lệnh.

Trọng Sinh hung hăng nhìn ông ta, đáng điệu trẻ con và hờn dỗi.

Vừa bắt gặp khuôn mặt đáng sợ và ánh mắt âm u lạnh lẽo của ông ta, Trọng Sinh vội cup ngay mắt lại, tay từ từ thả lỏng rồi buông thõng.

Cũng giống như Hoa, không có ai dám nhìn thẳng vào mắt ông ta khi đứng nói chuyện với ông ta.

Ngay cả mệnh lệnh của ông ta nhiều khi biết là vô lý nhưng cũng không dám trái lời.

_Lên xe !

Ông ta bảo Băng.

Băng tự động bước lại gần ông ta, ôm lấy cánh tay ông ta, Băng dịu dàng nói.

_Chúng ta đi thôi.

Thấy Băng tự động bước lại gần và ôm lấy cánh tay mình, cơ thể ông ta bỗng nhiên có một cảm giác ấm áp và ngọt ngào, sự tức giận trong lòng cũng giảm đi được phần nửa.

_Em...em nói đi, anh ta không phải là chồng của em đúng không ?

Cậu ta chỉ thẳng vào mặt ông ta, giọng run run hỏi Băng.

Cậu ta đang khấn và cầu nguyện là ông ta chỉ là họ hàng hay anh em của Băng thôi.

Nào ngờ, Băng vô tư thừa nhận.

_Anh ấy là chồng của tôi.

_Nói dối ! Anh không tin.

Cậu ta tức giận hét âm lên.

Làm sao cậu ta có thể chấp nhận được sự thật này.

Phải vất vả lắm, cậu ta mới tìm được một cô gái hợp với mình, mới khiến cho mình thực sự yêu và rung động.

Nay đột nhiên biết tin cô ấy là gái đã chồng, là hoa đã có chủ.

Có nỗi đau nào lớn hơn, có đã kích nào có thể hủy diệt niềm tin và tình cảm của cậu ta hơn tin tức còn mạnh hơn dùi dao đâm vào tim cậu ta thế này.

_Tin hay không thì tùy ! Tại sao tôi phải giải thích cho anh hiểu. Tôi và anh có quan hệ gì sao ?

Ông ta im lặng không nói gì.

Ông ta hoàn toàn thỏa mãn và vui sướng. Chỉ cần Băng thừa nhận là vợ của ông ta trước mặt cậu ta, nói rõ cho cậu ta hiểu ngoài mình ra, Băng không có hứng thú với cậu ta thì ông ta còn nói làm gì nữa.

Băng càng lúc càng ôm siết lấy cánh tay của ông ta, đầu dựa lên vai ông ta.

Tâm tình của ông ta đang tốt dần lên, lúc này ông ta còn cảm ơn chàng trai ngu ngốc kia vì đã gián tiếp khiến cho ông ta hiểu thế nào là ái tình, thế nào là vui sướng khi được Băng ôm ấp và nghe những lời nói dịu dàng đắm say lòng người phát ra từ cái miệng xinh đẹp của Băng.

Nếu chàng trai kia biết mình chỉ là một con tốt, là người đang giúp cho tình cảm của cả hai càng lúc càng tốt đẹp lên, có lẽ cậu ta sẽ học máu mà chết.

_Băng ! Em không thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế !

Băng chán ngán.

Băng không hiểu tại sao tai họa cứ liên tiếp giáng xuống đầu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Đầu tiên, tự dung một người đàn ông xa lạ bắt ép lấy làm chồng, sau đó phải dọn ra khỏi căn nhà trọ ảm áp và bình yên mà mình đang sống với Hoa, bây giờ thêm tên xú tiểu tử này nữa.

Băng và cậu ta không quen không biết, chỉ một lần va chạm với cậu ta ở trong sân trường mà nay gặp họa thế này đây.

Hành ngày cậu ta cứ bám đuôi ở phía sau, hết dùng lời ngon ngọt, lại nịnh nọt xum xoe như một con chó con, hôm nay lại chưng ra bộ mặt thiếu não của một kẻ bị phụ tình.

Băng khóc không ra nước mắt, nếu Băng từng một lần cười với cậu ta, nói chuyện tử tế với cậu ta, chấp nhận làm bạn gái của cậu ta thì cậu ta hãy biểu hiện ra khuôn mặt và giọng nói đáng thương như thế.

Nhưng đằng này trong mắt Băng, cậu ta chẳng khác gì một tên phá rối, một tên công tử ăn chơi trác táng, một tên phá gia chi tử, làm sao Băng có thể thích một người không ra gì như cậu ta.

Nếu so về vóc dáng, cậu ta tuyệt đối không thể sánh bằng ông ta, gia thế, điều kiện lại càng không.

Nói về trí óc, khả năng phán đoán, làm chủ mọi điều kiện và mọi hoàn cảnh, so với ông ta, cậu ta chỉ là một tên nhai nhép.

Một người như ông ta, Băng phải khó khăn lắm mới để cho lọt vào mắt, làm sao một tên công tử chỉ biết ăn chơi, phá phách, và thay tình như thay áo giống như cậu ta có thể khiến cho Băng rung động.

Băng đã thề nếu không yêu ai thì thôi, một khi đã yêu, người đó phải hơn Băng về mọi mặt.

Băng không cần người đó phải giàu có, chỉ cần người đó thông minh hơn Băng, có thể kiểm soát được tính khí bốc đồng, nông nổi hay làm theo cảm tính của mình, Băng sẽ tình nguyện ở bên người đó cả đời.

Nay Băng đã tìm được rồi, lẽ nào Băng có thể quên đi những gì mà mình đã từng hứa với lòng ?

Hai nữa Băng không phải là một kẻ đa đoan, một kẻ có thể yêu hai ba người đàn ông một lúc.

Một khi đã xác định thích ai và cần ai, Băng chỉ thích và yêu duy nhất một người đó.

Nắm lấy cánh tay của ông ta, Băng giục.

_ Chúng ta đi thôi.

_ Băng ! Em nói gì đi chứ ?

Cậu ta khẩn thiết van nài như một đứa trẻ con bị bỏ rơi.

Băng bực bội.

_ Anh bị điên đúng không ? Anh có biết anh nói không ? Tôi đã có chồng rồi, làm sao tôi có thể thích anh, mà ngay cả không có chồng tôi cũng không bao giờ thích anh. Anh đừng tỏ ra bi thương như thế, một công tử hào hoa phong nhã như anh thì thiếu gì cô gái muốn yêu anh, anh chỉ cần nói một tiếng họ sẽ đứng xếp hàng cho anh chọn. Thiếu tôi, anh cũng đâu có mất mát gì.

Nắm tay ông ta, Băng hằm hằm lôi ông ta đi.

Trông cách đi của hai người bọn họ rất buồn cười.

Băng giống như một con bé con đang cố kéo bố của mình đi theo để xem một thứ mà cô bé muốn bố của mình xem, còn ông bố tuy không thích xem nhưng vì chiều lòng con gái, nên cũng cố gắng gượng đi theo.

_ Em nói dối ! Anh không tin ! Anh đã điều tra rõ, em ngay cả người yêu cũng không có, làm gì có chuyện em đã đi lấy chồng.

Thấy Băng bỏ đi, cậu ta gào thét lên như một tên mất trí.

Đang đi Băng dừng lại.

Đúng, cách đây ba hôm, Băng vẫn là một cô gái vô tư, thậm chí bạn trai cũng không có.

Nhưng vì ông ta nên Băng đã thành gái đã có chồng.

Ngay cả bản thân Băng cũng không dám tin, nói gì đến cậu ta.

Thấy bộ mặt đã khôi phục được bảy tám phần sắc khí của cậu ta, Băng ảo não biết, nếu không làm một cái gì đó, cậu ta sẽ không để cho mình yên.

Băng ngược mắt nhìn ông ta.

Bắt gặp ánh mắt ông ta đang nhìn mình, mặt Băng đỏ dần lên.

Băng chừu thâm chính mình. Sao đột nhiên lúc này, Băng lại nghĩ về chuyện tối hôm qua.

Liếc nhìn vẻ mặt lúng túng của Băng, ông ta dọm bước định đánh cho tên kia tỉnh trí ra.

_ Không nên.

Đoán được ý định của ông ta, Băng vội nói.

Chân chưa kịp bước, ông ta dừng lại.

_ Tại sao lại không nên ?

Ông ta cau mày hỏi.

_ Tôi bảo không cần gì cứ như thế mà làm đi.

_ Cô thương hại cho cậu ta ?

Trong giọng nói của ông ta có pha mùi vị của giấm chua.

_ Ông định đánh anh ta chứ gì ?

_ Cô quan tâm cậu ta ?

Nói chuyện với ông ta, phải phi thường kiên nhẫn mới không nổi khùng mà đâm vào mặt ông ta.

Sống với ông ta ba ngày, ít nhiều Băng cũng hiểu nên không buồn chấp.

_ Không phải là tôi quan tâm đến anh ta mà là theo tôi nghĩ dù có đánh anh ta cũng đâu giải quyết được gì.

_ Cô chấp nhận để cho cậu ta theo đuổi và tán tỉnh ?

Miệng ông ta nhếch lên, mặt càng ngày càng lạnh.

Đứng ở bên kia, ba người nhìn và nghe cả hai nói chuyện với nhau như hai diễn viên đang đọc kịch bản trên sân khấu.

Họ không hiểu tại sao trên đời này vẫn còn tồn tại một cặp vợ chồng kì lạ như thế, ngay cả cách họ nói chuyện cũng xa lạ và lạnh nhạt như thể đang bàn công việc làm ăn trong một dự án.

_ Ông đừng nói linh tinh.

Băng gần như hét lên.

_ Nếu thế sao cô không để cho tôi đi ?

_ Ông trở thành một kẻ nóng giận từ bao giờ thế ?

Ông ta không nói gì, chân ông ta chậm chậm tiến về phía trước như một con thú đi rình mồi.

Băng điên tiết lúi giắt ông ta lại.

_ Tôi bảo ông theo tôi đi về !

Băng cao giọng quát to.

Phúc lại được một phen bị dọa cho gần chết, mồ hôi trên trán lấm tấm.

Ba người kia len lén nhìn Băng và ông ta.

Một làn gió thổi qua làm mái tóc dài của Băng tung bay trong gió, thần thái của Băng giống như một chiến binh đang khiêu chiến với tử thần.

Ông ta không nói một câu, mặt ông ta được bao phủ với một lớp hàn khí, mắt lạnh lẽo nhìn Băng.

Trông ông ta giống một sát thủ máu lạnh, ông ta không giết người khác bằng dao kiếm mà bằng ánh mắt và khuôn mặt lúc nào cũng lạnh băng của mình.

_ Cô đã nói đủ rồi chứ ?

Ông ta rít giọng.

_ Đủ rồi.

Băng gật đầu.

_ Nếu đủ rồi thì lên xe đi !

Ông ta lạnh lùng ra lệnh.

_ Nếu ông không chịu đi, tôi cũng không đi !

_ Cô muốn chết ?

_ Tại sao tôi lại phải chết, tôi vẫn còn yêu đời lắm.

Nếu bình thường khi nghe Băng nói câu dờ dờ ương ương này, thế nào Hoa và Trọng Sinh cũng phải phì cười nhưng trong trường hợp này, họ càng lo sợ cho Băng, càng rét run vì ông ta hơn.

Ông ta lôi Băng ngã nhào vào lòng mình, nâng cầm Băng lên, ông ta nghiêng rặng.

_ Cô càng ngày càng không biết phép tắc là gì rồi đấy. Đừng tưởng vì tôi không đánh cô, cô lại được nước làm tôi.

Băng không coi lời nói mang mùi vị sát khí của ông ta vào đâu.

Liếc mắt nhìn cậu ta, trong đầu Băng vừa nảy ra một ý.

Để kết thúc cái đuôi bám theo dai dẳng, vì không muốn tình huống khó chịu và bức mình này tái diễn, Băng bất chấp mọi người ở đây nói thế nào, Băng nhất quyết phải giải quyết hết mọi hiểu lầm và phiền toái ở đây.

Ôm lấy cổ ông ta.

Băng mỉm cười thật tươi, mắt chớp chớp, miệng thì thầm gọi tên ông ta.

_ Hoàng Trọng Quân !

Ông ta sững người, không ngờ cô vợ nhỏ bé lại dõng dạc tới hôm qua ra.

Ông ta nghi ngờ nhìn Băng.

Tối hôm qua Băng say rượu nên mới hành động phóng túng, sao đột nhiên lúc này lại sắp biến thành một yêu nữ ?

Không để cho ông ta kịp hiểu lý do vì sao, Băng kiễng chân lên, kéo đầu ông ta xuống, môi Băng chạm vào môi ông ta.

Ba giây sau, một tiếng hét chói tai vang lên.

_ Không được !

Không cần phải đoán cũng biết giọng nói lạnh lẽo kia là của cậu ta.

Cậu ta nghiêng rặng nghiêng lợi, mặt hầm hầm muốn xông lên đánh cho ông ta một trận.

Sao ông ta dám hôn Băng trước mặt cậu ta ?

Phúc, Hoa, và Trọng Sinh đứng ngây người nhìn Băng và ông ta đang hôn nhau.

Phúc kinh ngạc đến nỗi mắt lờ ra hai phân, còn miệng há ra có thể chui lọt một cái chén con.

Chăm mồ hôi trên trán, sắp đúng là càng ngày càng khác.

Không ngờ sắp có thể vô tư ôm hôn cô vợ nhỏ của mình trước mặt bốn người thế này chỉ vì sắp không muốn chàng trai kia còn ý nghĩ vọng tưởng vào tình cảm của vợ mình nữa.

Xem ra sắp cũng không phải quá tuyệt tình, mà đã bị tình cảm làm cho mờ lý trí rồi.

Băng chỉ có ý định môi chạm môi, chỉ cần tên kia để cho mình yên là được rồi, nào ngờ ông chồng chẳng những hiểu được lý do vì sao vợ mình lại làm thế còn tận tình phối hợp thành ra nụ hôn từ chạm môi theo kiểu bạn bè trở thành nụ hôn cuồng nhiệt và mê đắm của người Pháp.

Eo Băng bị siết chặt, ông ta gần như là nhấc bổng Băng lên, môi Băng bị miệng ông ta triển miên hôn, đầu lưỡi liên tục bị khuấy đảo.

Đầu tiên Băng còn giữ được đầu óc tỉnh táo, còn giữ được đôi tay linh hoạt đẩy ông ta ra, nhưng càng về sau không khí xung quanh Băng bị ông ta cướp mất, Băng yếu đuối dần, cuối cùng Băng phải dựa vào người ông ta mới đứng vững.

Đến lúc ông ta buông Băng ra, Băng còn ngơ ngẩn, ông ta nhẹ nhàng ôm lên xe ô tô như một con bé con, khuôn mặt đỏ bừng, môi sưng đỏ vì ông ta hôn cuồng nhiệt quá.

Tám đôi mắt nhìn họ đến ngây dại, có lẽ cũng sắp lờ cả ra.

Đến lúc này, họ làm sao dám phủ nhận hai người kia không phải là vợ chồng, và không có tình cảm với nhau.

Nếu không có tình cảm họ tuyệt đối không thể hôn nhau cuồng nhiệt như thế, cũng không thể có biểu khiến người bọn con trai muốn cắn, muốn hôn Băng khi ông ta buông Băng ra như thế kia.

_Đi thôi.

Ông ta nhẹ giọng bảo Phúc.

Phúc vẫn còn chưa thoát khỏi cơn mê nên không nghe ông ta nói gì.

_Tôi bảo cậu lái xe đi, cậu có nghe thấy không ?

Nghe giọng giống như sắp vận cổ mình của sắp, Phúc vội vàng trèo ngay lên xe ô tô, khởi động máy, lùi xe, rồi từ từ lái xe rời khỏi trường đại học Thiên Hùng.

Chiếc xe đã đi xa rồi mà ba người đứng trong cổng trường vẫn chưa hết bàng hoàng và kinh ngạc.

_Không ! Chuyện này là không có thật ! Cô ấy không thể là gái đã có chồng.

Cậu ta kích động hét to lên.

_Là sự thật ! Băng đã lấy chồng rồi.

Hoa nhẹ nhàng xác nhận.

_Em nói dối, rõ ràng cô ấy ngay cả người yêu cũng chưa có, sao đột nhiên lại đi lấy chồng ?

Hoa cười khò.

_Cô ấy đúng là không có người yêu, nhưng là gái đã có chồng.

_Em nói đi, có đúng cô ấy là vợ của anh ta không ?

_Đúng.

Thêm một lần nữa Hoa xác nhận lại thông tin này.

_Nói dối !

Cậu ta vò đầu bứt tóc.

_Tất cả chỉ là bịa đặt. Cô ấy cố ý làm thế vì không muốn anh mơ tưởng về cô ấy nữa.

_Anh phải biết, chuyện này không phải là trò đùa. Hạnh phúc, tương lai của cô ấy đâu có thể vì một cá nhân như anh mà cô ấy dám nói dối trắng trợn là đã đi lấy chồng được. Em là người chứng kiến từ đầu chí cuối, chẳng lẽ lại là giả.

Thấy cậu ta cứ cố chấp không chịu tin, Hoa bực mình khuyên giải cậu ta một hồi.

_ Cô ấy lấy chồng lâu chưa ? Tại sao anh không biết gì cả ?

_ Cách đây đã ba hôm rồi. Anh không biết vì Băng và anh ta chỉ đi đăng kí kết hôn.

Đứng một bên, Trọng Sinh chăm chú lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Bây giờ Trọng Sinh mới hiểu lý do vì sao mà Băng lại răm rắp nghe theo lời của ông ta như thế.

Tuy không biết nguyên nhân vì sao Băng lại đột ngột đi lấy chồng mà không nói gì với mình, nhưng gặp qua ông ta hai lần, Trọng Sinh nghĩ ông ta rất xứng đáng là chồng của Băng, chỉ có người như thế mới mang lại hạnh phúc, mới có thể bảo vệ và che chở cho Băng.

Hoa và cậu ta còn nói chuyện thêm một lúc mới chia tay mỗi người một ngả.

Nhìn cậu ta mặt mày ủ dột, sầu não, Hoa cũng thương thay cho một tấm tình si.

Ngồi trên xe, Băng xấu hổ quá, nồng độ trong máu không những không giảm mà ngày càng tăng lên khiến hai má Băng càng lúc càng đỏ, mắt Băng được phủ một lớp sương mỏng, còn đôi môi căng mọng của Băng càng thêm phần quyến rũ và mê người.

Ngồi gần ông ta khiến cho Băng có cảm giác như đang ngồi gần một cái lò lửa.

Không thể dấu khuôn mặt xấu hổ của mình đi đâu được, Băng liền co chân lên ghế, đầu gục xuống gối, hai tay ôm lấy chân.

Xong !

Mọi chuyện đã được giải quyết.

Mặc dù không thể thoát được cảm giác run rẩy, hộp hộp, nhịp đập nhanh và mạnh trong trái tim mình nhưng ít ra Băng không để cho ông ta nhìn thấy khuôn mặt đáng xấu hổ của mình.

Thấy cô vợ trẻ con cứ ôm lấy gối và có tư thế ngồi như một con tiểu yêu tinh đang co tròn để bảo hộ thân thể, ông ta phải cố nén tiếng cười trong cổ họng.

Lúc này dám bạo gan nắm tay, dựa đầu vào vai, lôi kéo, quát tháo, ra lệnh cho ông ta đi theo mình, còn dám hôn ông ta trước mặt bao nhiêu người, bây giờ lại ngượng ngùng, rụt rè như một tiểu cô nương suốt ngày trốn trong khuê phòng nên không dám nói chuyện với người lạ.

_ Hôm nay cô muốn đi ăn ở đâu ?

Băng im lặng không trả lời.

Biết Băng ngại nên ông ta không chấp.

_ Sao cô không nói gì ?

Băng vẫn im lặng không đáp.

Ông ta bắt đầu bực mình.

_ Nếu cô không trả lời tôi, dù có phải dùng cách thô bạo để cô mở miệng trả lời tôi, tôi cũng làm.

Vai Băng run run, lúc này bị ông ta làm cho xấu hổ muốn chết, lại cộng thêm mấy lời nói lạnh nhạt và vô tình của ông ta, uất quá Băng khóc như một đứa trẻ.

Bây giờ Băng đang rất cáu, nên chuyện xấu hổ bị gạt sang một bên.

Ngẩng mặt lên nhìn ông ta, quệt nước mắt, phồng mồm, răng nghiến chặt, Băng vênh mặt lên.

_ Ông muốn gì ?

Ông ta kinh ngạc nhìn Băng.

Biểu hiện của Băng có thể nói là thiên biến vạn hóa.

Lúc này còn xấu hổ ngượng ngùng không dám ngẩng mặt lên nhìn ông ta, bây giờ lại khóc lóc, mặt hầm hầm, mắt rực lửa như muốn băm ông ta thành hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Băng đúng là một cô vợ khó chiều.

Từ trước đến nay, Băng vốn là người đơn giản, không cầu kì, ngay cả ăn uống cũng thế, tùy theo ý thích và phóng túng theo mong muốn của mình.

Thấy cô vợ cứ nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ và nước mắt ngấn nước mắt dài mãi, cũng thấy tội nghiệp nên nhượng bộ.

_ Cô muốn đi ăn ở đâu ?

Lúc này Băng đang tức điên lên làm gì còn tâm trí để ăn uống nhưng cái dạ dày nhỏ bé của Băng kêu đói.

Băng không thể vì tâm trạng không vui mà hành hạ những bộ phận vô tội trong cơ thể nên đành nuốt hận vào lòng.

_ Ông muốn đi ăn ở ngoài ?

_ Đúng.

_ Nếu đã có chủ ý, sao ông còn hỏi tôi ?

_ Lần trước tôi đưa cô đến quán cô không thích nên lần này cho cô chọn.

_ Ông nói thật chứ ?

Băng nghi ngờ hỏi.

_ Thật.

Băng cười toe toét, khuôn mặt rực sáng.

Mặc dù mắt vẫn còn long lanh nước nhưng tâm trạng đã khá hơn nhiều.

Ông ta ngáy người nhìn Băng.

Cả đời của mình, ông ta cũng chưa từng gặp một cô gái nào đơn giản và trẻ con như Băng.

Hi, ái, nộ đều biểu hiện hết ra khuôn mặt.

Lúc nào tức giận thì nói cho hết, làm những việc mà không ai dám làm, cũng chẳng cần biết hậu quả do hành động của mình gây nên.

Lúc nào cao hứng và gặp chuyện vui thì nụ cười luôn nở sẵn trên môi.

Như lúc này đây, mặc dù vừa mới khóc xong, mặc dù còn giận dữ nhưng ngay sau khi nghe được quyền chọn quán ăn, lại vui vẻ ngay, lại cười đùa như không có chuyện gì.

Băng là một cô gái đơn thuần và hiền lương.

Ở bên cạnh Băng, mang lại cho người khác cảm giác rất dễ chịu và thoải mái.

Băng không chỉ có tính cách đơn giản, trang phục phóng túng mà ngay cả nụ cười cũng hồn nhiên trong sáng như một đứa trẻ.

Bất giác ông ta muốn cười, muốn được sống như Băng, muốn một lần trút hết tất cả mọi ưu phiền và gánh nặng trong lòng ra ngoài, muốn một lần sống đúng với mong ước và đam mê của chính mình.

_ Ông đang nghĩ gì thế ?

Băng quan tâm hỏi.

_ Không nghĩ gì cả.

Băng quẹt nước mắt trên má.

Bây giờ Băng đã trở về con người hồn nhiên và không âu lo trước kia nên Băng vô tư dựa vào vai ông ta, nắm lấy tay ông ta như một con bé con đang dựa vào cha mình.

Ông ta kêu khổ.

Không hiểu là ông ta lấy vợ hay là đang nhận nuôi một đứa trẻ con nữa.

_ Ông muốn ăn bún riêu không ?

Nhớ lại bát bún riêu lúc sáng do Băng nấu, tự nhiên bụng ông ta sôi lên.

_ Có.

_ Nếu thế lúc nữa chúng ta đi ăn.

_ Về nhà sao ?

_ Không.

_ Cô biết quán bán bún riêu ?

Băng vui vẻ gật đầu.

_ Biết.

Phúc im lặng lắng nghe nhưng thỉnh thoảng cười trộm mấy cái.

Không biết hai vợ chồng này nói chuyện với nhau, hay là hai cha con đang nói chuyện với nhau.

_ Quán bán bún riêu ở gần đây không ?

Ông ta tự dưng lại muốn nói chuyện với Băng.

_ Cũng gần.

Thấy vợ chỉ trả lời bằng một hoặc hai từ, ông ta cau mày.

_ Cô có biết chủ ngữ và vị ngữ trong một câu nằm ở đâu không ?

_ Biết chứ, bắt quá nói chuyện với người kiếm lời như ông phải nói như thế mới xứng.

_ Cô... cô...!

Lần đầu tiên ông ta tức nghẹn họng không nói được lời nào.

Một tiếng phì nhỏ vang lên.

Không cần đoán cũng biết, Phúc không kìm nén được tiếng cười của mình nên buột miệng phát ra một tiếng.

Băng le lưỡi nhìn ông ta.

Thấy thế vẫn còn chưa cho là đủ, Băng còn bẹo má ông ta.

_ Ông không thể một lần cười lên được hay sao ?

Ông ta tức giận hất bỏ tay Băng ra khỏi má.

_ Cô ngồi im đi.

Tính trẻ con, ương bướng của Băng trỗi dậy.

Băng tự cởi dây an toàn của mình ra, ông ta cau mày nhìn Băng.

Ông ta không hiểu đang đi trên đường có thể bị tai nạn bất cứ lúc nào, tại sao Băng lại tháo dây an toàn ra ?

Chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, Băng trèo lên lòng ông ta.

Ông ta choáng váng, mắt mở to nhìn Băng.

Hành động này của Băng chẳng khác gì một con yêu nữ chuyên đi dụ dỗ đàn ông.

Nếu không phải tối hôm qua biết đó là lần đầu tiên của vợ, ông ta sẽ cho rằng Băng thực sự là một loại đàn bà hư hỏng và lẳng lơ.

Băng mặc kệ ông ta nghĩ thế nào thì nghĩ.

Băng muốn cho ông ta biết, mặc dù không thích suốt ngày chung diện trong những bộ váy và đánh phấn bôi son, súc nước hoa nhưng khả năng câu dẫn đàn ông của Băng không phải là không có, mà một khi Băng muốn, Băng có thể hạ gục được một lãnh nhân như ông ta.

Nhìn Băng và ông ta lúc này giống hệt một đại gia và một cô chân dài đang đi tán tỉnh và quyến rũ ông đại gia lắm tiền nhiều của kia.

_Cô muốn gì ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

_Không muốn gì cả.

_Nếu không muốn gì thì mau xuống đi.

Băng chớp mắt nhìn ông ta.

_Có phải ông mong tôi làm gì ông ?

_Đừng nói vớ vẩn, còn không mau xuống đi.

Ông ta sắp bị Băng làm cho tức điên lên.

Băng cười hi hi.

Ông ta càng tức giận, Băng càng đùa dai.

Tính ương bướng của Băng từ xưa đến nay đều như thế, một khi càng chọc tức Băng, Băng càng phải làm cho bằng được.

Băng nắm cả vạt của ông ta.

_Nói đi ! Ông muốn tôi làm gì ?

Băng dịu dàng hỏi.

Trong vòng ba giây, ông ta hoàn toàn sững sờ.

“Chết tiệt !”

Ông ta chịu thua, ông ta không muốn bị Băng câu dẫn như tối hôm qua.

Lần này người không dám nhìn thẳng vào mặt Băng là ông ta.

Hóa ra ông ta chỉ có tác dụng đối với những người mang tâm trạng sợ hãi và hốt hoảng khi nói chuyện với mình.

Còn những cô gái ôn nhu, thuận hòa như dòng nước giống như Băng, hoàn toàn mang tác dụng ngược lại.

Băng dựa sát vào người ông ta, tay vòng qua cổ ông ta, miệng thì thầm.

_Sao thế, anh ngại à ?

Tiếng anh phát ra từ miệng Băng thật nhẹ nhàng cũng thật ngọt ngào.

Ông ta nuốt nước bọt một cái.

Được Băng thì thầm vào tai, bàn tay mềm mại và thon nhỏ đang vuốt ve má khiến ông ta đỏ mặt.

Nhắm mắt lại rồi lại mở ra, ông ta phải cố gắng gượng nghĩ đây chỉ là một trò đùa của con nhóc tiểu yêu thôi.

Băng chẳng quan tâm đến cảm giác đang ngày càng không thể khống chế của ông ta mà cứ cắn nhẹ vào tai ông ta, miệng lại thì thầm tiếp.

_Anh yêu ! Sao anh lại không nói gì ?

Trong lòng ông ta lại không ngừng kêu khổ.

Nếu có cái giường ở đây và nếu không phải đang ở trên xe ô tô, ông ta sợ rằng sẽ lại phóng túng như đêm hôm qua.

Băng dường như không hiểu hành động của mình đang làm cho một con sư tử đang ngủ ngon phải tỉnh giấc.

Con tử trong ông ta sắp sửa lỗi con thỏ con là Băng ra ăn thịt.

Tuy rằng không giết chết con thỏ, nhưng con thỏ cũng biết chẳng qua con sư tử kia vì ngủ quá lâu nên sau khi tỉnh giấc sẽ không thể kiềm chế được, thành ra mỗi ngày phải ăn con thỏ một lần, chỉ cần con thỏ biết điều, con sư tử sẽ chăm sóc và bảo vệ con thỏ thật tốt.

Băng ôm lấy cổ ông ta, miệng cười thật tươi, mắt chớp chớp nhìn ông ta trông ngây thơ như một thiếu nữ mười lăm tuổi.

Ông ta phải giả vờ bình thản coi như không có chuyện gì.

Ông ta mong Băng nhanh kết thúc trò chơi trẻ con và nghịch ngợm của mình lại.

Bình thường ngay cả nắm tay ông ta còn không muốn, nói gì đến việc để cho người khác ngồi lên lòng, và dờ chiều mỹ nhân kể ra.

Nhưng vì người đó là Băng, nên ông ta vô phương chống cự, thậm chí ông ta còn mong Băng đừng kết thúc, ông ta thực sự thích cảm giác được Băng âu yếm và dịu dàng vuốt ve như một yêu nữ thế này.

Băng rất biết điều nhưng biết điều theo một cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Không thêm cắn tai, không thêm thì thầm vào tai ông ta nữa, Băng nghịch tóc ông ta.

Băng chăm chú bới từng ngọn tóc trên đầu ông ta, gổi Băng quỳ trên lòng ông ta, còn mặt Băng gần như là áp sát vào má ông ta.

Hơi thở ấm áp, mang mùi hương của hoa hồng phả vào má và mũi ông ta.

Làn da Băng mịn màng và mát rượi chạm vào làn da của ông ta cho ông ta cảm giác ngọt ngào và mê đắm.

Không biết từ lúc nào, ông ta nhắm mắt lại, điều buồn cười là Băng vừa nghịch tóc và vừa hát một bài hát trẻ con.

Bằng giọng hát hay và truyền cảm của mình, Băng đã khiến công tử lạnh lùng và vô cảm nhà họ Hoàng từ từ chìm dần vào giấc ngủ.

Thấy ông ta đã ngủ say, Băng ngậy người nhìn ông ta.

Bàn tay Băng chạm nhẹ vào má ông ta.

Nếu nói rằng Băng ghét ông ta cũng không hoàn toàn đúng, cũng không hoàn toàn sai.

Lúc đầu mới quen và gặp gỡ, Băng thật sự rất ghét ông ta nhưng dần dần, Băng cũng hiểu ra rằng, ông ta không phải là người xấu hoàn toàn.

Chỉ cần hiểu được ông ta, mọi chuyện sẽ êm đẹp, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Còn nếu không, thâm kích do hành động chống đối gây ra sẽ rất khủng khiếp.

Ông ta là người vô tình, cũng là người tuyệt tình nhất thiên hạ.

Thứ mà ông ta muốn lấy, ông ta sẽ tìm đủ mọi cách để lấy bằng được.

Mặc dù vẫn còn ghét ông ta nhưng Băng đã bắt đầu có cảm giác và rung động vì ông ta.

Mỉm cười, hôn nhẹ lên má ông ta, Băng thì thầm.

_ Ngủ ngon, chồng yêu.

Mặt Băng đỏ bừng, gãi đầu, Băng không ngờ mình có thể làm như thế.

Vội ngồi xuống ghế của mình, Băng không dám nhìn ông ta thêm cái nào nữa.

Băng không hề biết là ông ta chỉ giả vờ ngủ thế thôi.

Hành động trẻ con và lời nói đáng yêu của Băng, đều bị ông ta biết hết.

Trên môi ông ta thấp thoáng một nụ cười quyến rũ và hạnh phúc.

Tuy chỉ một nụ cười thoáng qua, nhưng ai nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ và say mê đến nỗi không thể rời mắt.

Đến quán bán bún riêu, Phúc dừng xe lại.

Băng định lên tiếng giải thích là ông ta đã ngủ nên không cần ăn uống ở bên ngoài mà về thẳng nhà ăn.

Ông ta lạnh lùng hỏi.

_ Đến nơi rồi à ?

_ Vâng.

Phúc lễ phép trả lời.

Mặt Băng hơi đỏ khi nghĩ đến những hành động vô tư mà mình đã làm, không dám nhìn ông ta. Băng vội mở cửa, rồi tự mình bước xuống xe.

Đứng trước quán bún riêu mà mình đã ăn hơn ba năm nay, trên môi Băng thấp thoáng nở một nụ cười vui sướng và thỏa mái.

Quan sát khuôn mặt hạnh phúc, nụ cười tươi tắn của Băng, ông ta lên tiếng hỏi.

_ Đây là quán ăn mà cô muốn chúng ta vào ăn bún riêu ?

Băng gật đầu.

_ Đúng. Ông không hài lòng à ?

Ông ta cau mày.

Quán bún riêu Thiên Hồng quá nhỏ bé, và quá bình dân.

Nếu đem so sánh với những quán ăn sang trọng và nổi tiếng mà ông ta đã từng đến ăn, quán này phải xếp vào hàng thứ cấp.

Không ngờ cô vợ trẻ con lại dẫn ông chồng giàu nhất nhì khu vực Đông Nam Á này đi ăn ở một quán ăn dành cho người nghèo.

Ông ta hết nhăn mặt, rồi lại cau mày nhưng không lên tiếng phản nản hay phản đối.

Lần này quyết định cho Băng chọn quán ăn là chính miệng ông ta nói ra, ông ta làm sao có thể nuốt lời.

Ông ta có thể bỏ đi, có thể bảo Phúc lái xe đến một quán ăn nổi tiếng trong thành phố, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc và tươi tắn của vợ, ông ta đành bấm bụng không nói gì.

Là một người ưa sạch sẽ, lại kén ăn nên ngay cái nhìn đầu tiên, ông ta đã không có hảo cảm với quán ăn này.

Ông ta quyết định sẽ chỉ ngồi im chờ Băng ăn xong, sau đó sẽ đưa Băng đi.

Lòng đã quyết, ông ta nén bực mình cùng Băng đi vào trong quán.

Băng không chú ý đến nét mặt của ông ta, ánh mắt Băng ngập tràn vui sướng khi nhìn thấy bóng dáng ông chủ quán thấp thoáng trong bếp.

_ Ông Tư ! Cháu về đây !

Ông Tư giật mình ngước mắt nhìn ra cửa quán.

Thấy Băng, ông Tư mỉm cười thật tươi, lòng rộn rã hân hoan và vui mừng.

_ Nhóc con ! Tại sao bây giờ mới tới ?

Giọng ông hoàn toàn vui vẻ và thương yêu.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, ông ta phát hiện mối quan hệ giữa Bãng và người đàn ông hơn năm mươi tuổi mà Bãng gọi là ông Tư kia rất thân quen và gần gũi.

Bãng chạy thật nhanh vào trong quán.

Chưa kịp để cho chồng phán đoán mối quan hệ của hai người là gì ? Bãng ôm chặt lấy người đàn ông kia, miệng nói nói cười cười luôn mồm.

Ông ta bị sốc, bị choáng, bị Bãng làm cho tức chết.

Không ngờ cô vợ trẻ con của ông ta quen biết nhiều đàn ông như thế, không chỉ là những chàng trai trẻ mà ngay cả những người đàn ông lớn tuổi cũng quen biết và rất thân thiết.

Phúc toát mồ hôi khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của sếp đang nhìn Bãng như muốn đem Bãng ra giết chết.

Phúc không ngừng kêu khổ, không ngừng than thảm.

Lúc sếp không yêu ai cũng khổ, mà khi đã yêu rồi lại càng khổ hơn.

Ông ta nhìn chăm chăm vào cánh tay của vợ đặt lên vai người đàn ông mà Bãng gọi là ông Tư kia.

Cứ như thế ông ta đứng im như một lãnh nhân, đứng im nhìn không chớp mắt vào Bãng và người đàn ông kia như thể họ đã dùng bùa mê khiến ông ta không thể rời mắt đi chỗ khác.

Phúc thấy tình trạng này không ổn, nếu mà kéo dài có nguy cơ án mạng sẽ xảy ra ở đây.

Phúc vội lên tiếng cứu nguy.

_ Ông chủ !

Phúc lên tiếng gọi.

Đang nói chuyện vui vẻ với Bãng, ông Tư bây giờ mới chú ý đến hai người đàn ông đang đứng ở giữa quán.

Thấy người đàn ông tuấn tú, phong thái đỉnh đặc, ung dung trong bộ vét màu đen nhìn mình bằng con mắt lạnh lẽo và vô cảm, ông thoáng rung mình một cái.

Cổ trần tỉnh nổi sợ hãi vô cớ đang dâng lên trong lòng, ông gượng gạo mỉm cười.

_ Chào quý khách ! Xin hỏi quý khách muốn ăn gì ?

Bãng nói thay.

_ Việc này chú khỏi phải lo, chú cứ để cho con lo là được rồi.

Ông Tư chú ý đến lời nói của Bãng.

_ Họ đi cùng với con à ?

_ Vâng.

Ông ta thấy cách xưng hô cha con của Bãng, tự dưng tức giận và bức mình trong lòng ông ta phai đi mất một nửa.

Mặc dù biết người đàn ông kia không phải là cha ruột của vợ mình nhưng thấy họ thân thiết và coi nhau như cha con không phải là mối quan hệ giữa nam và nữ, ông ta yên tâm ngồi xuống.

Ông chủ quán tò mò muốn hỏi, hai người đàn ông phong độ và lịch lãm kia có quan hệ gì với Bãng nhưng nói ở đây không tiện nên lại thôi.

Bãng chạy nhanh ra khỏi bếp, dúm cặp sách của mình cho ông ta, Bãng cười tươi nói.

_ Hai người chờ một chút nhé, tôi sẽ nấu bún riêu đái cả hai.

Ông ta không biết nên khóc hay nên cười.

Sao Bãng dám biến ông ta thành một kẻ đi giữ đồ cho vợ ?

Trong lòng Băng, ông ta có địa vị thấp như thế sao ?

Phúc tròn tròn mắt nhìn Băng.

Phúc không dám tin là đích thân Băng sẽ nấu cho cả hai ăn.

Lúc sáng ông ta đã được thưởng thức tài nghệ nấu ăn của Băng nên không nói gì.

Trong lòng ông ta bất giác cảm thấy ấm áp và ngọt ngào, chỉ cần là do Băng nấu, ông ta nghĩ mình sẽ miễn cưỡng ăn thức ăn do Băng nấu.

Băng chạy biến vào trong.

Cầm tạp dề, Băng đeo vào người.

Vừa nấu, Băng vừa nói chuyện vui vẻ với ông Tư.

Ông Tư là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, dáng người nhỏ bé, cao 1m65, nước da ngăm đen, tính tình vui vẻ và tốt bụng.

Ông mở quán bán bún riêu này được hơn tám năm.

Lần đầu tiên Băng đến đây là ba năm trước, Băng do thích ăn bún riêu lại không có nhiều tiền nên quán ăn của ông ta là lựa chọn số một của Băng.

Từ những lần đến đây ăn cùng với Hoa, do nói chuyện tâm đầu ý hợp, ông Tư lại không có con cái nên nhận Băng là con gái nuôi.

Băng là một cô gái hay cười, tính tình ngây thơ, chất phác.

Tuy rằng hay nghịch ngợm và hiếu động nhưng chưa từng gây ra chuyện gì khiến người khác phải tức giận hay ưu phiền.

Một lúc sau, từ trong nhà bếp, trên người vẫn đeo tạp dề, Băng bung hai bát bún riêu đặt trước mặt ông ta và Phúc, miệng cười tươi, băng lịch sự mời cả hai giống như một nhân viên phục vụ chuyên nghiệp.

_Mời quý khách dùng bữa. Chúc quý khách ngon miệng !

Phúc ngơ ngác nhìn Băng.

Lòng hoan hỉ sung sướng vì được bà chủ đích thân xuống bếp nấu bún riêu mời mình.

Dù bún riêu có ngon hay không cũng không quan trọng, điều cốt yếu là tấm lòng của người nấu.

Phúc chưa kịp lên tiếng nói câu cảm ơn.

Băng đã phóng vù vào bếp.

Ông ta vuốt mặt một cái.

Nhìn cô vợ suốt ngày chạy nhảy mà không chú ý gì đến an nguy của bản thân khiến ông ta mấy lần thót tim vì lo cho vợ.

Kiểu này, ông ta phải dạy lại cách đi đứng và yêu cầu vợ đừng chạy nhảy lung tung nữa.

Tuy vẫn còn tức giận vì hành vi phóng túng thấy người đàn ông thân quen nào cũng ôm vai, bá cổ nhưng khi nhìn bát bún riêu thơm ngon và hấp dẫn trước mặt, trên môi ông ta thấp thoáng nở một nụ cười.

Phúc vừa ngơ ngẩn nhìn Băng vì ngạc nhiên, lại sững sờ nhìn sếp khi thấy sếp đang cười tủm tỉm một mình.

Chớp mắt mấy cái cho tỉnh táo, Phúc hy vọng mình không gặp ảo giác.

Từ trước đến nay, sếp ít khi nào cười, sao đột nhiên hôm nay sếp lại cười, mà còn cười rất quyến rũ và hạnh phúc nữa ?

Nguyên việc sếp chấp nhận vào đây ăn bún riêu cũng là một chuyện khác thường rồi, bây giờ sếp còn nhìn bát bún riêu không rời mắt.

Phải chăng sếp thay đổi vì cô gái có nụ cười trẻ con và ngây thơ kia ?

Từ từ, sếp cầm đũa, cầm thìa do Băng đặc biệt mang ra, sếp bắt đầu ăn.

Hình như sếp ăn rất ngon miệng, nên khuôn mặt sếp bừng sáng, ánh mắt thỏa mãn và vui sướng đang lấp lánh nhìn mấy cọng bún trong bát.

_Sao không ăn đi ?

Phúc giật mình vội thu ánh mắt kinh ngạc đang nhìn sếp của mình lại.

Cầm đũa Phúc bắt đầu ăn.

Thức ăn vừa mới trôi xuống cổ họng, Phúc lập tức húp luôn một ít canh trong bát.

Ngon quá !

Cứ như thế, hai người đàn ông ăn hết hai bát bún riêu do Băng nấu.

Nhìn họ ăn ngon, Băng cười thật hạnh phúc.

Băng nhìn ông ta bằng ánh mắt say mê và ngưỡng mộ, dần dần một màu hồng lan tỏa khắp mặt Băng.

Một thứ tình cảm và một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời đang xâm nhập vào trong suy nghĩ của Băng.

Nhịp đập trong trái tim cũng bắt đầu thay đổi.

Từ trước đến nay, Băng chưa từng có loại cảm giác này.

Băng biết tất cả mọi thay đổi và cảm giác khác lạ mà Băng đang nhận được cũng đều do người đàn ông kia ban cho.

Nhìn theo ánh mắt Băng, ông Tư cười khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

_Cháu đang nhìn gì thế ?

Băng ngượng ngùng đáp.

_Dạ, không có gì.

Không muốn ông Tư hỏi thêm câu nào nữa, Băng bụng thêm bún riêu và mấy món ăn do mình nấu ra ngoài.

Vẫn chưa cỏi bỏ tạp dề, Băng ngồi xuống ăn với bọn họ.

Tuy chỉ là mấy món ăn đạm bạc và bình dân nhưng dưới tay nghề nấu nướng của Băng, món ăn bình dân trở thành thượng hạng và ngon không thể tả.

Cả hai ăn hết sạch nồi bún riêu do Băng nấu, cũng may Băng nấu nhiều nếu không có khi họ lại tranh giành nhau.

Vừa ăn Băng vừa cười nên chút nữa là Băng bị sặc.

Nếu ai nhìn thấy cảnh hai người hào hoa phong nhã và cao sang quyền quý khoác trên người hai bộ vét đắt tiền và sang trọng lại đi giành ăn với nhau chắc họ phải há hốc mồm và mắt lờ ra mấy phen, miệng á khẩu không nói được một lời nào.

Băng bịt chặt miệng để cho tiếng cười không thoát ra khỏi cổ họng.

Chúa ơi !

Lần đầu tiên trong đời Băng mới thấy ông ta đáng yêu và dễ thương đến thế.

Bây giờ, Băng không còn ghét ông ta như lúc đầu nữa.

Băng thấy ngoài con người vô tình và lạnh lùng ra, ông ta cũng giống như bao nhiêu người khác, cũng có hi, ái và nộ, chỉ cần biết ông ta cần gì và muốn gì, mọi chuyện đều được giải quyết một cách êm đẹp.

Như lúc này đây, ông ta lộ ra một đứa trẻ tham ăn và háu đói.

Nhìn ông ta bằng ánh mắt yêu thương và trìu mến, Băng tự hứa với lòng là từ nay sẽ nấu bún riêu cho ông ta ăn, hy vọng là ông ta sẽ không mau chán.

Băng quẹt mũi, lòng nhũ thâm

“Lo gì ! Nếu ông ta không muốn ăn bún riêu nữa, mình sẽ nấu món ăn khác cho ông ta ăn”

Cầm khăn giấy, lau miệng, ánh mắt Băng ngập tràn tự tin.

“Với một người có thể nấu đủ các loại món ăn như mình, việc đó chỉ là chuyện nhỏ”

Băng là một cô gái sinh ra và lớn lên trong tu viện.

Ngay từ khi còn nhỏ, Băng đã phụ trách công việc nấu nướng cho các em nhỏ ăn.

Mặc dù nghịch ngợm và hiếu động như con trai nhưng Băng vẫn là một thực nữ biết thủ thỉ, may vá, biết nấu nướng, và biết làm công việc nhà.

Nếu Băng không muốn làm gì thì thôi, còn một khi Băng muốn, Băng sẽ làm bằng được.

Bản tính ương bướng và không sợ chết của Băng, cộng thêm tính cách bền gan đã biến những việc tưởng chừng gây khó khăn cho Băng thành những công việc bình thường.

Ăn xong, Phúc xoa tay vào bụng, được ăn ngon, lại do đích thân vợ của ông chủ xuống bếp nấu nên Phúc chưa bao giờ cảm thấy hưng phấn và vui vẻ như thế.

Tinh thần của ông ta hôm nay xem ra cũng rất tốt.

Lúc đầu ông ta dự định sẽ không ăn gì, mà chỉ ngồi im chờ Băng ăn xong rồi cùng đi, nhưng thật không ngờ chính mình còn ham ăn hơn cả một đứa trẻ.

Tuy là hơi ngượng nhưng được vợ nấu cho ăn thế này, lại nấu ăn rất ngon, ông ta vui mừng còn không kịp, lấy tâm trí và hơi sức đâu để, để ý đến chuyện khác.

Thấy cả hai đã ăn xong, Băng bung bát đĩa vào trong bếp.

_ Chào chú ! Con đi đây !

_ Ủ, nhớ lần sau lại ghé đến đây.

_ Dạ, con biết rồi.

Mặc dù vẫn muốn biết hai người kia có quan hệ gì với Băng, nhưng thấy Băng không muốn nói nên lại thôi.

Băng lững thững đi ra khỏi quán.

Ông ta định trả tiền cho ông Tư, Băng ngăn lại.

_ Tôi đã trả tiền rồi. Chúng ta đi thôi.

Ông ta nheo mắt nhìn Băng.

_ Bữa ăn này là do cô mời ?

_ Đúng, có việc gì sao ?

Băng hung hăng hỏi.

Phúc hết quay sang nhìn sếp, rồi lại quay sang nhìn Băng.

Rõ ràng lúc này vẫn còn rất vui vẻ, sao giờ này lại cãi nhay và gây sự với nhau rồi?

Thấy vợ phồng mồm, tròn mắt với mình, dáng hung hăng như muốn đánh nhau, ông ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô vợ trẻ con này đúng là không coi ông ta vào đâu cả.

Tự nhủ là người lớn không chấp trẻ con, ông ta cố nén giận không mắng Băng nữa.

_ Đi thôi !

Ông ta quay lưng bỏ đi.

Băng lăm lăm.

“Tên đáng ghét, mất công mình nấu cho ăn, còn mời miễn phí một bữa, thế mà ông ta không thèm cảm ơn mình một tiếng, ông ta còn lạnh lùng tỏ vẻ không cần”

“Tên kia ! Cũng có ngày tôi cho anh biết tay”

“Dám chọc tức boss cô nương hả ? “

Để mình họa cho sự tức giận, cho câu cuối thêm phần giá trị và sinh động, Băng dơ nắm đấm lên, chân hung hăng đá vào không khí.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cũng may Phúc còn mãi đi nhanh cho kịp với ông ta nên không nhìn thấy mấy hành động kì quái của Băng, nếu không Phúc sẽ bị sặc mà chết.

Đi được một đoạn ông ta quay lại.

_Chứ mắng chán chưa ? Nếu chán rồi thì mau lên xe đi !

Băng chột dạ, không hiểu bằng cách nào mà ông ta biết được mình đang chửi thảm ông ta ?

Nhìn điệu bộ phụng phịu, hờn dỗi kiểu trẻ con của Băng, ông ta phì cười.

Lúc này trông Băng rất đáng yêu và dễ thương.

Nếu không có Phúc ở đây, nếu hai người đang ở nhà, nếu không nghĩ mình cần giữ khoảng cách và không nên có tình cảm với Băng, ông ta đã chạy lại ôm lấy Băng, bẹo má Băng, hôn Băng, và ăn Băng sạch sẽ rồi.

Càng nghĩ ông ta càng kêu khổ.

Không ngờ chỉ trải qua có một đêm, và nụ hôn lúc trưa ở trước cổng trường, ông ta đã muốn chạm vào Băng rồi.

Kiểu này, khi thời gian trôi qua đi, càng ở gần bên cạnh Băng, ông ta càng chuốc thêm khổ sở vào thân.

Muốn không có tình cảm với Băng, không yêu Băng nhưng liệu ông ta có làm được không ?

Hay là càng ở gần bên Băng, ông ta càng nhận ra mình không thể sống thiếu Băng?

_Vào !

Băng chạy nhanh đến gần xe ô tô, tự mở cửa xe, Băng chui đầu vào.

_Rầm !

Cánh cửa xe bị Băng đóng mạnh lại.

Đã quen với tính khí thất thường của Băng nên ông ta không nói gì.

Chờ ông ta trèo lên xe, Phúc lái xe ra trục đường chính.

_Mấy giờ rồi ?

Ông ta hỏi Phúc.

Nhìn đồng hồ đang đeo trên tay, Phúc đáp.

_Thưa anh, hơn một giờ rồi.

_Chiều nay, mấy giờ có cuộc hẹn với phía công ty Hùng Đông ?

_Ba giờ.

Quay sang nhìn Băng, ông ta thấy Băng đang chống tay lên cằm, mắt đang quan sát bên vệ đường, dáng vẻ suy tư, đầu đang tính toán chuyện gì đó ?

_ Chiều nay cô có phải đi đâu không ?

Băng mắt vẫn không rời khỏi những hình ảnh bên vệ đường, miệng trả lời ông ta.

_ Không, chiều nay tôi ở nhà.

_ Lái xe đến tiệm may Á Âu.

_ Vâng, thưa anh.

Băng không thấy ông ta hỏi gì mình, nên cũng im lặng không đáp.

Băng tưởng ông ta bảo Phúc lái xe đến tiệm may Á Âu vì ông ta cần may quần áo cho mình mình, nên không lên tiếng phản bác.

Nếu Băng biết được chiều nay ông ta bắt mình trở thành một thực nữ, có lẽ Băng đã phi thân khỏi xe, sau đó nhất quyết chạy trốn rồi.

Đến tiệm may Á Âu, Phúc dừng xe lại.

Băng vẫn ngồi im trên xe, ngỡ tưởng rằng chỉ cần ông ta và Phúc đi vào là được rồi, nào ngờ.

_ Xuống xe đi !

_ Tại sao ?

Băng quay lại nhìn ông ta bằng ánh mắt không hiểu.

Thấy vợ tròn xoe mắt nai nhìn mình, thậm chí khuôn mặt còn ngơ ngác dễ thương như một con thỏ con đang chập chững bước đến gần con sư tử, ông ta háng giọng.

_ Tôi bảo cô xuống thì cô xuống đi. Sao lúc nào cô cũng có nhiều thắc mắc muốn hỏi như thế ?

_ Nếu ông không nói rõ, tôi nhất định không xuống.

Ông ta cười nhạt.

_ Cô muốn tôi bế cô xuống chứ gì ?

Băng nghiêng răng.

_ Ông đừng bắt nạt người khác quá đáng. Tôi đã nói là tôi không muốn đi.

Ông ta không nói gì.

Phương pháp đối phó với nữ nhân không nghe lời là mặc kệ muốn nói gì thì nói, muốn hung hăng phản đối thế nào cũng mặc, chỉ cần cứ thế mà vác đi là được rồi.

Băng tưởng ông ta sẽ để cho mình ngồi yên trên xe, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cánh cửa xe mở ra, bàn tay ông ta đã nắm lấy cánh tay mình rồi kéo ra.

Băng tức muốn điên lên, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hét.

_ Không đi ! Buông ra !

Nếu phải người khác khi thấy vợ kêu toáng lên thế nào cũng giận dữ, và đỏ mặt vì ngượng khi thấy nhiều người chú ý đến mình, nhưng ông ta bình thản như không có chuyện gì.

Phản đối của Băng vô hiệu.

Lấy phải ông chồng lúc nào cũng lạnh lùng như băng, sợ rằng dù có bị kè dao vào cổ cũng chưa chắc khiến ông ta đỏ mặt, mặt biến sắc và lên tiếng xin tha mạng nói gì đến việc con con này.

Phúc nhanh chóng mở cửa kính cửa hàng Á Âu cho Băng và ông ta đi vào trong.

Mùi thơm của dầu gội đầu, mỹ phẩm, mùi thơm của vải vóc, của nước hoa bay vào mũi Băng.

Băng kinh ngạc nhìn cách trang trí của cửa hàng trước mặt.

Đây là cửa hàng sang trọng và xa hoa nhất mà Băng từng nhìn thấy.

Nếu nói đây là một cửa hàng thời trang cũng không đúng, mà cũng không hoàn toàn sai.

Cửa hàng này không chỉ phục vụ bán quần áo thượng hạng cho khách hàng, còn chăm sóc da và những dịch vụ khác, có thể đây là cửa hàng chăm sóc toàn diện về sắc đẹp cho khách hàng.

Cửa hàng gồm ba tầng, mỗi tầng có những dịch vụ và có cách bày trí khác nhau.

Nhân viên nam và nhân viên nữ ở đây đều rất lịch sự, phong cách phục vụ chuyên nghiệp và trông rất bắt mắt.

Băng không hiểu ông ta mang mình đến đây làm gì, việc ông ta muốn may mặc, sửa chữa, chăm sóc da hay cắt tóc cũng không cần gọi mình vào đây ?

Băng còn đang ngỡ ngàng đánh giá xung quanh, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi bước lại gần Băng.

Cô ta quan sát Băng từ đầu xuống chân, thấy còn chưa đủ, cô ta xoay Băng một vòng.

Băng vừa tức vừa bực mình.

Băng có phải là người mẫu của họ đâu mà họ đối xử và ngắm nhìn Băng từ trên xuống dưới như thể đang đánh giá bộ quần áo trên người Băng có thừa chỗ nào và có rộng quá không ?

_Tôi giao cô ấy cho chị, hơn bốn giờ chiều tôi sẽ quay lại đây đón cô ấy.

Cô nhân viên vui vẻ gật đầu.

_Cậu yên tâm, tôi sẽ biến cô ấy thành một nàng công chúa.

Băng tròn mắt nhìn cô ta.

Chỉ nghe hai từ “Công chúa” cũng đủ khiến Băng dị ứng, nếu nói sẽ biến Băng thành một thám tử hay có vụ án nào mà cho Băng khám phá, Băng sẽ hào hứng và vui sướng mà hét to lên.

Còn “Công chúa” chỉ khiến Băng thêm chán ghét, và tức tối.

Biết người phụ nữ, hơn ba mươi tuổi, vóc dáng chuẩn giống như người mẫu, làn da trắng hồng, khuôn mặt hoàn hảo, tóc và quần áo thời trang này là chủ ở đây, cũng là người quen biết với ông ta chỉ đang làm nhiệm vụ của mình, nên Băng phải cố kìm nén tức giận vào trong lòng.

_Cảm ơn chị, nhưng không cần đâu, em không muốn thay đổi.

Liếc nhìn ông ta bằng ánh mắt còn sắc hơn dao cạo, Băng quay người định bỏ đi.

Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

_Đừng chống đối tôi, nếu cô bắt tôi phải bỏ dở dự án lần này để ngồi đây canh chừng cô, hậu quả do cô gây ra sẽ không lường trước được đâu.

Băng trừng mắt nhìn ông ta, mặt vênh lên.

_Tôi làm sai gì sao ? Tôi đã nói là tôi không cần mua váy, cũng không muốn thay đổi.

Không thèm cãi nhau lời thôi với Băng, ông ta quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Băng bị ông ta chọc cho tức chết, không cần biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình và đang quan sát mình.

Băng chạy thật nhanh về phía ông ta, miệng gọi to.

_Hoàng Trọng Quân.

Nhân viên, khách hàng trong cửa hàng tái mặt, mồ hôi bắt đầu rịn ra, lòng nom nớp lo sợ, và thấp thòm không yên vì sợ ông ta nổi cơn thịnh nộ ở đây.

Mặc dù ông ta ít lên mặt báo nhưng danh tiếng của ông ta không ai là không biết.

Ông ta không chỉ nổi tiếng vì là một doanh nhân thành đạt, một người giàu có, thông minh và nhạy bén, ông ta còn nổi tiếng vì tính cách lạnh lùng và vô cảm của mình.

Ở trên đời này, người đắc tội với ông ta rất ít, họ không có dũng khí gây sự và đối đầu với ông ta, vì họ sợ con người của ông ta.

Thế mà nay, cô vợ nhỏ bé không hiểu chuyện kia hết lần này đến lần khác chọc giận ông ta, bây giờ còn dám gọi to tên ông ta trước mặt bao nhiêu người.

Băng hình như càng ngày càng coi người chồng như ông ta là bọt khí nên không có chút trọng lượng nào.

Từ từ, chậm chạp, ông ta quay đầu nhìn Băng, mắt ông ta lạnh lẽo âm u, mặt ông ta lạnh băng.

_Cô muốn nói gì ?

Băng bước lại gần về phía ông ta.

Mọi người trong cửa hàng nín thở dõi theo từng bước chân của Băng.

Họ đang hồi hộp chờ xem hậu quả do hành động của Băng gây ra là gì.

Mắt ông ta vẫn không rời khỏi khuôn mặt Băng.

Lúc này ông ta đang tức giận phùng phùng.

Nếu Băng mà còn dám gây náo loạn thêm nữa, ông ta sẽ không nể nang gì mà trừng phạt Băng.

Đứng ở bên cạnh, Phúc thầm lo lắng cho Băng.

Chỉ tiếp xúc có mấy lần và ba ngày quen biết, nhưng Phúc đã mến Băng.

Phúc cầu mong là ông ta không làm gì quá đáng với Băng.

Thân là người là một nhân viên dưới quyền, Phúc không được phép can thiệp vào chuyện đời tư của sếp, nhưng Băng là một cô gái dễ thương và tốt bụng, Phúc không muốn Băng bị thương tổn.

Càng đi đến gần ông ta, mặt Băng càng ngày càng đỏ, sắc hồng đang lan khắp hai má, ánh mắt long lanh, mắt ngập tràn si mê và một làn khói mỏng.

Ông ta ngần ngại nhìn Băng, mặt từ lạnh băng chuyển sang bối rối.

Ông ta cứ ngỡ tưởng rằng Băng sẽ nổi điên lên mà hét toáng lên ở đây, không ngờ cô vợ trẻ con lại có biểu hiện của một khuê nữ đang nhìn thấy tân lang của mình.

Mỗi lần Băng biến thành một yêu nữ, ông ta lại lúng túng không biết nên ăn nói, và nên cư xử với Băng như thế nào cho phải.

Thân người ông ta cứng đơ, miệng mím chặt.

Trong con mắt của mọi người, khi quan sát biểu hiện lạnh lùng trên mặt ông ta, họ cho rằng ông ta đang tức giận nhưng hoàn toàn không phải, ông ta chỉ giả vờ thế thôi, bên trong ông ta đang rầu rĩ vì càng ngày càng bị con tiểu yêu này cuốn hút.

Đứng gần sát vào ông ta, mắt nhìn thẳng vào mặt ông ta, môi nở một nụ cười tươi như hoa nở, Băng ngập ngừng hỏi.

_Tại sao ông lại muốn mua quần áo cho tôi ?

Không ngờ Băng lại hỏi mình câu này, nhất thời ông ta cứng miệng.

_Sao ông không nói gì ?

_Điều này cũng cần phải giải thích hay sao ?

Băng gật đầu, miệng hỏi thúc.

_ Ông nói đi.

_ Cô là gì của tôi ?

Ông ta luôn luôn thế, không bao giờ ông ta trả lời người khác ngay mà muốn người khác tự tìm câu trả lời cho mình.

_ Vợ ông.

_ Nếu đã là vợ của tôi, cô thấy lý do mua quần áo của tôi có cần phải nói rõ ra không ?

Băng im lặng không đáp.

Lúc nào Băng cũng không cãi lý nổi với ông ta.

Đúng ! Băng là vợ của ông ta nên ông ta mua quần áo cho Băng là việc bình thường và đương nhiên.

Nếu Băng là một cô gái thích chung diện, thích mặc váy và là một thực nữ, Băng sẽ không ngần ngại mà hét lên, hay ôm lấy cổ ông ta rồi hôn lên môi ông ta, thì thậm chí cảm ơn vài tai ông ta, tặng cho ông ta nụ cười xinh đẹp nhất của mình.

Nhưng Băng là một cô gái nghịch ngợm và hiếu động, làm sao Băng chịu đựng được cảnh ngày nào mình cũng phải mặc váy, còn phải đi giày cao gót.

Băng nhăn mặt, nghĩ rằng từ nay mình không còn được chạy nhảy lung tung và leo trèo nữa, mà phải đi đứng cẩn thận, phải ra dáng một tiểu thư yếu điệu thực nữ, Băng chỉ muốn chết ngay tại chỗ.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của vợ, hiểu vợ không thích mặc váy, cũng không muốn bị gò bó trong khuôn mẫu của một người vợ dịu dàng, ông ta thương hại muốn buông tha cho Băng.

Nhưng nghĩ đến mấy hình ảnh nhảy nhót, leo trèo như khi của Băng sáng nay, ông ta lại càng thêm quyết tâm bắt Băng phải thay đổi.

_ Không còn gì để nói nữa chứ ?

Băng thở dài lắc đầu.

_ Không.

Mặt Băng tíu nghiu như một con mèo bị chủ mắng oan.

Ông ta phì cười nhưng không dám cười trước mặt Băng và mọi người ở đây.

_ Nếu không còn gì để nói, thì mau đi vào trong và làm theo lời tôi đi, chiều tôi quay lại đón. Nhớ kĩ là không được bỏ trốn. Cô không trốn thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu, cũng đừng vọng tưởng là có thể chống đối được tôi. Cô nên nhớ cô không phải chỉ có một mình, mà còn có bạn bè của cô và cả cái cô nhi viện mà cô lớn lên nữa.

Khi nói những lời tàn nhẫn này, giọng ông ta lạnh lùng không có một chút tình cảm.

Giống như một con quỷ ban tội chết cho nạn nhân của nó, ánh mắt ông ta còn lạnh lẽo và sắc bén hơn cả dao.

Mặt Băng đỏ hoe, chưa đầy hai câu nói của ông ta, Băng rơi lệ.

Tâm tư u uất, lòng buồn chán và cô đơn.

Băng căm hận ông ta, khinh ghét ông ta.

Sao lúc nào ông ta cũng dùng giọng nói lạnh lùng và tàn nhẫn của mình để chà đạp lên lòng tự trọng của Băng ?

Băng là một con bé con chưa trưởng thành, chỉ cần hù dọa một chút, chỉ cần thương tổn đến tình cảm của Băng, Băng sẽ sụt sịt khóc liến.

Quẹt nước mắt trên má, hằm hằm nhìn ông ta, Băng căm phẫn hết to.

_ Tôi ghét ông !

Sau đó Băng bỏ chạy vào trong.

Mọi người bàng hoàng nhìn cả hai.

Họ ngỡ ngàng không hiểu gì cả. Từ lúc ông ta xuất hiện cùng với Băng, có già nữa mọi người ở đây thắc mắc muốn biết mối quan hệ thật sự giữa ông ta và Băng là gì?

Qua mấy câu nói chuyện giữa ông ta và Băng. Họ nhận ra, tuy rằng ông ta vẫn lạnh lùng, vẫn vô cảm nhưng đối với Băng, ông ta đã hết mực cung chiều và nhún nhường.

Nếu không, bằng vào tính cách của ông ta, Băng đã gặp họa từ lâu rồi.

Phúc càng ngày càng bị ông ta làm cho nửa mê nửa tỉnh.

Trên môi Phúc xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

Phúc biết từ lúc lấy Băng, sắp mới thay đổi và không còn là chính mình.

Thấy sắp vì một cô gái thay đổi tính cách và quan điểm sống, đã tìm thấy được niềm vui trong cuộc sống, Phúc mừng cho ông ta.

Đứng im nhìn vào trong một lúc, ông ta ngơ ngẩn rời khỏi cửa hàng Á Âu.

Trên môi ông ta không biết từ lúc nào đã có một nụ cười tuy chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ xua tan đi đám mây mù trên bầu trời.

Băng phóng thẳng vào phòng vệ sinh sau khi hỏi một cô nhân viên trong cửa hàng.

Thấy một phòng trống, Băng nhanh chóng bước vào trong.

_ Rầm

Cánh cửa bị Băng trút giận nên đóng mạnh vào bản lề.

Mấy phòng bên cạnh, bị Băng dọa cho sợ chết khiếp.

Họ vừa đi vệ sinh, vừa nom nớp lo sợ Băng sẽ phá cửa và xông vào đánh họ. Họ tưởng Băng là một người bị bệnh thần kinh.

Sau khi đi vệ sinh xong, Băng đá mạnh lên cái bồn cầu.

_ Cho ông chết ! Chết đi ! Tôi căm ghét ông !

Đá liên tiếp hai cái nữa, Băng lại chửi tiếp.

_ Anh tưởng là tôi sợ anh hả ? Cứ chờ đấy, cũng có ngày tôi sẽ cho anh biết tay.

_ Rắc ! Rầm ! Hự !

Những tiếng kêu khủng bố trong phòng vệ sinh của Băng không ngừng truyền ra bên ngoài.

Mấy phòng vệ sinh bên cạnh hốt hoảng quá, họ nhanh chóng giải quyết, thậm chí có người còn không dám ngồi xuống bồn cầu để đi vệ sinh mà đã vọt lẹ như bị ma đuổi.

Khi đã trút hết tức giận và bực tức lên cái bồn cầu tội nghiệp, Băng mới ung dung và thông thả đi ra bên ngoài.

Lúc Băng ra đến nơi, tất cả mọi người trong nhà vệ sinh nữ đều biến mất.

Cả đời Băng cũng chưa từng trải qua những khổ hình như thế.

Đầu tiên họ không nể nang gì Băng mà hung hăng bước lại lột hết đồ trên người Băng, họ thấy thể vẫn còn chưa đủ khiến cho Băng sợ chết khiếp, họ bắt Băng phải đi tắm, đi mát xa.

“Hu hu hu !”

Băng hét khóc, rồi lại gào lên, họ cũng mặc, cũng không quan tâm.

Mệnh lệnh và yêu cầu của ông ta là Trời nên họ không thể không tuân theo.

Tắm xong cho Băng, họ bắt đầu tiến hành lột da mặt, tẩy lông và bôi những thứ mà Băng phải bịt mũi và kêu ầm lên vì không chịu đựng được những hương thơm nồng nặc xông lên mũi mình.

Trước kia dù có bị đánh thâm tím thân thể, và quần một trận với bọn trẻ ở cô nhi viện, Băng cũng không mệt thế này.

Băng phải ngồi hơn một tiếng đồng hồ dưới máy hấp dầu, da đầu đau điếng vì Băng vịn vẹo mãi không yên.

Băng là khách hàng kì lạ nhất mà họ từng gặp.

Trong khi các quý cô khác vui sướng và hạnh phúc vì được chăm sóc đến tận răng, Băng lại tưởng họ đang mang mình ra xẻo từng miếng thịt trên cơ thể.

Sau khi làm xong cái việc được gọi là tu bổ và nâng cao nhan sắc, Băng bị họ úm thử hết bộ đồ này đến bộ váy khác.

Băng nghiêng răng ken két, lòng không ngừng nguyên rủa và chửi thề Hoàng Trọng Quân.

Nếu ánh mắt, khuôn mặt và những lời oán hận của Băng có thể giết người và có thể bay xa hàng vạn dặm, Băng đã giết chết ông ta không dưới một nghìn lần.

Bốn giờ chiều, Băng đã biến thành một công chúa mỹ lệ.

Trong khi bốn cô nhân viên tận tình phục vụ và chăm sóc Băng cả một buổi chiều hoan hỉ và sung sướng cười tươi ngấm ngấm công sức tác phẩm hoàn hảo của mình.

Băng lại một phờ người, mặt ỉu xiu như bị mắng oan.

Đây Băng đứng trước tấm gương lớn ở giữa phòng, một cô nhân viên vui vẻ bảo Băng.

_Em ngắm thử xem.

Băng một môi mớ mắt nhìn cô gái đang đứng im nhìn mình trong gương.

Phản ứng đầu tiên của Băng là hét to lên.

_Yêu quái !

Bốn cô nhân viên bị tiếng hét lãnh lốt của Băng làm cho sợ chết khiếp.

Đầu tiên họ hốt hoảng ngó xung quanh xem có con yêu quái nào lạc ra từ bộ truyện “Liêu Trai Chí Dị” của Bồ Tùng Linh không ?

Sau khi xác minh là không có, họ thở phào nhẹ nhõm.

Băng run run chỉ tay vào hình bóng của mình trong gương.

_Ai...ai kia ?

Bốn cô nhân viên bây giờ mới hiểu người mà Băng khiếp sợ chính là hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, họ che miệng cười khúc khích.

Không ngờ Băng lại trẻ con và đáng yêu như thế.

Lẽ ra khi thấy mình bỗng dung trở nên xinh đẹp quyến rũ đến mê người thế này, Băng phải vui sướng và hạnh phúc mới đúng ?

Tại sao Băng lại khiếp sợ, lại hét toáng lên như gặp phải quỷ ?

Lẽ nào Băng thích hình dáng lôi thôi, lếch thếch của mình trước kia ?

Băng không chỉ là một khách hàng kì lạ, mà còn là một cô gái có sở thích ăn mặc và có kiểu suy nghĩ khác người hiếm có.

Băng cúi xuống nhìn chiếc váy màu xanh dương dài ngang gối, đang thướt tha khua nhẹ gấu váy, nhìn chiếc giày cao gót màu trắng của mình mà ón, mà than thầm, mà kêu than.

_Quần áo của em đâu ?

Băng nén giận hỏi.

_Chị đã mang đi bỏ ngoài thùng rác rồi.

_Sao ?

Băng hét lên thất thanh.

Ông lấy đầu, Băng chán nản hỏi.

_Sao chị lại ném bỏ đồ của em ?

Chị nhân viên phì cười đáp.

_ Ông Hoàng dặn bọn chị là không được để em mặc bộ đồ đó đi ra khỏi cửa hàng, nếu không ông ấy sẽ đuổi việc hết bọn chị.

Lúc đầu mấy cô nhân viên còn mỉm cười, nhưng ngay sau đó họ lại buồn rầu nhìn Băng như mong và hy vọng Băng hiểu cho hoàn cảnh của họ.

Họ chỉ là nhân viên dưới quyền, chỉ là người đi làm công, nếu không làm hài lòng chủ nhân, họ có nguy cơ bị tống ra ngoài đường.

Băng là một cô gái tốt bụng và lương thiện, Băng làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn người khác vì mình mà bị liên lụy và bị mắng oan.

_ Cửa hàng này là của Hoàng Trọng Quân ?

_ Đúng, em không biết sao ?

Chị nhân viên có khuôn mặt tròn trĩnh như cái bánh rán nghi hoặc hỏi Băng.

_ Em không biết.

Băng kêu khổ.

Xem ra không nghe lời ông ta cũng không được nữa rồi.

Nhìn bốn chị nhân viên dễ thương, vui tính và tốt bụng đang đứng im nhìn mình thế này, Băng không nỡ khiến trái tim nhỏ bé của họ bị văng ra ngoài khi mình cứ cố tình làm trái lời của ông ta đến cùng.

Băng chán ngán nhìn kĩ hình ảnh của mình trong gương.

Ngay cả chính mình, Băng cũng không nhận ra. Băng bây giờ khác quá.

Khuôn mặt được đánh một lớp phấn mỏng, do nước da của Băng đã trắng hồng rồi nên không cần phải trang điểm nhiều, đôi lông mày thanh tú, mắt long lanh, đôi môi được tô một ít son bóng, mái tóc suôn mềm buông rũ xuống bờ vai.

Nhìn Băng lúc này, mọi người phải thốt lên hai từ “mỹ nhân”, còn Băng sau khi nhận xét sắc đẹp của mình, Băng chỉ thấy mình giống yêu quái hơn giống người.

Tiếng kêu lãnh lút của một cô nhân viên trong cửa hàng.

_ Ông Hoàng đến rồi !

Băng giật mình quay lại nhìn người đàn ông đang đứng phía sau lưng mình.

Khi bắt gặp ánh mắt ông ta đang nhìn mình chằm chằm, Băng đỏ bừng mặt, ánh mắt bối rối vội cụp xuống, trái tim đập thật nhanh.

Cả đời Băng, cũng chưa có lúc nào cảm thấy xấu hổ và bối rối như lúc này.

Băng cảm thấy mình chẳng khác gì một món hàng để người ta đem ra sờ mó và mua bán.

Cảm giác lúc này của ông ta là sờ sờ không dám tin.

Ông ta đã từng gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp và quyến rũ nhưng một cô gái có khí chất thanh cao và tao nhã giống như Băng thì ông ta chưa từng gặp bao giờ.

Tuy Băng đứng ở ngay trước mắt, mà ông ta lại tưởng Băng chỉ là ảo ảnh, là hình bóng không có thực.

Công chúa !

Đúng ! Lúc này Băng là cô công chúa nhỏ bé, là cô vợ mà ông ta không muốn yêu, nhưng không thể điều khiển được con tim của mình.

Ông ta đã rung động, đã mê say.

Càng ngắm nhìn Băng, ông ta càng không thể rời mắt khỏi khuôn mặt và chiếc váy đang ôm khít lấy thân hình nhỏ bé và quyến rũ của Băng.

Quá đẹp !

Trái tim ông ta đang không ngừng đập nhanh lên, mặt ông ta cũng bắt đầu chuyển màu, ngay cả ánh mắt cũng không thể lạnh lẽo mà nhìn Băng.

Ông ta đang nhìn Băng bằng ánh mắt si mê và ngưỡng mộ.

Thấy ông ta cứ nhìn mình mãi mà không chịu mở miệng nói gì, vừa bực mình, vừa tức giận vì bị hành cả ngày hôm nay và bị ông ta bắt phải làm những việc mà từ trước đến nay mình chưa từng làm, vừa xấu hổ vì bốn cô gái kia cứ che miệng cười khúc khích mãi.

Chịu hết nổi, Băng đừng đừng bỏ đi.

Ông ta giật mình, vội thu ánh mắt và khuôn mặt đang nhìn vợ như một thẳng ngố của mình lại, ông ta lên tiếng hỏi một cô nhân viên đứng gần.

_ Bà chủ đâu ?

_ Dạ, Bà chủ đang chờ ông ở dưới lầu.

Ông ta tự sỉ vả bản thân mình, chỉ vì muốn nhìn thấy Băng, muốn xem Băng thay đổi như thế nào khi mặc váy, ông ta đã hỏi ngay căn phòng mà Băng đang được chăm sóc, rồi đi lên như một thẳng ngố, để rồi nhận ra bản thân mình đang hành động không giống với ngày thường một chút nào.

Than chán, bức mình chán, ông ta quay lưng đi tìm bà chủ của cửa hàng Á Âu này.

Thực ra cửa hàng này là của ông ta, do ông ta đầu tư tiền và vốn vào, nhưng người quản lý là một người khác.

Ông ta là người làm ăn lớn, một người như ông ta làm sao có thể hạ mình đi quản lý một cửa hàng nhỏ.

Tuy không cần thiết nhưng chỉ cần có tiền, ông ta có thể thuê cho mình một nhân viên giỏi thay mặt ông ta quản lý cửa hàng.

Người mà ông ta thuê là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, cô ta là Lý Mộ Hương, một người nổi tiếng trong giới thời trang và một người mẫu được nhiều hãng mỹ phẩm thuê để quảng cáo cho sản phẩm của họ.

Lẽ ra cô ta vẫn tiếp tục con đường biểu diễn thời trang của mình, nhưng nhận thấy nghề người mẫu không bền lâu, lại là người yêu gia đình hơn yêu sàn catwalk nên từ bỏ sự nghiệp biểu diễn thời trang để trở thành một người vợ đảm đang của một doanh nhân và một nhân viên xuất sắc của ông ta.

Lý do vì sao cô ta không chịu ở nhà hưởng vinh hoa phú quý và an nhàn sung sướng mà lại muốn đi làm thì chỉ có mình cô ta mới giải thích nổi.

Ngay cả ông chồng dù có thuyết phục vợ cũng vô ích.

Lý Mộ Hương là một người phụ nữ sống có nguyên tắc và chung thủy nên ông chồng dù có không hài lòng cho vợ đi làm cũng không lo sợ bị vợ cho cảm sùng.

Ông ta gõ nhẹ vào văn phòng làm việc của Lý Mộ Hương.

_ Vào đi !

Thấy ông ta, Mộ Hương cười tươi.

_ Cậu đến đón vợ à ?

Ông ta gật đầu đáp.

_ Đúng. Chị đã làm theo những yêu cầu của em cho cô ấy rồi chứ ?

_ Cậu yên tâm, đích thân chị chọn đồ cho cô ấy thì không thể nào nhầm lẫn được.

Ông ta đón lấy tách cà phê trên tay Mộ Hương.

Ngồi đối diện với ông ta, mắt nhìn ông ta đăm đăm, Lý Mộ Hương cười nhẹ.

_ Xem ra lần này cậu rất nghiêm túc về chuyện tình cảm.

Ông ta bình thản đáp.

_ Sao chị cho rằng em đang nghiêm túc ?

_ Đừng có chối. Nếu cậu không quan tâm đến cô ấy, cậu sẽ không dành nhiều ưu ái và lo lắng cho cô ấy nhiều như thế.

Quan sát biểu hiện trên khuôn mặt ông ta, Lý Mộ Hương nói tiếp.

_ Vợ cậu là một cô bé dễ thương và đáng yêu. Mặc dù chỉ vừa mới gặp, nhưng tôi rất thích cô bé.

Ông ta im lặng không nói gì, đầu nghĩ ngợi lung tung.

_ Chuyện đã trôi qua rồi, cậu không thể quên đi để tiếp tục sống trong vui vẻ và trân trọng hạnh phúc hiện tại của mình được sao ?

Ly cà phê trên tay ông ta khẽ run một cái, mặt ông ta lạnh băng.

Thấy ông ta cứ cố chấp không chịu hiểu, Lý Mộ Hương buồn rầu khuyên can.

_Cô bé là một cô gái tốt bụng và vô tội, tôi thấy cậu cũng đã bắt đầu có tình cảm với cô ấy, đừng tự làm khổ bản thân, đừng vì những những kỉ ức không tốt đẹp mà phá tan đi hạnh phúc của chính mình.

Ông ta không nói gì, cũng không có phản ứng gì.

Ông ta luôn luôn thế, ít khi nào ông ta nổi điên lên khi bị người khác chọc tức, hay nhắc đến những chuyện mà ông ta không muốn nghe, càng chọc giận ông ta, ông ta lại càng không nói gì và mặt lại càng lạnh lùng hơn.

Người duy nhất có thể khiến ông ta sống giống như một con người là Băng.

Chỉ đáng tiếc một điều là bóng ma trong quá khứ của ông ta không thể dễ dàng gỡ bỏ được.

Người buộc chuông là ông ta, người gỡ chuông cũng phải là ông ta.

Nếu ông ta không muốn, không một ai có thể giúp ông ta làm được điều đó.

Thấy ông ta không muốn nhắc đến chuyện này, Lý Mộ Hương hiểu ý liền chuyển sang chủ đề khác.

_Bao giờ bố mẹ về, cậu có biết không ?

_Bây giờ sáng mai.

Lúc này ông ta mới ngẩng đầu nhìn Lý Mộ Hương bằng ánh mắt kinh ngạc, xen lẫn tò mò.

_Tại sao chị lại biết ?

_Anh trai cậu nói cho tôi biết.

_Ra thế. Em lại tưởng chị có thể đoán được ra.

Nghe giọng trêu đùa của ông ta, Lý Mộ Hương mỉm cười.

_Cậu định giới thiệu con dâu cho bố mẹ thế nào đây ?

_Thì cứ bình thường mà làm, chỉ cần nói cho bố mẹ biết cô ấy là vợ của em là được rồi.

_Cậu đang đùa hả ? Cậu có biết cậu đang nói gì không ? Dù gì gia đình chúng ta cũng là một đại gia tộc, làm sao chuyện kết hôn của cậu chỉ cần đưa nhau đi đăng kí kết hôn là xong.

Nghe ông ta nói chuyện hôn nhân đại sự cả đời của mình mà như đang nói về một ai khác khiến Lý Mộ Hương điên tiết giảng dạy một hồi.

Cũng may đối với người chị dâu nhiệt tình và tốt bụng này, ông ta không cảm thấy chán ghét nếu không, Lý Mộ Hương đã gặp đại họa khi dám nói nặng lời với ông ta rồi.

_Em không muốn nói nhiều, dù sao chuyện này cũng là việc riêng của em.

Lý Mộ Hương bực mình bảo ông ta.

_Cậu đúng là thằng ngốc.

Ông ta không coi mấy lời nói hung hăng của Lý Mộ Hương vào đâu.

_Chị hãy lo nghỉ ngơi và an dưỡng đi, đừng nóng giận nếu đứa bé trong bụng lại quấy đạp, anh trai em mà trách tội, em không gánh nổi đâu.

Nghe nhắc đến đứa con, mặt Lý Mộ Hương bừng sáng, ánh mắt long lanh hạnh phúc, bàn tay bất giác sờ nhẹ vào bụng mình, một nụ cười tươi tắn nở trên môi.

Chỉ nhìn sơ qua cũng biết Lý Mộ Hương yêu và mong chờ đứa con này ra đời đến mức độ nào.

Nhìn biểu hiện hạnh phúc trên khuôn mặt Lý Mộ Hương, bỗng chốc mắt ông ta tối xảm, bao nhiêu ý nghĩ tốt đẹp đều tan biến hết cả.

Nếu chuyện đó không xảy ra, có lẽ ông ta đã không đau khổ và phải sống cô độc như bây giờ.

Ngồi đợi ông ta trên xe ô tô, Băng buồn chán không nói một câu với Phúc.

Mặc bộ váy này khiến Băng vừa bức mình, vừa cảm thấy không quen, lại vừa cảm thấy xấu hổ không dám nhìn mặt ai.

Tất cả cũng tại ông chồng lạnh lùng và cao ngạo của Băng ép Băng phải làm những việc mà Băng không muốn.

Chống tay lên cằm, mắt nhìn ra bên vệ đường, đầu bốc khói vì giận, mắt mở trừng trừng nhìn cây phượng không chớp mắt.

Băng đang trút hết mọi tức giận và bức mình lên cái cây tội nghiệp, bằng cách ban cho nó những ánh mắt giết người của mình.

Một lúc sau từ trong cửa hàng Á Âu, ông ta ung dung và thông dong bước về phía xe ô tô.

Phúc nhanh chóng làm bốn phận của mình.

Băng mãi ngắm cây phượng bên đường một cách say mê đến nỗi không hay không biết là ông ta đã trèo lên xe và đang ngồi bên cạnh mình.

Đến khi chiếc xe chuyển bánh, Băng cũng vẫn chìm vào trong suy nghĩ mông lung.

Ông ta vốn là người ít nói, lại lạnh lùng nên không lên tiếng hỏi Băng.

Nhưng tự dưng thấy cô vợ hôm nay đột nhiên đổi tính, nên đành phải lên tiếng hỏi.

_ Cô đang nghĩ gì thế ?

Không có tiếng trả lời.

Băng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi suy tư của mình.

Ông ta bắt đầu quan sát khuôn mặt đang chìm trong mộng tưởng của Băng.

Một lần nữa, ông ta lại ngậy người ra để ngắm Băng.

Một vẻ đẹp ngây thơ, trong sáng và thuần khiết. Vẻ đẹp này không thể dùng những từ thô thiển của nhân gian để miêu tả.

Tuy không thể ví Băng là tiên nữ, là mỹ nhân có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng đủ để một con người lạnh lùng và vô cảm như ông ta phải rung động, phải si mê và phải từ bỏ đi tính cách cao ngạo của mình.

Ông ta nói là ông ta không muốn yêu, nhưng hình như càng trốn tránh, lại càng dễ dàng rơi vào bẫy tình hơn.

Băng ngược mắt lên nhìn ông ta.

Khi ánh mắt Băng và ánh mắt ông ta giao hòa với nhau.

Xung quanh họ có một tiếng sét xẹt ngang qua.

Mặt Băng đỏ bừng, trái tim đập thật nhanh, mắt bối rối vội cụp ngay xuống, đôi môi mọng đỏ vội mím chặt lại.

Không dám nhìn ông ta thêm cái nào nữa, Băng quay mặt đi.

Biểu hiện nửa tỉnh nửa say của Băng đã thu hút ánh mắt của ông ta.

Ông ta tham lam muốn được chiêm ngưỡng khuôn mặt tuyệt mỹ của Băng, muốn đắm chìm vào trong ánh mắt long lanh trong sáng như nước trong hồ vào mùa thu của Băng.

Bàn tay ông ta đỏ mề hôi vì phải cố kiềm chế không dám đụng vào người Băng.

Ngay lúc này ông ta muốn chạm vào tóc Băng, muốn vuốt ve từng sợi tóc suôn mềm, muốn vuốt ve hai gò má mịn màng và trắng hồng của Băng.

Ông ta còn tham lam muốn hôn Băng.

Hốt hoảng, sợ hãi, ông ta không dám nhìn Băng thêm cái nào nữa.

Ông ta bắt đầu không điều khiển được chính mình.

Ông ta nhận ra sai lầm của bản thân khi bắt Băng phải thay đổi.

Trong bộ váy xanh dương ôm sát người, mái tóc, khuôn mặt hoàn hảo, trước kia ông ta đã có tình cảm với Băng, nay Băng biến thành một mỹ nhân, trái tim ông ta theo đó cũng đập lên những nhịp điệu rộn ràng, ngay cả ánh mắt cũng si mê và tham luyến nhìn Băng.

Băng đã phải cố nén giận từ chiều đến giờ, ông ta không biết điều nói vài câu, ông ta còn im lặng nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu khiến Băng điên lên.

_ Ông muốn gì ?

Băng khiêu khích hỏi.

_ Tôi không muốn gì cả.

_ Có thật là ông không muốn gì ?

Cô vợ trẻ con bắt đầu chất vấn.

_ Đúng. Chẳng phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao ?

Băng nghiêng chặt răng.

_ Ông bắt tôi làm những việc mà tôi không thích, ông chỉ nói được thế thôi à ?

Miệng ông ta nhếch lên.

_ Cô muốn tôi xin lỗi cô ?

_ Không cần.

Ông ta nhìn thẳng vào mặt Băng.

_ Nếu không muốn tôi xin lỗi cô, cô muốn tôi làm gì ?

Băng đón nhận ánh mắt đáng sợ của ông ta.

_ Ông sẽ xin lỗi tôi khi tôi yêu cầu sao ?

_ Không.

Ông ta trả lời mà không cần suy nghĩ đến lấy một giây.

Băng cười nhạt.

_ Nếu đã biết là mình không thể, tại sao ông lại hỏi tôi một câu kì cục như thế ?

Miệng lưỡi của Băng càng ngày càng lợi hại.

Dám cãi lý và cãi tay đôi với ông ta, xem ra trong mắt Băng, ông ta đích thực là một ông chồng không có trọng lượng.

Trước khi nổi điên lên, ông ta phải tự an ủi bản thân là không nên chấp trẻ con nếu không có bao nhiêu phong ba bão táp, ông ta đều trút hết lên đầu Băng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Không muốn cãi nhau với trẻ con, ông ta chọn cách nhắm mắt dưỡng thần, chọn cách im lặng là vàng.

Băng là một đứa trẻ con chưa trưởng thành, đột nhiên thấy người lớn lơ mình đi, thấy ông ta không nói chuyện với mình nữa, Băng nhất quyết phải tìm cách cho ông ta mở miệng và chịu nói chuyện với mình.

Đề túi sách sang một bên, Băng ngồi nhích lại gần ông ta, miệng dịu dàng gọi.

_ Hoàng Trọng Quân !

Ông ta giật thót, trái tim lơ mất hai nhịp, lòng lại làm rằm kêu khổ.

Cô vợ trẻ con lại sắp biến thành yêu nữ.

Ông ta im lặng không đáp.

Băng không cho thế là buồn, là chán nản mà ngược lại chính sự im lặng và lạnh lùng của ông ta đã khiến Băng càng quyết tâm trêu đùa ông ta hơn.

Băng vuốt ve má ông ta, đầu dựa lên vai ông ta, miệng cười thầm.

“Hoàng Trọng Quân ! Ông tưởng là ông có thể bình yên mà nghỉ ngơi hả ?”

“Nếu tôi mà không phá được ông, không quấy cho phát điên lên, không trả được mối hận này, tôi sẽ không làm người”

“Quân tử có thú tất phải báo, có ân tất phải trả. Ông là kẻ thù của tôi, nếu để cho ông sống yên, thì còn gì là thiên lý nữa”

Lòng đã quyết, chí đã bền, Băng quyết tâm hành động.

Ngồi lên lòng ông ta, tay bấu vào cổ ông ta, môi gần như chạm vào môi ông ta, Băng cười càng lúc càng tươi.

Đầu tiên, Băng hung hăng ôm siết lấy ông ta, Băng muốn nghiền ông ta thành cám.

Biết rằng cơ thể mình quá nhỏ bé, nên không thể nghiền nát được ông ta, Băng chuyển sang kế hoạch khác.

Mắt nhìn vào khuôn mặt đang giả vờ say ngủ của ông ta. Cái đầu linh hoạt và nghịch ngợm của Băng không ngừng tính toán, không ngừng bày mưu tính kế.

Cuối cùng, Băng áp môi mình vào môi ông ta.

“Tên kia ! Để xem khi người giả vờ ngủ, ta chiếm tiện nghi của người trước xem người còn hung hăng mà tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra nữa không ?”

Môi Băng vừa chạm vào môi ông ta, ông ta run lên một cái.

Thật lạ, dù gặp phải bất cứ tình huống nào ông ta cũng không rung mình, cũng không lo sợ, cũng không cảm thấy bối rối đến mất cả phương hướng, thế mà nay chỉ một cái chạm nhẹ vào môi của Băng, ông ta đã run lên rồi.

Cơ thể ông ta bắt đầu thả lỏng, ngay cả trái tim cũng không điều khiển được nhịp đập của mình.

Nụ cười trên môi Băng càng ngày càng mở rộng.

Thay vì dùng những lời lẽ bất bình và tức giận để chọc tức ông ta, Băng lại khôn ngoan dùng mỹ nhân kế với ông ta.

Băng sờ má ông ta, vuốt ve mắt, mũi, và lùa vào tóc ông ta, miệng thì thắm vào tai ông ta.

_Sao anh không nói gì ?

Ông ta nuốt nước bọt, lòng kêu khổ.

Trước đây, dù con gái có coi đồ trước mặt ông ta, ông ta tuyệt đối cũng không biến sắc, không có cảm giác gì.

Tại sao cô vợ trẻ con chỉ cần động chạm vào người, thì thắm nói chuyện, và cười rất ngây thơ, ông ta đã không chịu đựng được nữa rồi ?

Ông ta có cảm giác mình đang ngồi bên cạnh một cái lò lửa.

Ngay lúc này ông ta muốn ôm chặt lấy Băng, hôn Băng, và chiếm lấy Băng.

Băng không biết rằng ông ta càng lúc càng không thể không chế được dục vọng của bản thân, Băng vẫn cứ vô tư nghịch và trêu đùa ông ta.

Băng giống như một đứa trẻ con đang thể hiện tình cảm của mình bằng cách hôn lên khắp mặt ông ta, năm ngón tay nhỏ bé đang nghịch mái tóc đen mượt của ông ta.

Cúi xuống khuôn mặt đẹp trai và tuấn tú của ông ta, ngón trỏ của Băng quét nhẹ lên môi ông ta.

Băng dùng răng cắn nhẹ vào môi ông ta.

Mặt ông ta đỏ dần lên, điều buồn cười là ông ta không còn dũng khí để cho Băng muốn làm gì thì làm nữa mà nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác.

Trùng mắt nhìn Băng, giọng khàn khàn, ông ta quá nhỏ.

Chương 42

_Ngồi yên đi !

Nếu để ý kỹ sẽ thấy, ông ta không còn vẻ mặt lạnh lùng và vô cảm nữa, mà thực sự đã bị cô tình nhân nhỏ bé làm cho phát điên và phát cuồng lên rồi.

Băng cười khi khi, Băng không coi mấy lời nói hung hăng và hàm chứa đe dọa của ông ta vào đâu.

Băng tiếp tục trò chơi của mình.

Ôm lấy khuôn mặt ông ta, Băng bắt ông ta phải nhìn vào mặt mình.

Mắt Băng nheo lại đầy tình nghịch, khuôn mặt đỏ bừng e lệ, đáng vẻ mười phần rung động lòng người và mê say.

Ông ta ngẩn ngơ nhìn.

Xong !

Lúc này ông ta đã thực sự bị con yêu nữ quyến rũ, bị làm cho mê loạn.

Băng áp môi mình vào môi ông ta.

Không biết Băng lấy đâu ra nhiều dũng khí và gan dạ như thế.

Băng không cần biết là mọi người có cảm giác gì, sẽ đánh giá mình ra sao ?

Băng chỉ cần biết là phải tìm đủ mọi cách để quyến rũ ông chồng lạnh lùng và vô cảm này.

Khi nhìn vào mắt ông ta Băng cảm nhận được nỗi đau, cảm nhận được sự cô đơn và buồn chán của ông ta.

Băng muốn làm một làm một ngọn lửa nhỏ sưởi ấm cho tâm hồn lạnh giá và cô đơn của ông ta.

Mặc dù không hiểu thế nào là hôn, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng khi hôn ông ta, con tim, cơ thể của Băng đã hướng dẫn Băng làm điều đó.

Lúc đó ông ta mặc Băng muốn làm gì thì làm, nhưng dần dần không biết từ lúc nào, vòng tay của ông ta đã ôm siết lấy eo Băng, ông ta còn hôn Băng cuồng nhiệt hơn cả Băng.

Ngay sau khi cảm nhận được không khí xung quanh mình bị cướp mất, cảm nhận đôi môi mình đang bị ông ta hôn như muốn nuốt mình vào bụng, Băng hốt hoảng vội đẩy ông ta ra.

Nhưng Băng không còn đường lui nữa rồi, chính Băng là người khơi mào trước, nên ông ta bắt Băng phải chịu trách nhiệm cho những gì mà Băng đã gây ra.

Thấy ông ta không chịu buông mình ra, mà càng lúc ông ta càng hôn mình cuồng nhiệt hơn.

Băng nhất định không chịu thua, Băng cũng cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của ông ta.

Cứ như thế cả hai không biết hôn nhau bao lâu, hôn nhau đến trời đất quay cuồng, hôn đến nỗi không còn kiểm chế được những cảm xúc mãnh liệt đang cuộn trào trong lòng mình.

Ông ta là một con người giỏi kiểm chế và làm chủ hoàn cảnh của mình như thế, có thể điều khiển được bản thân trước bất cứ tình huống nào, nay lại bị thua bởi một cô vợ trẻ con vốn không hiểu ái tình là gì.

Đến lúc ông ta buông Băng ra, Băng dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình trong ngực áo của ông ta, môi Băng đã sưng đỏ vì ông ta hôn cuồng nhiệt quá.

Cả hai im lặng lắng nghe nhịp đập rộn ràng trong trái tim của nhau.

Không ai nói gì, cũng không ai lên tiếng phá tan đi không khí ngọt ngào và hoan ái mà cả hai vừa mới tạo ra.

Từ xa, ngôi biệt thự của ông ta thấp thoáng sau hàng cây.

Băng ngồi thẳng dậy, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc và bối rối, mặt Băng vẫn đỏ bừng, sắc hồng trên má làm cho Băng càng thêm phần kiều diễm và quyến rũ.

Chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ làm cho ông ta đông cứng.

Ông ta không còn là chính mình nữa, đã được nếm mùi vị của ái tình, nếu bảo ông ta quên đi làm sao ông ta có thể quên được, còn nếu bảo ông ta cố kìm nén, ông ta liệu có làm được không khi cô vợ trẻ con thỉnh thoảng lại thích biến thành một yêu nữ.

Ông ta tự sỉ vả bản thân.

Biết rằng mình không nên để Băng đến gần, biết rằng mình đang bị Băng quyến rũ, tại sao không tránh xa Băng ra, mà ngược lại còn muốn Băng đến gần mình, quyến rũ mình ?

Thở dài buồn chán, ông ta không dám nghĩ thêm gì nữa.

Càng nghĩ ông ta càng thấy mình là một kẻ vô dụng, là một thằng ngu ngốc.

Không yêu, không có ái tình, ông ta trước kia cảm thấy mình vẫn sống được, nhưng thật không ngờ trái tim ông ta lại mong manh và yếu đuối đến như thế.

Tự mở cửa xe, Băng ung dung bước xuống xe.

Chiếc giày cao gót làm cho Băng đau chân.

Cáu giận, Băng liền cúi xuống.

Đang đi, ông ta dừng lại, thấy vợ hành động kì quái, ông ta muốn xem Băng định làm gì.

Băng cởi bỏ đôi guốc màu trắng đang đi trên chân. Một tay xách gập, một tay cầm quai túi sách, Băng tung tăng đi vào trong nhà.

Vượt qua ông ta, nghiêng đầu cười với ông ta một cái, tiếp theo sau đó lười le ra, mắt chớp chớp tỏ vẻ không hiểu và trẻ con, Băng chạy biến vào trong nhà.

Ông ta đứng im một chỗ, mặt ông ta đang đỏ dần lên, mắt ông ta ngập tràn hình ảnh nhỏ bé của Băng.

Trong nắng vàng, trong sắc lá của hoa và của cây, ông ta ngỡ tưởng Băng là tiên nữ.

Trên môi ông ta xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, một nụ cười đẹp nhất từ trước đến nay.

Vuốt tóc, ông ta bối rối không nói nên lời, cũng không hiểu chính mình nữa.

Lúc này vừa mới bảo bản thân là hãy tránh xa Băng ra nhưng chỉ bằng mấy cử chỉ đáng yêu của Băng, ông ta hoàn toàn quên sạch những gì mà mình vừa mới nghĩ, cũng quên luôn lý do vì sao mình lại lấy Băng, mà chỉ cần biết Băng là vợ của mình, là người đã cho mình những cảm xúc mãnh liệt và rung động.

Phải chăng ông ta đã bị điên rồi ?

Chạy vọt lên lầu, vút túi sách lên giường. Băng phóng thẳng vào phòng tắm.

Lúc này Băng chỉ có một nguyện ước duy nhất là có thể gột bỏ hết những mỹ phẩm vào mùi nước hoa mà bốn cô gái ở cửa hàng Á Âu đã bôi lên cơ thể mình.

Vừa tắm Băng vừa hát nhỏ nhỏ, tiếng ca lạnh lót, dễ thương và ngọt ngào vang lên.

Nếu như vào những ngày khác, ông ta thế nào cũng phải uống xong ly cà phê mới lên lầu, nhưng kể từ khi lấy Băng, hình như thói quen này đang dần thay đổi, ông ta thích dành nhiều thời gian ở bên Băng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Nếu để ý kỹ sẽ thấy, ông ta không còn vẻ mặt lạnh lùng và vô cảm nữa, mà thực sự đã bị cô tình nhân nhỏ bé làm cho phát điên và phát cuồng lên rồi.

Băng cười khi khi, Băng không coi mấy lời nói hung hăng và hàm chứa đe dọa của ông ta vào đâu.

Băng tiếp tục trò chơi của mình.

Ôm lấy khuôn mặt ông ta, Băng bắt ông ta phải nhìn vào mặt mình.

Mắt Băng nheo lại đầy tình nghịch, khuôn mặt đỏ bừng e lệ, dáng vẻ mười phần rung động lòng người và mê say.

Ông ta ngẩn ngơ nhìn.

Xong !

Lúc này ông ta đã thực sự bị con yêu nữ quyến rũ, bị làm cho mê loạn.

Băng áp môi mình vào môi ông ta.

Không biết Băng lấy đâu ra nhiều dũng khí và gan dạ như thế.

Băng không cần biết là mọi người có cảm giác gì, sẽ đánh giá mình ra sao ?

Băng chỉ cần biết là phải tìm đủ mọi cách để quyến rũ ông chồng lạnh lùng và vô cảm này.

Khi nhìn vào mắt ông ta Băng cảm nhận được nỗi đau, cảm nhận được sự cô đơn và buồn chán của ông ta.

Băng muốn làm một làm một ngọn lửa nhỏ sưởi ấm cho tâm hồn lạnh giá và cô đơn của ông ta.

Mặc dù không hiểu thế nào là hôn, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng khi hôn ông ta, con tim, cơ thể của Băng đã hướng dẫn Băng làm điều đó.

Lúc đó ông ta mặc Băng muốn làm gì thì làm, nhưng dần dần không biết từ lúc nào, vòng tay của ông ta đã ôm siết lấy eo Băng, ông ta còn hôn Băng cuồng nhiệt hơn cả Băng.

Ngay sau khi cảm nhận được không khí xung quanh mình bị cướp mất, cảm nhận đôi môi mình đang bị ông ta hôn như muốn nuốt mình vào bụng, Băng hốt hoảng vội đẩy ông ta ra.

Nhưng Băng không còn đường lui nữa rồi, chính Băng là người khơi mào trước, nên ông ta bắt Băng phải chịu trách nhiệm cho những gì mà Băng đã gây ra.

Thấy ông ta không chịu buông mình ra, mà càng lúc ông ta càng hôn mình cuồng nhiệt hơn.

Băng nhất định không chịu thua, Băng cũng cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của ông ta.

Cứ như thế cả hai không biết hôn nhau bao lâu, hôn nhau đến trời đất quay cuồng, hôn đến nỗi không còn kiềm chế được những cảm xúc mãnh liệt đang cuộn trào trong lòng mình.

Ông ta là một con người giỏi kiềm chế và làm chủ hoàn cảnh của mình như thế, có thể điều khiển được bản thân trước bất cứ tình huống nào, nay lại bị thua bởi một cô vợ trẻ con vốn không hiểu ái tình là gì.

Đến lúc ông ta buông Băng ra, Băng dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình trong ngực áo của ông ta, môi Băng đã sưng đỏ vì ông ta hôn cuồng nhiệt quá.

Cả hai im lặng lắng nghe nhịp đập rộn ràng trong trái tim của nhau.

Không ai nói gì, cũng không ai lên tiếng phá tan đi không khí ngọt ngào và hoan ái mà cả hai vừa mới tạo ra.

Từ xa, ngôi biệt thự của ông ta thấp thoáng sau hàng cây.

Băng ngồi thẳng dậy, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc và bối rối, mặt Băng vẫn đỏ bừng, sắc hồng trên má làm cho Băng càng thêm phần kiều diễm và quyến rũ.

Chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ làm cho ông ta đông cứng.

Ông ta không còn là chính mình nữa, đã được nếm mùi vị của ái tình, nếu bảo ông ta quên đi làm sao ông ta có thể quên được, còn nếu bảo ông ta cố kìm nén, ông ta liệu có làm được không khi cô vợ trẻ con thỉnh thoảng lại thích biến thành một yêu nữ.

Ông ta tự sỉ vả bản thân.

Biết rằng mình không nên để Băng đến gần, biết rằng mình đang bị Băng quyến rũ, tại sao không tránh xa Băng ra, mà ngược lại còn muốn Băng đến gần

mình, quyến rũ mình ?

Thở dài buồn chán, ông ta không dám nghĩ thêm gì nữa.

Càng nghĩ ông ta càng thấy mình là một kẻ vô dụng, là một thằng ngu ngốc.

Không yêu, không có ái tình, ông ta trước kia cảm thấy mình vẫn sống được, nhưng thật không ngờ trái tim ông ta lại mong manh và yếu đuối đến như thế.

Tự mở cửa xe, Băng ung dung bước xuống xe.

Chiếc giày cao gót làm cho Băng đau chân.

Cáu giận, Băng liền cúi xuống.

Đang đi, ông ta dừng lại, thấy vợ hành động kì quái, ông ta muốn xem Băng định làm gì.

Băng cởi bỏ đôi guốc màu trắng đang đi trên chân. Một tay xách giếp, một tay cầm quai túi sách, Băng tung tăng đi vào trong nhà.

Vượt qua ông ta, nghiêng đầu cười với ông ta một cái, tiếp theo sau đó lướt le ra, mắt chớp chớp tỏ vẻ không hiểu và trẻ con, Băng chạy biến vào trong nhà.

Ông ta đứng im một chỗ, mặt ông ta đang đỏ dần lên, mắt ông ta ngập tràn hình ảnh nhỏ bé của Băng.

Trong nắng vàng, trong sắc lá của hoa và của cây, ông ta ngỡ tưởng Băng là tiên nữ.

Trên môi ông ta xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, một nụ cười đẹp nhất từ trước đến nay.

Vuốt tóc, ông ta bối rối không nói nên lời, cũng không hiểu chính mình nữa.

Lúc này vừa mới bảo bản thân là hãy tránh xa Băng ra nhưng chỉ bằng mấy cử chỉ đáng yêu của Băng, ông ta hoàn toàn quên sạch những gì mà mình vừa mới nghĩ, cũng quên luôn lý do vì sao mình lại lấy Băng, mà chỉ cần biết Băng là vợ của mình, là người đã cho mình những cảm xúc mãnh liệt và rung động.

Phải chăng ông ta đã bị điên rồi ?

Chạy vọt lên lầu, vớt túi sách lên giường. Băng phóng thẳng vào phòng tắm.

Lúc này Băng chỉ có một nguyện ước duy nhất là có thể gột bỏ hết những mỹ phẩm vào mùi nước hoa mà bốn cô gái ở cửa hàng Á Âu đã bôi lên cơ thể mình.

Vừa tắm Băng vừa hát nho nhỏ, tiếng ca lạnh lút, dễ thương và ngọt ngào vang lên.

Nếu như vào những ngày khác, ông ta thế nào cũng phải uống xong ly cà phê mới lên lầu, nhưng kể từ khi lấy Băng, hình như thói quen này đang dần thay đổi, ông ta thích dành nhiều thời gian ở bên Băng hơn.

Tiếng hát hòa lẫn tiếng nước chảy trong phòng tắm làm ông ta chú ý.

Mặc dù đã từng một lần nghe Băng vừa hát vừa tắm nhưng ông ta vẫn thấy ngạc nhiên và hiếu kì.

Lúng túng không biết mình nên làm gì, ông ta đành bước lại gần cửa sổ rồi dõi mắt ra bên ngoài ngắm khu vườn ở phía dưới.

Vò đầu, ông ta không hiểu tại sao mình lại lúng túng, lại bối rối, lại không tài nào phán đoán được chính xác cảm giác của mình lúc này là gì ?

Tại sao ông ta lại có hành động rụt rè và ngượng ngùng như một tân nương bước vào phòng hoa chúc thế này ?

Đây chẳng phải là căn phòng ông ta vẫn sống, vẫn ngủ ở đây hay sao ?

Từ trong phòng tắm Băng bước ra ngoài.

Do không biết là ông ta đang đứng ở trong phòng và đang nhìn mình từ vị trí gần cửa sổ.

Băng vô tư bước gần đến tủ quần áo.

Lúc này Băng chỉ có ý nghĩ duy nhất là gột rửa hết những mùi vị khó chịu trên cơ thể nên không kịp mở tủ lấy quần áo, thành ra Băng chỉ quần độc một chiếc khăn tắm quanh mình, cùng với một chiếc khăn đang vấn tóc ở trên đầu.

Chân trần, Băng sai bước trên nền gạch trông giống như một cô người mẫu đang quảng cáo một sản phẩm sữa tắm của một hãng mỹ phẩm nào đó.

Cầm tay nắm cửa, Băng cố mở cửa tủ.

Một giây, hai giây, ba giây, Băng càng cố cánh cửa tủ càng không mở được.

Vốn không phải thực nữ, lại nghĩ trong phòng ngủ không có ai, nên Băng dơ chân lên đập mạnh vào cánh cửa tủ quần áo, miệng rì rầm.

_Tủ quần áo chết tiệt ! Có mau mở ra cho bản cô nương lấy quần áo không hả ?

Đứng ở cuối phòng gần cửa sổ, đầu tiên ông ta tròn xoe mắt nhìn vợ, khuôn mặt hơi đỏ khi thấy vợ trong chiếc khăn tắm quyn rũ và khêu gợi, sau khi thấy vợ hành động giống như một tiểu côn đồ, miệng ông ta dần dần nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

Băng càng đá, càng chửi, ông ta càng buồn cười, bây giờ nụ cười đã gần rộng mở đến tận mai tai.

Không dám làm phiền đến nhã hứng của vợ, ông ta bịt miệng, tiếng cười bị giữ chặt trong cổ họng.

Khi nụ cười nở rộng trên môi ông ta, khuôn mặt ông bùng sáng rực rỡ như ánh bình minh trong nắng chiều.

Nếu ai bắt gặp ánh mắt, khuôn mặt và nụ cười của ông ta bây giờ lại tưởng mình đang trông thấy một thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Băng càng cố, cánh cửa càng bị kẹt, cuối cùng Băng ôm lấy đầu, do dùng tay vò lại rút rút, cuối cùng mái tóc được hấp dầu, được cắt tỉa một cách sành điệu và thời trang buông xõa xuống vai.

Nhìn nghiêng, lại được ánh nắng chiếu vào, trông Băng cũng quyn rũ và xinh đẹp không kém gì ông ta.

Từng chút, từng chút một mọi biểu hiện, hành động, khuôn mặt, sắc thái biểu cảm của Băng đều lọt vào mắt ông ta.

Ông ta cứ si, cứ say mà ngắm nhìn Băng, như đang chiêm ngưỡng một bông hoa mới nở trong sớm mai.

Không mở được, hoàn toàn không mở được.

Băng chán nản ngồi xõm trên sàn nhà, mắt trừng trừng nhìn tủ quần áo trước mặt.

Lần này ông ta không còn chịu đựng hơn được nữa, một tiếng cười trầm âm vang lên.

Băng giật mình vội quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười.

Khi biết kẻ đáng ghét và phá rối, kẻ dám ngồi nhìn và quan sát mình từ lúc này đến giờ là ông ta, Băng hàm hàm quát to lên.

_Ông cười cái gì thế hả ?

Ông ta im lặng không đáp, ông ta chỉ cười và cười.

Băng phồng mồm trợn mắt.

_Ông có im đi không ?

Ông ta vẫn cứ cười, thậm chí còn cười rất tươi, cười rất ngọt ngào, cười đến mê say.

Nếu bình thường, Băng sẽ ngây người, sẽ đỏ mặt tía tai, sẽ bất động mà nhìn, mà ngắm ông ta, thậm chí có thể mất hồn vì nụ cười của ông ta.

Nhưng bây giờ Băng đang tức giận phùng phùng nên không thêm chú ý đến nụ cười của ông ta, thậm chí cũng quên luôn mình chỉ đang quần tậm một cái khăn tắm quanh người, còn bên trong hoàn toàn không mặc gì.

Băng đứng bật dậy, mắt nhìn ông ta như muốn bấm ông ta ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Thấy ông ta cứ cười và cười mãi thôi, Băng hét chịu nổi rồi.

Băng siết chặt hai tay, tư thế, dáng đi như đang chuẩn bị đánh cho ông ta một trận nên thân vì dám chọc giận mình.

Nhìn dáng đi, điệu bộ, khuôn mặt tức giận trông rất buồn cười và trẻ con của Băng, không nhận được cười, ông ta còn cười tươi, và ngọt ngào hơn cả lúc này.

Tức cha chả là tức !

Băng đã bị ông ta chọc giận đến đỉnh điểm rồi.

Bước lại gần ông ta, Băng hung hăng nhắm mắt tay dơ một cú đấm vào bụng ông ta, bàn chân nhỏ bé và yếu đuối cũng ráng phối hợp với bàn tay phải đá vào chân ông ta.

Điều bộ đánh người của Băng mới khôi hài làm sao.

Nếu đã muốn đánh người khác, muốn đánh trúng mục tiêu ít ra phải mở mắt, phải nhắm đúng đích mới ra tay, đằng này Băng lại nhắm mắt như thể chính mình mới là người bị đánh.

Bàn tay Băng nhanh chóng bị tay ông ta nắm chặt, eo còn bị ông ta ôm siết lấy, chỉ bằng một động tác, ông ta đã gần như nhấc bổng lên.

Do tâm trạng vui vẻ, và khuôn mặt của Băng quá đáng yêu nên ông ta không chấp, cũng không còn dùng thái độ lạnh lùng và vô cảm để nói chuyện với Băng nữa, mà ông ta đang cười, đang dùng giọng vui đùa để hỏi Băng.

_Thế nào, cô đã thỏa mãn rồi chứ ?

Băng hung hăng giãy giụa, chiếc miệng nhỏ xinh hét lên.

_Buông tôi ra ! Đồ xấu xa ! Tôi ghét ông !

Mặc cho Băng hét, Băng gào, ông ta vẫn ôm cứng lấy Băng.

_Mau buông tôi xuống ! Tôi nói gì ông có nghe không ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

_Cô đang ra lệnh cho tôi đấy à ?

Băng đấm liên tiếp vào ngực ông ta, giọng trẻ con hồn dỗi vang lên.

_Ông là kẻ thói tha, vì ông mà cả buổi chiều hôm nay tôi bị hành gần chết, vì ông mà tôi phải mặc váy, vì ông mà tôi không còn được sống thoải mái nữa, vì ông mà tôi...tôi... !

Băng bí lý, đang hùng hồn nói một hơi, tự dưng không biết còn lý do gì nữa để nói cho hả.

Ông ta bật cười.

Cô vợ trẻ con này thật thú vị, ngay cả lúc giận dỗi cũng đáng yêu không chịu nổi.

_Sao không nói tiếp nữa đi !

Băng vênh mặt lên nhìn ông ta.

_Ông hãy chờ đấy, cũng có ngày tôi cho ông biết tay.

Giãy giụa chán mà ông ta không chịu thả cho mình đi, Băng cắn tức hỏi.

_Ông muốn gì ?

_Không muốn gì cả.

_Nếu không muốn gì, tại sao còn không buông tay ?

_ Buông ra để cho cô đánh tôi à ?

Băng cắn môi, ánh mắt nhìn ông ta không rời.

_ Tôi thì, chỉ cần ông đồng ý thả cho tôi đi, tôi sẽ không đánh ông nữa ?

Nhìn ánh mắt ngây thơ và hồn nhiên của Băng, nhìn khuôn mặt đỏ hồng quấy rầy và xinh đẹp của Băng, lại nhìn xuống chiếc khăn tắm quấn hờ ngang người của Băng, mặt ông ta bắt đầu chuyển màu, vòng tay từ từ nói lỏng rồi buông hẳn ra.

Ông ta vừa mới buông tay, Băng điên tiến đâm ngay cho ông một quả vào bụng.

Tuy không làm đau được ông ta, nhưng cũng đủ cho Băng cao hứng cười như nắc nẻ, hai tay chống sườn, lưỡi le ra, mặt vênh lên nhìn ông ta đầy thách thức.

_ Cho đáng đời ông, ai bảo ông dám trêu tức tôi.

Ông ta sững sờ nhìn Băng, càng ngày ông ta càng thấy cô vợ trẻ con của mình quá ngây thơ, quá trong sáng, và quá hồn nhiên.

Tâm hồn của Băng là một trang giấy trắng.

Vui, buồn, nóng giận đều thể hiện hết cả bên ngoài.

Lúc này còn tức giận phùng phùng thế mà nay, chỉ vì đánh được một cú coi như xả giận đã cười lên được.

Ông ta ước giá mà ông ta có thể vui vẻ và vô tư được như Băng thì tốt biết mấy.

Thấy ông ta không nói gì, mà chỉ đứng im nhìn mình bằng đôi mắt khó hiểu, Băng lại tưởng ông ta bị mình đánh đau quá nên tức giận không thêm bảo mình thế nào.

Tự xét bản thân mình cũng hơi quá đáng khi đánh ông ta, Băng rụt rè hỏi.

_ Ông không sao chứ ?

Ông ta im lặng không đáp.

Băng không hiểu là ông ta đang nghĩ đến chuyện khác, không phải là đang tức giận mình, nên Băng đứng gần sát vào người ông ta, nắm ngón tay thon dài và trắng muốt dơ lên bẹo nhẹ vào má ông ta.

_ Ông đang nghĩ gì thế ?

Ông ta không trả lời, mắt ông ta nhìn Băng đắm đắm.

Băng gãi đầu, cứ chỉ bối rối vì không hiểu ông ta đang nghĩ gì.

Dùng hai tay, Băng kéo miệng ông ta ra.

_ Chồng yêu ! Cười lên một cái xem nào ?

Ông ta vừa bực mình, vừa buồn cười, cô vợ trẻ con dám đối xử với ông ta như một đứa bé con.

Băng không muốn trêu đùa ông ta nữa.

Xoa đầu ông ta, Băng cười khi.

_ Cứ đứng ở đây tận hưởng không khí trong lành và hít khí trời đi nhé, tôi đi đây.

Băng cười hăng hắc, sau đó quay mình bỏ đi.

Đi được mấy bước chân, do vừa đi, vừa nhún nhảy như một con khỉ con nên Băng bị xước chân.

Cả thân người Băng lao về phía trước, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Băng thất thanh gọi tên ông ta.

_ Hoàng Trọng Quân.

Băng không biết tại sao lúc mình gặp nguy hiểm người đầu tiên mình nghĩ đến lại là ông ta, Băng chỉ biết người mà mình hy vọng có thể cứu và cho mình hy vọng là ông ta.

Nghe tiếng kêu của Băng, ông ta sợ hãi vội ôm lấy eo của Băng từ phía sau.

Do quá hốt hoảng Băng đã nhắm tịt mắt lại, cơ thể không ngừng run rẩy.

Khi cảm nhận được hơi thở, nhịp đập trong trái tim, vòng tay của ông ta, biết mình đã được ông ta đỡ cho khỏi ngã, Băng mới dám mở mắt ra nhìn.

Quay lại nhìn ông ta, mặc dù mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi vì sợ, nhưng nụ cười trên môi Băng đã xán lạn như ánh dương.

_ Cảm ơn ông.

Băng chân thành nói câu cảm ơn ông ta.

Ông ta tức điên lên.

_ Cô không thể đi đứng được bình thường hay sao ? Cô có biết là suýt chút nữa cô đã bị ngã bầm dập rồi không ?

Lần đầu tiên ông ta mới nổi nóng, mới mắng chửi và quan tâm đến người khác, còn đâu, ông ta lúc nào cũng lạnh lùng như một lãnh nhân.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Băng chu miệng.

_ Tôi có bị làm sao đâu mà ông mắng tôi ?

_ Cô còn nói nữa, nếu tôi không đỡ được cô, cô nghĩ bây giờ cô còn hơi sức để mà cãi lý với tôi hả ?

Băng vòng qua cổ ông ta, miệng cười tươi.

_ Thôi mà đại ca, tiểu đệ biết lỗi rồi. Đại ca có thể buông tay cho tiểu đệ đi thay quần áo được không ?

_ Cô... !

Từ cô vừa phát ra khỏi miệng, ông ta im bật.

Lắc đầu thờ dài, ông ta đã bó tay chịu thua tính cách có một không hai của cô vợ trẻ con này rồi.

Ông ta không biết mình lấy vợ hay là nhận con nuôi nữa ?

_ Còn không mau buông tay đi.

Băng bắt đầu nổi cáu.

_ Từ nay tôi không muốn cô chạy nhảy lung tung nữa.

Ông ta lạnh lùng tuyên bố.

_ Tại sao ?

Băng nghiêng răng chất vấn ông ta.

_ Cô bao nhiêu tuổi rồi.

_ 20.

_ Thế mà tôi tưởng cô chỉ mới có 15 tuổi ?

Ông ta nhếch mép nhìn Băng, giọng cực kì tức tối và bức mình.

_ Ông dám khi dễ tôi ?

Băng hung hăng ôm siết lấy cổ của ông ta, Băng muốn bóp cổ cho ông ta chết luôn.

_ Nếu cô không muốn tôi khi dễ cô, thì từ nay cô nên đi đứng, nói năng và cư xử cho giống với một người trưởng thành đi.

_ Ông cụ non.

Băng lập tức chửi ông ta là ông cụ non mà không úy kị hay sợ sệt gì cả.

_ Cô dám ?

Ông ta trừng mắt nhìn Băng, rằng ông ta sít lại.

Nhìn ông ta lúc này rất giống một hung thần đang dọa nạt một đứa trẻ con.

_ Tại sao lại không ? Ông dám chê tôi, tôi phải đáp lễ thì mới hòa chứ ?

Ông ta cười khỏ.

Nếu tiếp tục nói chuyện và cãi nhau với Băng chẳng khác gì ông ta đang đi tranh chấp hơn thua với một đứa trẻ.

Nếu chuyện này mà lộ ra ngoài, thì còn gì là mặt mũi và danh tiếng của ông ta nữa.

Cố kìm nén tức giận, ông ta phải buông cho Băng đi.

Băng cười chiến thắng.

Thấy ông ta biết điều, Băng cũng không có ý định đùa dai nữa.

Nắm lấy tay ông ta, Băng kéo ông ta đi theo mình.

Ông ta bực mình hỏi Băng.

_ Cô còn muốn gì nữa ?

_ Mở dùm tôi cánh cửa tủ quần áo.

Ông ta càng lúc càng thấy mình giống như một người cha của Băng, còn Băng là con gái của ông ta.

Trên đời này, không có cặp vợ chồng nào kì lạ như ông ta và Băng.

Một người mặc dù tuổi không còn là thiếu nữ, cơ thể cũng đã trưởng thành nhưng tính cách thì vẫn mãi như một tiểu hài nhi.

Còn ông ta lại già trước tuổi, mặc dù mới có hơn ba mươi nhưng tính cách lại chín chắn và lạnh lùng giống như một ông lão bảy mươi tuổi.

Họ đúng là một sự kết hợp hoàn hảo, đây là kiểu kết hôn theo quy luật bù trừ.

Mặc dù không muốn trở thành một tên nô dịch của vợ nhưng khi thấy vợ nhìn mình bằng ánh mắt hy vọng, lại thấy vợ ân mặc kêu gọi như thế này, ông ta làm sao có đúng khí để cho vợ gọi người khác lên giúp đỡ.

Cuối cùng ngậm bồ hòn làm ngọt, ông ta giúp Băng mở cửa.

Chỉ một cái hẩy nhẹ, cánh cửa tủ dễ dàng mở ra.

Băng kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn, Băng nhìn đến ngây dại, vô đầu mấy cái, Băng không hiểu vì sao cánh cửa lại được mở ra một cách dễ dàng như thế.

_ Xong rồi chứ ?

Ông ta hồ hững hỏi.

Băng không trả lời ông ta, đẩy ông ta đứng gọn sang một bên, Băng bắt đầu động thủ.

Đến lượt Băng mở, Băng không tài nào mở được ra.

Trông điệu bộ nghiêng răng, nghiêng lợi của Băng, ông ta phì cười.

Nắm lấy tay Băng, ông ta nhẹ nhàng bảo.

_ Cô mở như thế sẽ không mở được đâu.

_Nếu thế tôi phải làm thế nào ?

Băng nhìn ông ta bằng ánh mắt như đang dò hỏi.

Khi bắt gặp đôi mắt tròn xoe không hiểu và cảm thấy kì quái của Băng, tự dưng tức giận và bực mình của ông ta tan đi mấy phần.

Ông ta kiên nhẫn giải thích cho Băng hiểu lý do vì sao.

Khi đã hiểu được rồi, Băng vỗ hai tay vào nhau, chân nhảy lên, Băng ôm chặt lấy ông ta, chiếc miệng nhỏ xinh còn hôn ông ta hai cái vào má.

Bỏ ông chồng đứng ngẩn ngơ, tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng một chỗ.

Lấy một quần áo yêu thích và quen thuộc của mình, Băng phóng vào phòng tắm.

Thêm một lần nữa, ông ta không tự chủ được lại nở một nụ cười quyến rũ và khó hiểu của mình.

Nhớ rõ giờ này hôm qua, còn cùng ông ta ngắm hoàng hôn trên sân thượng, thay xong quần áo, Băng không thèm chú ý gì đến lời đe dọa của ông ta là không cho phép mình chạy nhảy mà phải đi đứng như một thực nữ.

Băng chạy thật nhanh ra khỏi phòng tắm, nắm lấy tay ông ta, miệng giục.

_Mau lên !

Ông ta cảm thấy kì quái nên hỏi.

_Đi đâu ?

_Lên sân thượng.

Vừa mới nghe, ông ta đã biết cô vợ muốn gì.

Trên môi ông ta nhẹ điểm một nụ cười.

_Cô đi một mình đi, tôi hơi mệt nên không có hứng thú ngắm hoàng hôn với cô.

Băng cau mày, miệng chu lên.

_Mệt ? Ông làm gì mà mệt ?

Ông ta bực mình nhìn Băng.

Cô vợ trẻ con này có hiểu là cả ngày hôm nay ông ta không được nghỉ ngơi một chút nào, vừa phải lo cho Băng, lại lo giải quyết công việc ở công ty, tuy không phải vận động tay chân nhiều nhưng vận động trí óc có khi còn mệt hơn dùng cơ bắp.

Ông ta không thèm báo Băng câu nào mà từ từ gỡ tay Băng ra khỏi tay mình, ông ta định lấy quần áo sau đó đi tắm.

Băng đứng chắn trước mặt ông ta, miệng mỉm cười thật tươi, ánh mắt cầu khẩn nhìn ông ta, giọng nũng nịu van xin như một đứa trẻ đòi cha mua quà cho.

_Đi mà ! Làm ơn ! Một mình tôi ngắm hoàng hôn thì còn hứng thú gì nữa !

Để cho lời nói của mình thêm phần giá trị, Băng ôm lấy cánh tay ông ta, tặng ông ta nụ cười xinh đẹp và tươi tắn nhất của mình, Băng chớp mắt nhìn ông ta.

_Nếu ông cùng tôi đi lên sân thượng ngắm hoàng hôn, tôi sẽ nấu cơm tối cho ông ăn. Thế nào, ông đồng ý không ?

Nhớ lại mấy bán bún riêu mà mình được Băng nấu cho ăn vào buổi sáng và buổi trưa nay, không tự chủ được dạ dày ông ta bắt đầu sôi sục đòi ăn.

Cuối cùng vì cái dạ dày thân yêu của mình, ông ta đành phải nhượng bộ.

_Thôi được rồi. Đúng là mệt với cô.

_Thật chứ ?

Băng hào hứng kêu lên.

_Thật !

_Cảm ơn !

Băng vội lời ông ta đi luôn.

Sức nhỏ bé của Băng làm sao lời nổi một con sư tử như ông ta nếu như chân ông ta không chịu cất bước.

Cũng may Băng còn có khả năng để đem ra trao đổi với ông ta, nếu không, Băng đành tiu nghỉu đi ngắm hoàng hôn một mình hay chịu khó nằm im trên giường giận dỗi không thèm ăn cơm theo kiểu trẻ con.

Là một cô gái ham hoạt động, lại không phải là thực nữ nên mặc dù thân thể nhỏ bé nhưng Băng rất nhanh nhẹn và hoạt bát.

Chỉ một loáng Băng đã phóng lên được mấy bậc cầu thang, vừa chạy nhảy, Băng vừa hào hứng giục ông ta.

_Mau lên ! Nếu không mặt trời lại lặn mất bây giờ.

Thấy vợ tràn đầy sức sống và năng lượng, trên môi ông ta lại nở một nụ cười.

Có một cô vợ trẻ con và nghịch ngợm thật thú vị, lúc nào cũng được cười và cảm thấy thoải mái.

Mỗi lần cãi nhau, gây sự, hay làm một việc gì đó cùng với Băng, ông ta chưa bao giờ cảm thấy thanh thản và bình yên như thế.

Băng là một cô gái hồn nhiên, vô tư, tâm hồn trong sáng và thuần khiết, nên lời nói và hành động ngoài khiến người khác buồn cười và thả lỏng thân thể ra, không còn cảm giác nào khác.

Cả đời ông ta tranh đấu, và để phòng người khác hại mình, luôn phải vận dụng trí tuệ và tâm cơ để bảo vệ bản thân, nay lấy được một cô gái thuần khiết và trong sáng, ông ta mới hiểu mỹ vị của cuộc sống là gì.

Lên đến sân thượng, ông ta còn chưa kịp đặt chân lên sân thượng, Băng đã hét toáng lên.

_May quá ! Mặt Trời vẫn còn chưa lặn.

Nắm tay ông ta, Băng gấp gáp vừa đi vừa chạy, miệng vừa hồi thúc nhanh lên.

Ông ta cảm thấy mình cũng hào hứng giống như Băng.

Đây là lần đầu tiên ông ta mới có cảm giác hưng phấn và tràn đầy nhiệt huyết như thế này.

Trước đây, tuy đã từng lên đây ngắm mặt trời lặn không biết bao nhiêu lần, nhưng ông ta chưa từng cảm thấy vui, chưa từng cảm nhận được cái đẹp và ý nghĩa của cuộc sống.

Nay thấy cô vợ trẻ con hứng thú và vui sướng hết âm lên, ông ta mới thấy rằng thật ra mình ngoài tiền bạc, công thành danh toại, mình chưa bao giờ biết tận hưởng niềm vui của cuộc sống.

Đứng vào vị trí ngày hôm qua, Băng đan năm ngón tay nhỏ xinh của mình vào năm ngón tay lạnh giá và cô đơn của ông ta, đầu dựa vào vai ông ta, mắt vui sướng nhìn cảnh mặt trời lặn, miệng cười thật tươi.

_Đẹp quá !

Băng hét to lên, tay trái không ngừng chỉ trỏ như một đứa trẻ con lần đầu tiên được bố mẹ cho đi ra ngoài khám phá những điều mới lạ của cuộc sống.

Xa xa một quả cầu rực lửa đang lặn dần về phía cuối chân Trời, những ánh đèn chớp chồn mà Băng đã từng được thưởng thức và ngắm nhìn vào buổi chiều tối hôm qua lại xuất hiện.

Băng ngây người, lòng sáng khoái hát vang, trên miệng Băng không biết lúc nào đã hát một bài hát mà Băng yêu thích.

Bài hát rất phù hợp với tâm trạng hưng phấn và hạnh phúc của Băng lúc này.

Băng hát bằng cả trái tim và tấm lòng của mình.

Người ta nói một khi ai đó dùng trái tim và linh hồn của mình để cảm nhận mọi vật, cảm nhận mọi thứ, bao giờ con người cũng đạt được những thăng hoa và cảm xúc mà mình chưa từng có bao giờ.

Trong ánh nắng chập choạng sắp tắt, trong gió, trong hoa, hòa trong tiếng ca lời hát ngọt ngào đắm say của Băng, hòa trong cảnh vật rực rỡ sắc màu và đẹp đẽ của cảnh vật xung quanh, ông ta đang tan ra, đang bay, đang cảm thấy bao nhiêu phiền muộn trong lòng mình phút chốc tan biến, lúc này lòng ông ta hoàn toàn trống rỗng, ông ta quên mình là ai, quên hết những đau khổ và phiền muộn mà mình phải chịu đựng, cũng quên luôn những trách nhiệm vô hình và hữu hình mà mình phải đảm nhận.

Ông ta đã cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc của nhân sinh, cảm nhận được cảnh đẹp, cảm nhận được những hương vị mới mà ông ta chưa từng được nếm

trái.

Giờ phút này, ông ta muốn mình bị điên, bị khủng, muốn nghĩ rằng mình không nên để cho cô vợ trẻ con này ảnh hưởng đến mình, nhưng trái tim và lý trí của ông ta đang dần tách ra làm hai.

Có thể vĩnh viễn ông ta là người lạnh lùng và vô cảm, là người có thể dùng cái đầu lạnh của mình để giải quyết hết tất cả mọi việc.

Nhưng trái tim ông ta đã, đang và sẽ dành một chỗ trống cho Băng.

Ông ta không thể phủ nhận điều đó, cũng không thể chạy thoát vận mệnh của chính mình.

Ông ta phải học cách đón nhận và chấp nhận Băng bước vào cuộc đời mình, cũng như học cách điều khiển những cảm xúc không tên đang ồ ạt tràn vào suy nghĩ.

Chờ mặt Trời khuất hẳn, chờ nhà nhà lên đèn, phố xá ngập tràn trong ánh đèn đầy đủ sắc màu, cả hai người mới bừng tỉnh.

Mỗi ngày được sống bên cạnh nhau, nhìn thấy nhau, nói chuyện, cãi nhau, ăn cơm cùng nhau, họ hiểu ra rằng càng ngày, họ càng bị cuốn hút vì nhau nhiều hơn.

_Trời đã tối rồi ! Đi xuống thôi.

Băng gật mình đáp.

_Vâng.

Thêm một lần nữa, Băng vô thức ngoan ngoãn làm theo lời của ông ta mà không biết mình đang biến thành một cô vợ hiếu thuận và dịu dàng với chồng.

Ông ta đi trước, Băng lững thững bước theo sau.

Hình bóng cao cao, cô độc và lạnh lùng của ông ta đổ nghiêng theo từng bước chân của ông ta.

Băng chăm chú nhìn, chăm chú quan sát, vốn là một cô bé nghịch ngợm, Băng bịt mũi, miệng há thật to, lưỡi le ra giống như một con hề.

Băng muốn chọc tức ông ta từ phía đằng sau.

Băng không hay rằng, ông ta đang đi đột nhiên dừng lại rồi quay lại nhìn về phía sau.

Tất cả mọi hành động, cử chỉ và biểu hiện kì quái của Băng đều lọt vào mắt của ông ta.

Phải ứng đầu tiên của ông ta là tròn xoe mắt, sau đó cười nhẹ, cuối cùng là bật cười thật to.

Ánh mắt ông ta ngập tràn niềm vui và hạnh phúc, khuôn mặt nhờ nụ cười rục rờ như nắng mai cũng bừng sáng và tươi vui.

Ông ta vốn là một tuấn tú nam tử, nay còn điểm thêm một nụ cười quyến rũ và hạnh phúc nên Băng phải đỏ bừng mặt, trái tim đập thật nhanh, mắt ngây dại nhìn ông ta.

Phải mất mấy giây, Băng mới lấy lại được tự chủ.

_Ông cười cái gì ?

Ông ta không trả lời Băng, mà tiếp tục cười.

Băng xấu hổ quá, ông ta càng cười, Băng càng đỏ mặt, càng ngẩn ngơ nhìn ông ta, trái tim càng đập thật nhanh.

Nhiệt độ trong cơ thể Băng không ngừng tăng lên.

Không được !

Nếu còn tiếp tục, Băng sợ rằng mình sẽ biến thành một quả bom, sau đó tự nổ tung mà chết.

Nhanh chóng, Băng lách qua người ông ta.

Hung hăng nhìn ông ta, Băng le lưỡi.

_Lêu lêu ! Để xem ai sẽ là người đi xuống trước.

_Hấp ! Vào !

Băng chẳng thèm chú ý đây là tầng thứ mấy mà ngồi ngay lên lan can cầu thang, đặt mông lên, tay bấu chặt, Băng cứ thế trượt xuống dưới như một vận động viên chuyên nghiệp.

Trong khi Băng hạnh phúc và sung sướng cười như nắc nẻ vì khả năng có một không hai của mình.

Mặt ông ta tái nhợt, mồ hôi ròng ròng, mắt tối xầm nhìn Băng, mỗi lần thấy Băng nhảy lên rồi lại nhảy xuống, trái tim ông ta bị bóp nghẹt, ông ta tưởng mình sắp chết.

Khi thấy cô vợ an toàn đáp xuống sàn nhà, ông ta mới yên tâm thở ra một hơi.

Vuốt mắt mấy cái cho tỉnh táo, mặt ông ta lạnh lẽo như bóng đêm.

Ngay lúc này, ông ta muốn lôi Băng ra đánh và mắng cho một trận.

Băng muốn ông ta phải chết vì lo lắng cho sự an toàn của mình, Băng mới hài lòng hay sao mà hết lần này đến lần khác, Băng không thể yên phận làm một người vợ hiền thực và dịu dàng của mình ?

Càng nghĩ ông ta càng điên lên.

Ông ta thề, ông ta phải tìm đủ mọi cách để hạn chết bớt tính cách nghịch ngợm và không coi mạng sống của mình vào đâu của Băng.

Chúa ơi !

Ông ta than thở, nếu bị ngã từ trên lầu ba này xuống đất, Băng làm sao có thể còn sống ở trên đời này nữa.

Ý nghĩ từ nay mình sẽ vĩnh viễn mất Băng, khiến cho ông ta nhất thời hóa đá, mũi không thở được, cổ họng khô đắng.

Biết mình bị điên, bị khùng, biết mình là một thằng ngu khi có tình cảm với người con gái mà mình muốn lấy vì trả thù, nhưng nhân duyên và chuyện tình cảm vốn không ai nói trước được điều gì.

Mặc kệ mai sau, chuyện này sẽ đi đến đâu, ông ta chỉ biết mình tuyệt đối không muốn nhìn thấy Băng bị thương tổn, hay xảy ra bất cứ chuyện gì.

Ông ta muốn Băng là cô vợ hồn nhiên, trong sáng và thuần khiết của riêng mình.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta chuẩn bị đi tắm sau đó xuống bếp ăn cơm do Băng nấu.

Nghĩ đến lúc nữa được ăn ngon, lòng ông ta cũng nhẹ bớt ưu tư và tức giận

Sau khi dọa cho ông chồng sợ chết khiếp, Băng nhanh chóng đi thực hiện lời hứa của mình.

Băng là một cô gái rất trọng nghĩa khí.

Bất cứ ai đối xử tốt và chân thành với Băng, Băng sẽ cố gắng báo đáp lại ân tình của người đó, dù cho người đó không cần và không muốn, Băng cũng muốn thực hiện bằng được.

Gặp bà giúp việc trong bếp, Băng vui vẻ chào hỏi.

_Chào Di ! Di đang nấu gì thế ?

_Chào cháu ! Cháu đã đói rồi à ?

Băng xoa bụng, miệng cười tươi.

_Vâng, cháu đói rồi.

_Chờ Di một chút, Di sắp nấu xong rồi đây.

Bà giúp việc rất thích và quý Băng.

Thấy Băng hồn nhiên, lễ phép, lại tốt bụng và thân thiện, mặc dù theo bốn phận và địa vị của mình, bà phải gọi Băng và xưng hô với Băng là bà chủ nhưng bà thích gọi Băng là cháu và xưng hô là Di hơn.

Băng cũng thích và yêu mến bà giúp việc nên xưng hô như hai Di cháu.

_Di nghỉ ngơi đi ! Bữa tối này để cháu nấu cho.

Băng gọi ý.

_Cháu muốn nấu ăn à ?

_ Vâng.

_ Ông chủ muốn ăn bún riêu nữa chứ gì ?

Bà giúp việc vui mừng hỏi.

_ Dạ.

Băng bẽn lèn trả lời.

Lẽ ra bà phải buồn vì thức ăn do mình nấu mặc dù ngon nhưng ông ta chưa bao giờ khen ngon và chưa bao giờ hào hứng ăn nhưng bà vẫn mừng vì tình cảm của Băng và ông ta ngày càng tốt đẹp hơn.

Bà giúp việc thật sự rất kính trọng và ngưỡng mộ ông ta.

Tuy tính ông ta lạnh lùng và vô cảm nhưng đối xử với bà rất tốt.

Ít khi nào ông ta trách mắng, hay bực đãi bà nên bà dần dần cũng sinh ra lòng ngưỡng mộ và tôn sùng ông ta.

Bà coi ông ta như một ông chủ thực sự của mình. Dù ông ta không trả tiền và thưởng cho bà hàng tháng, bà vẫn tình nguyện ở lại đây và hầu hạ ông ta suốt đời cho đến lúc bà chết.

Ông ta là người ân oán phân minh, lại biết trọng dụng nhân tài, luôn phân biệt rạch ròi giữa việc công và việc tư nên chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, thì không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì nữa.

Bà giúp việc thôi không còn đứng bếp nữa, bà nhường vị trí đầu bếp cho Băng.

Bây giờ bà đóng vai phụ bếp cho Băng.

Băng đeo tạp dề, tóc buộc gọn. Băng bắt đầu trở tài nấu nướng.

Nhờ bà giúp việc giúp mình chuẩn bị thực phẩm tươi sống, Băng yên tâm hoàn thành nghĩa vụ và trách nhiệm đầu bếp của mình.

Biết ông ta thích ăn bún riêu nên Băng cẩn thận và chu đáo nấu hẳn cho ông ta một nồi bún riêu, ngoài ra Băng còn nấu những món ăn khác.

Nhìn rau dưa trên rổ, tính cách nghịch ngợm trong Băng trỗi dậy, dùng dao Băng bắt đầu cắt tia và tạo thành những bông hoa đẹp mắt.

Đứng bên cạnh, bà giúp việc tròn xoe mắt nhìn Băng, bà nhìn Băng bằng còn mắt ngưỡng mộ và kinh ngạc.

Bà không ngờ được rằng, Băng có thể nấu ăn ngon và thành thạo như một đầu bếp chuyên nghiệp như thế.

Lúc ông ta xuống đến nơi, ông ta thấy cô vợ trẻ con của mình đang say sưa nấu nướng và tập trung vào món ăn đến nỗi quên hết cả hiện tại và xung quanh.

Tự động kéo ghế rồi ngồi xuống bàn, mắt ông ta nhìn và quan sát Băng như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật.

Cảm giác của ông ta lúc này rất lạ, tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ vào bếp vì ngày nào bà giúp việc cũng nấu cơm sáng cho ông ta ăn, nhưng khi thấy Băng đang say sưa nấu ăn, đáng điệu suy tư và chăm chú, ông ta mới cảm nhận hết được cảm giác ngọt ngào và hạnh phúc của một gia đình trọn vẹn.

Đây là hình ảnh mơ ước của nhiều cặp vợ chồng trẻ, người chồng nào cũng thích có được một cô vợ biết nấu ăn, biết cách chăm sóc và chiều chuộng chồng.

Nếu nói giống như họ, chẳng phải ông ta đã được như ý nguyện ?

Bà giúp việc giúp Băng dọn tất cả món ăn lên bàn.

Ông ta ngây người nhìn mấy món ăn do Băng nấu, nhìn mấy đĩa rau do Băng cắt tia thành những bông hoa và thành hình thù những con chim trông thật bắt mắt và hấp dẫn, dạ dày ông ta bắt đầu sôi lên.

Ở giữa bàn, Băng đặt một nồi lẩu.

Mỉm cười thật tươi, trên người vẫn đeo tạp dề, Băng lịch sự mời theo kiểu một nhân viên đang phục vụ trong một nhà hàng sang trọng và cao cấp.

_ Mời quý khách dùng bữa.

Ông ta bật cười.

Càng ngày ông ta càng thấy, cô vợ trẻ con của mình có rất nhiều tài năng và bí ẩn chưa được khám phá ra.

Ông ta tin rằng khi sống với nhau đủ lâu và đủ để hiểu tính cách của đôi bên, cả hai sẽ tìm được tiếng nói chung.

Bà giúp việc lấy một chai rượu ngoại và một cái ly rồi đặt trước mặt ông ta.

Ông ta định mở nắp rồi rót ra một ly, Bắg liền nắm lấy tay ông ta.

_Khoan đã !

_Có chuyện gì sao ?

Ông ta chăm chú nhìn Bắg như dò hỏi.

_Ông có muốn uống rượu pha chế không ?

Ông ta phải mấy hai giây mới hiểu cô vợ mình đang nói gì.

Miệng ông ta nhếch lên, mười ngón tay đan xen vào nhau, tay chống cằm, ông ta mỉm cười thú vị hỏi Bắg.

_Cô đang đùa đúng không ? Trông cô không giống một nhân viên pha chế rượu ở quầy bar.

Bắg vuốt tóc, dáng vẻ thong dong tự tại, mắt rực sáng, khuôn mặt biểu hiện vẻ tự tin không dấu giếm.

_Ông có muốn thử không ?

Ông ta nghĩ mất một ly rượu cũng không có đáng gì, hai nữa nếu Bắg không biết pha chế rượu và không thể uống được thì đem đổ bỏ đi, biết đâu nhờ lần này lại thêm được một trận cười thỏa mãn và hứng thú nữa thì sao.

Ông ta gật đầu khuyến khích Bắg.

_Cô làm đi.

Do nhà ông ta không có đồ dùng của nhân viên pha chế rượu giống như ở quầy bar, nên Bắg phải dùng thứ khác để pha chế.

Bắg cẩn thận hòa mấy thứ rượu trên kệ tủ của nhà ông ta lại với nhau, sau đó Bắg mở tủ lạnh lấy mấy thứ hoa quả có sẵn, Bắg bắt đầu pha chế.

Bà giúp việc nín thở đứng nhìn Bắg thuần phục pha chế rượu như một nhân viên pha chế chuyên nghiệp và có kiến thức sâu sắc về mùi vị của từng loại rượu khác nhau.

Riêng ông ta cười thầm.

Buổi tối hôm qua, ông ta đã chứng kiến được khả năng uống rượu của Bắg.

Là một người không biết uống rượu, cũng không biết thưởng thức rượu như Bắg thì làm gì có khả năng pha chế rượu.

Pha chế rượu không hề đơn giản, ngoài việc phải am hiểu về rượu, biết phân biệt mùi vị của các loại rượu, còn phải hiểu tác dụng của các loại rượu khi trộn lẫn với nhau cùng với các loại đồ uống và thực phẩm khác sẽ cho ra mùi vị gì, sẽ mang lại cảm giác gì khi người khác uống loại rượu do mình pha chế.

Một người mù tịt về rượu như Bắg có thể pha chế được một ly rượu ngon sao ?

Ngay cả một sành sỏi và biết thưởng thức rượu như ông ta cũng không thể pha chế được một ly rượu ngon nói gì đến Bắg.

Càng nghĩ ông ta càng cười thầm, càng cho rằng Bắg không có khả năng.

Đặt ly rượu trước mặt ông ta, Bắg chia tay mời.

_Ông uống thử đi.

Ông ta nheo mắt nhìn Bắg.

_Cô chắc thứ này uống được chứ ?

Bắg vuốt tóc.

_ Đây không phải thuốc độc, cũng không phải nước lã. Tại sao ông nghĩ là không uống được ?

Cãi nhau và hỏi Băng cũng bằng không. Nếu còn đôi co nữa, ông ta sợ rằng mình sẽ biến thành một đứa trẻ con trước mặt bà giúp việc nên không nói gì nữa.

Băng thấy ông ta còn chần chừ, Băng nói thêm

_ Uống nhanh đi ! Nếu ông không uống, tôi sợ rằng ông sẽ hối hận, lần sau tôi sẽ không pha chế rượu cho ông uống nữa đâu.

Nếu Băng không nói, ông ta còn có nhã hứng thử, nhưng vì Băng nói nên ông ta thận trọng không dám uống ngay, ông ta sợ phải chạy vào phòng tắm để nôn hết ra những thứ mà Băng đã pha chế tạo nên ly rượu cho ông ta uống.

Băng im lặng nhìn ông ta, mặt Băng bình thản, dáng vẻ kiên nhẫn chờ ông ta uống thử.

Cực chẳng đã, ông ta đành bắt đầu đi uống vai một người thử rượu.

Hít một hơi thật sâu, thân người cứng đờ, chậm chạp, tay cầm lấy ly rượu, ông ta cho lên môi.

Bà giúp việc nín thở theo dõi từng động tác hết sức đẹp mắt và tao nhã của ông ta.

Băng vẫn giữ nguyên nụ cười tràn đầy tự tin và bình thản của mình.

Không dám uống nhiều sợ phải đi vệ sinh nhiều lần nên ông ta chỉ nhấp nháp một chút trên đầu lưỡi.

Mùi vị rượu thơm nồng quyến rũ, ngọt, cay, lại hơi béo đang tan chảy xuống cổ họng.

Không kìm nén được sức hút từ ly rượu, ông ta uống thêm một chút, rồi một chút, cứ như thế, ông ta đã uống được gần một nửa ly rượu.

Lúc này ông ta mới đặt ly rượu xuống bàn, mặt ông ta biểu hiện sự kinh ngạc, hưng phấn, tò mò và thỏa mãn vì chưa bao giờ được uống một ly rượu nào ngon như thế.

Ông ta không ngờ được rằng vợ của mình đã thực sự pha chế được một ly rượu mà một người vốn khó tính và kén chọn ăn uống như ông ta cũng phải gật đầu khen ngon.

_ Thế nào, uống được chứ ?

Băng cười tươi hỏi.

Nhìn vẻ mặt của ông ta, không cần phải hỏi cũng có thể đoán ra được tâm trạng của ông ta lúc này.

_ Tốt.

Chỉ một tiếng tốt của ông ta thôi, cũng khiến nụ cười trên môi Băng thêm tươi thắm và quyến rũ, khuôn mặt Băng tràn ngập tự hào và hạnh phúc.

Kéo ghế, ngồi xuống, Băng nói đùa.

_ Từ lần sau, ông có muốn uống rượu do tôi pha chế không ?

_ Có.

Miệng vừa trả lời, ông ta vừa uống nốt ly rượu của mình.

Ông ta cảm thấy tiếc khi ly rượu pha chế trên tay mình đã hết.

Nhìn vẻ mặt đáng thương và tiếc nuối của ông ta, Băng bật cười.

_ Nếu ông chịu mở miệng nhờ tôi pha thêm một ly rượu nữa, tôi sẽ làm. Thế nào ông có muốn không ?

Một đề nghị rất hấp dẫn, chỉ cần một câu nói, ông ta sẽ thỏa mãn được cái dạ dày luôn muốn được thưởng thức những ly rượu thơm ngon của mình.

Ông ta không lên tiếng, Băng cũng không gượng ép.

Băng vô tư gấp một miếng chả nem, sau đó cho vào miệng rồi nhai ngon lành.

Ông ta nhìn chai rượu đắt tiền của mình mà ngán.

Tuy rằng là rượu thượng hạng nhưng không thể ngon và sánh bằng ly rượu pha chế có một không hai của Băng.

Cuối cùng ông ta đành dẹp bỏ lòng tự trọng của mình sang một bên để cầu xin Băng pha thêm cho mình một ly nữa.

_Phiền cô.

Ông ta chỉ nói đơn giản như thế nhưng ông ta phải đấu tranh tâm lý dữ dội mới mở miệng cầu xin người khác.

Từ trước đến nay ông ta chưa từng cầu xin ai, lại càng không bao giờ nói làm ơn, hay làm phiền, xin lỗi và cầu xin người khác lại càng không.

Thế mà nay, ông ta phải mở miệng nói câu này cũng đủ thấy, đối với Băng ông ta thực sự rất coi trọng.

Băng đứng lên pha cho ông ta thêm hai ly rượu nữa.

Bữa tối hôm nay, ông ta lần đầu tiên mới hiểu mỹ tửu và thức ăn nhất dạ đế vương là gì.

Phụ giúp bà giúp việc dọn bàn và rửa chén bát xong, Băng phóng thật nhanh lên phòng ngủ.

Không cần gõ cửa, Băng tự nhiên mở cửa rồi đi thẳng vào trong.

_A...a...a...a !

Đứng gần giường, ông chồng của Băng đang thay quần áo, tuy rằng ông ta chỉ cởi trần, còn phía dưới vẫn mặc một chiếc quần short nhưng Băng vẫn đỏ bừng mặt, người hóa đá, tay bịt mắt, miệng hét lên thất thanh.

Ông ta vừa buồn cười, vừa tức giận.

Nhớ lại buổi tối hôm qua, rõ ràng Băng đã biến thành yêu nữ, sao đột nhiên hôm nay lại thẹn thùng và ngượng ngùng giống như một cô nương lần đầu tiên mới nhìn thấy con trai bỏ trần thế kia ?

Cô vợ này đúng là không thể nào hiểu nổi.

Buộc lại đai dây áo, ông ta bảo.

_Xong rồi. Cô không cần phải bịt mắt nữa.

Băng hé ra dần dần, khi biết chắc là ông ta đã mặc lại áo choàng tấm chỉnh tề, Băng hung hăng hét nhỏ.

_Từ lần sau mỗi lần thay quần áo, ông làm ơn đi vào phòng tắm thay cho tôi.

_Cô đang ra lệnh cho tôi đấy à ?

_Ông còn nói như thế được nữa sao ? Ông nên nhớ trong căn phòng này không chỉ có mình ông ngủ ở đây mà còn có cả tôi nữa.

Băng cười gian hởi.

_Hay là ông cho tôi ngủ ở một phòng khác ?

Nhìn khuôn mặt sung sướng và thích thú của vợ khi hỏi xin một căn phòng khác trong biệt thự để ngủ, ông ta lạnh lùng không nói câu nào.

Ông ta không phủ nhận là mình muốn được ngủ cùng với Băng, thậm chí còn thích làm những chuyện mà ông ta không nên làm.

Nhưng cơ thể của ông ta không ngừng đòi hỏi nên lý trí của ông ta đành ngủ yên, đành để cho cơ thể muốn làm gì thì làm.

Mỗi lúc động chạm vào Băng, ý nghĩ của ông ta hoàn toàn trống rỗng, ông ta không nghĩ và không cảm nhận được gì ngoài hơi thở, nhịp đập trong trái tim Băng, cảm nhận được mùi hoa hồng quyến rũ, cảm nhận được làn da mịn màng và mềm mại của Băng.

Cảm nhận được nhịp đập gấp gáp trong trái tim mình, thấy được những cảm xúc mãnh liệt đang ồ ạt tràn vào cơ thể.

Ông ta có thể nghĩ được gì, làm được gì, khi chính mình đầu hàng chính mình.

Điều duy nhất mà ông ta có thể làm là tự an ủi bản thân rằng chẳng qua Băng là một cô gái bẩm sinh có sức hút đối với người khác quá lớn nên ông ta không thể cưỡng lại được, còn về tình yêu thì vĩnh viễn là không thể xảy ra.

Băng không chú ý đến ông ta, cũng không thèm cãi nhau với ông ta nữa.

Tiến đến tủ quần áo, lấy mấy cuốn sách trong va ly.

Đi đến chiếc bàn gần cửa sổ, Băng ngồi xuống.

Giở mấy trang sách đầu tiên, Băng bắt đầu đọc.

Lúc này, Băng coi ông chồng đang đứng ở giữa phòng kia là không khí, nên không thể lọt vào tầm mắt của mình.

Tối hôm nay, cả hai đều có công việc riêng nên không đi ngủ sớm.

Băng lo học bài, ông ta lấy laptop, lấy mấy hợp đồng kinh tế, ông ta cũng bắt đầu chìm vào thế giới công việc của riêng mình.

Hai tiếng sau, Băng đã đọc xong cuốn sách kinh tế, cũng làm xong mấy bài tập.

Vốn là một cô gái thông minh, nên mấy bài tập do thầy giáo giao cho này không thể làm khó được Băng.

Quay sang nhìn ông chồng, thấy ông chồng nhăn trán nhíu mày, tất cả tâm trí đều tập trung vào màn hình máy tính, Băng bỗng thấy lòng mình thật thanh thản và hạnh phúc.

Ngay lúc này, Băng thực sự rất cảm kích ông ta.

Tuy rằng vẫn không thể tha thứ cho hành động cưỡng ép và bắt buộc mình kết hôn với ông ta, nhưng từng ngày sống bên cạnh nhau đã cho Băng thấy ông ta không phải là một người xấu, mà ông ta rất tốt, cũng rất đáng yêu.

Nghĩ đến hành động dành ăn của ông ta ngày hôm nay, Băng cười nhẹ.

Đứng lên, không muốn làm phiền cảm hứng làm việc của ông ta, Băng rời khỏi phòng.

Đi xuống lầu, Băng lững thững đi vào nhà bếp.

Bây giờ đã hơn mười giờ đêm, nên bà giúp việc đã đi ngủ.

Nhớ ông ta rất thích uống cà phê, Băng quyết định sẽ pha cho ông ta một ly cà phê, đồng thời cũng pha cho mình một ly sinh tố trái cây

Lòng đã quyết, ý đã định, Băng bắt tay vào thực hiện.

Đầu tiên Băng pha cà phê cho ông ta.

Ly cà phê này, không phải chỉ cần cho bột cà phê vào là xong, mà Băng còn cho thêm sữa, và những loại thực phẩm khác.

Băng là một đầu bếp thiên tài và pha chế chuyên nghiệp nên thức ăn trên đời này chỉ cần Băng muốn làm, Băng sẽ biến tất cả thành một món ngon có một không hai.

Mười lăm phút sau, Băng bung một ly cà phê có hương thơm nồng nàn quyến rũ và ly sinh tố trái cây ngọt ngon lên lầu.

Đặt ly cà phê quyến rũ và hấp dẫn trước mặt ông ta, Băng mời.

_ Ông uống đi.

Ông ta giật mình nhìn ly cà phê trước mặt, lại ngước mắt lên nhìn Băng.

Ông ta tập trung vào công việc quá nên không biết là cô vợ đã rời khỏi phòng ngủ từ lúc nào, nghe Băng lên tiếng và đặt ly cà phê có mùi thơm nồng nàn muốn say trước mặt mình ông ta mới hay.

_ Uống đi, ông còn nhìn gì nữa ?

Biết tài vợ không chỉ nấu ăn ngon, mà còn có khả năng pha chế ra những loại đồ uống tuyệt hảo.

Ông ta sung sướng vội bung cà phê lên miệng và nhấp một ngụm, mà không cần vợ nhắc đến lần thứ hai.

Cà phê vừa trôi xuống cổ họng, mặt ông ta bừng sáng, đầu óc tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mùi vị cà phê cho ông ta cảm giác muốn say, muốn tan chảy, cho ông ta cảm giác giống như lúc ông ta đang hôn Băng.

Mặt ông ta hơi đỏ khi nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ khi uống cà phê, nhưng cảm giác này rất quen thuộc.

Cô vợ trẻ con, có nhiều tài này đang định hành hạ thể xác và tinh thần của ông ta đấy mà.

Nếu tình trạng này mà cứ kéo dài, ông ta sẽ phải giữ Băng thật chặt, giữ mãi mà không chịu buông.

Mất đi cô vợ có khả năng nấu ăn ngon, pha chế đồ uống giỏi, cùng khả năng chiều và quyến rũ chồng thiên tài, ông ta biết tìm đâu ra một người giống như Băng.

Càng nghĩ, ông ta vừa sợ, vừa lo lắng, vừa phản kích.

Sợ vì mình đang dần yêu, đang muốn có Băng suốt cuộc đời, lo lắng vì nếu Băng phát hiện ra được sự thật, Băng sẽ hận mình và bỏ mình đi, phản kích vì hàng ngày sẽ được thưởng thức tài nghệ của Băng.

Cảm giác hỗn độn mang lại cho ông ta những trải nghiệm ông ta chưa từng biết đến.

Ông ta không biết nên cảm ơn chính mình, hay nên tự trách bản thân đây ?

Tuy lấy Băng vì mục đích muốn trả thù nhưng lại không ngờ được rằng, nhờ Băng, ông ta đã tìm lại được những thứ mà ông ta đã chôn vùi từ lâu.

_ Uống được không ?

Băng tò mò hỏi.

Nhìn đôi mắt tròn xoe long lanh vui sướng của Băng, ông ta thành thật đáp.

_ Rất ngon.

Băng cười toe toét.

_ Nếu lần sau, ông muốn uống tiếp, chỉ cần ông nói một tiếng, tôi sẽ pha cho ông.

Ông ta luôn muốn biết tại sao một cô gái ông thích uống cà phê, cũng không am hiểu về rượu như Băng có thể pha được một ly cà phê và pha chế ra một ly rượu tuyệt hảo như thế.

Nhìn khuôn mặt đầy dấu hỏi chấm của chồng, Băng cười nhẹ.

_ Ông đừng hiểu lầm, một người chỉ cần có cái tâm, có ước muốn và khát vọng sẽ làm được mọi việc. Tuy rằng tôi không thích uống cà phê, cũng không thể uống được rượu, nhưng đâu có nghĩa là tôi không thể pha được một ly cà phê và một ly rượu ngon.

Ông ta im lặng không đáp, ánh mắt ông ta nhìn Băng đầy trìu mến và thương yêu.

Lúc này ông ta muốn ôm và hôn Băng.

Băng dựa đầu vào vai ông ta.

Nhấp một ngụm sinh tố trái cây trong ly, Băng tò mò hỏi.

_ Ông đang làm gì thế ?

_ Nghiên cứu dự án mới của công ty.

_ Tôi có thể xem qua một chút được không ?

Ông ta ngập ngừng không đáp.

Dự án lần này rất lớn, sự thành bại của một công ty đòi hỏi người lãnh đạo cũng như nhân viên trong công ty phải hết sức bảo mật những thông tin quan trọng.

Nếu thông tin này lộ ra ngoài và rơi vào tay đối thủ chẳng những hại công ty không thể kí kết được hợp đồng, mà có khi còn bị phá sản và dẫn đến sụp đổ.

Thấy ông ta im lặng ông đáp, hiểu ông ta cũng cảm thấy khó xử nên Băng không ép ông ta.

Suy nghĩ mấy giây, ông ta đưa cho Băng xem.

Ông ta không biết tại sao tự dưng mình lại tin tưởng Băng, tự dưng lại muốn Băng làm tri kỉ của mình, ông ta chỉ biết băng vào tính cách ngây thơ, trong sáng và hồn nhiên của Băng, Băng sẽ không bao giờ bán đứng ông ta, huống hồ Băng còn là một người trọng nghĩa khí, hành động vì bạn quên mình của Băng, đã chứng minh cho ông ta thấy, Băng là một cô gái như thế nào.

Băng mỉm cười thật tươi, mặt háo hức giờ từng trang ra đọc.

Băng say mê đọc và nghiên cứu đến nỗi, chỉ sau có hai giây nhìn vào hợp đồng trước mặt, Băng hoàn toàn quên mất ông chồng đang vừa thưởng thức ly cà phê thơm ngon vừa nhìn mình chăm chú ở bên cạnh.

Đọc xong, vẫn không ngẩng đầu lên nhìn ông ta, Băng hỏi.

_ Ông muốn mua khu đất này để xây dựng khách sạn ?

_ Đúng.

Ông ta bình thản trả lời.

Ông ta muốn biết Băng định nói gì.

_ Cô có ý kiến gì sao ?

_ Tôi cho rằng dự án lần này không khả thi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Ly cà phê trên tay ông ta dừng lại trên môi, đang định uống thêm một ngụm nhưng nghe vợ nói, ông ta vội đặt ly cà phê xuống bàn.

Phải nói là lời nhận xét của Băng, khiến cho ông chấn động không ít.

Đường đường là công tử nhà họ Hoàng, là người có đầy đủ trí tuệ và dũng khí, một khi đã quyết định làm bất cứ việc gì, cũng đều tính toán hết tất cả các khả năng, rủi ro và tình huống có thể xảy ra.

Dự án lần này, ông ta đã phải mày mò hơn một tháng nghiên cứu và cho người đi khảo sát thị trường, ông ta đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tại sao cô vợ trẻ con vừa mới xem xong, đã phán ngay một câu là không có khả thi ?

_ Cô có thể giải thích rõ hơn được không ?

Ông ta mặc dù không phục và không muốn chấp nhận sự thật mình đang bị dao động, nhưng vẫn phải có trấn tĩnh để hỏi Băng.

Mượn máy tính của ông ta, Băng đánh một địa chỉ của một trang web mà Băng đã đọc vào chiều nay.

Dùng chuột bôi đen một đoạn trên một trang tin tức, Băng chỉ cho ông ta xem.

_ Ông đọc đi.

Ông ta vội làm theo lời Băng nói.

Sau khi đọc xong, ông ta chống hai tay xuống bàn, mười ngón đan xen vào nhau, mặt lạnh lùng, đầu óc ông ta cũng tỉnh trí được vài phần.

_ Cô cho rằng chỉ vì vài tin tức này mà dự án lần này không có khả năng thành công ?

Băng vừa lắc đầu lại vừa gật đầu.

Ông ta phì cười.

_ Rút cuộc, cô cho rằng kết quả sẽ như thế nào ?

_Tôi cho rằng dự án lần này không có khả thi.

_Chẳng phải cô đã nói rồi sao ? Cô phải giải thích rõ ràng, tôi mới hiểu được chứ ?

Băng nheo mắt nhìn ông ta.

_Ông tin là tôi có khả năng phán đoán hay sao ?

Ông ta nghiêm túc bảo Băng.

_Đối với tôi, ý kiến nào tôi cũng muốn nghe. Làm ăn kinh tế không phải là một trò chơi, chỉ cần cô nói đúng, phân tích hợp lý và chính xác, tại sao tôi lại không tiếp thu ?

Thái độ chân thành biết lắng nghe ý kiến và tôn trọng người khác của ông ta, khiến cho Băng càng thêm ngưỡng mộ ông ta.

Bây giờ Băng đã hiểu vì sao ông ta lại nhanh chóng thành công như thế.

Một người luôn biết lắng nghe, luôn muốn học hỏi kinh nghiệm và kiến thức của người khác như ông ông ta, làm sao ông ta không nhanh chóng đưa công ty của nhà họ Hoàng trở thành một tập đoàn lớn mạnh như hiện nay.

_Cô nói đi.

Ông ta giục Băng.

_Tôi nói dự án lần này của ông không có khả thi không phải là do lô đất mà ông muốn mua có vấn đề mà là do kiến trúc sư của khu đất này có vấn đề.

Ông ta kinh ngạc nhìn vợ không chớp mắt.

_Cô thấy vấn đề nằm ở chỗ nào ?

Băng lại đánh một địa chỉ của trang web.

Ông ta chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, thấy cô vợ đang tìm một trang web của nước ngoài, trang web này toàn tiếng Ý.

Càng ngày ông ta càng không hiểu cô vợ mình rút cuộc là ai ? Tại sao lại có nhiều tài năng như thế ?

Vuốt mặt, ông ta cảm thấy chính mình mới là một thằng ngốc, mới là một kẻ không hiểu gì, còn Băng cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu.

_Tìm được rồi.

Băng vui mừng thông báo.

Chỉ trên màn hình, Băng giải thích.

_Ông thấy căn nhà này không ?

_Thấy.

_Ông có nhìn ra điểm giống và khác nhau giữa bản thiết kế xây dựng khách sạn của ông và căn nhà này không ?

Ông ta bắt đầu quan sát.

Sau khi xem xong, ông ta sửng sốt khi phát hiện ra cả hai đều rất giống nhau.

Tuy rằng chưa được xây dựng nhưng nếu có khả năng quan sát và hình dung sẽ nhận ra cả hai không có gì khác biệt.

Băng tự nhiên uống một ngụm trong ly sinh tố trái cây, rồi nói tiếp.

_Chắc ông cũng hiểu tôi đang muốn nói gì ?

_Cô muốn nói đây là... !

_Đúng.

Băng ngắt lời của ông ta.

_Nếu cho xây dựng, ông có nguy cơ phải đối mặt với bản quyền trí tuệ và kiện tụng. Tôi chỉ sợ chưa kịp khánh thành và thi công, ông đã phải ra tòa đối

chất rồi.

Mặt ông ta xám ngoét, ông ta đành lấy máy tính, là người thông minh, nhưng không phải cái gì ông ta cũng biết.

Tiếng Ý ông ta không rành lắm nên quay sang bảo Băng.

_ Cô có hiểu không ?

_ Có.

Ông ta ngáy người nhìn Băng.

Ông ta không dám tin và không dám thừa nhận là vợ của mình còn thông minh và hiểu biết hơn cả mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc so đo tính toán chuyện ai thông minh và hiểu biết hơn ai, mà cần giải quyết cho xong dự án lần này.

Băng ngồi sát vào người ông ta, Băng bắt đầu dịch và giải thích cho ông ta hiểu.

Ba mươi phút sau, ông ta đã hiểu được toàn bộ vấn đề.

Chết tiệt !

Ông ta chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Khu đất mà ông ta muốn mua, ông ta đã mất hơn một tháng, phải dùng đủ mọi cách mới mua được.

Vui mừng vì mua được đất, ông ta liền cho mời ngay mấy chuyên gia thiết kế cho mình một khách sạn bốn sao, nhưng ai ngờ bọn họ dám qua mặt ông ta, dám ăn cắp bản vẽ của nước ngoài.

Tức giận, ông ta ném bản dự án sang một bên.

Vuốt mặt mấy cái, ông ta không ngờ được rằng, một người có thể nhìn xa trông rộng như mình, cũng có lúc bị nhân viên dưới quyền sỏ mũi.

Tuy rằng sớm hay muộn ông ta cũng phát hiện ra nhưng vừa nhìn đã biết ngay là đồ ăn cắp như Băng, thì thật hiếm thấy.

Bây giờ trong đầu ông ta hiện lên hàng ngàn hàng vạn dấu hỏi.

Ông ta không biết có thật là Băng được sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện không ?

Tại sao thứ gì Băng cũng biết ?

Thấy ông ta tức giận hằm hằm, Băng vỗ vai an ủi.

_ Ông đừng tức giận quá, chẳng phải ông đã biết sự thật còn gì, chỉ cần ông hủy bỏ dự án lần này đi là được.

Quay sang nhìn Băng chăm chăm, ông ta hỏi.

_ Tại sao cô lại biết ? Tôi nhớ chuyên ngành của cô không phải là kiến trúc ?

Băng cười tươi, mắt lấp lánh như hai vì sao.

_ Đúng. Chuyên ngành của tôi là kinh tế thương mại, nhưng cũng đâu có luật cấm tôi không được học thêm về những thứ khác.

Miệng lưỡi của Băng bây giờ còn sắc hơn cả dao.

Ông ta hoàn toàn bí lý.

Cuối cùng, ông ta cũng gặp phải đối thủ lợi hại nhất.

Xem ra cô vợ trẻ con này của ông ta không hề đơn giản một chút nào.

Lúc đầu ông ta còn cho rằng, Băng chẳng qua chỉ là một cô bé con, nhưng càng ngày ông ta càng thấy mình đang nhầm lẫn vì Băng chẳng những có tài về nấu ăn, pha chế, mà kiến thức cũng rất sâu rộng.

Thật hứng thú, có được một cô vợ có nhiều bí ẩn và tài năng như thế, cuộc sống gia đình của ông ta về sau này sẽ rất thú vị.

_ Vì cô có công giúp tôi không phải đền bù và ra tòa hầu kiện, cô muốn tôi thưởng cho cô thứ gì ?

Ông ta chân thành và cảm kích hỏi.

_ Ông muốn thưởng cho tôi ?

Băng nghi ngờ nhìn ông ta.

_ Đúng. Tôi không nói đùa, cũng không có ý định lừa cô.

_ Tốt thôi. Ông muốn thưởng cho tôi thứ gì ?

Băng hồ hững hỏi lại ông ta.

Ông ta bắt đầu câu.

_ Tôi có phải là cô đâu, làm sao tôi biết cô thích gì, cần gì để mua cho cô ?

_ Tôi tưởng ông biết ?

Băng không nhanh cũng không chậm lại khiêu khích ông ta.

_ Cô muốn chết ?

Ông ta nghiêng răng.

_ Chính ông muốn thưởng cho tôi còn gì ? Ông thật độc ác, tôi có công giúp ông nhiều việc như thế, ông không cảm ơn tôi lấy một tiếng thì thôi, ông còn muốn giết tôi là sao ?

Ông ta dờ khóc dờ cười.

Nhìn Băng hờn dỗi nhìn mình, trên môi ông ta bắt gặp nở một nụ cười.

Ông ta đã hoàn toàn gục ngã rồi, ông ta không chỉ bị cuốn hút bởi vẻ bề ngoài, bởi tính cách dễ thương và đáng yêu của Băng, ông ta cũng bị tài năng của Băng làm cho tâm phục, khẩu phục.

Một cô gái có đầy đủ cả nội tâm lẫn hình thức bề ngoài như Băng, ông ta tìm đâu thấy.

Thấy ông ta mỉm cười nhìn mình, bắt gặp mặt Băng đỏ bừng, Băng cũng mỉm cười đáp lại nụ cười của ông ta.

Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau, thời gian như ngừng trôi, con tim của cả hai cùng đập, cùng hòa quyện lấy nhau.

Băng ôm lấy cổ của ông ta, miệng cười ngọt ngào bảo.

_ Ông xã, em muốn đi ngủ.

Ông ta ngây người, mặt ông ta đỏ bừng, trái tim đập dữ dội trong lồng ngực.

Lúc này ông ta bối rối và ngập ngừng như con gái.

Chết tiệt !

Ông ta lại chửu thảm.

Kiểu này, dù ông ta có muốn không có tình cảm với Băng và không thích Băng cũng không được.

Ông ta đã bị Băng làm cho thất điên bát đảo rồi. Ông ta không còn có thể chạy đi đâu được nữa.

Băng ôm chặt lấy cổ của ông ta, môi áp lên môi ông ta, mắt nhắm lại.

Đây là kiểu yêu nữ quyền rũ chồng.

Mặc kệ ông chồng có muốn hay không, Băng cũng quyết tâm chinh phục ông chồng cao ngạo và lạnh lùng như ông ta bằng được.

Băng không phải lo nghĩ nhiều vì chỉ năm phút sau, Băng và ông ta đã không còn khoảng cách.

Băng dúi đầu vào ngực ông ta, giống như một con bé con, Băng treo lên người ông ta rồi vô tư chìm vào giấc ngủ với một nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn trên môi.

Ông ta kêu khổ nhưng không dám đẩy Băng nằm xuống giường, từ từ ông ta ôm lấy tấm lưng trần và mịn màng của Băng.

Bây giờ những ý nghĩ thù hận và lạnh băng không còn tồn tại trong đầu ông ta nữa.

Mà dù ông ta có muốn nghĩ, cũng nghĩ không nổi.

Băng đã làm cho ông ta bay lên chín tầng mây rồi, ông ta không có khả năng để chống đỡ sức hút của Băng.

Ông ta phải ngoan ngoãn mà phục tùng nữ hoàng tình ái của mình, nếu không cô nàng mà giận, cô nàng bắt ông ta phải ngủ ở ngoài phòng khách thì khổ cho ông ta quá.

Lần đầu tiên trong đời, ông ta được hưởng trọn vẹn một ngày thật sự hạnh phúc và sống thật với chính mình.

Sáng hôm sau khi thức dậy, cảm giác đầu tiên của ông ta là muốn bay, muốn nhảy.

Ông ta có một mong muốn mãnh liệt là có thể nhìn thấy Băng.

Sờ tay sang bên cạnh, ông ta thấy bên cạnh trống không, hơi lạnh làm bàn tay ông ta khẽ run lên.

Sự lạnh giá cho ông ta thấy, Băng đã rời giường được một lúc lâu rồi.

Biết vợ luôn có sở thích dậy sớm và tắm vào buổi sáng nên ông ta yên tâm nhắm mắt nằm thêm một lúc nữa.

Đã mười phút trôi qua, cũng không thấy vợ từ trong phòng tắm bước ra, cũng không nghe thấy tiếng nước chảy, ông ta không còn nằm yên được nữa.

Cầm áo choàng tắm, ông ta mặc nhanh vào người.

Đi chân chẵn, ông ta chậm chạp đi về phía phòng tắm.

_Cộc ! Cộc !

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Không thấy Băng bảo gì, ông ta đành lên tiếng.

_Băng ! Cô có ở trong đó không ?

Bên trong vẫn im lặng như không có người.

Ông ta hốt hoảng tưởng Băng bị làm sao, nên vội đẩy mạnh cánh cửa.

Cánh cửa không hề khóa nên dễ dàng mở ra.

Bật điện, ông ta thấy phòng tắm vốn không có người, mà từ lúc này đến giờ chỉ có mình ông ta độc diễn và độc thoại với chính mình.

Vừa bực mình, vừa buồn cười, ông ta nghĩ chắc giờ này Băng đang nấu cơm dưới bếp.

Ông ta đi đánh răng, rửa mặt, tắm rửa, sau đó đi thay quần áo.

Lúc mở tủ quần áo, ông ta mới phát hiện va ly quần áo của Băng đã biến mất một cách bí ẩn.

Mặt ông tái lại, linh cảm có chuyện không hay, ông ta chạy nhanh ra đến cửa phòng.

Đang đi ông ta đột nhiên nhìn xuống chiếc khăn tắm quấn quanh người mình, ông ta không ngờ cũng có lúc mình bị rơi tình trạng quần trí đến không còn biết gì thế này.

Vội mặc quần áo trong thời gian ngắn nhất, ông ta đi nhanh xuống lầu, ông ta muốn kiểm tra xem Băng có đang nấu ăn ở dưới bếp không ?

Vừa đi ông ta vừa cầu nguyện là Băng không bỏ đi, không rời khỏi ông ta, mà đang nấu bữa sáng cho ông ta ăn.

Càng đi gần đến nhà bếp, trái tim ông ta càng nặng trĩu, lòng ông ta nóng như lửa đốt, còn bước chân tựa như đang đeo đá.

Vừa mới tắm xong, ông ta lại có cảm giác mình vừa mới chạy việt dã ở ngoài trời nắng.

Cuối cùng cái gì đến cũng phải đến, ông ta chỉ nhìn thấy có duy nhất một mình bà giúp việc đang lo chuẩn bị bữa sáng ở trong bếp.

_ Bà có nhìn thấy Băng đâu không ?

Ông ta run giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Lúc này ông ta không còn là ông chủ uy nghiêm và lạnh lùng nữa, mà đã biến thành một người bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

_ Không, tôi không thấy.

_ Sáng nay, bà cũng không thấy cô ấy sao ?

Bà giúp việc khó hiểu nhìn ông ta.

_ Vâng, từ lúc ăn cơm xong vào tối hôm qua, tôi không hề trông thấy cô ấy.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt và hốt hoảng của ông ta, bà giúp việc tự nhiên thấy cũng lo lắng cho ông ta.

_ Thưa ông ! Có chuyện gì sao ?

Ông ta im lặng không đáp.

Quay người, ông ta vội đi thật nhanh lên lầu.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta tiến đến tủ quần áo.

Lúc này do ông ta vội vã bỏ đi nên không kịp đóng cánh cửa tủ lại.

Quan sát và lục lọi một hồi, ông ta cũng không tìm thấy bất cứ đồ vật gì của Băng.

Căn phòng cho ông ta cảm giác như Băng chưa từng tồn tại và chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của ông ta.

Vò đầu, bứt tóc, ông ta trông thật thiếu não và đáng thương.

Nhìn lướt qua chiếc bàn tối hôm qua cả hai còn ngồi vai kề vai cùng nhau thảo luận công việc làm ăn, ông ta thấy có một phong bì màu trắng và một phong thư màu hồng nhạt.

Không nghĩ nhiều, ông ta biết chắc chắn phong thư và phong bì kia là do Băng để lại cho ông ta.

Đầu tiên ông ta run run cầm Phong thư màu hồng nhạt lên trước.

Ngồi thụp xuống ghế, ông ta gắng gượng xé bao bì nghiêm phong ở miệng phong thư ra.

Những dòng chữ thẳng hàng, đẹp mắt và bay bướm xuất hiện trước mắt ông ta.

Mùi mực thơm nước mùi nước hoa hồng giống hệt như mùi thơm trên tóc và trên cơ thể Băng.

Đôi mắt ông ta vô hồn, mặt ông ta lạnh băng, tay ông ta nổi gân xanh.

Chỉ cần nghĩ đến việc Băng dám bỏ trốn, dám chạy thoát khỏi vòng tay của mình, ông ta đã hận không thể đem Băng ra để giết chết.

Hít một hơi thật sâu ông ta bắt đầu đọc.

“Hoàng Trọng Quân !

Chào ông ! Tôi biết khi đọc những dòng chữ này, ông chắc sẽ hận tôi lắm, có khi ông còn căm ghét tôi, còn muốn đem tôi ra để giết chết, để băm vằm ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Không biết tôi đoán có đúng không, nhưng về mặt của ông lúc này chắc là rất khó coi.

Nếu có thể hận được, căm ghét được, thì ông hãy cứ hận, cứ ghét, cứ nguyên rủa tôi đi.

Tôi chấp nhận để cho ông hận tôi, căm ghét tôi, thậm chí là hận tôi suốt kiếp.

Tôi không xứng với ông, cũng không thể nào làm một người vợ tốt và hoàn hảo của ông được.

Ông có biết rằng, ngay từ lúc mới sinh ra, tôi đã nguyện ước rằng, cả đời này tôi sẽ không lấy chồng, cũng sẽ không yêu ai.

Hai mươi năm qua, tôi đã được sống giống như ý nguyện của mình, tôi tưởng rằng suốt cả cuộc đời này, tôi cũng sẽ được sống bình an như thế.

Nhưng ông xuất hiện, ông bắt tôi phải lấy ông, bắt tôi phải kí vào tờ giấy đăng kí kết hôn, bắt tôi trở thành vợ của ông, bắt tôi sống một cuộc đời mà tôi không muốn nên tôi phải ra đi, phải chạy trốn.

Sống với ông được năm ngày, tôi đã bắt đầu thích ông, có tình cảm với ông.

Lần đầu tiên tôi mới hiểu thế nào là xao xuyến, xúc động, ngưỡng mộ và mê say.

Tôi đã chăm chú ngắm nhìn ông mỗi lúc ông đang suy tư và đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Tôi đã cố gắng làm hài lòng ông, tôi còn có ý nghĩ là sẽ làm mọi chuyện để cho ông vui, ông hạnh phúc.

Từ trước đến nay, tôi chỉ nấu cơm cho tôi ăn, bạn tôi ăn, và cho bố mẹ tôi ăn, tôi chưa từng có ý nghĩ là sẽ nấu cơm cho một người đàn ông ăn.

Nhưng tôi đã làm điều đó vì ông , tôi thậm chí còn bộc lộ cho ông thấy nhiều khía cạnh bên trong con người tôi.

Theo từng ngày, tôi giật mình nhận ra tôi đang thay đổi, đang sống khác đi, đang dần có tình cảm với ông.

Tôi sợ, tôi hốt hoảng, tôi hoang mang.

Có nhiều lúc tôi tự hỏi, ông có thích, ông có yêu tôi không ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51

Tôi đã cầu mong là ông sẽ yêu tôi, sẽ thích tôi nhưng hóa ra cuộc hôn nhân này đều là do ông cố tình sắp xếp, cố tình giăng bẫy tôi.

Ông không hề yêu tôi, cũng không hề thích tôi.

Ông lấy tôi chỉ vì ông muốn trả thù, chỉ vì ông đang mơ tưởng đến một người con gái khác.

Ông thấy đem một cô gái vô tội như tôi đây ra làm trò đùa, ra làm một con tốt thí thân thì vui lắm sao ?

Ông có biết rằng khi hiểu ra mục đích của cuộc hôn nhân này tôi đã đau khổ nhiều như thế nào không ?

Lẽ ra tôi không nên khóc, cũng không nên đau lòng vì ông, nhưng tôi lại thích ông, có tình cảm với ông.

Tôi hận ông, khinh ghét ông !

Tại sao ông dám đùa cợt tình cảm của tôi. Tại sao ông dám dùng tôi để thay thế cho người con gái đã chết, đã phản bội lại ông ?

Phải chăng vì không có được cô gái ấy, không được sống cùng cô gái ấy nên ông mới nhớ, mới mong, mới yêu, mới hận, mới cho rằng ngoài cô ấy ra ông không thể yêu, cũng không thể sống với bất kì một ai khác ?

Tôi đã xem ảnh của cô gái ấy rồi, cũng biết cô gái ấy là ai, biết cô ấy có quan hệ gì với mình.

Tôi nên làm gì với chính mình đây, cũng không biết mình nên đau khổ, nên vui mừng, hay nên hận chính mình ?

Vì tôi có khuôn mặt giống cô ấy, có ngoại hình giống cô ấy nên ông mới muốn kết hôn với tôi bằng được đúng không ?

Cho đến cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra trong lòng ông, tôi vốn chỉ là người thay thế cô ấy, chỉ là một cái xác, một người vốn không có ý nghĩa gì.

Ông bắt tôi phải thay đổi, bắt tôi phải mặc váy, phải ăn nói nhỏ nhẹ, bắt tôi phải cắt tóc cũng chỉ vì người con gái của ông mặc váy, đi giày cao gót, hay cười, hay nũng nịu, dịu dàng gọi tên ông, vì cô ấy có kiểu tóc giống như mái tóc mới của tôi bây giờ.

Ông quan tâm đến tôi, để ý đến tôi có bao nhiêu phần trăm là thật, có bao nhiêu phần trăm là giả, hay tất cả chỉ vì tôi giống cô ấy nên ông mới làm thế ?

Tôi nguyện rửa ông, tôi căm ghét ông !

Tôi không hối hận vì đã có tình cảm với ông, nhưng chấp nhận ở bên cạnh ông chỉ vì tôi trông giống cô ấy thì vĩnh viễn không.

Cảm ơn ông đã cho tôi những ngày tháng vui vẻ và hạnh phúc, cho tôi những phút giây và cảm giác mà tôi không bao giờ quên được.

Tôi hy vọng mai sau khi ông yêu ai và muốn lấy ai làm vợ, mong ông hãy yêu cô ấy thật lòng, mong ông lấy cô ấy vì thực lòng ông muốn thế, không phải lấy vì trả thù và lấy vì cô ấy trông giống người con gái đã mất của ông.

Tôi có một chút ghen tị với cô ấy.

Cô ấy thật hạnh phúc và sung sướng khi được ông thật lòng yêu, thật lòng muốn lấy làm vợ, thật lòng trân trọng tình cảm của cô ấy.

Tuy rằng cô ấy tiếp cận ông vì tài sản của gia đình ông nhưng cô ấy đã yêu ông, hy sinh vì ông.

Nếu có thể quên được thì ông hãy quên đi, vụ tai nạn đó không phải lỗi của ông, cũng không phải do lỗi của bố mẹ cô ấy.

Tôi tin rằng, ở trên thiên đường, cô ấy cũng không muốn ông vì muốn trả thù mà ngay cả bố mẹ của cô ấy cũng không buông tha.

Ông thử nghĩ xem vì cái gì một cô gái hiền lương và tốt bụng như cô ấy lại chấp nhận dùng mỹ nhân kế đối với ông ?

Cô ấy làm thế không phải vì cô ấy là một người con hiếu thảo và biết nghe lời sao ?

Ông hại bố mẹ của cô ấy, chẳng phải càng khiến cô ấy đau lòng thêm sao ?

Đây chỉ là mấy lời khuyên của tôi dành cho ông thôi, còn lựa chọn thế nào là tùy ông.”

Đọc đến đâu, ông ta tái mặt đến đấy.

Sau khi đọc xong một trang giấy, mặt ông ta không còn một huyết sắc, mồ hôi đầm đìa, ngay cả tay cầm bức thư cũng run run như người bị bệnh động kinh hay bị rét quá độ.

Ông ta không còn cảm giác mình đang sống nữa.

Cuối cùng, sự lo sợ và hốt hoảng của ông ta cũng thành sự thật.

Băng đã biết hết tất cả rồi, thậm chí Băng còn hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Mặc dù ông ta không công khai chuyện cá nhân của mình trên mặt báo, Băng vẫn cứ biết, vẫn cứ hiểu.

Ông ta càng ngày càng thối nát, rút cuộc Băng là ai, Băng có phải là em gái sinh đôi của Lã Thu Nguyệt không hay là một người hoàn toàn không phải, không có quan hệ họ hàng hay ruột thịt gì ?

Thấy vẫn còn một tờ giấy nữa, ông ta tiếp tục đọc.

“Chắc là bây giờ ông đang thắc mắc xem tôi là ai và tại sao tôi lại biết tất cả mọi chuyện đúng không ?

Ông cũng muốn biết tôi và Lã Thu Nguyệt có mối quan hệ gì chứ gì ?

Ngay từ đầu, ông đã đoán đúng tôi và Lã Thu Nguyệt là hai chị em sinh đôi.

Tôi và cô ấy sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện.

Cả hai chị em chúng tôi đều là hai cô nhi.

Ông có biết vì sao chỉ mình cô ấy được bố mẹ tôi đón về nuôi mà tôi lại không được không ?

Bởi vì bố mẹ hiện giờ của chị ấy vốn không phải là bố mẹ ruột của chúng tôi”

Ông ta gần như ngã ngửa ra sau ghế, mặt ông ta không còn thấy khuôn mặt của con người nữa, mắt ông ta đỏ hoe, tay ông ta run run theo từng nhịp đập yếu ớt trong trái tim.

Vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, ông ta gắng gượng đọc tiếp.

Ông ta đã gần hóa đá rồi.

Không ngờ cô vợ nhỏ của ông ta lại có nhiều bí mật như thế.

“Tôi còn nhớ ngày hai người đó đến đón chị gái tôi đi, tôi đã khóc rất nhiều, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Chưa có lúc nào tôi lại thấy sợ hãi và cảm thấy cô độc như thế.

Tôi luôn quen có chị gái ở bên cạnh.

Tuy rằng chị ấy yếu đuối và mỏng manh nhưng chỉ cần có chị ấy, cuộc sống cô nhi và thiếu thốn của tôi không có gì đáng sợ, không u buồn.

Mất chị ấy, tôi đã mất đi chính mình, mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

Tôi đã buồn khổ, đã khóc lóc đúng một tuần. Tôi muốn được đi cùng với chị ấy, chỉ vì tính cách nghịch ngợm, hiếu động và ương bướng nên tôi không được nhận nuôi.

Cặp vợ chồng ấy cũng không thích nuôi hai đứa trẻ con, với họ có một đứa con cho vui cửa vui nhà là đã mãn nguyện lắm rồi.

Sau khi nghe lời khuyên can của các sư trong tu viện, lại nhìn thấy chị gái mình vì mình mà bỏ mất một cơ hội được đòi hỏi nên tôi đã gắng gượng vui, gắng gượng động viên để cho chị ấy đi, cho chị ấy có một cuộc sống khác.

Chị ấy đã đi, đã rời khỏi tôi.

Lúc đầu hai chị em tôi còn thư từ qua lại nhưng dần dần chị ấy không còn viết thư hay thỉnh thoảng gọi điện cho tôi nữa, dường như chị ấy đã quên mất người em gái còn đang sống ở trong tu viện là tôi đây.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Vì lo chị ấy bị ốm, hay bị ông bà kia đối xử không ra gì nên tôi đã cố gắng đi làm thuê, cố gắng dành dụm tiền để mua vé tàu.

Tôi đã đến thăm chị ấy sau một năm xa cách.

Nhìn tòa nhà sang trọng và cao cao trước mặt tôi hiểu ra rằng khoảng cách giữa hai chị em càng ngày càng xa.

Dù chỉ là con nuôi nhưng chị gái tôi là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có, còn tôi vẫn chỉ là một con bé mồ côi không tiền, không nhà cửa, và không có gì cả.

Chị ấy không dám ra gặp tôi mà chỉ bảo người giúp việc ra nhắn với tôi rằng chị ấy vẫn khỏe, vẫn sống tốt, bảo tôi cứ yên tâm, và không cần phải đến tìm chị ấy nữa.

Ngay lúc ấy, tôi đã biết cánh cổng màu xanh nhạt kia đã vĩnh viễn chia lìa hai chị em chúng tôi.

Tôi không trách chị ấy vì giàu sang quên em gái, quên đi thân phận thật sự của mình.

Tôi ra về, lòng quặn đau, nước mắt dâng tràn.

Tôi tự hỏi, tôi đã làm gì sai, tại sao chị gái tôi lại tuyệt tình và lạnh lùng như thế ?

Từ lần đi thăm ấy, tôi không còn đến thăm chị ấy nữa, tôi tự nhủ với lòng rằng, chỉ cần chị ấy sống tốt, sống vui vẻ, tôi sẽ tha thứ cho chị ấy vì đã quên tôi, và cũng cầu chúc cho chị ấy được bình an.

Năm tháng thấm thoát trôi qua đi, tôi nghe tin chị ấy lấy chồng.

Mặc dù chị ấy không cần đến sự có mặt của tôi trong ngày cưới, cũng không muốn nhìn thấy mặt tôi, nhưng tôi không thể không đến.

Tôi đã lén lút đứng ở đằng sau lễ đường, tôi muốn tận mắt chứng kiến ngày vui của chị gái mình.

Khi nhìn thấy ông mặt mày rạng rỡ, môi nở nụ cười hạnh phúc cùng chị gái tôi bước vào lễ đường, tôi đã biết chị gái tôi nhất định sẽ được hạnh phúc, được ông chăm sóc và bảo vệ suốt đời.

Lòng tôi thanh thản, tôi không còn mong muốn nào nữa.

Chị gái tôi không phải sống khổ sở như tôi, lại lấy được người mà mình yêu, tôi có thể yên tâm rời khỏi, yên tâm sống cho chính mình.

Tôi ngỡ tưởng rằng ông và chị gái tôi sẽ bách niên giai lão mà sống bên cạnh nhau, nhưng thật không ngờ, chị ấy lại bị tai nạn.

Ngày chị ấy mất, tôi đã khóc rất nhiều, đã gào khóc, đã gọi tên chị ấy đến khản cả cổ họng.

Chị ấy không nhớ đến tôi, cũng không quan tâm đến sự sống chết của tôi. Nhưng tôi không thể làm như thế, cũng không thể quên mình vẫn còn có một người chị gái.

Đứng từ xa, thấy ông mặt tái nhợt, thân hình lao đảo quỳ khóc bên linh cữu của chị ấy, tôi hiểu ông yêu chị ấy nhiều như thế nào, cũng biết rằng trong lòng ông, vĩnh viễn chỉ có mình chị ấy.

Tôi cũng yêu chị ấy, thương chị ấy, cũng mong chị ấy được sống hạnh phúc và vui vẻ, nhưng ông trời đã nỡ cướp mất chị ấy của tôi.

Là một người em gái, tôi cảm tạ ông, biết ơn ông, tôi đã từng mong có thể chia sẻ và có thể xóa tan đi một phần nỗi đau trong lòng ông.

Nhưng tôi đã sai rồi.

Yêu ông, thích ông là tôi không đúng, tôi chỉ đang tự lừa dối chính mình.

Ông không hề yêu tôi, cũng không hề thích tôi, người mà ông yêu, ông thích là chị gái Lã Thu Nguyệt của tôi.

Tôi vĩnh viễn và mãi mãi chỉ là người thế thân của chị ấy.

Năm ngày đã trôi qua, năm ngày được trọn vẹn làm một cô vợ nhỏ của ông.

Tôi thật sự cảm thấy rất hạnh phúc và mãn nguyện.

Mọi chuyện sớm muộn gì cũng phải kết thúc, sớm muộn gì chúng ta cũng phải nói câu tạm biệt nhau.

Tôi không muốn chia tay trong nước mắt, cũng không muốn lún quá sâu vào tình cảm của ông, cũng không muốn yêu ông quá nhiều, không muốn hy vọng vào tình cảm của ông để rồi phải thất vọng.

Ông hãy cứ yêu, cứ nhớ đến chị gái của tôi. Chỉ có chị ấy mới xứng với ông, mới là người cho ông trao cả con tim và tình yêu của mình.

Còn tôi, tôi chỉ là một bông hoa nhỏ ở bên vệ đường.

Tạm biệt ông, tạm biệt những ngày tháng sống trong mơ đã qua.

Chúng ta hãy ly hôn đi !

Tôi biết một người cao ngạo và lạnh lùng như ông sẽ không chấp nhận chia tay nhưng đó là giải pháp duy nhất, là con đường giải thoát cho chúng ta khỏi phải đau khổ và tự dẫn vật lộn nhau.

Tôi xin ông, hãy làm theo yêu cầu này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Xin ông đừng bắt tôi phải sống trong khổ đau, phải hận ông và căm ghét ông.

Tôi không muốn thay thế những kí ức ngọt ngào và hạnh phúc trong mấy ngày qua bằng cảm giác chán ghét và căm hận ông.

Hãy cho tôi nhớ về ông, yêu ông bằng ánh mắt, bằng nụ cười quyến rũ và mê say lòng người của ông.

Đừng đi tìm tôi, cũng đừng đảo lộn cuộc sống của chính mình vì tôi.

Tôi và ông thuộc hai thế giới khác nhau, chúng ta vốn không thể sống chung với nhau, cũng không thuộc về nhau.

Ông lấy tôi vì muốn trả thù, còn tôi vốn không có gì cho ông, ông nghĩ chúng ta còn lý do gì để níu kéo cuộc hôn nhân giả tạo này mãi hay sao ?

Là một người thông minh và hiểu biết chắc ông hiểu tôi đang nói đến vấn đề gì.

Tuy tôi không phải là người con gái ông yêu, cũng không phải là bạn của ông nhưng ông có thể nghe tôi khuyên ông vài câu được không ?

Ông hãy uống ít cà phê thôi, mỗi ngày ông chỉ nên uống một tách cà phê vào buổi sáng và buổi tối trước trước khi đi ngủ.

Ông cũng nên chú ý giữ gìn sức khỏe.

Đừng chỉ biết đến có công việc mà quên mất mình cũng cần nghỉ ngơi và cần thư giãn đầu óc.

Tôi mong ông sớm tìm được người con gái có thể khiến cho ông thực sự rung động và thực sự yêu.

Cuối cùng tôi muốn nói với ông là tên thật của tôi không phải là Lâm Nhã Băng.

Từ lâu tôi đã đổi tên rồi, nên đăng kí kết hôn của chúng ta không thể coi là thật.

Ông đừng trách tôi, ngay từ đầu tôi biết ông lấy tôi vì ông muốn dùng tôi để thay thế cho chị gái tôi nên tôi phải dùng CMND cũ để đi đăng kí kết hôn với ông.

Ông đã hiểu rồi chứ, chúng ta không hề có giá trị pháp lý, cũng không phải là vợ chồng.

Trên giấy tờ, và pháp luật cũng không thể chứng minh ông là chồng của tôi.

Bây giờ ông có ép tôi ở lại bên ông cũng vô ích thôi.

Tiện thể, tôi cũng nói luôn cho ông biết.

Trường đại học mà ông cố tình muốn chuyển tôi đến học cũng không phải là trường học thật sự mà tôi đang học.

Thật ra tôi đã tốt nghiệp đại học năm tôi mười tám tuổi, tôi đã đi làm được hơn một năm nay rồi.

Ông nghĩ rằng có thể dùng cô bạn thân của tôi để khống chế tôi sao ?

Ông đã nhầm to rồi, cô bạn tôi là một cao thủ kiếm thuật, chẳng qua hai chúng tôi chỉ đang diễn với ông thế thôi.

Ông đừng hy vọng là có thể tìm được tôi hay đến những nơi mà ông cho rằng có thể tìm kiếm được một chút thông tin về tôi.

Tôi phải nói trước cho ông biết, ông càng cố càng thất vọng hơn mà thôi.

Ngay từ đầu chúng ta chỉ là đang diễn với nhau, chỉ là đang lừa dối lẫn nhau, nay có thể giải thoát cho nhau khỏi bẽ khổ, và có thể chấm dứt được chuyện này thì ông hãy cho nó qua luôn đi.

Chỉ có một điều tôi không ngờ được là tôi lại có tình cảm với ông.

Lẽ ra tôi sẽ không bỏ đi, không rời xa ông, nhưng tôi biết, ông vĩnh viễn không thể quên được chị gái tôi, biết ông lấy tôi chỉ vì muốn trả thù, muốn tôi thay thế chị ấy vì tôi là chị em sinh đôi với chị ấy nên tôi phải ra đi, phải rời xa ông.

Tôi không có niềm tin, không có dũng khí là có thể khiến ông yêu tôi, chấp nhận tôi vì tôi là chính tôi nên tôi đã sớm đoán ra được đến một lúc nào đó tôi sẽ phải ra đi.

Ra đi vội vàng thế này, tôi rất đau khổ nhưng không còn cách nào khác.

Chiều tối hôm qua, tôi đã nghe trọn vẹn cuộc nói chuyện giữa ông và Lý Mộ Hương.

Lúc đó tôi đã rơi lệ, đã muốn xông vào đánh ông một trận, nhưng tôi đã cố kìm nén để không làm thế.

Coi như buổi tôi hôm qua là lần đầu tiên tôi pha rượu cho ông uống, cũng là lần cuối cùng.

Khi uống ly rượu do tôi pha, ông có cảm nhận gì không ?

Ly rượu ấy là tình cảm của tôi dành cho ông.

Hy vọng mai sau lúc nào buồn và cô đơn, ông vẫn còn nhớ đến tôi, nhớ đến một cô gái được ông lấy về, được ông ban cho một chút tình cảm.

Đối với tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ông.

Ông yên tâm, mặc dù tôi ra đi không một lời từ biệt nhưng tôi cũng không quên là tôi nợ tiền ông.

Bên cạnh bức thư này là một tờ ngân phiếu hai trăm triệu.

Hy vọng là tôi đã trả đủ ông số tiền mà ông muốn tôi phải trả cho ông.

Tạm biệt ông.”

Ông ta ngồi ngầy như một xác chết.

Cứ ngỡ tưởng rằng, chính mình là người có thể điều khiển được Băng nhưng thật không ngờ Băng mới là người làm chủ trò chơi.

Càng ngày ông ta càng không hiểu Băng là ai ?

Tại sao mọi việc Băng đều biết hết ?

Và tại sao mặc dù biết mình đang bị lợi dụng Băng vẫn chấp nhận lấy mình ?

Ông ta cầm tờ phong bì màu trắng bên cạnh, tờ ngân phiếu hai trăm triệu đập vào mắt ông ta chẳng khác gì lấy dao đâm vào tim ông ta.

Ông ta đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Băng tuyệt đối không phải là một cô gái không có tiền, mà ngược lại Băng có rất nhiều tiền.

Bây giờ ông ta mới hiểu, lý do vì sao mặc dù không biết uống cà phê, không biết uống rượu mà Băng vẫn pha được một cà phê, pha chế được một rượu ngon và hấp dẫn như thế.

Ông ta cũng giải thích được luôn lý do vì sao Băng có thể thông thạo hiểu về kiến trúc, có thể nói và dịch lưu loát tiếng Ý.

Tốt nghiệp đại học năm 18 tuổi ?

Băng tuyệt đối không phải đang học ở trong nước, vì Việt nam không có vượt rào theo kiểu này, nếu có ông ta đã sớm biết, và lỗi về công ty ông ta làm việc rồi.

Thần thờ, kinh ngạc, bị sốc, bị khủng hoảng, phẫn nộ, tức giận, hốt hoảng, lo sợ, bao nhiêu cảm xúc dồn nén lại thành một mớ hỗn độn trong lòng ông ta.

Lần đầu tiên ông ta mới nếm mùi cảm giác bị sò mũi và đem ra làm trò hề là gì ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

_ Lâm Nhã Băng ! Cô hãy chờ đây ! Dù có phải lục tung cả cái hành tinh này lên tôi cũng phải tìm ra cô.

Ông ta căm giận nhất chính là hóa ra ngay từ đầu, ông ta đã bị Băng lừa dối.

Kết hôn từ thật hóa ra lại thành giả, cứ tưởng rằng có thể giam giữ Băng cả đời ở bên cạnh mình, bây giờ ông ta mới biết CMND đó của Băng chỉ là đồ giả.

_Ha ha ha !

Ông ta cười như điên, cười như chưa bao giờ được cười, cười ra nước mắt.

Ông ta quyết tâm lần này ông ta phải lôi bằng được Băng về, phải tìm hiểu xem Băng là ai, và phải bắt Băng cam lòng chịu khuất phục trước ông ta thì thôi.

Gần như vò nát phong thư và phong bì trong bàn tay sắt thép của mình, mắt lộ ra sát khí và khuôn mặt lạnh lùng không còn sinh khí, ông ta nghiến chặt răng.

_Lâm Nhã Băng ! Mặc kệ cô là ai ? Cô tên thật là gì ? Cô có phải là vợ của tôi không. Tôi nhất định phải tìm bằng được cô, phải khiến cho cô ngoan ngoãn quay về với vai trò làm vợ của cô. Cô tưởng cô có thể chạy thoát được sao ? Trước đây, tôi không biết cô là ai thì thôi, bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, đã rõ ràng, tôi phải giữ chặt lấy cô, phải biến cô thành của tôi vĩnh viễn.

Ông ta muốn xé nát hai lá thư và tờ ngân phiếu trị giá hai trăm triệu nhưng sau hai giây suy nghĩ, ông ta cẩn thận đút lại vào bao thư và phong bì.

Dù sao đây cũng là kỉ vật duy nhất còn lưu lại của Băng, nên ông ta không nỡ xé bỏ đi.

Cầm điện thoại, ông ta gọi ngay cho Phúc.

_Chào sếp !

Phúc lịch sự lên tiếng trước.

Chỉ cần thấy số điện thoại của sếp, thì dù có bận đến đâu, đang nói chuyện với ai, Phúc cũng nhanh chóng bắt máy và nhanh miệng chào sếp.

_Câu đang ở đâu ?

_Em đang trên đường đến nhà sếp.

_Nhanh lên, tôi có việc muốn nhờ cậu.

_Vâng, anh chờ em trong vòng năm phút nữa, em sẽ đến nơi.

Ông ta cúp máy.

Nhìn lại bức thư và phong bì lần cuối, ông ta đút vào trong ngăn bàn.

Ông ta muốn mỗi ngày sẽ mang ra đọc lại, sẽ nghiền ngẫm từng câu từng chữ trong hai bức thư mà Băng đã viết cho mình.

Qua bức thư của Băng, ông ta đã hiểu ra một điều.

Ngay từ đầu, Băng đã biết ông ta là ai ? Biết lý do vì sao, ông ta muốn kết hôn với mình ?

Chỉ cần nghĩ, cô vợ nhỏ biết hết tất cả nhưng vẫn giả vờ không biết gì, vẫn giả vờ ngoan ngoãn làm theo lời mình, ông ta hận không thể tự tay đánh cho Băng một trận.

Thêm một lần nữa, ông ta lại gặm lên.

_Lâm Nhã Băng ! Cô thật sự muốn chết đây mà ? Được lắm, để xem cô có thể chạy trốn đến đâu. Cô hãy chờ đấy, khi nào tìm được cô, tự tay tôi sẽ mang cô về, sẽ dạy dỗ cho cô hiểu, tốt nhất là cô không nên đem tôi ra để đùa giỡn.

Nghĩ lại năm ngày được sống bên cạnh Băng, cũng Băng trải qua những giây phút êm đềm, vui vẻ và hạnh phúc, bất giác ông ta cảm thấy đau lòng, cảm thấy nhớ nhung và luyến tiếc.

_Chết tiệt ! Sao cô lại khiến tôi có tình cảm với cô ?

Ông ta đã rõ ràng một điều, buổi tối ngày hôm qua, khi trông thấy Băng nhảy lên nhảy xuống trên lan can cầu thang, ông ta đã hốt hoảng, đã lo sợ như thế nào, đã có cảm giác khủng khiếp ra sao ?

Cảm giác ấy giống hệt cảm giác khi trông thấy Lã Thu Nguyệt – người con gái mà ông ta yêu chết trên tay mình.

Không ! Ngàn vạn lần không !

Ông ta không thể lừa dối chính mình nữa, ông ta lấy Băng không phải chỉ vì muốn trả thù, chỉ vì Băng là em gái sinh đôi của Lã Thu Nguyệt, mà bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông ta đã bị thu hút bởi tính cách nghịch ngợm, hiếu động, tính cách ương bướng và lí lắc, bị thu hút bởi đôi mắt to tròn đen láy và trong sáng của Băng.

Lã Thu Nguyệt cho ông ta cảm giác đang được chạm vào một thiên thần mong manh yếu đuối, chạm vào một cảnh liêu yếu điệu cần được chăm sóc và bảo vệ.

Lâm Nhã Băng lại cho ông ta cảm giác an toàn, hạnh phúc, bình an và êm đềm.

Ở bên cạnh Băng, ông ta có thể làm những gì mà ông ta thích, có thể sống thật với chính mình, có thể trải qua những giây phút thật sự vui vẻ và hạnh phúc.

Chỉ có năm ngày ngắn ngủi sống bên cạnh Băng, cảm giác của ông ta khác hoàn toàn cảm giác khi ở bên cạnh Lã Thu Nguyệt.

Không ! Ông ta không hề nhầm, cũng không coi Băng là Lã Thu Nguyệt.

Vì ngoài khuôn mặt và vóc dáng giống hệt Lã Thu Nguyệt, tính cách, giọng nói, cử chỉ, điệu bộ, dáng đi của Băng đều khác hoàn toàn Lã Thu Nguyệt.

Từ trước đến nay, chưa một cô gái nào có trí tuệ và kiến thức sâu rộng như Băng.

Một cô gái có tài sắc vẹn toàn như Băng, ông ta có thể tìm đâu ra một người vợ toàn vẹn như thế.

Ông ta không hề hối hận, không hề cảm thấy tiếc nuối, mà ông ta phải cảm ơn mục đích kết hôn ban đầu của mình.

Nếu không phải do Băng giống Lã Thu Nguyệt, nếu không phải tưởng Băng là con gái của nhà họ Ngô, ông ta sẽ không phát hiện ra rằng mình vẫn có thể yêu, vẫn có thể tìm thấy được hạnh phúc.

Ông ta mặc kệ, Băng hận ông ta thế nào, tìm cách chống đối lại ông ta ra sao, và chạy trốn đến phương trời nào ?

Ông ta chỉ biết một điều là bằng mọi giá, ông ta phải tìm bằng được Băng và bắt Băng quay về với vài trò làm vợ của mình.

Lần này ông ta sẽ không dấu giếm như lần trước nữa, cũng không chỉ đơn giản là đi đăng kí kết hôn.

Ông ta sẽ công bố cho mọi người biết, Băng là người vợ mà ông ta chọn, là người con gái mà ông ta yêu, là người vợ mà ông ta sẽ trân trọng suốt cuộc đời.

Năm phút sau, Phúc đến nơi.

Bà giúp việc nhanh chóng ra mở cổng cho Phúc vào.

Chưa kịp lên tiếng hỏi sắp đâu, Phúc đã thấy ông ta đi từ trong nhà ra ngoài cổng.

_ Đi thôi.

Ông ta giục.

_ Vâng.

Mặc dù cảm thấy kì lạ vì không thấy Băng đâu, nhưng mệnh lệnh của sếp là Trời nên không thể không làm theo.

Gật đầu và mỉm cười chào bà giúp việc, Phúc vội mở cửa xe cho sếp trèo vào trong, sau đó khởi động máy, lùi xe, Phúc lái xe ra khỏi cổng.

Bà giúp việc thở dài.

Không cần ông ta nói gì, bà cũng biết Băng thực sự đã bỏ trốn rồi.

Nghĩ từ nay không còn được gặp, nói chuyện, và ăn cơm cùng với Băng nữa, tự dưng bà cảm thấy chán chường, nhớ thương và cô đơn.

Băng giống như cháu gái của bà, nay cháu gái bỏ đi mất, bảo nào bà không buồn, không nhớ, không lo lắng cho Băng.

_ Thưa anh ! Chúng ta đi đâu đây ?

Phúc đột ngột lên tiếng hỏi.

Thấy từ lúc lên xe, sếp chỉ im lặng, tâm tư nặng nề, mặt mày lạnh băng.

Trông sếp bây giờ rất đáng sợ, nhìn sếp giống hệt một người sắp cầm dao giết chết ai đó.

_ Cậu biết nhà trọ nơi mà Hoa ở chứ ?

_ Dạ, em biết.

_ Lái xe đến đó.

_ Vâng.

Lái xe đến đèn đỏ, Phúc dừng lại.

Mười giây sau, chờ đèn chuyển sang màu xanh, Phúc quay đầu xe.

Phúc càng lúc càng không hiểu, tại sao sếp lại muốn đến nhà trọ mà Hoa đang thuê vào sáng sớm thế này ?

Phải chăng cả đêm hôm qua Băng ngủ ở đó, nên sáng nay sếp mới bảo mình lái xe đến đó để đón Băng về ?

Cho là mình đoán đúng, nên Phúc không còn suy nghĩ và thắc mắc gì nữa.

Phúc có biết đâu, thật ra Băng đã trốn mất rồi, mà ngay cả Hoa cũng không thấy đâu.

Cả hai giống như hai con chim đang tự do sải cánh tung băng trên bầu trời.

Tuy rằng ông ta có thể giam giữ con chim ấy trong một thời gian ngắn nhưng khi được sổ lồng, ông ta không thể nào lần ra dấu vết của con chim nhỏ nhưng kiên cường ấy.

Nếu muốn Băng quay về bên cạnh ông ta, trừ phi Băng tự nguyện và Băng muốn, còn nếu không, ông ta vĩnh viễn sẽ mất Băng, sẽ không tìm được Băng.

Nhưng trường hợp này không phải là quá khó khăn, chỉ cần ông ta giỏi hơn Băng, khả năng phán đoán cao hơn Băng, ông ta sẽ sớm tìm được Băng, và bắt Băng quay về bên mình.

Đến nhà trọ của Hoa, Phúc dừng xe lại.

Nhanh chóng mở cửa xe cho sếp, Phúc kiên nhẫn chờ ông ta bước xuống xe.

Ông ta có một hy vọng mãnh liệt là có thể hỏi được Hoa nơi ở của Băng, cũng như tìm thấy Băng ở đây.

Ông ta cầu mong, Băng sẽ không bỏ đi quá xa, cũng như đi mà không báo cho cô bạn thân biết mình đang ở đâu và đang làm gì ?

Nếu như cả đời này không tìm được Băng, mất Băng, ông ta sẽ sống mà như chết.

Tình cảm của ông ta dành cho Băng không phải là thương hại, cũng không phải là do ý muốn trả thù nên mới bắt Băng quay về với mình bằng được, mà là ông ta đã thực sự yêu và rung động vì Băng.

Yêu một người, muốn chăm sóc và bảo vệ một người bằng tấm lòng chân thật và xuất phát từ con tim của mình đâu có tội, đâu đáng trách.

Có thể ý muốn ban đầu của ông ta là sai, nhưng sống ai mà chả có sai lầm, chỉ cần ông ta biết sai mà sửa, biết quý trọng hạnh phúc và tình yêu của chính mình, ông ta xứng đáng có cơ hội lần thứ hai để sửa chữa những gì mà ông ta đã gây ra.

Hai nữa, khi sống với nhau, ông ta chưa từng đối xử lạnh lùng và tàn nhẫn với Băng, về điểm này Băng không thể trách ông ta, cũng không thể hận ông ta.

Có thể vì cảm động trước sự quan tâm và tình cảm của ông ta, nên Băng mới yêu, mới thích và mới rời khỏi ông ta.

Băng sợ càng sống bên cạnh ông ta, mình càng yêu ông ta nhiều hơn, càng đau khổ vì yêu đơn phương, nên Băng mới sớm ra đi trước thời hạn.

Còn nếu không, Băng đã không đột ngột bỏ đi mà không báo trước cho ông ta biết.

Đúng là không nên đem ái tình ra để đùa bỡn.

Đích thân ông ta bấm chuông cửa nhà Hoa, thái độ nôn nóng và lo sợ thấy rõ.

Tiếng chuông cửa kêu dai dẳng mãi mà không thấy ai ra mở cửa.

Mỗi một phút, một giây trôi qua, trái tim ông ta càng thêm nặng trĩu, hy vọng mong manh tựa như làn khói.

Mặt của ông ta vốn lạnh, nay càng lạnh lùng hơn, mắt của ông ta vô hồn giống như một xác chết, giống như một người sống mà không có linh hồn.

Bà chủ nhà thấy hai người đàn ông trong hai bộ vét sang trọng và đắt tiền, lại thấy người đàn ông đang bấm chuông cửa quá đẹp trai, quá phong độ và uy nghiêm.

Bà vừa ngờng mộ, vừa khiếp sợ, bà vội lên tiếng hỏi.

_Xin hỏi, cậu đang tìm ai thế ?

Phúc đáp lời bà ta.

_Cô có biết cô gái thuê căn nhà này đã đi đâu rồi không ?

Bà chủ nhà liếc mắt nhìn ông ta một cái, khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ và lạnh lùng của ông ta, bà vội cup ngay mắt xuống, bà không dám nhìn ông ta thêm cái nào nữa.

_Cô bé đó, cùng cô gái thuê trước đây đã dọn nhà đi từ hôm qua rồi.

_Bà bảo sao ?

Phúc kích động kêu to.

_Họ dọn nhà đi từ hôm qua ? Bà có biết họ dọn đi lúc mấy giờ không ?

_Sáng hôm qua lúc mười giờ, họ đã trả lại tôi tiền phòng tháng này, sau đó mang hành lý đi.

Ông ta nghiêng chặt răng, mặt tái nhợt, môi bị răng cắn gần như bật máu.

Kiểu này, Băng đã tính toán rất kĩ, Băng đã có dự định ra đi từ trước nên đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy.

Chỉ có ông ta ngu ngốc nên mới tin tưởng tuyệt đối vào kế hoạch của chính mình, mới không tính đến trường hợp cô vợ trẻ con không phải là một cô gái có đầu óc đơn giản mà là quá thông minh, cô ấy đã biết hết được mọi chuyện, thậm chí cô ấy còn sớm dự liệu được kết quả tất yếu của ngày hôm nay.

Xem ra, để tìm được ra Băng không hề đơn giản.

Ông ta sợ rằng, bây giờ có đến trường đại học cũ nơi mà Băng học, cùng với cái cô nhi viện nơi mà Băng sống và lớn lên cũng vô ích.

Tất cả mọi thông tin mà ông ta thu thập được đều là giả, Băng đã sớm xóa hết bỏ mọi dấu vết và mọi chuyện có liên quan đến mình rồi.

Băng đã không dọa suông, cũng không tuyên bố trước điều gì mà không có căn cứ.

Bây giờ ông ta đã tin, đã thấm thía được sự lợi hại của Băng.

Trong cuộc chiến này, ngay từ đầu ông ta đã khinh thường địch thủ của mình nên mới bị thua.

Tuy rằng người ra đi trước, người bỏ trốn là Băng nhưng không hiểu tại sao hành động của Băng, còn khiến ông ta đau khổ hơn việc Băng cứ trách mắng ông ta, căm hận ông ta, chửi và nguyền rủa ông ta trước mặt.

Chỉ cần Băng ở bên cạnh, ông ta còn có cơ hội để chuộc lại lỗi lầm của mình, nhưng nay Băng đã bỏ đi đâu không biết, ông ta làm sao còn có thể hy vọng rằng mình còn có cơ hội lần thứ hai nữa.

Phải chăng khi không sống thật với chính mình, nên ông ta mới bị quả báo như thế này ?

Chán nản, thất vọng, đau khổ đang dày vò tâm can, ông ta không còn sinh khí để làm việc, và không còn hứng thú với bất cứ thứ gì nữa.

Cô vợ nhỏ biến mất, cũng đã lấy luôn đi niềm vui sống của ông ta.

Cổ trấn tĩnh, cổ lấy lại tự chủ và bình thản, ông ta hỏi bà chủ nhà.

_Bà có biết họ đi đâu không ?

Nghe giọng lạnh lùng, vô cảm và uy nghiêm của ông ta, bà chủ nhà hơi rùng mình và cảm thấy sự lạnh giá đang ủa vào cơ thể.

Ông ta là một người đàn ông nguy hiểm.

Không dám nhìn vào mắt ông ta, bà chủ nhà trả lời.

_Họ chỉ trả tiền nhà và căn nhà cho tôi. Còn đi đâu thì họ không chịu nói.

Hỏi thêm mấy câu nữa, ông ta lững thững đi ra xe.

Phúc ngơ ngác nhìn sếp.

Thấy sếp suy sụp và buồn chán, không cần phải nghĩ nhiều, Phúc cũng đã đoán được nguyên nhân.

Nhất định Băng đã trốn cùng với Hoa rồi.

Không ngờ hai cô gái này lại có dũng khí và can đảm như thế.

Từ trước đến nay, chưa có ai dám thách thức trí tuệ, tính cách và con người của ông ta.

Thế mà nay, hai cô gái nhỏ bé lại dám làm. Chắc là họ vẫn còn chưa biết ông ta là ai ?

Đi ra đường chính, quan sát về mặt khuôn bố của sếp, Phúc than khô.

Kiểu này, nếu không sớm tìm được Băng, sếp sẽ trút hết mọi tức giận, bức bối và khó chịu trong lòng lên đầu nhân viên, đối tượng đầu tiên cho ông ta trút giận chính là Phúc.

Phúc là người luôn sát cánh bên cạnh ông ta, lúc nào cũng làm việc cùng với ông ta nên người phải chịu thiệt nhiều nhất không ai khác ngoài Phúc ra.

Không muốn lên tiếng hỏi cũng không được, Phúc đành phải nén sợ hãi trong lòng để lên tiếng hỏi.

_Thưa anh ! Bây giờ chúng ta đi đâu ?

Ông ta không trả lời Phúc vội, mà hỏi ngược lại Phúc.

_Cậu đã đến trường đại học Thiên Hùng ?

_Vâng.

_Ngoài bộ hồ sơ của cô ấy, cậu có hỏi được gì không ? Biết sếp đang hỏi gì, Phúc lựa lời trả lời cho hợp lý. _Theo yêu cầu của sếp, em đã tìm gặp hiệu trưởng Cao Thiên Lân ở văn phòng của ông ấy. Em có hỏi qua ông ấy về xuất thân và những thông tin về cô ấy, ngoài bộ hồ sơ và thông tin mà cô ấy điền vào, ông ấy không biết gì về cô ấy cả.

Ông ta thất vọng thất rồ. _Thật sự là ông ta không biết gì ? _Vâng. Vò đầu, vuốt mặt, ông ta giao phó. _Chiều nay, cậu thay mặt tôi đến tu viện nơi mà cô ấy đã từng sống, cậu cố tìm hiểu xem hiện giờ cô ấy đã đi đâu và làm gì.

Cậu cố gắng thu thập được càng nhiều thông tin về cô ấy càng tốt. _Em biết rồi. Phúc lễ phép trả lời. Vừa lái xe, Phúc vừa quan sát về mặt đáng sợ của ông ta mà toát mồ hôi vì sợ. Lúc này, ông ta không còn năng lượng và ý muốn làm bất cứ điều gì nữa. Trong đầu ông ta chỉ có một mong muốn duy nhất là tìm bằng được Băng.

Băng giống như một báu vật, khi còn sống ở bên cạnh ông ta không biết nâng niu quý trọng, không biết rằng mình đã tìm được một nửa, cũng không nói rõ tình cảm của mình cho Băng biết. Đến khi Băng bỏ đi, ông ta mới cuống cuồng đi tìm, mới biết rằng mình đã ngu ngốc, đã dại khờ đến mức độ nào. Ông ta sợ rằng, nếu không sớm tìm ra được Băng, ông ta sẽ vĩnh viễn mất Băng.

Chỉ cần nghĩ trong thời gian xa cách, Băng có thể tìm được tình yêu mới, ông ta đã muốn bóp chết chính mình rồi. Là một người có tính sở hữu mạnh mẽ, ông ta không cho phép, không muốn bất cứ ai động vào đồ vật và người phụ nữ của cuộc đời mình. Ông ta phải làm sao, phải làm gì để tìm được Băng, và cầu xin Băng quay về bên cạnh mình ?

Chỉ cần đi sai một nước, tính sai thời điểm để tỏ tình ông ta đã làm tổn thương cả hai. Băng là một con chim nhỏ, cho đến thời điểm này, Băng hoàn toàn tự do. Giữa Băng và ông ta không thể gọi là quan hệ vợ chồng, họ đã đi đăng kí kết hôn, nhưng Băng đã dùng CMND giả để đi đăng kí với ông ta. Băng là một cô gái táo tợn và không sợ chết.

Băng dám thách thức một kẻ cao ngạo, lạnh lùng và đáng sợ như ông ta. Chẳng lẽ Băng thật sự không biết ông ta có thể làm được gì và không quan tâm mình sẽ bị ông ta xử phạt ra sao nên mới ngông cuồng như thế ? Hay là Băng thực sự đã nắm chắc được phần thắng trong tay ? Câu trả lời không ai biết, cũng không ai dự đoán được kết quả.

Vì bây giờ cả hai vẫn còn đang ở trong giai đoạn giằng co dữ dội và mãnh liệt. Cuộc chiến của họ chỉ mới bắt đầu, nên cần phải có thời gian để quan sát và phân tích. Không thấy sếp lên tiếng bảo mình đi đâu, mà chỉ thấy sếp đang chìm vào suy tư.

Phúc ngáp ngừng nửa muốn hỏi, nửa lại không dám. Cuối cùng vì không muốn lãng phí thời của sếp, cũng không muốn bị mắng oan, nên Phúc đành phải hỏi. _Thưa anh ! Anh muốn em lái xe về công ty, hay ra sân bay đón bố mẹ anh ?

Ông ta giật mình đáp. _Ra sân bay. _Vâng. Phúc vội ngoặt tay lái, con đường Hoàng Văn Thụ hiện ra trong tầm mắt. Không hiểu tại sao ông ta lại có cảm giác nhất định mình sẽ gặp được Băng ở sân bay, có cảm giác mất mát và đau khổ ở trong lòng. Chẳng lẽ Băng thật sự ra đi, thật sự muốn rời khỏi ông ta mãi mãi ? Càng nghĩ, mặt ông ta càng tái lại, đôi mắt u buồn không sức sống, đôi mắt lạc lõng trong cô đơn và buồn chán.

Thở dài, ông ta đang tự dày vò chính bản thân mình. Biết rằng tất cả mọi lỗi lầm, mọi sai trái đều là do ông ta gây ra, nhưng chẳng lẽ Băng không thể tha thứ cho ông ta, không hiểu ra một điều là ông ta cũng thích Băng, và có tình cảm với Băng ?

Nếu không thích và không có tình cảm với Băng, ông ta đã không phải hạ mình, không phải nhọc công làm nhiều việc cho Băng như thế. Trước đây, kể từ khi Lã Thu Nguyệt mất, ông ta chưa từng đối xử tốt và chân thành với một cô gái nào như Băng. Ông ta đã làm những việc mà ông ta chưa từng làm

Lẽ ra Băng nên hiểu, nên biết, nên nói chuyện thẳng thắn với ông ta, Băng không nên chạy trốn, không nên để lại hai bức thư, và một phong bì tiền rồi biến mất.

Băng có biết rằng, trong lòng ông ta lúc này đang đau, đang sầu khổ, đang thét gào gọi tên Băng.

Là nam nhi, lại lạnh lùng và vô cảm nên ông ta không thể khóc, cũng không thể rơi lệ, hay hành động giống như một kẻ mất trí.

Nhưng nếu có thể, ông ta cũng muốn khóc, muốn gào, muốn phát điên mà phóng xe khắp nơi để đi tìm Băng.

Ra đến sân bay, Phúc mở cửa xe cho ông ta xuống.

Bố mẹ ông ta nói trong fax là chín giờ sáng nay, họ sẽ đến nơi.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ, nhưng ông ta lại muốn Phúc lái xe đưa ông ta đến đây sớm hơn dự định.

Ông ta là người ghét chờ đợi, nhưng chỉ cần tìm thấy Băng, ông ta không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, cũng không cần biết mình là ai.

Chính vì chỉ quan tâm đến cảm nghĩ của bản thân mình, nên ông ta mới phải hốt hoảng, và đau khổ như thế này đây.

Đã hai lần mất đi người con gái quan trọng cuộc đời mình, ông ta không muốn lặp lại sai lầm này thêm nữa.

Cảm giác kì lạ và thôi thúc ông ta hãy mau đi vào trong, chỉ cần đi vào nhất định ông ta sẽ gặp được Băng càng lúc càng lớn dần trong ông ta.

Mong muốn này mãnh liệt đến nỗi, ông ta đi gần như là chạy, đi gần như là sắp gặp được Băng đến nơi.

Dường như linh cảm này của ông ta là một thứ cảm giác, một ước nguyện không thể nói nên lời, ông ta không thể cưỡng lại được.

Chỉ cần tìm thấy Băng, thì dù có phải đi bao xa, bao lâu, ông ta cũng sẽ đi, cũng sẽ chờ.

Thấy sắp bỏ đi, Phúc cũng nhanh chóng đi theo sắp.

Trong sân bay, tiếng nói chuyện, tiếng cười, tiếng gọi nhau í ới làm ồn ào và náo nhiệt cả một góc trời nhỏ.

Ông ta không chú ý đến bất cứ một thứ gì, mắt ông ta bắt đầu lướt qua từng người một.

Ông ta đang tìm kiếm một hình bóng nhỏ bé, đáng yêu và tình nghịch của mình.

Tìm kiếm hình bóng đã khắc sâu vào trái tim của ông ta.

Nếu có thể tìm thấy Băng ở đây, ông ta sẽ ôm chầm lấy Băng, hôn Băng, nói rằng ông ta yêu Băng, và cầu xin Băng hãy ở lại, hãy làm vợ của ông ta.

Lần này ông ta không coi Băng là Lã Thu Nguyệt, không lấy Băng vì trả thù mà ông ta thực lòng muốn thế.

Phúc thấy sắp ngỡ ngác như một người mất hồn, mắt như đang tìm kiếm một ai đó nên vội hỏi.

_Anh đang tìm ai thế ?

Ông ta quay lại nhìn Phúc, đặt tay lên vai Phúc, ông ta run giọng.

_Cậu...cậu có nghĩ rằng sáng nay cô ấy sẽ bay đến một nơi thật xa không ?

Phúc kinh ngạc nhìn ông ta.

Ông ta không còn là ông chủ uy nghiêm và lạnh lùng nữa, mà đã biến thành một kẻ điên vì tình, một kẻ lạc lõng và cô đơn.

Hình như ông ta đang khổ và thất vọng lắm khi không tìm thấy Băng, nên mắt ông ta đã không còn sức sống, mặt ông ta xám ngoét, ngay cả tay chân của ông ta cũng vô lực.

Phúc đau xót và thương thay cho ông ta.

Không muốn dập tắt hy vọng mong manh của ông ta, Phúc gật đầu nói.

_Em không biết sáng nay cô ấy có đến đây không nhưng mà chúng ta cứ đi tìm cô ấy đi, biết đâu có thể tìm thấy cô ấy thì sao ?

_Cậu cũng nghĩ như tôi à ?

_Vâng.

Mắt ông ta rục rịch sáng.

Biết rằng mong manh, biết rằng cơ hội này gần như là bằng không nhưng ông ta vẫn hy vọng, vẫn mong suy đoán của mình là hiện thực.

Thấy sắp quần trí, thấy sắp vì mất Băng mà không thể làm được bất cứ việc gì, ngay cả suy nghĩ cũng không còn mình mẫn.

Phúc thở dài.

Cả hai chia nhau ra hai hướng, họ vì không biết Băng đi chuyển bay nào, và đi đến đâu nên đi tìm lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ông ta vừa đi tìm Băng, vừa ngờ ngẩn giống như một kẻ mất trí, đáng vẻ ảo não và sầu khổ.

Trông thấy bất cứ một cô gái nào có vóc dáng và cách ăn mặc gần giống như Băng, ông ta cũng vội chạy lại gần, rồi gọi tên Băng nhưng ông ta chỉ nhận được một sự thất vọng và buồn chán.

Đã gần một tiếng, Phúc và ông ta vẫn không tìm thấy Băng.

Hình như Băng đã thật sự biến mất, thật sự không còn tồn tại ở trên cuộc đời này.

Hay là ông ta đã phán đoán sai, Băng không có đến sân bay, không đi đâu cả, mà đang ở một chỗ nào đó ?

Không ! Ông ta không hề đoán sai.

Băng thực sự có đến đây, có bay đến Úc trong vòng ba mươi phút nữa.

Có lẽ hai người có duyên nhưng không có phận nên không nhìn thấy nhau.

Theo lời khuyên của cô bạn thân, Băng đã cố gắng đóng cho đạt vai trò làm vợ của mình, cũng cố gắng tạo dựng một gia đình hạnh phúc với ông ta.

Nhưng hàng ngày thấy ông ta cảm di ảnh của chị mình, rồi gọi tên của chị ấy, Băng biết rằng ông ta vĩnh viễn không thể quên được chị ấy, nên Băng đã chọn cách ra đi, chọc cách rời xa ông ta.

Đêm mà ông ta lục lọi đồ của mình, Băng đã giả vờ ngủ để xem ông ta làm gì.

Hành động không hay đó của ông ta vào ngay đêm tân hôn đã khiến cho Băng đau khổ, Băng hận ông ta.

Biết rằng, ông ta làm thế cũng chỉ vì thù hận và vì quá yêu chị gái mình, nhưng Băng là một cô gái vô tội, Băng không đáng bị ông ta đối xử như thế.

Lẽ ra ngay sáng hôm sau, Băng định bỏ đi luôn, nhưng thấy bỏ đi bây giờ thì quá vội vã, Băng đã cho mình và cho ông ta một cơ hội để bắt đầu lại mọi chuyện.

Theo từng ngày, được sống bên cạnh ông ta, được trải qua những giây phút vui vẻ và hạnh phúc, Băng đã dần quên đi lý do vì sao ông ta lại muốn lấy mình.

Băng đã trao thân cho ông ta, đã thực sự muốn có một gia đình, muốn cùng ông ta sống với nhau cho đến đầu bạc răng long, thậm chí Băng còn có ý muốn buồn cười là sẽ sinh cho ông ta mấy đứa con.

Cả hai sẽ ân ái ái ái mà sống với nhau cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Nhưng lời nói của ông ta vào chiều tối hôm qua đã dập tắt hết mọi hy vọng của Băng.

Băng đã phải cố gắng tạm biệt cô bạn thân, cố gắng để cho mình cô ấy bay về nước tiếp tục công việc và dự án dang dở của mình, nhưng thật không ngờ hôm nay Băng đã phải đi cùng với Hoa.

Băng không còn dũng khí và niềm tin để sống bên cạnh ông ta nữa.

Nếu Băng không thích và không yêu ông ta, Băng sẽ tiếp tục trò chơi, tiếp tục sống mà như không biết gì.

Ngay từ khi nhìn thấy ông ta đau khổ, suy sụp vì cái chết của chị gái mình, Băng đã muốn bù đắp và an ủi ông ta.

Có lẽ chính vì ước nguyện này, nên Băng mới đồng ý lấy ông ta, mới chịu ở bên cạnh ông ta.

Nhưng vì yêu, vì thích ông ta, Băng đã phải ra đi sớm hơn dự định.

Thôi thì hãy coi tất cả chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mộng đẹp.

Mai sau có gặp lại nhau, cũng coi như hai người bạn, hai người tri ân, hai người có duyên nhưng không có phận.

Băng thật sự cầu chúc cho ông ta được hạnh phúc, và có thể tìm được một người con gái cho ông ta thực lòng yêu và thực lòng rung động.

Băng yêu ông ta, nhưng cũng có tôn nghiêm và tự trọng của riêng mình.

Băng không chấp nhận chỉ là một người thay thế, một cái bóng của một người con gái khác, dù người con gái đó có là chị gái của mình đi chăng nữa.

Chín giờ, loa phát thanh vang lên tiếng thông báo.

__Mời quý khách đi chuyến bay 007 hãng Việt nam Airlines đến Úc đến cửa chính. Chuyến bay sẽ cất cánh trong vòng mười phút nữa.

Từ xa, có một cô gái mặc quần Jean màu xanh bạc màu, rách gối, áo phông màu xanh dương, mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên, giày màu trắng hiệu thể thao, áo khoác buộc ngang eo, tay trái một chiếc va ly nhỏ, tay bên kia cầm vé máy bay, visa, tiến đến cánh cửa kính màu xám.

Phía sau, một cô gái nước da màu xanh tái giống như màu lá non, mái tóc buông xõa, trên người mặc một chiếc váy hoa, chân đi giày mềm màu trắng, đang mỉm cười nói chuyện với một chàng trai có khuôn mặt baby, nước da trắng nõn như con gái, đôi môi hồng như tô son.

Họ là Băng, Hoa và Trọng Sinh.

Hôm nay cả ba sẽ bay về Úc.

Bố mẹ của Hoa là bố mẹ nuôi của Băng, đồng thời là bố mẹ ruột của Trọng Sinh và Hoa.

Họ là ba chị em trong một gia đình.

Khi nghe tin, chị gái mình lấy chồng, Băng đã bay về Việt nam cùng với Hoa và Trọng Sinh.

Băng có một ước muốn và nguyện vọng duy nhất là có thể trông thấy chị gái trong bộ váy cưới, trông thấy chị gái được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Nếu không vì vụ tai nạn kia, nếu không phải vì bố mẹ nuôi của chị ấy quá tham lam, nếu không có vụ cãi nhau đó thì có lẽ chị gái của Băng vẫn sống khỏe mạnh và hạnh phúc bên cạnh ông ta.

Chỉ vì lòng tham của con người đã đẩy người khác vào bể khổ, vào kiếp sống lâm than lạc lối.

Dù chị gái yêu ông ta là thật, nhưng ông ta vẫn không thể nào tha thứ cho mục đích tiếp cận ông ta vì tiền bạc và địa vị của chị ấy.

Giữa yêu và hận, giữa trả thù và không trả thù đã dày vò và hành hạ ông ta gần một năm nay.

Kể từ ngày chị ấy mất, Băng vẫn ở lại đây, vẫn âm thầm chăm lo cho phần mộ của chị ấy, vẫn cố gắng tìm cách hóa giải mối bất hòa giữa ông ta và gia đình bố mẹ nuôi của chị ấy.

Băng đã sai lầm khi cho rằng mình có thể thay thế được chị ấy trong lòng ông ta.

Người ta thường nói thứ gì không có được bao giờ cũng quý, cũng tốt đẹp.

Tuy rằng ông ta hận chị ấy, nhưng càng hận, ông ta lại càng yêu chị ấy nhiều hơn.

Băng là người đến sau, là người thế thân cho chị ấy, Băng không thể nào sánh bằng được chị ấy trong lòng ông ta.

Từng bước, từng bước Băng tiến đến gần cửa chính, lòng Băng nặng trĩu, nỗi đau đang dày vò thân thể, đang dày vò tinh thần và tình cảm của Băng.

Băng yêu ông ta, Băng sẽ không thể nào quên, cũng quên không được.

Cũng giống như chị gái mình, Băng đã yêu ông ta thật lòng, yêu ông ta sâu đậm.

Mất Băng đỏ hoe, Băng ước giá mà mình có thể gặp được ông ta sớm hơn thì hay biết mấy.

Nếu có thể, Băng muốn được chiếm trọn trái tim của ông ta.

Nhưng trên đời này đâu phải chỉ cần có ước muốn là được.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Người ra, người đi vào.

Chỉ một khắc, chỉ vì một cú va chạm, Băng và ông ta đã vĩnh viễn rời xa nhau.

Từ xa ông ta thấy thấp thoáng bóng dáng một cô gái có vóc dáng, cách ăn mặc và cử chỉ giống hệt Băng.

Trái tim ông ta đập thật nhanh, mặt ông ta bừng sáng, ông ta bất chấp thân phận của mình, cũng không quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Ông ta chạy thật nhanh theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái kia.

Đáng tiếc, ông ta đã chậm mất một bước.

Lúc ông ta chạy lên đến nơi, cô gái ấy đã hoàn toàn biến mất.

Thật ra Băng không đi đâu cả, Băng chỉ cúi xuống buộc lại dây giày.

Vì ông ta chạy nhanh, lại chỉ nhìn về phía trước, nên không hay Băng đang bị bốn người nước ngoài cao to, cùng với hành lý của họ che khuất.

Đến khi Băng đứng lên, ông ta đã chạy tụt ở phía đằng kia.

Xem ra ông ta và Băng đúng là không có duyên với nhau.

_Đi thôi ! Đến giờ rồi !

Trọng Sinh giục Băng và Hoa.

_Ừ.

Băng thần thờ trả lời.

_Bây giờ cậu hỏi hận vẫn còn kịp. Hãy quay về đi !

Hoa chân thành khuyên cô bạn thân.

Quẹt nước mắt trên má, môi nở một nụ cười âm thầm, Băng lắc đầu.

_Không đâu. Mình đã suy nghĩ kỹ rồi. Mình và anh ấy chỉ có thể làm bạn tốt, không thể làm vợ chồng. Anh ấy không yêu mình, người mà anh ấy yêu là chị gái của mình.

_Sao mình lại thấy, anh ấy có tình cảm với cậu.

Băng thở dài, mắt long lanh lệ.

_Đừng nói gì nữa cả. Mình không muốn nghe cậu nhắc đến tên của anh ấy nữa. Hãy để cho quá khứ ngủ yên. Ra đi lúc này là hay nhất, ít ra mình còn giữ lại được những kỉ niệm đẹp, mình không muốn mai sau mới ra đi, mình sợ lúc đó mình sẽ đau khổ và buồn rầu hơn, vì cho đến cuối cùng kết quả cũng chỉ có một mà thôi, anh ấy không yêu mình.

Lôi hành lý, Băng nhất quyết tiến đến cánh cửa dẫn ra sân bay, nộp hộ chiếu, vé máy bay, chờ nhân viên kiểm tra xong, Băng quay lại nhìn lại lần cuối nơi đã cho mình những cảm giác đắm say và hạnh phúc rồi chầm chậm, từ từ, Băng cất bước ra đi.

Khi hình bóng Băng khuất sau cánh cửa kính, ông ta đau khổ, thần thờ quay lại tìm nhưng Băng đã không còn thấy đâu nữa.

Ông ta có muốn tìm Băng cũng không tìm được.

Băng không phải là tên thật của Băng, dù mọi người gọi là Băng nhưng trên giấy tờ, Băng mang một tên khác.

Bây giờ ông ta có lục tung hết cả cái sân bay này lên cũng không thể tìm được Băng, vì máy bay đến Úc đã cất cánh, tên đăng ký mua vé cũng không phải là Lâm Nhã Băng.

Ông ta đành phải tạm biệt Băng, vĩnh viễn mất Băng.

Có lẽ Băng nói đúng, ông ta và Băng chỉ có duyên không có phận.

Từ trong cánh cửa kính màu xám, một cặp vợ chồng già vui tính vừa đi vừa cười đùa bước ra ngoài.

Người đàn ông khoảng bảy mươi, bảy mươi mốt tuổi, da đồi mồi, cặp kính màu trắng trông trí thức và tươi trẻ như một cậu thanh niên mới lớn đang đeo trên mắt, ông ta mặc một chiếc quần short màu xám dài ngang gối, áo hoa như kiểu người dân ở đảo Hawaii, cao 1m72, dáng người thon gầy, nhưng lúc nào cũng tràn đầy sức sống và năng lượng.

Đi bên cạnh là một quý bà năm mươi sáu tuổi, mặc dù đã vượt qua lứa tuổi trung niên nhưng ngắm nhìn bà cho người ta cảm giác như đang nói chuyện với một quý cô hơn ba mươi tuổi, làn da bà rám nắng khỏe mạnh, khuôn mặt đẹp như trăng rằm, sống mũi cao, mắt huyền long lanh, môi đỏ thắm.

Nhìn sơ qua cũng biết vẻ đẹp nam tính của ông ta được thừa hưởng từ mẹ.

Có lẽ trước kia bà cũng có nước da trắng bóc như trứng gà, chỉ vì bà phơi nắng nhiều, lại thích có một màu da khỏe mạnh nên không ngần ngại chịu tắm nắng để được như ý nguyện.

Không biết họ nói chuyện gì với nhau, mà trông họ vui vẻ và hạnh phúc như một cặp vợ chồng mới đi hưởng tuần trăng mật về.

Ông ta vì không tìm được Băng, nên đau khổ, thất vọng, buồn chán và cô đơn ngồi một chỗ trên hàng ghế chờ người thân.

Lúc này mọi người, mọi tiếng động, âm thanh không ảnh hưởng gì đến cảm giác và tâm tư của ông ta.

Thậm chí ngay cả mục đích đến đây để đón bố mẹ của mình, ông ta cũng quên mất.

Nếu như chị dâu và anh trai không đến đón bố mẹ, có lẽ họ phải tự đón tắc xi về nhà.

Tìm không thấy Băng, cũng không thấy bóng dáng sếp, Phúc bắt đầu sốt ruột.

_Quái lạ ! Băng biến mất đi tìm không thấy đã một tuần chết, mà ngay cả sếp cũng biến mất theo là sao ?

Phúc vò đầu, chân cũng đã mỏi rã cả ra vì mệt mỏi.

Đang đi, Phúc bất chợt thấy Hoàng Trọng Toàn đang ôm chầm lấy một cặp vợ chồng già, không cần đoán, Phúc cũng biết đó là bố mẹ của ông ta.

Đã thấy bố mẹ, anh trai và chị dâu của ông ta, sao đến giờ này ông ta cũng không thấy đâu ?

Chẳng lẽ không tìm thấy Băng, nên ông ta cũng biến mất luôn ?

Phúc nhanh chóng tiến lại gần.

Lý Mộ Hương thường xuyên gặp Phúc, nên mỉm cười chào.

_Chào cậu ! Sếp của cậu đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Phúc thở dài đáp.

_Em cũng không biết nữa. Lúc nãy em còn thấy sếp, còn bây giờ, em không biết sếp đang ở chỗ nào.

_Cô ấy có đi cùng với cậu và Quân không ?

Phúc lúng túng không biết nói thế nào ?

Biết rằng sớm muộn gì Lý Mộ Hương cũng biết, nhưng đây là chuyện cá nhân và riêng tư của sếp nên không dám xen vào.

_Chuyện này chị nên hỏi anh ấy. Em chỉ là Trợ lý của anh ấy nên không dám bình luận gì.

Thấy Phúc lảng tránh không nhắc đến chuyện này, lại hiểu tính cách của cậu em chồng nên cũng không ép.

Ông Hoàng vốn là người vui tính và hay đùa nên quay sang nói chuyện với Phúc.

_Cậu là gì của thằng con trai tôi ?

Cũng may Phúc là người không phải là mặt mỏng nếu không nghe câu hỏi này, Phúc phải đỏ bừng mặt.

Chúa ơi !

Phúc nhăn mặt.

Có ai hỏi người khác bằng câu hỏi kì cục như vậy không hả trời ?

Mặc dù hơi bất mãn và buồn cười, nhưng Phúc đã từng nghe qua về tính cách hay đùa và hay chọc người khác của ông bà Hoàng nên gượng cười đáp.

_Chào chú ! Cháu là Trợ lý của anh Quân.

Ông Hoàng vuốt cằm.

_Thằng con trai của tôi đâu rồi ? Sao tôi không thấy ?

_Dạ, anh ấy... !

Phúc chưa nói hết câu, bà Hoàng vui mừng kêu lên.

_Con trai !

Bà chạy lại ôm chầm lấy ông ta, thậm chí bà còn hôn nhẹ vào má ông ta.

Chứng kiến cảnh cưng con này của bà Hoàng, Phúc há hốc mồm, mắt mở to.

Cả đời Phúc cũng chưa từng thấy một gia đình nào lại kì lạ như gia đình nhà họ Hoàng.

Không chỉ mình ông ta có tính cách khác người, mà ngay cả bố mẹ ông ta cũng quái chiêu không kém.

Để cho đủ và cân bằng, bà Hoàng vừa mới tặng ông ta nụ hôn ở bên má phải, ông bố thân yêu cũng tặng cho ông ta một nụ hôn ở bên trái.

Họ vỗ vào má ông ta, thi nhau hỏi và nói chuyện với ông ta.

Mặc dù ông ta không nói không rằng, ánh mắt vẫn lạnh lùng và vô cảm nhưng sự nhiệt tình và vui vẻ của họ vẫn không giảm.

Hình như họ đã quen với tính cách lạnh lùng của ông ta nên họ không cảm thấy mất hứng, mà ngược lại họ còn hạnh phúc kề vai, bá vào cổ ông ta như hai tiểu hài nhi.

Bố mẹ ông ta đúng là còn trẻ con hơn cả Băng.

Đây là lý do vì sao ngay từ khi còn nhỏ, ông ta lại tưởng mình mới là bố mẹ, là người chăm sóc và bảo vệ họ, còn họ là con cháu của ông ta.

Anh trai Hoàng Trọng Tuấn tuy không có tính cách trẻ con, và hay đùa nghịch như bố mẹ mình, nhưng rất dễ chịu và vui vẻ.

Họ khác hẳn một người lúc nào cũng lạnh lùng và ít nói như ông ta.

Mỗi lúc gia đình họp mặt, hay cùng ăn cơm, ông ta chỉ ngồi im ăn, thưởng thức cà phê, ông ta mặc kệ họ muốn nói, muốn cười đùa, hay muốn làm gì thì làm.

Có thể nói ngay cả một cụ già hơn bảy mươi tuổi như ông Hoàng cũng không khó tính và ít nói như ông ta.

Lý Mộ Hương, thấy ông ta chỉ đi cùng với Phúc ra sân bay mà không thấy Băng đâu nên hỏi nhỏ.

_Cô ấy đâu ?

Nghe nhắc đến Băng, mặt ông ta không còn một chút huyết sắc, ánh mắt vô cảm và lạnh lùng của ông ta càng ngày càng sâu.

Ông ta không trả lời, cũng không muốn nghe ai nhắc đến Băng nữa.

Mặc kệ bố mẹ mình đang vui vẻ nói cười bên cạnh, ông ta quay người bỏ đi.

_Chờ đã ! Con định đi đâu thế ?

Bà Hoàng vội hỏi.

Ông ta đi mà không thèm quay đầu lại.

Bà Hoàng tuy tính cách trẻ con, nhưng là người rất nhạy cảm và tinh tế, chỉ cần quan sát về mặt và biểu hiện khác lạ của thằng con trai, bà có thể đoán ra được tâm sự u uất và đau khổ trong lòng ông ta.

_Nó đã gặp phải chuyện gì đúng không ?

Bà nhìn thẳng con trai cả bằng ánh mắt tò mò.

Trọng Tuấn cười khỏ.

_Mẹ cũng biết tính cách của cậu ấy rồi, một khi cậu ấy không muốn nói thì có hỏi cũng vô ích.

_Có thể chuyện này liên quan đến cô gái đó.

Mộ Hương suy đoán.

_Cô gái nào ?

Bà Hoàng sáng mắt hỏi.

Chỉ cần biết thằng con trai út chịu đi bước nữa, chịu lập gia đình và yêu người khác thì dù có là bất kì ai, bà cũng chấp nhận.

_Là em gái của Lã Thu Nguyệt.

_Thật sao ?

Bà Hoàng kích động kêu lên.

_Tại sao mẹ không nghe nó nói gì ? Có phải thằng Quân đã yêu con bé đó rồi đúng không ?

_Con cũng không biết nữa, nhưng hai người đó đã đi đăng kí kết hôn.

Bà Hoàng và ông Hoàng ngơ ngác nhìn nhau.

Sau hai giây nụ cười vui sướng và trẻ con của họ xuất hiện rạng rỡ ở trên môi.

Bà lập tức kéo ông Hoàng đi thật nhanh theo ông ta. Bà muốn hỏi cho rõ ngọn ngành.

Vậy là tâm nguyện của hai ông bà đã thành hiện thực.

Tuy chưa từng gặp em gái của Lã Thu Nguyệt, nhưng ông bà tin rằng, chắc chắn cô gái đó cũng xinh đẹp và dịu dàng giống như chị gái.

Tuy không thật sự thích một cô con dâu liễu yếu đào tơ nhưng chỉ cần thằng con trai yêu và muốn lấy làm vợ, ông bà mừng còn chưa kịp, ông bà làm gì còn tâm trí và hơi sức đâu để phản đối và nói có đồng ý hay không ?

Mà dù có nói cũng vô ích, vì ông ta không phải là một thằng con trai dễ bảo và nghe lời.

Mọi chuyện lớn nhỏ, ông ta đều tự quyết định và tự tìm ra cách để giải quyết.

Ngay từ khi còn nhỏ, ông ta đã thể hiện là một đứa con độc lập và có chí hướng lớn.

Hai nữa, bố mẹ của ông ta lại là người hay ỉ nại, hay có tính cách bỏ của chạy lấy người nên họ càng thấy anh em ông ta tự lập, họ càng vui sướng.

Bố mẹ ông ta là một tiểu hài nhi nên chỉ thích vui chơi, và làm những việc mà cả hai thích.

Kinh doanh, làm chủ một tập đoàn lớn khiến cho họ buồn chán và ngán ngẩm.

Họ thích dành mấy tháng, thậm chí là mấy năm để đào mộ và nghiên cứu những dấu tích của những thời đại xa xưa, hơn là đi bằng xe ô tô, ăn ngon mặc đẹp, ngủ trong một căn nhà sang trọng và đắt tiền.

Có bố mẹ kì lạ như thế, nên cũng phải có một đứa con trai kì lạ như ông ta mới xứng.

Ngồi trong xe, ông ta im lặng không nói gì, dáng vẻ suy tư và mệt mỏi.

Ông ta đang tự đặt ra hàng trăm hàng nghìn câu hỏi.

Ông ta muốn biết giờ này Băng đang ở đâu, đang làm gì ?

Có đúng là Băng vẫn đang ở Việt nam hay là Băng đã bay ra nước ngoài rồi ?

Nhớ lại hình dáng một cô gái mà ông ta bất chợt nhìn thấy lúc nãy, ông ta có linh cảm người con gái đó là Băng.

Lúc đó trái tim ông ta đã đập dữ dội trong lồng ngực, thậm chí niềm tin của ông ta còn mãnh liệt đến nỗi suýt chút nữa ông ta đã hét gọi tên Băng thật to.

Lẽ ra lúc đó, ông ta nên gọi, nên hét tên Băng.

Nếu ông ta làm thế, biết đâu Băng đã quay đầu lại nhìn ông ta, đã chấp nhận nghe lời cầu xin của ông ta, rồi cùng ông ta quay về, cả hai sẽ làm lại từ đầu và sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng đó là chỉ là câu chuyện cổ tích, còn đời sống thực sự đâu có dễ dàng và suôn sẻ như thế.

Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, ông ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Chỉ cần nghĩ đến hình bóng của cô gái ấy, trái tim ông ta như có ai đang xé đang cào, lòng quặn thắt vì đau, vì buồn khổ.

_ Có chuyện gì đúng không con ?

Ngồi bên cạnh, bà Hoàng quan tâm hỏi.

_ Không có gì cả.

Ông ta lạnh lùng trả lời.

Bà Hoàng cầm lấy tay ông ta, bà mỉm cười.

_ Con đừng giấu mẹ. Tuy rằng mẹ biết tính của con hay lạnh lùng, vô cảm lại ít nói, nhưng biểu hiện này của con giống hệt một người thất tình và cô đơn. Nếu có chuyện gì, con cứ nói, mẹ sẽ chăm chú lắng nghe và cho con lời khuyên.

Ông ta nhìn người mẹ trẻ con và dễ thương của mình.

Tính cách của bà cũng giống hệt như tính cách của Băng.

Nếu ông ta lấy Băng, cũng không khác gì bố mẹ của ông ta .

Bất giác, ông ta xùi xuống, cơ thể cứng đờ từ từ thả lỏng, lòng bàn tay đượm mồ hôi.

_ Con đã lấy vợ.

Ông ta thông báo.

_ Mẹ đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Ông ta cau mày nhìn bà Hoàng.

Sau khi nghĩ kỹ, biết thế nào chuyện này cũng là do Lý Mộ Hương nói nên không còn thắc mắc nữa.

_Mẹ cũng biết cô ấy là em gái của Lã Thu Nguyệt ?

_Mẹ biết.

Bà Hoàng vừa cười vừa trả lời.

Hình như bà đang chờ ông ta nói tiếp. Xem ra, bà cũng là một bà mẹ rất kiên nhẫn và biết lắng nghe.

_Mẹ còn biết gì nữa không ?

Lần này ông ta không kể tiếp, mà hỏi ngược lại bà Hoàng.

Đây là kiểu nói chuyện quen thuộc của ông ta.

Ông ta không bao giờ nói chuyện với người khác quá mười câu, ông ta chỉ nói vài câu đơn giản, còn đầu luôn đặt câu hỏi cho người khác tự trả lời.

Biết tính của thằng con trai, nên bà Hoàng nói luôn.

_Mẹ biết con và cô ấy chỉ đi đăng kí kết hôn.

_Đúng.

Ông ta gật đầu xác nhận.

_Tại sao hai đứa không tổ chức lễ cưới mà chỉ đi đăng kí kết hôn ?

Bà Hoàng nêu ra thắc mắc của mình.

_Mẹ cho là cần thiết sao ?

Không nhanh, cũng không chậm, ông ta lại hỏi vặn ngược lại câu hỏi của bà Hoàng.

Bà Hoàng bật cười thú vị, đã lâu rồi không còn được tranh luận cùng thằng con trai út, bà gần như quên mất cảm giác hưng phấn, xen lẫn bức mình khi nói chuyện với một lãnh nhân như ông ta.

_Tại sao lại không cần thiết ? Con nên nhớ hôn là chuyện đại sự cả đời, dù con không thích phô trương nhưng cũng không thể làm qua loa cho xong chuyện.

Bà Hoàng lên tiếng dạy bảo thằng con trai.

_Mẹ cho rằng con đang làm sai ?

Ông ta vô thức hỏi.

_Mẹ không hiểu con đã suy nghĩ gì khi chỉ đi đăng kí kết hôn, nhưng nếu là mẹ, mẹ muốn có một bữa tiệc nhỏ, muốn được chung vui cùng bạn bè và người thân.

Về mặt của ông ta lúc này rất khó coi.

Ông ta đang hối hận, đang thấy mình là một tội đồ.

Nhớ lại khuôn mặt buồn khổ, đầy nước mắt của Băng khi đi đăng kí kết hôn, ông ta biết Băng không hề muốn, không hề cảm thấy vui.

Lúc đó chắc Băng đã hận ông ta, cũng căm ghét ông ta nhiều lắm.

Ông ta đã làm sai rồi, lẽ ra ông ta không nên chỉ vội vàng qua loa, càng không nên ép Băng lấy mình bằng được.

Nhưng nghĩ lại nếu không ép Băng lấy mình, ông ta làm sao được trải qua những phút giây đầy mật ngọt và đam mê như thế, làm sao ông ta biết được rằng Băng không phải là Lã Thu Nguyệt.

Có thể Lã Thu Nguyệt đã từng là người con gái mà ông ta yêu hơn cả mạng sống của chính mình, nhưng quá khứ vẫn mãi chỉ là quá khứ.

Hiện tại người con gái mà ông ta yêu không phải là Lã Thu Nguyệt, mà là Lâm Nhã Băng.

Nhưng đã muộn mất rồi, khi nhận ra được sự thật này, ông ta đã để lạc mất Băng.

Không để ý đến vẻ mặt khó coi của ông ta, bà Hoàng vô tư nói tiếp.

_ Mẹ nghĩ chắc là vợ con cũng có mong ước giống như mẹ.

Vỗ vai ông ta, bà Hoàng tò mò hỏi.

_ Cô ấy tên là gì ?

_ Lâm Nhã Băng.

Giọng ông ta yếu ớt như một người vừa mới ốm dậy.

_ Cái tên rất đẹp. Cô ấy bao nhiêu tuổi ? Con và cô ấy kết hôn với nhau lâu chưa ?

Ông ta im lặng không đáp.

Ông ta đang chìm vào trong mộng tưởng.

Từng hình ảnh, cử chỉ, vóc dáng của Băng hiện lên trong kí ức của ông ta.

Nhớ đến nụ cười thơ ngây, hồn nhiên và trong sáng của Băng, ông ta bắt gặp nở một nụ cười khó hiểu.

Ông ta có cảm giác sục sôi, có ý muốn dâng trào mãnh liệt khi nghĩ về Băng.

Nhắm mắt lại, người ngả ra sau ghế xe, ông ta ngồi im lắng nghe nhịp đập trong trái tim mình, lắng nghe tiếng nói từ sâu thẳm trong lòng mình.

Ông đang tự hỏi, mình làm như thế có sai không, có đúng không khi đem một cô gái vô tội ra làm vật thế thân cho kế hoạch trả thù của mình ?

Nhưng có một điều ông ta biết rõ rất ràng, thật ra ngay từ đầu người làm sai không chỉ có mình ông ta mà còn có cả cô vợ nhỏ của ông ta nữa.

Nếu Băng đã biết ông ta lấy mình vì muốn trả thù và muốn mình thay thế chị gái Lã Thu Nguyệt, tại sao Băng vẫn chấp nhận, vẫn đồng ý sống bên cạnh ông ta ?

Tuy không thể ép Băng lấy mình, vì dù có đưa được Băng đi đăng kí kết hôn, đó cũng chỉ là một cái tên giả cùng với một CMND hết hiệu lực.

Nhưng từng ngày sống bên cạnh nhau như một cặp vợ chồng thật sự, ông ta đã ngỡ tưởng rằng mình đang có một gia đình, đang tìm lại được những kí ức ngọt ngào và đầm say mà mình đã đánh mất.

Năm ngày trôi qua, Băng cho ông ta cảm giác đang ở sống trên thiên đường, năm ngày sau, Băng đã khiến ông ta rơi xuống địa ngục của đau khổ.

Từ nay kể về sau, chỉ khi nào tìm được Băng, khiến Băng chấp nhận tha thứ cho mình và chấp nhận lấy mình, ông ta mới nở được một nụ cười hạnh phúc và xua tan đi được đám mây mù trên đầu, nếu không, suốt cả cuộc đời này ông ta sẽ sống trong u buồn, sống trong cô độc và đau khổ.

Ông ta hy vọng là chiều nay khi đến cô nhi viện, Phúc sẽ tìm được thông tin gì đó liên quan đến Băng, hy vọng có thể sớm tìm ra được Băng.

Đêm nay, ngày mai, rồi mai sau, biết đến bao giờ, căn biệt thự rộng lớn và lạnh giá của ông ta mới tràn ngập tiếng cười và hơi ấm của Băng ?

Do nhà họ Hoàng giàu có nên anh em ông ta mỗi người đều có nhà riêng, bố mẹ ông ta cũng có một căn nhà ở vùng ngoại ô.

Ông bà Hoàng thường xuyên sống ở nước ngoài nên căn nhà ở ngoại ô sáu năm nay đều do một người giúp việc và một ông quản gia chăm sóc và lau chùi.

Lần này về nước, không biết hai ông bà sẽ ở trong nước bao lâu những căn nhà đó sẽ không còn bị bỏ hoang nữa, vì chỉ cần ông bà Hoàng sống ở đâu, nơi đó sẽ rất náo nhiệt và rộn vang tiếng cười.

Từ xa căn nhà bốn tầng sơn màu xanh nhạt hiện lên trong nắng vàng, trong gió, trong màu xanh của lá và của cây.

Hơn một năm nay, ông ta mới quay lại đây.

Buổi chiều, Phúc đến tu viện nơi mà Băng đã từng sinh sống theo lệnh của ông ta.

Do còn nhiều công việc nên ông ta không thể đi, ngoài ra cũng do tin tưởng vào khả năng giải quyết công việc của Phúc nên ông ta yên tâm hoàn thành xong nốt dự án của công ty.

Nhờ sự gợi ý và phát hiện của Băng, ông ta đã biết được dự án lần này có vấn đề, có nguy cơ dẫn đến phải bồi thường và phải ra hầu tòa.

Ông ta kiên quyết xa thải ngay mấy nhân viên dám đem ông ta ra làm trò đùa ngay vào buổi chiều hôm nay.

Ba nhân viên trong tổ dự án không ngờ được rằng chỉ vừa mới nộp dự án cho ông ta đã bị ông ta phát hiện ra bản dự án có vấn đề, phát hiện ra họ đã ăn cắp dự án của nước ngoài.

Họ run cầm cập khi bị ông ta chiếu tướng, bị nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Băng biến mất, tâm trạng của ông ta hôm nay rất xấu.

Bình thường, ông ta còn bình tĩnh và lạnh lùng mà phán xét họ, nhưng hôm nay giọng của ông ta giống như một mũi dao cứa sâu vào da thịt của họ.

_Thế nào, các cậu có gì để giải thích không ?

Ném cuốn dự án xuống giữa bàn, nhìn họ bằng ánh mắt giết người, ông ta cầm phần hỏi.

Ba người trong tổ dự án mồ hôi đầm đìa, ngay cả ngược mắt lên nhìn ông ta, họ cũng không dám.

Miệng họ khô đắng, khả năng nói và phản biện bay sạch ra khỏi đầu họ.

_Sao không nói gì đi ?

Từ đầu đến cuối, ông ta vẫn nhìn họ bằng ánh mắt giết người.

_Râm !

Ông ta tức giận đập bàn, mặt lộ sát khí.

_Đừng chọc tức tôi. Nếu các cậu không giải thích được, thì hãy mau về thu dọn đồ đạc rồi nghỉ việc luôn đi.

Người nọ đùn đẩy người kia, cuối cùng không ai dám lên tiếng nói gì.

Ông ta cười nhạt.

_Như vậy đã rõ, hành vi ăn cắp tác phẩm của các cậu không cần phải giải thích nữa. Các cậu có thể đi được rồi.

Ông ta phát tay ra hiệu cho hai vệ sĩ đồ con và cao to của mình.

Ba kiến trúc sư kia chỉ là những con chuột nhắt làm sao họ dám chống cự và so sánh được với hai vệ sĩ của ông ta.

Chỉ cần nhìn thấy ông ta, bị ông ta tra hỏi trong căn phòng Tổng giám đốc này cũng đủ khiến cho họ tim đập chân run, mồ hôi ròng ròng rồi, họ còn sức lực đâu để nói và kháng nghị nữa.

Mặc dù đã trút đi được một gánh nặng nhưng ông ta không thể vui nổi.

Mà ngược lại nỗi buồn trong lòng ông ta càng ngày càng đậm sâu.

Ông ta đang nhớ đến Băng, đang buồn, đang cô đơn.

Cầm điện thoại di động trên tay, ông ta nồng nóng chờ thông báo kết quả của Phúc.

Ông ta cầu mong lần này Phúc sẽ thu thập được một chút tin tức nào đó về Băng.

Nếu tình trạng này cứ kéo dài mãi, ông ta sẽ phát điên lên mất.

Trong khi sắp đang lo lắng, đang bồn chồn, đang vò đầu bứt tóc ở trong văn phòng, Phúc đã lái xe đến nơi.

Tu viện là một tòa nhà đã bị gió mưa bào mòn, màu gạch đã hiện rõ trong nắng vàng.

Nếu không biết đây vốn là một tu viện chuyên nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi, Phúc lại tưởng nơi đây là một tòa lâu đài bị bỏ hoang.

Phúc có thể thấy được những dấu vết huy hoàng và sang trọng lúc mới xây của tu viện.

Tu viện đã được xây dựng và tồn tại được hơn hai mươi năm, trải qua nhiều lần tu sửa nên vẫn còn vững vàng cho đến ngày hôm nay.

Xung quanh được rào bằng một tường bao loan màu trắng.

Bên trong tu viện là những hàng cau thẳng hàng, những khóm cây, khóm hoa được trồng theo hàng, theo một quy tắc nhất định.

Tu viện có thể nói là xanh sạch đẹp, không khí thoáng mát và dễ chịu.

Hoa cau rơi rải rác trên nền gạch.

Nhìn những khóm hoa cúc, hoa mười giờ đang rung rinh trong nắng, trong gió, Phúc có cảm tưởng mình đang được gột rửa sạch bụi trần ra khỏi cơ thể, đang được thanh tịnh.

Tiếng cười đùa, tiếng nói chuyện và gọi nhau í ới của bọn trẻ làm không khí vốn yên tĩnh và bình yên trong tu viện bỗng chốc tràn đầy sinh khí và sức sống.

Có một đứa bé hơn mười tuổi chạy về phía Phúc, một đứa bé gái hơn tám tuổi đang đuổi theo thằng bé.

Thằng bé liền núp ngay sau lưng Phúc, miệng sụt nhỏ như thăm bảo Phúc hãy đứng yên.

Mặc dù không hiểu thằng bé định làm gì nhưng Phúc cũng đứng yên theo lời của thằng bé.

Một lúc sau, cô bé đuổi ra đến nơi.

Mắt đảo dác ngó xung quanh, cô bé đang tìm thằng bé đang núp phía sau lưng Phúc.

Phúc phì cười vì không ngờ mình lại tham gia vào trò chơi của trẻ con.

Con bé tròn xoe mắt nhìn Phúc, nó tò mò hỏi.

_Chú có thấy một thằng bé có nước da bánh mật chạy qua đây không ?

Phúc thấy bàn tay thằng bé đang bấu chặt lấy vạt áo phía sau lưng mình.

Hình như thằng bé đang sợ Phúc sẽ khai ra là nó đang đứng ở phía sau lưng mình.

Phúc kêu khỏ.

Nếu nói là không biết, hóa ra Phúc đang dạy bọn trẻ nói dối, còn nếu nói là biết nhất định thằng bé sẽ giận mình.

Phúc không biết nên làm thế nào cho phải ?

_Kìa chú ! Sao chú không trả lời cháu ?

Con bé bắt đầu sốt ruột.

Thở hắt ra một hơi, Phúc tự an ủi rằng dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi trẻ con nên không cần phải câu nệ tiểu tiết quá.

_Chú thấy cậu bé chạy ra đằng kia rồi.

Phúc dơ tay lên rồi chỉ đại về một góc của tu viện.

Con bé cười toe toét.

Trước khi chạy đi tìm cậu bé kia, con bé tặng cho Phúc một nụ cười thật dễ thương, kèm theo một câu cảm ơn thật đáng yêu.

_Cảm ơn chú !

Nói xong con bé chạy biến đi.

Phúc gãi đầu.

Phúc cảm thấy có lỗi với cô bé đáng yêu đó. Chỉ vì bao che cậu bé, Phúc đã trở thành một kẻ nói dối.

Cô bé vừa chạy khuất sau một gốc cây, cậu bé lập tức rời khỏi chỗ nấp phía sau lưng Phúc.

Cậu bé mỉm cười sung sướng và nhìn Phúc bằng ánh mắt biết ơn.

Khi bắt gặp ánh mắt của cậu bé, Phúc thấy coi như mình đã không làm việc xấu vì cô bé kia và cậu bé này đều rất đáng yêu.

_Chú đến đây tìm người thân à ?

Cậu bé nhìn Phúc bằng ánh mắt quan sát và đánh giá.

_Cháu có biết phòng của mẹ bề trên ở đâu không ?

Phúc dịu dàng hỏi thằng bé.

Tuy dùng giọng nói này để hỏi một đứa trẻ con thì hơi kì nhưng vì đang cần biết mẹ bề trên ở đâu nên Phúc phải lịch sự, phải xuống giọng năn nỉ thằng bé.

Trẻ con tuy dễ giận rồi lại quên nhưng không nên chọc giận bọn trẻ nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.

_Chú tìm mẹ bề trên làm gì ?

Thằng bé bắt đầu lên giọng chủ nhà.

_Chú muốn hỏi mẹ bề trên về cô Lâm Nhã Băng.

_À, chị Lâm Nhã Băng. Chú có quen chị ấy sao ?

Khi nghe Phúc nhắc về Lâm Nhã Băng, mắt thằng bé sáng lên, mặt háo hức nhìn Phúc.

Phúc thấy nhất định bọn trẻ trong tu viện đưa nào cũng rất thích Băng.

Tính cách hồn nhiên, ngây thơ, và trong sáng của Băng cũng không khác gì bọn trẻ ở đây.

_Có. Chú có biết cô ấy.

Thấy Phúc quen biết Băng, lại ăn nói và ăn mặc lịch sự, thằng bé nhiệt tình chỉ phòng của mẹ bề trên cho Phúc.

_Chú cứ đi thẳng, đến gốc cây cau thứ ba ở bên phải, chú đi thêm hai mét nữa là tới.

_Cảm ơn cháu.

Phúc cúi xuống xoa đầu thằng bé, tặng cho thằng bé nụ cười cảm ơn của mình, Phúc rời đi.

Đi theo hướng của thằng bé chỉ, Phúc dễ dàng tìm được phòng của mẹ bề trên.

Đây là phòng chung nên không có đóng cửa.

Phúc gõ nhẹ vào cánh cửa.

Mẹ bề trên đang ngồi trên bàn, tay cầm một cuốn sách mỏng, mắt chăm chú đọc từng trang sách.

Nghe tiếng gõ cửa, mẹ ngừng mắt nhìn Phúc.

_Mời vào.

Mẹ bề trên hiền từ nhìn Phúc.

Mặc dù không tin có thần thánh, không tin có chúa ở trên đời, nhưng khi nhìn vào mắt mẹ, Phúc tưởng mình đang gặp một vị thánh sống.

Đôi mắt mẹ bề trên thật hiền, thật phúc hậu.

Mẹ năm nay hơn sáu mươi tuổi, dáng người cao gầy, làn da rám nắng, trông mẹ rất khỏe mạnh.

Phúc tưởng một người suốt ngày ở trong nhà đọc kinh cầu nguyện phải có làn da trắng bệch, nhưng khi gặp mẹ bề trên, Phúc phải thay đổi suy nghĩ của mình.

Đặt cuốn sách xuống bàn, rót nước mời Phúc, mẹ bề trên mỉm cười hỏi.

_Con tìm ta có việc gì không ?

Cách xưng hô của mẹ bề trên rất tự nhiên.

Phúc cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với mẹ.

Đón ly nước trên tay mẹ, Phúc nhấp một ngụm.

_Con đến đây tìm Lâm Nhã Băng.

_ Con quen cô ấy ?

_ Cô ấy là vợ của sếp con.

Mẹ bề trên không hề kinh ngạc một chút nào, mà hình như mẹ đã biết được chuyện gì rồi.

Dù không được sắc bén và có thể nhìn thấu được tâm tư người khác như ông ta nhưng ba năm đi theo ông ta, kinh nghiệm và khả năng quan sát của Phúc cũng khá dần lên.

Vừa nhìn thấy biểu hiện bình thần trên mặt của mẹ bề trên, Phúc đoán nhất định Băng đã nói cho mẹ bề trên biết chuyện mình đã đi lấy chồng.

_ Mẹ biết cô ấy bây giờ đang ở đâu không ?

Mẹ bề trên nhắm một ngụm nước trà.

Uống xong, mẹ bề trên đặt ly nước xuống bàn.

_ Xin lỗi nhưng chuyện này ta không thể giúp con. Chuyện tình cảm của cả hai hãy để cho họ tự giải quyết với nhau.

Phúc thất vọng, mắt nhìn mẹ bề trên bằng ánh mắt cầu xin và van nài.

_ Mẹ làm ơn, anh ấy đã đi tìm Băng ở khắp mọi nơi, hiện giờ anh ấy đang đau khổ, đang quẫn trí, nếu không sớm tìm được Băng con sợ anh ấy sẽ nhanh chóng suy sụp.

Thay vì trả lời Phúc, mẹ bề trên đưa cho Phúc một phong thư.

_ Đây là phong thư mà Băng dặn ta đưa cho người đến đây tìm hiểu thông tin về cô ấy, con hãy đưa phong thư này cho Hoàng Trọng Quân, khi đọc xong, chắc cậu ta sẽ biết phải làm gì.

Mẹ bề trên khuyên bảo Phúc.

_ Từ lần sau con cũng không cần phải nhọc công đến đây tìm ta nữa. Chuyện tình cảm giữa con người với con người còn cần phải có một chữ duyên, nên không thể cưỡng cầu mà được. Trong trái tim của Hoàng Trọng Quân vẫn chưa thể xác định được là có thật sự yêu Băng không, nên hãy để cho thời gian trả lời cho họ. Nhiều khi chính khoảng cách sẽ giúp cho họ hiểu và trân trọng nhau hơn. Nhắc lại với Hoàng Trọng Quân rằng, đừng đi tìm cô ấy nữa, vì một khi cô ấy đã muốn đi thì dù có tìm được, cô ấy cũng sẽ trốn đi. Giữ được thân thể một người rất dễ, nhưng có thể khiến cho người đó chấp nhận ở bên cạnh mình cả đời, và chấp nhận yêu mình mới khó.

Nói xong mấy lời từ đáy lòng, mẹ bề trên không nói thêm một lời nào nữa.

Cầm cuốn sách đang đọc đang dở ở dưới bàn lên, mẹ bắt đầu đọc.

Phúc ngẫm nghĩ lại lời nói của mẹ bề trên, Phúc thấy mẹ nói không hề sai.

Phúc cũng mong Băng sớm quay lại, mong cả hai không còn tự làm khổ và dày vò nhau nữa.

Ngồi một lúc, cúi đầu chào mẹ bề trên, cầm phong thư, Phúc lững thững ra về.

Tuy rằng không hỏi được nơi ở của Băng, không biết Băng đã đi đâu, về đâu, không biết Băng thật sự là ai nhưng Phúc đã mang được đáp án về cho ông ta, coi như Phúc đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình.

Đáp án mà Băng gửi cho ông ta chỉ là một tờ giấy trắng màu hồng nhạt, mùi nước hoa trên tờ giấy cũng giống như mùi thơm trên tóc và trên cơ thể Băng.

Ở giữa tờ giấy, Băng chỉ ghi duy nhất một dấu hỏi chấm.

Băng không khuyên ông ta có nên đi tìm mình hay không, cũng không nói cho ông ta biết mình là ai, đang ở đâu và đang làm gì ?

Tất cả chỉ có duy nhất một dấu hỏi chấm giống như đang thách thức ông ta và cho ông ta quyền lựa chọn từ bỏ hay tiếp tục đi tìm mình.

Băng không phải là một cô gái có đầu óc đơn giản.

Băng quá thông minh và quá khôn ngoan.

Băng đã dùng chính cách thức của ông ta để đố lại ông ta.

Nhớ mỗi lần nói chuyện với ông ta, ông ta luôn trả lời hai câu sau đó hỏi vặn lại người khác.

Băng đã dùng dấu hỏi chấm đầy bí ẩn và thách thức này làm đáp án cho ông ta.

Ông ta đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Băng không chỉ xứng đáng làm tri kỉ, làm đối thủ, mà còn xứng đáng làm người vợ có một không hai của ông ta.

Có được một cô vợ thông minh và lanh lợi như thế này, ông ta làm sao dám buông tay để cho người khác cuỗm mất.

Bằng mọi giá, bằng mọi cách, ông ta nhất định phải tìm bằng được Băng.

Ông ta không quan tâm Băng có chấp nhận lời xin lỗi của ông ta không, có chấp nhận làm vợ và yêu ông ta không ? Ông ta phải giữ chặt lấy Băng, và giam giữ Băng ở bên cạnh mình suốt đời.

Lòng đã quyết, ý đã định, ông ta nắm chặt lấy tờ giấy đáp án của Băng trong tay.

_Lâm Nhã Băng ! Cô hãy chờ đây ! Khi nào tìm được cô, chính tay tôi sẽ xử cô, sẽ dạy và giáo huấn cô, sẽ biến cô thành một người vợ ngoan ngoãn và biết nghe lời.

Tờ giấy bị ông ta vò nát nên trông rất thảm hại.

Giống như hai bức thư và tờ ngân phiếu trị giá hai trăm triệu kia, ông ta muốn xé nát, nhưng ngay sau đó, cổ trấn tĩnh, ông ta ngồi xuống, đặt tờ giấy xuống bàn, ông ta cẩn thận vuốt tờ giấy cho thật thẳng, gấp lại theo vết gấp của Băng, ông ta đút lại vào phong bì.

Đút phong thư vào túi áo khoác, ông ta tự nói với lòng.

Lần này, dù có phải đuổi theo Băng đến tận chân trời góc bể, ông ta cũng nhất định phải tìm ra Băng.

Kiếp này, đời này, vị trí bà chủ trong ngôi nhà, trong trái tim ông ta, ngoài Băng ra ông ta nhất định sẽ không chọn bất kì một ai khác.

Đúng ! Ông ta đã làm theo tiếng gọi của con tim mình.

Không một ngày nào, một phút nào, một giây nào ông ta không đi tìm Băng, nhưng đáng tiếc ông ta vẫn không tìm được Băng.

Đầu tiên ông ta cố gắng hết sức, dùng hết khả năng nói chuyện và thuyết phục của mình để cầu xin mẹ bè trên nói cho ông ta biết Băng đang ở đâu.

Lúc đầu, mẹ bè trên không nói, ông ta phải mất gần sáu tháng, mẹ bè trên mới siêu lòng nói cho ông ta biết.

Khi biết được rằng Băng đang ở Úc, đang ở với bố mẹ Hoa, ông ta mừng rỡ vội mua ngay vé máy bay rồi bay sang tìm Băng.

Nhưng cũng giống như lần trước, ông ta đã chậm một bước, khi ông ta sang tìm, Băng đã không còn sống cùng với nhà họ Phan nữa.

Ông ta có hỏi họ, nhưng họ cũng không biết Băng đang ở đâu, đang làm gì ?

Điều khiến ông ta cảm thấy đau khổ nhất là ngay cả cô bạn thân Hoa, và cậu em trai dễ thương Trọng Sinh cũng không biết Băng đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Cho rằng, họ đang cố tình che dấu không chịu nói cho mình biết Băng đang thực sự ở đâu nên ông ta cho người theo dõi họ.

Nhưng càng làm thế, ông ta càng thất vọng hơn, vì mấy tháng trôi qua, họ cũng không có động tĩnh hay có dấu hiệu gì cho thấy họ biết Băng đang ở đâu và đang làm gì ?

Nguồn thông tin của ông ta đến đây là đi vào ngõ cụt.

Bạn bè, người thân, thậm chí ngay cả cô bạn thân nhất là Hoa cũng không biết, ông ta còn biết hỏi ai.

Không tin rằng ngay cả một cô vợ nhỏ bé cũng không tìm được, ông ta bắt đầu cho đăng báo và tìm Băng trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Một tháng trôi qua, hai tháng, ba tháng, năm tháng, một năm, mặc ông ta kiên trì đến mức độ nào, Băng vẫn bất tăm.

Ông ta đã phát điên, đã đau khổ và hầu như không thể ăn ngon ngủ ngon.

Bây giờ ông ta mới thấm thía nỗi đau yêu mà không được yêu, muốn tìm được người mà không tìm được là gì.

Hàng ngày, hàng đêm ông ta gọi thầm tên Băng, nhớ về Băng, chờ Băng, mong Băng nhanh quay về bên cạnh ông ta.

Mỗi khi làm việc về nhà mệt rồi đi ngủ ngay thì không sao, còn nếu không cả đêm hôm ấy ông ta thức trắng, râu ria cũng không buồn cạo.

Nhìn ông ta lúc này, không còn là một tuấn tú nam tử nữa, mà đã trở nên gầy mòn và tiêu tụy.

Từ khi Băng bỏ đi, ông suốt ngày vui đầu vào công việc, ông ta không thiết ăn uống, cũng không muốn nghỉ ngơi.

Công việc chính là liều thuốc giúp cho ông ta tạm quên đi Băng, tạm quên đi đau khổ, cô đơn và nhớ thương trong lòng mình.

Ông ta sợ rằng có thể Băng đã thật sự biến mất, thật sự không còn sống trên cuộc đời này nữa nên Băng mới biến mất lâu như thế, mới không đáp lại những tin tức mà ông ta đã kiên trì cho đăng kiểm tìm mình hơn một năm qua.

Phải chăng Băng đã tìm được tình yêu mới, đã hoàn toàn quên ông ta rồi, nên Băng mới không thèm quay về, cũng không thèm hiểu là ông ta đã yêu và nhớ Băng nhiều như thế nào ?

Hai năm đã trôi qua đi, hai năm rồi Băng biến mất, Băng ra đi không một lời từ biệt, cũng không có bất cứ một tin tức gì.

Trái tim, cơ thể của ông ta cũng rệu rã cả rồi, ông ta sợ rằng nếu Băng vĩnh viễn không về, ông ta sẽ không còn đủ sức để mà tiếp tục chống cự nữa.

Thấy ông ta suy sụp, đau khổ, buồn chán, cô đơn, làm việc như điên bất chấp sức khỏe của mình.

Hết anh trai, chị dâu, bố mẹ ông ta, rồi Phúc khuyên và can ngăn ông ta nhưng ông ta không nghe họ, cũng không để ý đến họ.

Nỗi đau, và sự nhớ thương trong lòng ông ta dành cho Băng quá lớn nên ông ta không coi nỗi đau thể xác và tinh thần của mình vào đâu.

Có nhiều lúc, ông ta ước giá mà ông ta có thể chết đi, hay có thể nằm mê man trên giường thì hay biết mấy.

Tuy biết như thế là hèn, là nhu nhược, nhưng ít ra, ông ta sẽ không phải cố giả vờ như không có việc gì, cố bình thần mà sống như không cần đến ai, và cố tỏ ra mình là một ông chủ yêu công việc và gương mẫu.

Trong hai năm Băng bỏ đi, ông ta đã làm việc như điên, làm việc cả ngày lẫn đêm nên công ty càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng giàu có.

Nhưng cơ thể, trái tim, linh hồn ông ta càng ngày càng yếu đuối, càng ngày càng suy nhược.

Bây giờ ông ta đã giống như một người bị bệnh tương tư quá nặng.

Nếu Băng không sớm trở về, sợ rằng ông ta sẽ phải nằm trong viện rất lâu, sợ rằng căn bệnh này của ông ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chữa khỏi được.

Sau một tháng thảo luận và thương thuyết, hai tập đoàn lớn nhà họ Hoàng và nhà họ Đào quyết định bắt tay hợp tác xác nhập mấy khách sạn năm sao trong nước thành một hệ thống chung.

Ông ta đã dành gần một năm mới có thể đưa tập đoàn của nhà họ Hoàng sánh ngang bằng nhà họ Đào về công việc kinh doanh hệ thống khách sạn nên không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Chín giờ sáng nay, tại khách sạn năm sao Đệ Nhất, hai bên sẽ hẹn gặp nhau.

Hai năm qua, Phúc vẫn làm việc cho ông ta, vẫn là một trợ lý mẫn cán và là một người bạn tốt của ông ta.

Tuy ông ta ít nói nhưng một khi thực sự hiểu được tính cách của ông ta, mọi người sẽ thấy rằng ông ta thực sự là một con người rất tốt.

Hai năm qua, Phúc vẫn giúp ông ta đi tìm Băng, giúp ông ta đăng tin tìm kiếm Băng trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Băng giống như một con chim được sổ lồng, một khi được dang rộng đôi cánh trên bầu trời, thì sẽ bay đi mãi, sẽ không còn muốn quay trở về cái lồng tù túng và giam cầm mình nữa.

Phúc đã âm thầm ở bên cạnh ông ta, động viên an ủi ông ta trong thầm lặng.

Biết ông ta là người cao ngạo, lạnh lùng và không thích nói nhiều nên Phúc không dám nói gì, cũng không dám động chạm đến nỗi đau của ông ta.

Phúc cố gắng làm tròn bổn phận của mình, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ do ông ta giao phó.

Đối với ông ta mà nói, như thế cũng đã đủ để cho ông ta hiểu tấm lòng thành kính của Phúc dành cho ông ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Dự án lần này rất lớn, lại có liên quan đến nhiều vấn đề nên ông ta đã phải mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu và tính toán hết tất cả mọi khả năng, rủi ro và các sự cố phát sinh trong quá trình thi công cũng như sát nhập mấy khách sạn năm sao thành một hệ thống kinh doanh khách sạn chung.

Điều làm ông ta cảm thấy khó hiểu và tò mò là không biết người sẽ đứng ra thương thuyết, thảo luận và kí kết hợp đồng với ông ta lần này là ai.

Nghe nói chủ tịch của tập đoàn Đào Thị là một cô gái rất trẻ.

Vì ông Đào tuổi già sức yếu nên nhường chiếc ghế chủ tịch lại cho cháu gái.

Ông ta đối với cô gái này cũng có một chút hiếu kì và ngưỡng mộ.

Một người trẻ tuổi như thế có thể lãnh đạo được một tập đoàn lớn như Đào Thị không phải là một cô gái bình thường, mà phải là một người có đầu óc thông minh và sắc bén mới lãnh đạo nổi, mới khiến cho các lão thành trong tập đoàn tâm phục, khẩu phục đi theo mình.

Ông ta đánh ra cao đối thủ lần này, nên đã mất một tuần nghiên cứu lại bản hợp đồng, nghiên cứu lại các điều khoản hai bên sẽ kí kết với nhau.

Mặc dù kinh nghiệm và kiến thức về thương trường ông ta có thừa, và hơn hẳn cô gái mới có hơn hai mươi tuổi kia nhưng ông ta vẫn cẩn thận đề phòng trường hợp tuổi trẻ tài cao, ông ta không muốn thất bại.

Nếu vì chủ quan, ông ta để thua một con nhóc, ông ta còn mặt mũi nào để nhìn người khác, còn dũng khí nào để tiếp tục lãnh đạo tập đoàn Hoàng Thị nữa.

Chín giờ kém năm phút, ông ta cùng Phúc và cô thư kí bước vào tiền sảnh khách sạn Đệ Nhất.

Ba tầng của khách sạn được bao trọn, được nhân viên an ninh canh gác cẩn thận nên chỉ có nhân viên của hai tập đoàn nhà họ Đào và nhà họ Hoàng mới được vào.

Nhân viên thấy ông ta, họ vội cúi đầu và lễ phép chào hỏi.

Từ lúc Băng bỏ đi, cả ngày nếu không cần phải nói gì, ông ta tuyệt đối không mở miệng nói ra một câu.

Tuy không đến nỗi đầu tóc rối bù, râu ria không cạo, quần áo xộc xệch, nhưng vẻ mặt của ông ta còn đáng sợ hơn cả một người sắp chết.

Ông ta vẫn đẹp trai, vẫn phong độ, vẫn cuốn hút, vẫn khiến người khác phải kính nể nhưng khi nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo, vô cảm, không có cảm giác của ông ta, không ai có dũng khí nhìn quá năm giây.

Họ đều bị ông ta dọa cho sợ chết khiếp.

Khách sạn Đệ Nhất được xây dựng cách đây năm năm, tuy rằng so với các nước khác không là gì nhưng ở trong nước, khách sạn Đệ Nhất là khách sạn thuộc tiêu chuẩn năm sao, khách sạn đứng đầu về trang thiết bị, phòng ốc sang trọng và hiện đại.

Khách sạn này thuộc quyền quản lý của nhà họ Đào.

Hôm nay họ muốn ông ta đến đây để kí kết hợp đồng với họ, đồng thời cũng muốn ông ta xem xét đến khả năng xây dựng mấy khách sạn giống như khách sạn Đệ Nhất, hay nói một cách khác tập đoàn Đào Thị muốn lấy khách sạn Đệ Nhất làm tiêu chuẩn chung.

Hiểu rõ mục đích của công ty đối thủ nên ông ta đã nghiên cứu kĩ khách sạn này, đồng thời cũng cho người bí mật điều tra về tình hình kinh tế, và phương thức kinh doanh của khách sạn Đệ Nhất, cũng như tập đoàn Đào Thị.

Người ta nói biết mình, biết ta trăm trận trăm thắng, nên ông ta không thể bỏ qua bất cứ khả năng và nguy cơ nào.

Căn phòng dùng để đàm phán là một căn phòng rộng hơn ba chục mét vuông, ở giữa có một chiếc bàn dài, chiếc bàn được thiết kế theo kiểu giống như hồ bơi, ước chừng có hơn ba mươi chiếc ghế, mỗi một chiếc ghế đối xứng với vị trí trên bàn có một micro phone có chân đế.

Trên bục cao có một bảng chiếu dùng để cho nhân viên hai bên lên trình bày dự án của mình.

Nhìn liếc sơ qua căn phòng này, ông ta không thể phản nản, hay lên tiếng kêu ca họ không tôn trọng mình.

Mà chính căn phòng sang trọng và uy nghiêm này lại khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi và lo lắng.

Xem ra đối thủ lần này của ông ta không phải là người đơn giản.

Ở giữa bàn hội nghị có đặt mấy cây cảnh và chậu hoa thật đẹp mắt, trên bàn còn được nhân viên bưng nước uống cho nhân viên thuộc về phía hai công ty.

Ông ta không ngồi xuống bàn hội nghị ngay, mà mắt lơ đãng ngắm mấy lọ hoa để gần bên cửa sổ.

Nhìn mấy lọ hoa hồng ông ta lại nhớ đến mùi hương trên tóc và trên cơ thể Băng.

Càng nhớ về Băng, ông ta lại càng đau khổ, càng buồn chán, càng cô đơn.

Không biết giờ này Băng đang ở đâu, đang làm gì ?

Chẳng lẽ Băng vĩnh viễn không tha thứ cho ông ta, cũng không chịu quay về bên cạnh ông ta ?

Thở dài náo nức, mặt u buồn đau khổ, mắt ông ta vô hồn.

Bây giờ không có một thứ gì thu vào mắt của ông ta nữa.

Mắt Băng, coi như ông ta đã gần như mất tất cả.

Tiền, địa vị, danh lợi, cũng không khiến ông ta vui, mà càng ông ta càng thấy mình cô độc và đau khổ hơn.

Giống như một ông vua ở trên cao, tuy rằng có thể khiến người khác khiếp sợ, kính trọng, ngưỡng mộ mình nhưng vĩnh viễn không bao giờ có thể tìm thấy cho mình một tri kỉ, một người có thể khiến cho mình yêu và rung động.

Một người con gái thướt tha trong bộ vét màu trắng, mái tóc đen dài mềm mại buông xõa xuống hai vò vai, chân đi một đôi hài màu trắng, một tay đút vào túi quần, một tay cầm một bộ hồ sơ màu hồng nhạt, cô ta chậm chạp, uyển chuyển đi vào phòng như một con bướm đang chập chòn bay trên những cánh hoa.

Mùi hoa hồng trên cơ thể và trên tóc cô ta tung bay theo gió ulla vào mũi ông ta.

Ông ta vẫn đứng im ngắm mấy chậu hoa hồng nên không hay có một đôi mắt to tròn đen láy đang nhìn mình.

Cô gái đó vừa lạ vừa quen, vừa đáng yêu vừa tinh nghịch, nửa là một đứa trẻ con nửa lại muốn trở thành người lớn, nửa thành thạo biết hết mọi thứ nửa lại ngây thơ không hiểu gì.

Cô ấy đẹp như nắng mai, rực rỡ như một bông đỏ thắm, từ vóc dáng cho đến khí chất đều thanh cao và tao nhã, đều thanh thoát như một tiên nữ.

Cô gái ấy chính là Lâm Nhã Băng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Đứng bên cạnh ông ta, tay chạm nhẹ vào những cánh hoa, môi nở một nụ cười hạnh phúc và vui vẻ, Băng dịu dàng hỏi.

_ Ông đang nghĩ gì thế ?

Ông ta đang chìm đắm vào thế giới riêng tư của mình nên không hay người con gái mà mình ngày nhớ, đêm mong đang đứng ở bên cạnh.

Thấy ông ta chỉ đứng lặng nhìn mấy lọ hoa hồng như một kẻ mất hồn, Băng đau xót ngắm nhìn kĩ khuôn mặt của ông ta.

So với hai năm trước, ông ta gầy đi nhiều quá, khuôn mặt đã không còn tươi thắm, ánh mắt đã không còn linh hoạt như trước.

Nhìn ông ta giống như một người bị mắc bệnh u uất lâu ngày, một người không bao giờ cười, cũng không bao giờ được sưởi nắng.

Băng rơi lệ.

Hai năm qua, Băng biết ông ta đã đi tìm mình, cũng hiểu được tình cảm của ông ta dành cho mình là gì ?

Băng hạnh phúc, và vui sướng khi biết ông ta thực sự có tình cảm với mình, cũng nhớ mình và cũng yêu mình.

Lẽ ra Băng đã xuất hiện sớm hơn, cũng muốn quay về bên cạnh ông ta sớm hơn.

Nhưng cuộc sống có nhiều chuyện đôi khi không xảy ra theo ước nguyện.

Băng phải nén lòng nhớ thương, nén nỗi đau của mình lại để tiếp tục kiên trì hoàn thành cho xong mục tiêu của mình.

Khi đã làm được rồi, ngày hôm nay, Băng mới dám xuất hiện trước mặt ông ta, dám cùng ông ta so tài trên thương trường.

Băng là một cô gái hiếu thắng, lại có lòng tự trọng cao nên Băng nhất quyết phải làm được một thứ gì đó để xứng đáng với ông ta.

Băng nhất định không chịu thua và không chịu lép vế ông ta.

Trong cuộc chiến tình cảm hay trên thương trường, Băng đều muốn công bằng.

Mặc kệ mọi người ở trong phòng, mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh.

Băng chạm nhẹ vào má ông ta, nhìn ông ta bằng ánh mắt yêu thương nồng cháy và đắm say, Băng thì thầm gọi tên ông ta.

_Hoàng Trọng Quân !

Lúc này ông ta mới giật mình, mới ngược nhìn người con gái đang đứng trước mắt mình.

Trong vòng hai giây, ông ta hóa đá, mắt ông ta đục ngầu, mặt tái nhợt, ông ta thấy lồng ngực mình co thắt lại, ông ta không thở nổi.

Lâm Nhã Băng !

Cuối cùng ông ta cũng tìm được người con gái khiến cho ông ta phát điên vì yêu, vì nhớ thương.

Ông ta im lặng không nói gì, bàn tay buông thõng.

Ông ta không dám tin đây là sự thật, không dám nghĩ rằng Băng đang thực sự hiện diện trước mắt mình.

Hai năm qua, ông ta đã mơ tưởng, đã gọi thầm tên Băng hằng đêm.

Hình bóng của Băng đã khắc sâu vào trong trái tim ông ta.

Băng đã khiến cho ông ta ăn không ngon, ngủ không được, thậm chí có nhiều lúc ông ta ước mình chết đi, ước mình không còn tồn tại ở trên đời này nữa.

Chỉ có năm ngày sống bên nhau, năm ngày ngắn ngủi, ông ta đã phải đánh đổi hai năm cuộc đời sống mà như đã chết, sống mà tưởng mình sắp hóa điên, sắp nổ tung vì nhớ thương, hối hận và đau khổ.

Hai năm qua ông ta đã nhận ra một điều tình cảm mà ông ta dành cho Lã Thu Nguyệt tuyệt đối không phải là tình yêu, nếu Lã Thu Nguyệt không chết cũng chưa chắc ông ta đã thực sự có được hạnh phúc, và trọn vẹn trao cả trái tim mình cho cô ấy.

Chỉ có Băng mới khiến cho ông ta sống khổ sống sở thế này.

Ông ta hận Băng, căm ghét Băng, muốn giết chết Băng

Băng có biết ông ta đau khổ, ông ta sống hai năm trong bóng tối, trong dằn vặt, trong nhớ thương Băng nhiều như thế nào không ?

Ông ta cứ ngây người, cứ ngẩn ngơ mà ngắm Băng.

Ngay lúc này, ông ta tưởng rằng mình thực sự đã chết, đã không còn tồn tại, đã hoàn toàn biến mất.

Cảm giác của ông ta lúc này là mất ngủ, là hạnh phúc, là muốn giải thoát cho chính mình ra khỏi bể khổ.

Mắt ông ta đỏ hoe, mặt ông ta dần có sinh khí, tay ông ta từ từ nâng lên, ông ta chạm nhẹ vào má Băng.

Băng vừa khóc vừa cười.

_Ông chồng ngốc ! Tại sao lại không nói gì ?

Lúc này ngoài Băng ra ông ta không chú ý đến ai, cũng không quan tâm đến bất cứ vấn đề gì, ông ta chỉ biết người con gái mà ông ta yêu đã về rồi, đã chịu xuất hiện trước mặt ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Bây giờ dù có bảo ông ta chết, ông ta cũng miễn nguyện.

Khi cảm nhận được làn da mịn màng, cảm nhận được hơi ấm và nhịp đập trong trái tim Băng, ông ta mới tỉnh táo lại dần dần.

Bàn tay ông ta vuốt ve má Băng, mũi Băng, mắt Băng, môi Băng.

Khi chạm vào đôi môi mọng đỏ và mềm mại của Băng, bất giác bàn tay ông ta run run giữ nguyên không di chuyển.

Từ đầu đến cuối, ông ta không nói một câu, mắt ông ta nhìn Băng không rời.

Ánh mắt ông ta ngập tràn si mê, ngưỡng mộ, âu yếm và bối rối.

Nhìn vào ánh mắt của ông ta, Băng biết cho đến tận lúc này, ông ta vẫn không dám tin là mình đang đứng trước mặt ông ta.

_Anh nói gì đi chứ ?

Băng run giọng hỏi.

Ông ta ôm chặt lấy Băng, vòng eo của Băng bị siết chặt.

Nhân viên hai bên công ty kinh ngạc nhìn cả hai.

Họ sững sốt không dám tin là Tổng giám đốc Hoàng thị và chủ tịch tập đoàn Đào Thị có tình cảm với nhau.

Nếu chuyện này là thật, dự án lần này sẽ dễ dàng được giải quyết.

Băng bị ông ta ôm đến nghẹt thở.

Băng hung hăng đánh vào lưng ông ta.

_Buông ra ! Ông định giết người hả ?

Băng càng nói, ông ta càng ôm chặt.

Băng cảm tưởng mình sắp bị ông ta làm cho ngất xỉu vì thiếu ô xy, ông ta mới chịu buông ra.

Băng chưa kịp nói được câu nào, môi của Băng bị môi của ông ta chiếm giữ.

Nhân viên của hai công ty một lần nữa lại há hốc mồm nhìn cả hai.

Họ không ngờ vị lãnh đạo của hai bên lại tự nhiên hôn nhau trước mặt họ như thể họ là không khí, hay không hề tồn tại.

Kiểu này, xem ra cả hai đã yêu nhau quá sâu đậm nên mới không kìm nén được như thế.

Băng đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Băng tưởng rằng sau khi thảo luận và kí kết xong hợp đồng, cả hai mới nói chuyện với nhau, nào ngờ ông ta lại hôn mình trước mặt bao nhiêu người thế này.

Sử dụng móng vuốt mèo cào của mình, Băng đâm lung tung vào người ông ta.

Vô ích, ông ta vẫn kiên trì không chịu buông Băng ra, mà nụ hôn càng lúc càng sâu, càng mãnh liệt, càng cuồng nhiệt.

Đấm đá ông ta một lúc, Băng không còn sức để mà phản kháng nữa, Băng đã bị ông ta hút cạn hết tất cả sinh lực.

Nụ hôn sau hai năm, hai năm ông mới được chạm vào Băng.

Ông ta muốn trút tất cả nhớ thương, giận hờn, đau khổ lên môi Băng.

Bao nhiêu cảm xúc trong ông ta như thác nước vỡ bờ, ông ta không muốn kìm nén nữa mà muốn trút hết tất cả ra, muốn Băng phải gánh hậu quả do hành động bỏ trốn của mình gây ra.

Ông ta hôn Băng cuồng nhiệt quá đến nỗi khi ông ta buông Băng ra, Băng đứng không còn vững nữa, đầu óc Băng ngu ngơ, lúc này Băng không thể suy nghĩ được gì, cũng không còn khả năng để đàm phán với ông ta.

Xem ra Băng đã phải nhận thua rồi.

Bây giờ Băng giống như một con thỏ con tự đem dâng nạp chính mình cho sư tử ăn thịt nên không thể chạy thoát.

Từ lúc Băng bỏ trốn, ông ta đã thề với lòng rằng chỉ cần tìm thấy Băng thì dù có phải dùng bất cứ cách nào ông ta cũng phải giữ băng được Băng ở bên cạnh mình.

Vác Băng trên vai, ông ta bảo mấy nhân viên thuộc hai công ty.

_Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút. Lúc nữa chúng tôi sẽ quay lại.

Mấy người kia bị cả hai làm cho sốc quá nên họ vẫn còn bàng hoàng, vẫn còn làm cho điên điên khùng khùng.

Cánh cửa được Phúc mở ra cho ông ta vác Băng ra ngoài.

Phúc mừng cho sếp, đã vất vả đi tìm Băng hai năm nay, bây giờ mới thấy, Phúc hy vọng lần này cả hai sẽ biết trân trọng những gì mà họ đang có, hy vọng họ không làm khổ và dằn vặt nhau như hai năm qua nữa.

Tuy đầu óc trống rỗng và rối loạn nhưng chỉ cần nhìn sơ vào căn phòng, ông ta cũng đoán được một phần nào.

Nhớ lại tờ ngân phiếu trị giá hai trăm triệu do Băng để lại, ông ta đoán thân phận của Băng không hề nhỏ.

Hôm nay Băng lại xuất hiện ở đây, dù Băng không phải là cháu gái của chủ tịch Đào cũng là một người giữ chức vụ cao trong tập đoàn.

Chiếc ghế chủ tịch do một cô gái hơn hai mươi tuổi đảm nhận ?

Càng nghĩ ông ta càng phát điên lên.

Không cần phải đoán nhiều nữa, ông ta cũng biết người con gái đó nhất định là Băng.

Băng vừa tức vừa thẹn, tay chân đấm đá liên tục vào người ông ta như một đứa trẻ con.

_ Mau thả tôi xuống ! Ông có biết ông đang làm gì không ?

Nhân viên canh gác cửa kính ngạc nhìn cả hai.

Dù biết ông ta đáng sợ như thế nào, nhưng vì hai người diễn cảnh sống động và kì lạ quá nên họ phải dờ dẫm ra mà nhìn.

Ông ta không thèm bảo Băng câu nào, cũng không có ý định buông Băng xuống và thả cho Băng đi.

Phải khổ cực tìm Băng trong hai năm qua, lần này tìm được ông ta không đại gì mà để cho Băng đi.

_ Còn phòng trống nào không ?

Ông ta hỏi một nhân viên trực ở quầy lễ tân.

Cô nhân viên đỏ bừng mặt khi thấy Tổng giám đốc Hoàng Thị vác vai chủ tịch của mình.

_ Dạ, còn sáu phòng thượng hạng ở lầu năm.

_ Mau lấy cho tôi một phòng.

_ Vâng, thưa ông .

Ông ta lạnh lùng đứng chờ cô nhân viên đưa chìa khóa phòng cho mình.

Mặt Băng càng lúc càng đỏ bừng.

Chúa ơi !

Hai nhân vật quan trọng của hai tập đoàn đi thuê phòng trước bao nhiêu con mắt thế này.

Băng ôm lấy má, quá xấu hổ, Băng lại hung hăng đánh mạnh vào người ông ta.

Nhưng hình như người ông ta làm bằng sắt thép nên không có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Băng đánh chán, đâm chán, thấy ông ta không nói một câu mà tựa như ông ta chỉ coi mấy cú đâm và mấy cú đá của mình chẳng qua chỉ là mấy cái gối bông, nên Băng mệt mỏi phải dừng tay lại.

Băng bị ông ta vác trên vai như đang vác một con heo con.

Đường đường là chủ tịch của nhà họ Đào, Băng lại bị ông ta khinh dễ thế này. Lúc nữa quay lại họp, Băng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Ông ta càng ngày càng bá đạo, càng ngày càng không coi Băng ra gì.

Bước vào thang máy, bấm nút lên lầu năm, ông ta im lặng giống như một lãnh nhân.

Trong khi cô vợ nhỏ, nói và hét không ngừng mồm, ông ta lại không có phản ứng gì.

Băng đã thua rồi.

Thấy hung hăng không được, Băng đành xuống nước cầu xin.

_Làm ơn ! Mau buông em xuống !

Ông ta đứng im, bàn tay đặt trên eo Băng càng lúc càng siết chặt.

Băng nhăn nhó vì đau.

Đây là cách mà ông ta trả thù Băng.

Dám bỏ ông ta đi, dám đi mà không chịu trở về, đi mà không chịu nói gì, cũng không để lại tin tức gì, dám dẫu ông ta thân phận thật của mình, dám lừa ông ta !

Bao nhiêu tội của Băng dồn lại thành một nỗi đau, một sự hận thù, dày vò và đau khổ trong hai năm qua.

Băng có hiểu thấu tình cảm mà ông ta dành cho Băng nhiều như thế nào không ?

Nhìn cô vợ của mình vẫn trẻ con, vẫn hiếu động, khỏe mạnh và nghịch ngợm như xưa, thực lòng ông ta rất vui.

Ông ta muốn từ nay về sau, Băng sẽ không bỏ đi đâu nữa mà vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ông ta cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay thì thôi.

Chờ cánh cửa thang máy mở ra, ông ta nhanh chóng bước ra ngoài.

Tìm kiếm căn phòng mang biển số 0506, ông ta dứt chìa vào ổ khóa.

Một tiếng tách vang lên, ông ta mở rộng cánh cửa.

_Rầm

Cánh cửa bị chân phải của ông ta đóng mạnh lại.

Băng thót tim vì sợ.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm của ông ta, Băng có cảm giác mình sắp bị ông ta giết chết.

Đúng ! Ngay lúc này, ông ta muốn giết chết Băng, muốn đánh Băng, muốn chửi Băng.

Băng đã hành hạ, đã dày vò cả con tim và thể xác của ông ta.

Ông ta đã phải chịu đựng trong hai năm qua, lần này ông ta muốn dạy cho Băng một bài học, muốn Băng cảm nhận được một phần nỗi đau và nỗi nhớ của ông ta.

Ném Băng xuống giường, ông ta trừng mắt nhìn Băng.

Băng nhăn nhó vì đau, chiếc miệng nhỏ xinh hét lên.

_ Ông bị điên hả ? Tại sao ông lại mang tôi lên đây, ông nên nhớ chúng ta còn phải kí kết hợp đồng nữa.

Trước khi Băng kịp nói thêm lời nào nữa, ông ta đã ồ ập xuống người Băng.

Băng sợ hãi vội né sang một bên, chân cuống cuống muốn bỏ trốn.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, ông ta mặc kệ dự án lần này lớn đến đâu, có quan hệ thế nào, ông ta không quan tâm, cũng không để vào mắt.

Tìm được cô gái khiến cho mình chết đi sống lại, điều quan trọng bây giờ là hảo hảo dạy dỗ Băng.

Sau khi thu phục được con mèo nhỏ đầy móng vuốt này chấp nhận ở bên cạnh mình, ông ta mới yên tâm và có tâm trí để làm việc, còn nếu không, ông ta sẽ phát điên lên mà phá tan cái khách sạn năm sao này.

Đè Băng nằm xuống giường, ông ta ngấu ngiến hôn Băng.

Ông ta muốn nghiền nát Băng, muốn nuốt Băng vào bụng, muốn Băng không còn sức để mà chạy trốn nữa.

Băng đánh mạnh vào tay ông ta.

Băng đã cố, đã thử rồi mà không có tác dụng nên đành ngoan ngoãn để cho ông ta muốn làm gì thì làm.

Giữ chặt hai tay Băng ở trên đầu, đôi môi ông ta không ngừng hôn lên đôi môi Băng, chiếc lưỡi của ông ta quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ bé của Băng.

Ông ta hôn Băng đến quên trời quên đất, hôn đến đảo điên, đến không còn thờ được nữa.

Băng đã bị ông ta làm cho mất hết cảm giác, mất hết khả năng kháng cự.

Từ từ, Băng ôm chặt lấy ông ta, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của ông ta.

Hai năm xa cách, hai năm sống trong nhớ thương và dằn vặt, nay tìm được nhau nên họ muốn hôn nhau, muốn ôm nhau cho thỏa ước mong.

Bàn tay của ông ta lần mò vào trong áo Băng.

Một chiếc cúc bị gỡ bỏ, hai chiếc, cho đến khi không còn chiếc nào, ông ta dễ dàng lột bỏ chiếc áo vét mặc bên ngoài của Băng.

Băng bị đắm chìm trong nụ hôn của ông ta nên đầu hay, ông chồng của mình đang lộng hành trên cơ thể.

Đến khi Băng cảm nhận được, cơ thể đã không còn mặc gì.

Băng đỏ bừng mặt, vội đẩy ông ta ra, Băng ôm chặt lấy chiếc chăn mỏng.

Ông ta vẫn ôm siết lấy Băng.

Lần này, ông ta không cho phép Băng phản kháng lại ông ta nữa.

Ông ta phải giữ chặt lấy Băng, hung hăng mà chiếm lấy Băng, hàng ngày, hàng đêm dạy cho Băng cách chiều chồng.

Môi Băng lại bị ông ta cuớp mất, ông ta dùng khả năng chinh phục và quyến rũ của mình để đưa Băng vào mê hồn trận, vào một vòng xoáy không có lối thoát.

Băng hoàn toàn đầu hàng, hoàn toàn bị ông ta khống chế.

Lúc đầu Băng còn yếu ớt chống lại ông ta nhưng sau đó, Băng không còn sức lực nữa, Băng ôm chặt lấy tấm lưng trần của ông ta.

Nhắm mắt lại, Băng để nỗi nhớ trong hai năm hóa tan thành những cái ôm, những cái hôn say đắm và đam mê.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Quyết tâm làm cho cô vợ trẻ con mệt đến không thể bước xuống giường thì thôi, nên ông ta không buông tha cho Băng, cho đến khi Băng không chịu đựng hơn được nữa, mà lăn ra ngủ trong vòng tay mình, ông ta mới buông Băng ra.

Hôn lên môi Băng, vuốt nhẹ gò má mịn màng và mát rượi của Băng, trên môi ông ta nở một nụ cười hạnh phúc và sung sướng.

Cấn nhẹ vào tai Băng, ông ta nghiêng răng.

_Nhóc con ! Để xem lần này cô có thể chạy đi đâu được nữa ?

Thấy cô vợ đã ngủ say, lại không thể nhấc nổi mi mắt, ông ta hài lòng bước xuống giường.

Cầm điện thoại di động, ông ta gọi điện cho Phúc.

_Chào sếp !

Mặc dù đã cố tỏ ra trang nghiêm nhưng giọng của Phúc vẫn không giấu được nụ cười đang trực sẵn ở trên môi.

Ngắm nhìn Băng ngủ, mặt ông ta hơi đỏ khi nghĩ đến những việc mà mình vừa mới làm lúc nãy.

_Cậu bảo nhân viên công ty của hai bên là chiều nay lúc hai giờ chiều sẽ kí kết hợp đồng.

_Vâng, thưa sếp.

Phúc ho nhẹ.

Không cần chứng kiến toàn bộ khuôn mặt và biểu hiện của Phúc lúc này, ông ta cũng biết Phúc đang cười, đang bịt chặt miệng, đang cố nén tiếng cười trong cổ họng.

Ông ta hừ một tiếng tỏ vẻ tức giận rồi mới cúp máy.

Coi như chuyện công ty đã được giải quyết xong, đặt điện thoại xuống bàn, ông ta trèo lên giường ngủ.

Nhất quyết hành Băng cho hả, ông ta véo nhẹ vào má Băng, quấy rối không cho Băng ngủ yên.

Băng hất tay ông ta ra khỏi má, kéo chăn đắp kín đầu, miệng làu bàu.

_Để yên cho người ta ngủ !

Ông ta cười gian.

_Muốn ngủ sao ? Em tưởng rằng bây giờ là lúc nào thế ?

Lúc này ông ta mới chịu mở miệng nói chuyện tử tế với Băng.

Lôi chân ra khỏi đầu Băng, ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Băng, ông ta ngo ngoe cười.

Căn bệnh tương tư của ông ta nhờ sự xuất hiện của Băng đã được chữa khỏi hoàn toàn.

Trái tim đã lấy lại được những nhịp đập rộn ràng, sức sống, sinh khí đang ủa vào cơ thể.

Ông ta thấy mình lại đang sống, đang có những mộng ước, có những đam mê và khát vọng.

Ông ta yêu Băng, nhớ Băng, chờ Băng về, cuối cùng ông ta cũng làm được.

Người con gái đang say ngủ trong lòng ông ta đây, chính là cô gái mà ông ta ngày nhớ đêm mong suốt hai năm qua.

Véo mũi Băng, nghịch tóc Băng, cắn nhẹ vào tai Băng, vuốt má Băng.

Không ! Ông ta không muốn Băng được ngủ ngon, mà nhất định phải phá, phải quấy rối, phải làm cho Băng hiểu ông ta đã chờ mong giây phút này như thế nào ?

Nghĩ là làm, môi ông ta lướt nhẹ vào gò má trắng mịn của Băng, rồi lần xuống cổ Băng.

Băng lắc đầu to về không đồng ý.

Ông ta phì cười trước cử chỉ trẻ con của Băng.

_ Uhm... !

Băng vừa mới mở miệng, môi ông ta đã bịt kín miệng Băng.

Tay chống vào ngực ông ta, Băng lười biếng mở mắt nhìn ông ta.

_ Anh muốn làm gì ?

_ Em nghĩ anh muốn làm gì ?

Mặt Băng đỏ bừng, sắc hồng đã lan khắp khuôn mặt.

Ông ta ngây dại ngắm nhìn Băng.

Dáng vẻ e thẹn, ngượng ngùng và bối rối của Băng càng khiến ông ta thêm yêu, thêm mê say, thêm phần cuốn hút.

Ông ta lại áp môi mình vào môi Băng.

Mọi chuyện hãy để cho nó qua đi, giây phút này ông ta không muốn nghĩ gì nữa, ông ta chỉ muốn tận hưởng thời gian hạnh phúc và êm đềm bên cạnh Băng.

Ông ta cứ như thế, cứ dày vò thể xác và tinh thần Băng cho Băng thấm hiểu cảm giác của ông ta trong hai năm qua thế này ?

Ông ta vừa hôn Băng, vừa mỉm cười sung sướng.

“Nhóc con ! Em hãy chờ đấy, chờ xem anh sẽ làm gì em. Ngày tháng hãy còn dài, về sau này, anh sẽ hành hạ em, dày vò em cho em biết tay”

“Hừ ! Dám bỏ đi biệt trong hai năm trời, dám khiến anh sống không được mà chết cũng không xong”

“Anh nhất định phải trả thù em, phải dạy bảo em thật cẩn thận”

“Nếu có phải chặt chân em, anh cũng làm.”

“Chạy đi ! Chạy thật nhanh vào !”

Mỗi một lời thốt ra trong đầu ông ta, ông ta liền cắn nhẹ khắp cơ thể Băng.

Băng xấu hổ quá, mặt Băng đã không còn chỗ nào màu trắng nữa, mà đã đỏ hồng như bị say rượu rồi.

Băng phải van xin ông ta, nếu ông ta mà còn hành hạ kiểu này nữa, Băng sợ mình sẽ chết ngất vì xấu hổ.

_ Em... em mệt. Em muốn nghỉ ngơi.

Lời ngọt ngào và dịu dàng của Băng vừa mới phát ra từ đôi môi anh đào, ông ta liền chồm lên hôn Băng.

Vừa hôn Băng, ông ta vừa hung hăng nói.

_ Cứ van xin đi, cứ cầu khẩn đi. Anh đã hứa lần này nếu tìm được em, anh sẽ từ từ dạy bảo em và tận hưởng thành quả của chính mình.

Băng vội nhắm tịt mắt lại, lòng không ngừng than khổ.

Xem ra ông chồng của Băng đã tính toán rất kỹ và rất cẩn thận rồi, nên lần này Băng đừng hòng mà chạy thoát.

Biết càng van xin, càng xin tha, càng bị ông ta được nước lấn tới, Băng liền chủ động ôm lấy cổ của ông ta, môi áp lên môi ông ta.

Tuy đã mệt, đã bị ông ta dày vò đến nỗi không thể bò xuống giường nhưng mà Băng không phải là một liễu yếu đào tơ.

Nở một nụ cười thật đẹp, ánh mắt Băng rực sáng, mặt e thẹn nhìn ông ta.

Ông ta ngậy người ngắm Băng, trên môi nở một nụ cười quyến rũ và say đắm.

Chỉ chờ có thế, Băng liền đẩy ông ta nằm xuống giường, tay đánh liên tiếp vào ngực ông ta.

_Anh định giết chết em chứ gì ? Anh có biết là nhân viên của hai công ty đang chờ chúng ta không hả ?

_Lâm Nhã Băng !

Ông ta găm lên.

Băng hốt hoảng không dám đánh ông ta nữa.

Túm lấy cánh tay Băng, ông ta kéo Băng nằm xuống giường, ngồi lên bụng Băng, ông ta trầm giọng hỏi.

_Nói ! Rút cuộc em là ai ?

Đôi mắt của ông ta lúc này rất lạnh, mặt ông ta bùng lên phần nộ và tức giận.

Chỉ cần nghĩ suốt hai năm qua, cô vợ trẻ con này không thêm quan tâm gì đến cảm giác của mình mà bỏ đi biệt, ông ta đã muốn điên lên.

Băng im lặng không đáp, mắt lo sợ nhìn ông ta.

Nhìn ông ta giống như một sát thủ đang chuẩn bị giết người.

_Sao em không chịu nói gì ? Có phải anh nên đến tận tập đoàn Đào thị để hỏi chủ tịch Đào về em đúng không ?

Ông ta đang đe dọa Băng.

_Không. . không cần.

Băng hốt hoảng vội đáp lại.

_Nếu không muốn, tốt nhất em nên thành thật khai báo đi.

_Anh có thể ngồi xuống được không, em không thờ được ?

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của Băng, ông ta vội ngồi xuống giường, siết chặt lấy tay Băng, mặt ông ta vẫn không rời khỏi khuôn mặt Băng.

Thấy lần này mà không khai thật, thế nào ông ta cũng tìm đến nhà mình gây khó dễ nên Băng đành phải ngoan ngoãn khai hết.

_Anh cũng biết tên của em rồi, em là Lâm Nhã Băng.

Mặt ông ta lạnh lùng nhìn Băng, ông ta hừ một tiếng.

Bất kể run lên một cái khi thấy ông ta đang hàm hàm chuẩn bị giáng sấm sét và thiên lôi xuống đầu mình.

Băng cười hi hi.

_Anh đừng nóng, mọi chuyện đâu còn có đó.

Ông ta im lặng không đáp, cũng không thêm nói rằng.

“Em đang nói dối”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Mà mặc kệ Băng muốn nói hươu nói vượn thế nào thì nói.

Lần này ông ta không vội, cũng không nổi giận, ông ta biết một khi Băng đã chịu xuất hiện, nhất định Băng đã có đáp án cho ông ta.

Người con gái này không hề đơn giản, mà quá thông minh và quá lạnh lùng.

Chính vì Băng quá thông minh và quá lạnh lùng nên mới hại ông ta khổ sở đi tìm suốt hai năm qua.

Băng nhìn khuôn mặt không có sức sống của ông ta, nhìn đôi mắt vô hồn lạc lối đang nhìn mình.

Tự dưng Băng không còn muốn trêu đùa ông ta nữa.

Hai năm qua, ngày nào Băng cũng đọc báo, cũng xem tivi, ngày nào cũng thấy bản tin đăng tìm mình được loan truyền khắp nơi.

Băng tưởng chỉ cần mấy tháng mình không xuất hiện, ông ta sẽ không tiếp tục đi tìm mình nữa, nhưng thật không ngờ đã hai năm trôi qua, ông ta vẫn kiên trì, vẫn cố gắng đi tìm mình.

Băng không muốn chạy trốn nữa, cũng không muốn dằn vặt cả hai nữa.

Nếu đã có thể làm lại từ đầu, từ hôm nay Băng sẽ cho cả hai cơ hội lần thứ hai.

Băng ngồi dậy, vuốt ve gò má hao gầy của ông ta, Băng đau xót bảo ông ta.

_Anh gầy quá !

Ông ta ôm lấy bàn tay Băng, giữ tay Băng trên má mình, mắt ông ta đỏ hoe.

_Em thật độc ác. Em không biết là anh đã đi tìm em suốt hai năm qua hay sao ?

Băng hỏi hận, giọng nhỏ xíu.

_Em... em xin lỗi. Em thật sự không muốn làm cho anh khổ, cũng không muốn dày vò chính mình. Em biết em ngu, em dại khờ, nhưng em mong anh hiểu cho em. Em không dám tin là anh có tình cảm với em. Em tưởng rằng anh cho người đi tìm em chẳng qua anh muốn em vĩnh viễn thay thế chị gái Lã Thu Nguyệt trong lòng anh.

Ông ta ôm chặt lấy Băng, giọng khàn khàn.

_Em đừng nói lung tung. Nếu anh thực sự coi em là Lã Thu Nguyệt, anh đã chẳng phải khổ sở như bây giờ. Em có biết rằng anh không thể ngủ được ngon giấc, không thể ăn được gì, anh đã làm việc như điên, có lúc anh còn mong mình chết đi. Lẽ nào em căm hận anh nhiều như thế, em không yêu anh, cũng không thích anh ?

Băng khóc nức nở trong vòng tay của ông ta.

Đắm nhẹ vào lưng ông ta, Băng đau khổ nói.

_Anh mới nói lung tung. Ngay từ đầu em đã thích anh, sống với anh năm ngày em đã chuyển từ thích sang yêu anh. Em đã muốn sống bên cạnh anh suốt đời, muốn cùng anh tạo dựng một gia đình hạnh phúc, nhưng chính miệng anh nói rằng trong lòng anh lúc nào cũng chỉ yêu duy nhất một mình chị gái em. Anh lấy em vì anh muốn trả thù, muốn em thay thế chị ấy là gì ?

Vòng tay ông ta càng ngày càng siết chặt.

_Anh xin lỗi, là anh sai, anh không đúng, anh hồ đồ. Ngay từ đầu, anh đã cho rằng chỉ vì em giống cô ấy nên anh mới lấy em, nhưng thực ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã biết em mới thực sự là một nửa của anh.

_Anh nói dối ! Em không tin anh !

Băng đắm liên tiếp vào lưng ông ta, miệng gào lên.

_Nếu anh có tình cảm với em, sao anh không nói gì, sao anh cứ để cho em hiểu lầm anh. Anh có biết rằng, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa nếu như không phải ngày nào em cũng đọc báo do anh cho đăng hình của em không ?

Băng dẫu khuôn mặt đầy nước mắt vào ngực áo của ông ta.

Ông ta hết sức vỗ về, thì thầm những câu nói đầy yêu thương và tỏ tình vào tai Băng.

Bây giờ, ông ta không còn là một con người cao ngạo và lạnh lùng nữa, mà đã bị ái tình làm cho thất điên bát đảo rồi.

Thế mới biết, không ai là có thể tránh được tiếng sét ái tình khi tình yêu đến, khi thực sự tìm được một nửa của đời mình.

Sau khi thấy Băng đã nguôi giận và không còn khóc nữa, ông ta bắt đầu thăm vấn Băng.

_ Thế nào, bây giờ em có thể nói cho anh biết em là ai được rồi chứ ?

Quệt nước mắt trên má, phồng mồm, Băng đáp.

_ Tại sao em phải nói cho anh biết ?

Ông ta cúi đầu lên.

_ Hai năm qua em hành anh vẫn còn chưa đủ hay sao mà bây giờ em vẫn còn muốn dẫu anh tiếp ?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

_ Anh muốn biết tên thật của em, muốn biết em là ai để làm gì ? Dù sao chúng ta cũng không phải là vợ chồng thật, anh không yêu em, nên em và anh về cơ bản không liên quan đến nhau.

Đúng !

Băng nói không hề sai, mà lý lẽ rất sắc bén, rất đúng đắn.

Lẽ ra khi nghe Băng đưa ra lý do hợp lý như thế, ông ta phải thấy buồn cười và thấy cô vợ này thật biết cách bắt bí người khác.

Nhưng sự phủ nhận trắng trợn của Băng, dám nhắc đến vụ lừa ông ta bằng CMND hết hiệu lực và tên giả để đi đăng kí kết hôn với ông ta, khiến ông ta hận không thể đánh Băng một trận, hay đem Băng ra để băm vằm ra hàng trăm, hàng nghìn mảnh,

_ Đừng có chọc tức anh. Biết điều em nên nói ngay đi !

Ông ta gầm lên như một con sư tử bị chọc cho phát điên.

Con thỏ con không những không sợ oai hùm của con sư tử, cũng như không sợ bị con sư tử ăn thịt mà còn vênh mặt lên thách thức.

_ Để xem anh làm gì được em. Nói trước là bây giờ em không còn sợ anh như ngày trước nữa đâu.

_ Em chắc chứ ?

_ Chắc.

Từ “chắc” vừa mới thoát ra khỏi miệng, ông ta liền đẩy Băng ngã xuống giường.

Hiểu ông ta định làm gì, mặt Băng đỏ bừng, cơ thể nóng rực, Băng vội la lên.

_ Em biết lỗi rồi. Tha cho em ! Em sẽ nói ! Nói ngay đây !

Ông ta nở một nụ cười chiến thắng.

Cô vợ trẻ con không sợ chết và ương bướng này luôn luôn khiến ông ta điên đầu.

Biết vợ nói nặng không sợ, mà lại thích nói nhẹ nên thay vì dọa nạt, quát tháo và ra lệnh, ông ta lại nghĩ ra được một cách nhất cử lưỡng tiện.

Cứ mỗi lần Băng không chịu nghe lời, ông ta sẽ trút giận lên thân thể Băng, để xem cô vợ trẻ con này chống cự được bao lâu.

Bình thường Băng là một cô gái hay cả thẹn và đỏ mặt nên không dám để cho ông ta ôm hôn.

Ông ta lợi dụng điều này để gây khó dễ cho Băng.

_ Nói đi !

Ông ta giục.

_Anh phải hứa với em là anh không được giận, không nổi nóng và trách mắng em, em mới dám nói.

Băng rụt rè yêu cầu.

Nhìn đôi mắt tròn xoe và hy vọng của vợ, mặc dù đang giận phùng phùng nhưng ông ta cũng đành phải xui xuống, phải cố nín nhịn.

_Được.

_Anh hứa rồi đấy nhé.

Băng vui vẻ cười tươi.

Ông ta gật đầu.

Thấy vợ vui vẻ, ông ta cũng vui lây.

Xoa xoa hai bàn tay vào nhau, Băng vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của ông ta.

Hình như Băng rất sợ ông ta sẽ nổi giận mà đánh mình.

_Em...em là...là...!

Băng ngập ngừng không dám nói tiếp.

_Là ai ?

Ông ta nhất quyết không buông tha cho Băng. Ông ta quyết tâm phải biết tên thật của Băng, tìm hiểu mối quan hệ giữa Băng và tập đoàn nhà họ Đào là gì ?

_Em là cháu gái của chủ tịch Đào.

_Cái gì !

Ông ta hét thật to.

Dù ông ta đã lờ mờ nhận ra Băng có một vai trò quan trọng trong tập đoàn Đào Thị nhưng không ngờ Băng lại chính là cô cháu gái của chủ tịch Đào, là người mà ông ta ngưỡng mộ và tò mò muốn gặp mặt từ lâu.

Hay thật !

Ông ta cười cay đắng.

Bây giờ thì ông ta đã hiểu ra toàn bộ mọi chuyện, đã hiểu vì sao Băng có thể kí ngay một tờ séc trị giá hai trăm triệu để trả cho ông ta, lý do tại sao vừa mới nhìn bản dự án của ông ta, Băng đã biết ngay là đồ ăn cắp, cũng phát hiện ra nguyên nhân vì sao Băng có thể pha chế rượu và pha cà phê, tại sao Băng có thể nói và dịch lưu loát tiếng Ý, có thể nấu được mọi món ăn.

Băng còn tốt nghiệp đại học năm mười tám tuổi.

Xem ra, ông ta mới là người không xứng với Băng.

Còn Băng, Băng có mọi thứ, Băng tuy sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện, nhưng hiện tại Băng là một cô gái nắm trong tay một tập đoàn lớn, là người tài giỏi và thông minh, nhất định nay mai Băng sẽ đưa tập đoàn Đào Thị thành một tập đoàn hùng mạnh và giàu có hơn hẳn tập đoàn Hoàng Thị.

Ông ta không biết mình nên khóc nên hay cười đây?

Ai cũng mong mình lấy được một cô gái thông minh, giàu có, nhưng ông ta lại chẳng vui một chút nào.

Ông ta thích Băng là một cô vợ nhỏ hiền ngoan bên cạnh ông ta hơn.

Hai năm qua ông ta đã thấm thía cảm giác cô đơn và sầu khổ của mình.

Ông ta không muốn Băng thông minh quá, giàu có quá.

Vì Băng quá thông minh, quá giàu có nên ông ta mới khó tìm ra được Băng, khó tìm cách khiến Băng chịu ở lại bên cạnh mình.

Chẳng lẽ suốt cả cuộc đời này, ông ta vĩnh viễn không có được Băng ?

Lòng ông ta đau nhói, ông ta không muốn khóc, không muốn mình rơi lệ, cũng không muốn mình cầu xin Băng hãy quay về, không muốn bộc lộ con người yếu đuối bên trong cho Băng biết, nhưng ông ta đau lòng quá, trái tim ông ta cơ hồ không còn chịu đựng hơn được nữa.

Tại sao ông trời cứ hết lần này đến lần khác đùa giỡn tình cảm chân thành của ông ta ?

Trước đây, khi lấy chị gái của Băng, ông ta đã hạnh phúc, đã vui sướng, đã tin tưởng tuyệt đối vào người con gái cho ông ta cảm giác muốn ôm, muốn hôn, muốn tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

Nhưng khi lấy về rồi, ông ta mới phát hiện ra, cô gái ấy lấy ông ta chẳng qua cũng chỉ vì tiền và địa vị của mình.

Một người giàu có và quyền lực như ông ta chẳng lẽ không thể lo nổi cho vợ và cho gia đình vợ ?

Tuy rằng ông ta thừa khả năng, thậm chí ông ta có thể cho vợ ông ta tiêu thỏa mái cũng không thể hết được tiền của mình, nhưng ông ta vẫn cứ đau, vẫn cứ hận.

Khi người ta đến với nhau không phải bằng một tình cảm trong sáng và thuần khiết, dù mai sau có thực lòng yêu, cũng không thể xóa tan đi được bóng đen lúc nào cũng lơ lửng trôi ở trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Ông ta là người có tính cách sở hữu mạnh, khi đã yêu ai rồi, ông ta yêu cầu người con gái ấy phải tuyệt đối yêu ông ta.

Chỉ đáng tiếc một điều là hạnh phúc mà ông ta mới được nắm trái chưa được mấy ngày, ông ta đã vĩnh viễn mất đi người con gái ấy chỉ vì một trận cãi nhau, chỉ vì một sự thật phũ phàng mà ông ta mới phát hiện ra.

Ông ta đã hối hận, đã dày vò mình rất nhiều.

Lẽ ra ông ta không nên trách mắng chị gái Băng, cũng không nên bỏ đi mấy ngày để rồi khi trở về ông ta nhận được một tin đau đớn và khủng khiếp là vợ mình đã bị tai nạn giao thông.

Ông ta chỉ kịp chạy vào bệnh nhìn mặt vợ mình lần cuối.

Cô ấy đã nắm chặt lấy tay ông ta, mỉm cười yếu ớt, rồi mãi mãi lìa xa khỏi ông ta.

Ông ta đã gào khóc, đã gọi tên cô ấy, đã khóc rất nhiều, cũng đã đau khổ rất nhiều.

Một tháng sau cái chết của cô ấy, ông ta không thể ăn, cũng không thể ngủ, hàng ngày ông ta giống như một cái bóng, giống như một cái xác, ông ta tự nhốt mình ở trong phòng, ngay cả công việc cũng không khiến ông ta vui lên hay muốn rời khỏi nhà.

Cái cảm giác đau khổ tột cùng ấy đã cho ông ta lầm tưởng rằng, chỉ có mình cô ấy mới là người con gái cho ông ta yêu suốt đời.

Nhưng sau khi gặp Băng, và yêu Băng, ông ta nhận ra rằng thật ra đó là cảm giác hối hận, tự dằn vặt xen lẫn cảm giác tiếc nuối và mất mát nên ông ta đã tự lừa dối chính mình.

Trái tim của con người rất kì diệu, dù có đau khổ nhiều như thế nào chỉ cần mở rộng lòng mình và chấp nhận đón nhận tình cảm của người khác, sẽ nhận ra rằng trên đời này không có con đường nào dẫn đến ngõ cụt, mà vẫn luôn có một cánh cửa khác mở ra khi có một cánh cửa đóng lại.

Ông ta yêu cả hai chị em Băng.

Hai chị em đều khiến ông ta rung động, khiến ông ta tương tư và mơ tưởng hằng đêm.

Trước đây là chị gái của Băng lừa dối ông ta, còn nay ông ta là người lừa dối Băng.

Nếu nói rằng Băng là nạn nhân của ông ta thì hoàn toàn không đúng, vì ngay từ đầu Băng đã biết là ông ta đang lừa dối mình.

Trong trò chơi này cả hai đều là nạn nhân, cũng đều là thủ phạm.

Họ dám đem ái tình ra để đùa giỡn nên mới tự làm khổ chính mình.

Nhìn Băng bằng ánh mắt đau khổ, buồn chán và cô đơn, ông ta đã trút mọi nhớ thương và sầu hận qua ánh mắt cho Băng hiểu tình cảm của ông ta trong hai năm qua.

Băng không thể chịu đựng được ánh mắt vô hồn và thiếu sức sống của ta.

Ôm lấy khuôn mặt tái nhợt của ông ta, mắt nhòe nhoẹt nước, Băng dịu dàng hỏi.

_Sao anh không nói gì ?

_Em thật sự là cháu gái của chủ tịch Đào ?

Ông ta vô thức lên tiếng.

Hình như lúc này linh hồn và tâm trí của ông ta đều đã bay theo gió theo mây rồi, ông ta đang đau khổ tột cùng.

Cảm giác mình không thể có được Băng, không thể sở hữu được Băng khiến ông ta không thể thở được.

Ngay lúc này ông ta muốn mình biến mất, biến mất vĩnh viễn.

Ông ta đã thấu hiểu được cảm giác đau là gì, nhớ thương và bất lực là gì ?

Một cô gái thông minh và có tất cả như Băng liệu có chấp nhận ở bên cạnh ông ta cả đời, có chấp nhận để cho ông ta điều khiển ?

Bằng vào tính cách cao ngạo và hiếu thắng hàng ngày của mình, ông ta sẽ tìm đủ mọi cách để biến Băng thành của mình bằng được.

Nhưng ông ta không muốn Băng hận mình, không muốn lần này, Băng sẽ bỏ đi và không bao giờ còn muốn quay về bên cạnh mình nữa.

Rút cuộc, ông ta phải làm sao cho vẹn toàn cả đôi đường đây ?

Thấy ông ta cứ ngơ ngẩn, đăm đăm nhìn mình bằng ánh mắt lạc lõng và cô đơn mà không chịu nói gì, Băng bắt đầu lo sợ.

_Anh đang giận em đúng không ?

Băng vuốt nhẹ lên má ông ta.

_Anh đừng giận em nữa, em hứa từ bây giờ trở đi có chuyện gì em cũng nói cho anh biết.

Cầm chặt lấy tay Băng, ông ta vội hỏi.

_Em nói rằng từ nay về sau em sẽ không rời xa anh nữa ?

Băng vừa lắc đầu, lại vừa gật đầu.

Ông ta bực mình.

_Ý của em là gì ?

Băng che miệng cười.

_Em chỉ nói là từ nay về sau em không nói dối anh, không lừa gạt anh, em không hề nói là em sẽ không bỏ đi.

Ông ta bóp tay Băng thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

_ Em muốn chết ? Em có biết là anh đã luôn chờ mong em về bên cạnh anh, luôn muốn cho em biết tình cảm của anh dành cho em là gì. Em đã bỏ đi hai năm rồi, em trừng phạt, hành hạ, dày vò và hành hạ như thế vẫn còn chưa đủ hay sao ? Hay là em muốn anh phải quỳ xuống xin lỗi em, em mới hài lòng ?

_ Hoàng Trọng Quân !

Băng gọi tên ông ta.

_ Anh cho rằng hai năm qua em sống vui vẻ và sung sướng lắm sao ? Anh là một tên ngao mạn, một kẻ lạnh lùng đáng ghét. Em yêu anh ! Anh có nghe em nói gì không ? Hai năm qua ngày nào em cũng nhớ đến anh, gọi tên anh hằng đêm. Em đã phát điên lên vì nhớ anh và vì yêu anh. Đã bao nhiêu lần em muốn đi tìm anh, quay về làm một cô vợ nhỏ của anh nhưng em cũng có tự trọng và tự tôn của riêng em, em không muốn là vật thể thân của người khác cho dù cô gái ấy có là chị gái của em đi chăng nữa.

Lệ tràn khóe mi, Băng nói tiếp.

_ Em yêu anh và vẫn mãi yêu anh. Nếu được sống bên cạnh anh cả đời này, với em mà nói, em không còn mong ước và mong muốn nào nữa, nhưng em không thể ở bên cạnh anh, vì anh không hề yêu em, người mà anh yêu là chị gái Lã Thu Nguyệt của em.

Nghe Băng bộc bạch tâm tình, nghe Băng thổ lộ là đã yêu mình, đã nhớ và sầu khổ vì mình thế nào ?

Trong lòng ông ta có một cảm giác sung sướng và hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời.

Chỉ bằng mấy câu nói này của Băng, ông ta không còn phải sống trong lo lắng và bất an nữa.

Băng đã yêu ông ta, đã thú nhận muốn cùng ông ta tạo dựng nên một gia đình hạnh phúc đúng như mong ước bấy lâu của ông ta.

Nở một cười nhăn nheo, quyến rũ và hạnh phúc, ông ta ôm chầm lấy băng.

Có bao nhiêu điều muốn nói, có bao nhiêu nỗi nhớ mong, ông ta đều trút hết tất cả ra.

_ Em cho rằng anh không yêu em sao ? Em đã nhầm rồi ! Anh yêu em ! Có thể trước đây người con gái mà anh yêu là chị gái của em, nhưng bây giờ em mới là người con gái anh yêu. Anh không muốn lừa dối chính mình, cũng không muốn chạy trốn sự thật nữa. Nếu em đã tha thứ cho anh, đã hiểu rõ tình cảm của anh dành cho em thế nào, em có thể bỏ qua cho anh, có thể đồng ý làm vợ của anh được không ?

Băng ngồi ngây người, câu tỏ tình của ông ta khiến cho mọi giác quan trong cơ thể Băng đông cứng, lúc này Băng không có cảm giác gì, cũng không thể nghĩ được gì.

Nước mắt làm ướt đầm bờ mi.

Băng khóc không phải vì buồn khổ, mà khóc vì vui sướng và hạnh phúc.

Cuối cùng Băng cũng đã được như ý nguyện, Băng đã có được trọn vẹn trái tim của Hoàng Trọng Quân.

Dù mai sau có xảy ra chuyện gì, Băng cũng không còn lo sợ nữa vì bên cạnh Băng đã có Hoàng Trọng Quân.

Cả hai ôm chặt lấy nhau.

Một lúc sau, ông ta đẩy nhẹ Băng ra.

Nhìn Băng bằng ánh mắt yêu thương nồng nàn, ông ta bối rối hỏi Băng.

_ Em có thể chấp nhận lời cầu hôn của anh không ?

Băng đỏ mặt, mắt ngơ ngẩn nhìn ông ta.

_ Chuyện này anh có thể cho em suy kĩ lại được không ?

_ Không !

Ông ta kích động hét lên.

_ Anh đã cho em suy nghĩ hai năm rồi, anh không còn muốn chờ đợi thêm nữa.

_ Anh bá đạo vừa thôi. Ít ra, anh cũng phải cho em thêm thời gian để thu xếp mọi chuyện chứ ?

Băng bất bình phản đối.

_ Em định thu xếp việc gì ?

Ông ta quan tâm hỏi Băng.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này ông ta không dám dùng giọng lạnh lùng để bắt ép Băng.

Ông ta muốn chăm chú lắng nghe Băng nói, sau đó sẽ tìm cách thuyết phục Băng chấp nhận lời cầu hôn của mình.

__Anh cũng biết rồi hiện giờ vì ông nội em sức khỏe không được tốt nên mới giao lại công ty cho em. Em còn rất nhiều gánh nặng và trách nhiệm trên vai, nên em không thể đi lấy chồng vào lúc này được.

Nghe Băng nói xong, ông ta cười thật tươi, mắt ông ta nheo lại.

Nhìn biểu hiện kì lạ của ông ta, Băng ngờ ngác không hiểu gì cả.

__Anh cười cái gì thế ?

__Anh thấy lí do mà em đưa ra rất hợp lí.

Băng có chút hơi đau lòng, không ngờ ông ta lại dễ dàng chấp nhận lí do này của mình,

__Vậy là anh đồng ý ?

Băng buồn rầu hỏi ông ta.

__Tại sao lại không ? Anh thấy chính vì em có nhiều nghĩa vụ và trách nhiệm trên vai nên em càng phải sớm đi lấy chồng.

Băng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

Về mặt không hiểu và kinh ngạc của Băng, khiến ông ta phì cười.

Bẹo vào má Băng, ông ta giải thích.

__Anh lấy em vì anh yêu em, không phải vì tài sản của gia đình em, dù em không có gì anh vẫn muốn em làm vợ của anh. Anh nói gì, chắc là em đã hiểu.

Nhìn thật sâu vào trong mắt của ông ta, Băng gật đầu.

__Vâng.

Thấy Băng tin tưởng mình, ông ta hài lòng nói tiếp.

__Em và anh đều là hai người lo sản nghiệp của gia đình nên rất vất vả, có quá nhiều trách nhiệm và áp lực mà hai chúng ta phải đối mặt. Biết em không phải là một cô gái giống như những cô gái bình thường khác nên anh không cấm em không được đi làm, hay không được tự do phát triển tài năng và sở thích của mình, mà ngược lại, anh đồng ý để cho em đi làm. Nói thật, anh rất thích có một tri kỉ và một đối thủ tài năng như em. Anh tin rằng khi hai chúng ta cùng nhau làm việc, cùng nhau giải quyết, mọi chuyện sẽ nhanh chóng có kết quả. Anh là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị, còn em là chủ tịch của tập đoàn Đào Thị, mặc dù mai sau có lấy nhau, hai chúng ta cũng là hai đối thủ trên thương trường. Anh thật sự rất thích đấu với em.

Ôm Băng vào lòng, ông ta vừa cười vừa nói.

__Em không nghĩ là sẽ tuyệt lắm sao khi hàng đêm chúng ta cùng nhau ngồi sánh vai bàn công chuyện làm ăn, cùng nhau tranh luận và tìm ra giải pháp cho rắc rối của đôi bên.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Cắn nhẹ vào tai Băng, ông ta dùng tài ăn nói và khả năng quyến rũ chết người của mình để thuyết phục Băng lấy mình.

__Căn phòng tân hôn của hai chúng ta, kể từ khi em đi anh không hề ngủ ở đó một đêm nào, mỗi lần đặt chân vào căn phòng, anh lại nhớ đến em. Em lần on đừng hành hạ, đừng dằn vò anh thêm nữa. Chẳng phải em nói là em hận anh, căm ghét anh là gì, nếu em bỏ đi làm sao em có thể trút giận lên đầu anh. Càng vì nguyên nhân đó, em càng nên lấy anh mới đúng. Anh tình nguyện dành cả cuộc đời này để bù đắp cho em, anh chỉ xin em cho anh cơ hội được

sửa chữa lại sai lầm của mình.

Lời nói của ông ta quá ngọt ngào, quá đắm say.

Ngay một người khó tính nhất, một người đang giận phùng phùng cũng phải chăm chú nghe ông ta nói, phải mỉm cười và xiêu lòng, nói gì đến một kẻ đang yêu như Băng.

Mặc dù ngoài mặt mỉm cười nhưng bên trong ông ta đang lo lắng, đang hốt hoảng.

Ông ta sợ Băng sẽ từ chối và không đồng ý lấy ông ta.

_Em nghĩ là.. !

Đang nói, Băng bỗng dừng lại.

Trái tim của ông ta vì câu nói lấp lửng của Băng đã gần như rút ra ngoài.

Băng đúng là rất biết cách trêu đùa trái tim vốn đã yếu đuối và mong manh của ông ta.

_Em muốn ăn cơm

_Sao !

Ông ta bực mình hét to lên.

_Em muốn chết hả ? Có phải em bắt anh sống trong tháp thôm và lo âu thì em mới hài lòng ?

Nhìn khuôn mặt giận dữ và u buồn của ông ta, Băng không còn dám trêu đùa ông ta nữa.

_Có thật là anh yêu em, muốn lấy em làm vợ ?

Băng run giọng hỏi ông ta, ánh mắt hoang mang bối rối.

Cho đến tận lúc này Băng vẫn không dám tin là ông ta yêu và muốn lấy mình, Băng cho rằng đó chỉ là một giấc mơ đẹp.

Hai năm nay ngày nào Băng cũng mơ đến giây phút này, nên khó trách Băng đang nhầm tưởng hiện thực chỉ là một giấc mộng.

Cầm lấy tay Băng, nhìn thẳng vào mắt Băng, ông ta dịu dàng xác nhận lại tình cảm chân thật của mình.

_Đúng ! Anh yêu em. Anh thực lòng muốn lấy em làm vợ. Chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới ngay trong ngày hôm nay.

_Anh sẽ không hối hận chứ ?

_Không bao giờ ! Lấy được em là hạnh phúc và ước mơ của cả cuộc đời anh. Tại sao anh phải hối hận ?

Ông ta đau khổ nhìn Băng.

_Hay là em đã tìm được tình yêu mới cho mình rồi ?

Nở một nụ cười tươi rói, ánh mắt lấp lánh niềm vui và hạnh phúc, Băng vuốt lại mái tóc suôn mềm của mình.

_Anh nói đúng em đã tìm được tình yêu mới cho mình, hiện giờ em đang sống rất hạnh phúc với thiên thần nhỏ bé của em.

Mặt ông ta không còn một chút huyết sắc, trái tim ông cơ hồ như đã ngừng đập, mắt ông ta là một mảng màu tối không có một chút ánh sáng.

Sự lo sợ của ông ta cuối cùng cũng đã đến, Băng đã tìm được tình yêu mới cho mình.

Ông ta thấy ghen tị với chàng trai may mắn ấy.

Được Băng yêu, được Băng trao trái tim trong trắng và thuần khiết của mình cho người đó.

Chắc hẳn anh ta phải sung sướng và hạnh phúc lắm ?

Từ từ bàn tay nắm lấy tay Băng buông thõng, ông ta không dám động chạm vào người Băng nữa.

Tuy là ông ta đau đến nỗi, ông ta sợ rằng mình có thể ngã ra ở đây, có thể bị đột quỵ mà chết, nhưng ông ta vẫn lo lắng cho Băng.

Ông ta sợ hành động không hay của mình sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của Băng và người đàn ông kia.

Ông ta tự sỉ vả mình ngu khi đi nhường Băng cho tình địch, còn lo sợ hai người cãi nhau vì mình, nhưng ông ta yêu Băng bằng tình yêu chân thành.

Ông ta muốn Băng được sống hạnh phúc, muốn nhìn thấy Băng cười, ông ta không muốn Băng khóc, Băng rơi lệ vì mình.

Cầm lấy bộ vét của mình, ông ta mặc vào người, hành động và cử chỉ của ông ta cứng nhắc như một con Rôbốt được lập trình.

Ông ta phải cố gắng che dấu nội tâm đau đớn và sắp vỡ nát của mình.

Ông ta không dám trách Băng, cũng không dám hận Băng vì Băng không làm chuyện gì có lỗi với ông ta cả.

Ngay từ đầu người làm sai là ông ta, lẽ ra ông ta nên thành thật với chính mình, nên nói rõ tình cảm của mình cho Băng biết.

Xem ra, mọi chuyện đã quá muộn màng rồi, dù ông ta có tỏ tình, có cầu hôn Băng cũng vô ích vì Băng đã yêu, đã thích người khác, mà cũng có khi họ cũng đã tính đến chuyện kết hôn.

Thế mới biết chỉ một lần làm sai và đi sai một nước cờ, cả hai đã vĩnh viễn mất nhau.

Thấy ông ta im lặng không nói gì, mặt mày trắng nhợt như một xác chết, Băng sợ hãi hỏi.

_Anh không sao chứ ?

Mặc xong quần áo, ông ta chuẩn bị rời đi.

Hốt hoảng, kinh sợ vì thái độ kì lạ của ông ta. Băng vội ôm chặt lấy ông ta từ phía sau.

_Anh định đi đâu ?

Ông ta không trả lời câu hỏi của Băng.

Cả người ông ta đông cứng vì vòng tay của Băng.

Sợ rằng mình sẽ đánh Băng, nắn Băng vì dám phụ tình cảm của mình, ông ta gắng gượng gỡ tay Băng ra khỏi eo.

Băng ôm chặt lấy eo ông ta, chuyển từ đứng phía sau lên đứng trước mặt ông ta, vừa khóc Băng vừa hỏi ông ta.

_Anh đã hối hận vì đã nói yêu em và cầu hôn em rồi sao ?

Nhìn đôi mắt ngập tràn lệ của Băng, mắt ông ta đỏ hoe, ông ta đau khổ quá.

Yêu một người, muốn chăm sóc, bảo vệ và muốn người đó sống bên cạnh mình cả đời, tại sao lại quá khó khăn, có quá nhiều gian nan thử thách và nước mắt như thế này ?

Phải chăng ông ta là người không bao giờ có được hạnh phúc, mà phải sống cô độc cả đời ?

Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt Băng, cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau.

Dù không muốn chạm vào người Băng vì sợ không thể kiềm chế nỗi lòng mình, nhưng nước mắt của Băng đã khiến lòng ông ta trùng xuống.

Hai ngón tay thon dài và quyến rũ của ông ta từ từ nâng lên, ông ta lau nước mắt cho Băng.

Băng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

Băng không hiểu mình đã nói gì sai ?

Sao đột nhiên mặt ông ta lại chuyển sắc và muốn bỏ đi mà không thèm nói với mình một lời nào ?

_Anh nói đi, có phải là anh đang hối hận ?

Tay ông ta buông thõng, ông ta lại chuẩn bị rời đi.

Quệt nước mắt trên má, môi run run, Băng nhìn ông ta bằng đôi mắt oán trách.

_Tất cả đều là dối trá đúng không, cho đến cuối cùng anh vẫn không yêu em, mà chỉ đang đùa giỡn tình cảm của em thôi. Em thật ngu khi cho rằng anh cũng yêu em, và thực lòng muốn lấy em làm vợ.

Tính trẻ con và hèn dối của Băng nổi lên, Băng hung hăng đánh túi bụi vào ngực ông ta.

Ông ta vẫn đứng yên cho Băng đánh.

Đánh chán tay, Băng túm cổ áo của ông ta.

_Hoàng Trọng Quân ! Anh nói đi ! Anh có yêu tôi không ?

_Điều đó quan trọng với cô lắm sao ?

Cuối cùng ông ta cũng chịu lên tiếng trả lời Băng.

_Tại sao lại không ? Tôi yêu anh, nên dĩ nhiên tôi phải biết anh có yêu tôi không ?

Ông ta nhếch mép.

_Yêu tôi ? Không ngờ cho đến tận lúc này, cô vẫn còn dám nói là cô yêu tôi, chẳng phải hiện giờ cô đang yêu và đang sống hạnh phúc bên cạnh thiên thần nhỏ của cô là gì ?

Giọng của ông ta toàn mùi giấm chua, ông ta đang ghen tuông dữ dội.

Sau hai giây sững sờ và kinh ngạc, cuối cùng Băng cũng đã hiểu được lý do vì sao đột nhiên ông ta lại lạnh lùng muốn bỏ đi mà không thềm bảo mình thế nào.

Hóa ra ông ta đang ghen, đang tức giận.

Băng cười toe toét, mặc dù lệ vẫn còn vương trên má, nhưng nụ cười trên môi Băng đã rực rỡ và ấm áp như nắng mai.

Thấy cô vợ trẻ con không những không biết điều xin lỗi hay động viên mình vài câu mà lại cười sung sướng và khoái trá.

Ông ta tức giận hằm hằm, ông ta nhất quyết bỏ đi luôn.

Ông ta biết mình hèn, mình nhu nhược khi không dám đánh Băng, cũng không dám trách mắng Băng mà chỉ biết âm thầm bỏ đi, chỉ biết chúc phúc cho Băng và người con trai kia.

Ông ta không muốn khóc, cũng không muốn rơi lệ, nhưng hình như lần này nỗi đau trong lòng ông ta quá lớn, vết thương trong trái tim ông ta quá sâu nên ông ta đã khóc.

Hai giọt lệ trong veo rơi trên má, quay đầu, ông ta chậm chậm bước đi.

Ông ta đang khóc thương cho một cuộc tình không bao giờ có được một cái kết hạnh phúc và ấm áp mà sống vui vẻ bên nhau, nên một nam nhi lạnh lùng và cao ngạo như ông ta cũng phải khóc, phải rơi lệ.

Băng đứng chắn trước mặt ông ta, phát hiện mắt ông ta đỏ hoe như vừa mới khóc xong.

Đột nhiên Băng hiểu rõ tình cảm mà ông ta dành cho mình nhiều đến mức độ nào.

Nhìn ông ta bằng ánh mắt đắm say và thương yêu, Băng dịu dàng hỏi.

_Anh không có gì để nói với em sao ?

_Cô tránh ra, giữa tôi và cô không có gì để nói với nhau cả.

Ông ta lạnh lùng quát Băng.

_Có thật là anh dễ dàng buông tay như thế ?

Nhắm mắt lại, ông ta lắng nghe nhịp đập yếu ớt trong trái tim mình, nghe lòng mình quặn đau.

Ông ta đã hiểu ra một điều là từ nay ông đã vĩnh viễn mất Băng, mất đi ý nghĩa sống của cuộc đời mình.

Ông ta không muốn buông tay nhưng liệu ông ta có thể giữ được Băng không khi trái tim của Băng không còn trao cho ông ta nữa, mà đã trao cho một người đàn ông khác ?

Bằng vào tính cách của mình, ông sẽ tìm đủ mọi cách để biến Băng thành của mình.

Nhưng làm như thế chỉ làm cho cả ba thêm đau khổ, càng khiến Băng hận ông ta thêm mà thôi.

Đã sống hai năm trong đau khổ và nhớ thương nên ông ta có thể thấu hiểu được nỗi đau của người khác.

Thôi thì hãy để cho một mình ông ta đau, hãy để cho Băng được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Băng đã có một tuổi thơ đau khổ và bất hạnh, Băng xứng đáng được sống bên cạnh người mình yêu.

Ông ta im lặng không lên tiếng, cũng không đáp lại lời Băng, ông ta đang chìm đắm vào trong nỗi đau của chính mình.

Đã hiểu rõ tình cảm của ông ta nên Băng cảm động rơi lệ.

Tuy rằng hơi tức giận vì ông ta đã dễ dàng giao mình cho người khác nhưng có được một người đàn ông yêu mình nhiều như thế, Băng không còn mong muốn và ước mong nào nữa.

Trên đời này, Băng không thể tìm kiếm được ai yêu mình bằng tấm lòng chân thật như ông ta.

Vòng tay qua cổ ông ta, chân co lên, trông Băng giống như một con thỏ con đang ôm một con sư tử.

Cấn nhẹ vào môi ông ta, Băng hôn giận bảo ông ta.

_Hóa ra trong lòng anh, em không hề quan trọng một chút nào nên anh mới không lưu luyến gì mà dâng tặng cho người khác đúng không ?.

Tay ông ta buông thõng, người đông cứng, trái tim đập loạn xạ trong lồng ngực.

Băng không biết rằng ông ta đã phải khó khăn lắm mới không chế được cảm xúc của bản thân để không gây ra những chuyện điên rồ.

Tại sao Băng không chịu hiểu mà cứ muốn treu đùa ông ta mãi ?

_Từ lần sau cô nên tránh xa tôi một chút, tôi không muốn bạn trai cô và cô cãi nhau vì tôi. Lần này coi như tôi không đứng khi dám mang cô vào đây trước mặt bao nhiêu người như thế.

Cố nén nỗi bi thương và lệ vào trong, ông ta giả vờ là mình không sao để nói chuyện bình thản với Băng.

Băng đọc được nỗi đau trong lòng ông ta.

Nhìn thẳng vào mắt ông ta, Băng mỉm cười.

_Anh đã gây ra tất cả mọi chuyện, bây giờ anh chỉ cần nói mấy lời xin lỗi là xong à ?

Không dám nhìn vào mắt Băng, ông ta run giọng hỏi.

_Cô muốn tôi làm gì ?

_Chịu trách nhiệm.

_Chịu trách nhiệm ?

_Đúng.

_Tôi không hiểu.

Ông ta cau mày, lòng lo lắng bất an.

Mặc dù mong muốn Băng và chàng kia cãi nhau và chia tay, nhưng chỉ cần nghĩ lúc nữa đây khi chuyện này đồn đến tai chàng kia, ngay sau đó chàng kia sẽ đến tìm Băng, cả hai sẽ cãi nhau và gây chiến.

Ông ta không muốn Băng bị tổn thương và rơi lệ vì mình.

Nếu có thể cứu vãn được mọi chuyện, vì Băng, ông ta sẽ cố mà làm.

_Cô nói đi, tôi phải làm gì ?

Giọng ông ta gần như là sắp đứt hơi, hình như ông ta không còn chịu đựng hơn được nữa rồi.

Băng thật ác khi cố tình đùa dai như thế.

Nhưng cũng phải cho ông ta hiểu được một phần nỗi đau mà vì ông ta, Băng đã phải chịu đựng trong hai năm khi luôn phải sống trong nghi ngờ và ghen tuông.

_Chỉ cần khi gặp thiên thần nhỏ của em, anh nhận anh là anh trai nuôi của em là được.

Từng mảnh linh hồn, trái tim của ông ta bay tan tác, ông ta không nghĩ là mình đang còn sống, mà thực sự mình đã chết rồi.

Anh trai !

Nước mắt trên khóe mi lại trực trào, lúc này ông ta rất muốn khóc.

Ông ta rất muốn nói rằng ngàn vạn lần ông ta không chấp nhận làm anh trai của Băng.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt to tròn và đen láy của vợ, ông ta thấy miệng mình khô đắng, ông ta không cất nên lời.

Hóa ra, ông ta cũng chỉ là một thằng hèn, một tên vô dụng, ngay cả vợ của mình cũng không giữ được, ông ta đâu xứng là một đấng nam nhi.

_ Thế nào, anh có chấp nhận không ?

Băng vẫn không buông tha cho ông ta, Băng phải làm cho ông ta khóc thét lên thì thôi.

_ Cô nghĩ rằng cậu ta sẽ tin cô sao ?

_ Anh yên tâm, Tuấn Khang rất yêu tôi, cũng rất biết nghe lời nên chỉ cần anh chịu nhận là anh trai nuôi của tôi là được.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc và vui sướng khi nhắc đến anh chàng tên là Tuấn Khang của vợ, ông ta đã hiểu ra một điều là nhất định Băng rất yêu cậu ta nên mới không cần dấu giếm cảm giác hưng phấn và thương yêu thể này.

Ông ta đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Cuối cùng ông ta đã thực sự mất Băng.

_ Được. Cứ làm theo ý của cô đi.

Băng cười nhạt.

_ Anh sẽ không hối hận chứ ?

Mặt ông tái nhợt, ánh mắt thất thần đau khổ tột độ, nỗi đau đang cào xé và dầy vò tâm can ông ta.

Môi mím chặt, ông ta đang đau đến chết đi sống lại nhưng vẫn cương quyết gặt đầu.

_ Không.

Băng nhảy xuống khỏi lòng ông ta, hung hăng đá mạnh vào chân ông ta, Băng cắn phần hét lên.

_ Hoàng Trọng Quân ! Tôi ghét ông !

Mấy lời nói không coi ông ta ra gì của Băng đã khiến nỗi đau, sự tức giận trong lòng ông ta bộc phát.

Túm lấy tay Băng, ông ta găm lên.

_ Cô còn muốn thế nào nữa ? Mọi chuyện tôi đều làm theo lời cô rồi. Hai năm qua tôi đã khổ sở, vất vả đi tìm cô, sống trong dằn vặt, nhớ thương, vì cô mà tôi không có một đêm nào ngon giấc, vì cô mà tôi không thể ăn cũng không thể nghỉ được gì. Tôi yêu cô, tôi phát điên lên vì cô. Hàng đêm tôi gọi thầm tên cô, mơ về cô, vì cô tôi đã sống không bằng chết, vì cô, tôi đã thay đổi chính mình. Còn cô thì sao ? Cô nói rằng cô yêu tôi, thích tôi, nhưng cô lại đi yêu một người khác. Ở trước mặt tôi, cô dám nói cô có tình cảm với tôi, sao cô không đóng cho đạt vai diễn của cô đi, sao cô dám đem tình cảm của tôi ra để đùa giỡn ? Khi cô thừa nhận là cô đang yêu, đang có tình cảm với một chàng trai khác, tôi đã đau khổ, và có cảm giác mình sắp bị giết chết không ? Đúng ! Tôi yêu, yêu cô nhiều đến nỗi không có cô, cả cuộc đời này của tôi có sống cũng không có niềm vui, có sống cũng không có sinh khí. Lẽ ra tôi nên dành lấy cô, tìm đủ mọi cách để chia rẽ cô và chàng trai kia, nhưng tôi không muốn trông thấy cô đau khổ, cô rơi lệ vì tôi. Tôi ngu quá, dại khờ quá phải không ?

_ Ha ha ha !

Ông ta cười như điên, nụ cười thê lương và âm ảm.

Nhìn ông ta cười, Băng bật khóc.

_ Tôi là một kẻ si tình ngu xuẩn. Hai chị em cô đã khiến tôi sống không bằng chết, đã biến tôi thành một kẻ máu lạnh. Bây giờ thì cô hài lòng rồi chứ ? Tôi hy vọng, hai năm qua tôi đã trả đủ số nợ mà tôi nợ cô rồi. Giữa hai chúng ta không ai còn nợ ai nữa.

_ Bốp !

Băng tức giận đánh cho ông ta một cái tát.

_Từ nay trở đi, em không muốn nghe anh nói câu chúng ta không nợ nhau nữa, cũng không muốn nghe anh phủ nhận mối quan hệ của hai chúng ta. Anh nên nhớ, anh có dùng hết cả cuộc đời này cũng không trả hết nợ cho em được đâu.

Cái tát của Băng không nhẹ nên gò má màu trắng hồng của ông ta hẳn rõ năm ngón tay của Băng.

Băng đúng là một cô gái táo tợn hết chỗ nói.

Chẳng những Băng đánh ông ta, chửi ông ta, thách thức ông ta, bắt ông ta phải chờ đợi mình trong hai năm, đến khi gặp lại ông ta chưa kịp hưởng trọn vẹn được cảm giác hạnh phúc và vui sướng, Băng còn cả gan dấn đầu cọt tình cảm của ông ta nữa.

Từ bé đến giờ chưa dám tát ông ta, thế mà nay, Băng dám tát ông ta. Băng không chỉ gây ra nỗi đau về thể xác, mà ngay tinh thần, lòng tự trọng và tự tôn của ông ta, Băng cũng dám đem ra để đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Ông ta dơ bàn tay phải lên, ông ta muốn dạy cho Băng một bài học, tuy rằng cái tát này không thể làm đau được ông ta, cũng không cho ông ta cảm giác gì nhưng nỗi đau tinh thần, sự dày vò và dày xéo trong trái tim, ông ta nhất định phải tính với Băng.

Khi bàn tay ông ta cách mặt mình mấy phân, Băng sợ hãi vội nhắm tịt mắt lại.

Băng tưởng rằng ông ta sẽ trút giận lên gò má tội nghiệp của mình nhưng chờ một lúc không thấy ông ta đánh mình, Băng hé mắt ra nhìn.

_Cô biến đi ! Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

Ông ta cảm phẫn hết lên như một người quân tử.

Ông ta vừa mới dứt lời, Băng lại hung hăng dơ tay của mình lên.

_Em đã nói là em không muốn nghe anh nhắc đến chuyện này nữa.

Lừ mắt nhìn Băng, ông ta trầm giọng.

_Cô lại định đánh tôi ?

Băng phồng mồm.

_Anh khỏi cần phải dọa, thích đánh thì em đánh, anh không có quyền cấm cản. Ai bảo anh mở miệng ra là đuổi em đi.

_Chẳng phải đây là điều mà cô muốn hay sao ? Lẽ ra cô phải cảm ơn tôi vì đã làm theo ý nguyện của cô mới đúng, sao cô còn dám trách tôi ?

Băng trề môi.

_Anh có ngốc quá không hả ? Nếu em vui mừng vì được anh đuổi đi, em đâu cần tức giận đánh anh làm gì ?

Ông ta không muốn cãi nhau và đôi co với Băng nữa.

Càng nói chuyện và ở cùng với Băng một chỗ, ông ta càng không khống chế được tình cảm của chính mình, ông ta không muốn hy vọng để rồi lại phải thất vọng.

Hai năm nhớ thương, hai năm mong chờ cuối cùng ông ta cũng không có được Băng.

Ông ta có thể trách được ai đây, có thể hận được ai đây, ông ta chỉ có thể trách chính bản thân mình.

Quay người, ông ta chậm chậm bước ra cửa.

_Hoàng Trọng Quân !

Băng gọi tên ông ta.

Đang đi ông ta dừng lại.

_ Cô muốn nói gì ?

_ Ông nói rằng ông sẽ chịu trách nhiệm ?

Người ông ta run lên, ông ta đang cố gắng gượng để không đánh Băng.

_ Đúng.

_ Đã đến lúc, ông thực hiện lời hứa của ông rồi.

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế.

Lúc này ông ta chỉ vừa mới nói là chấp nhận gặp người yêu mới của Băng, chấp nhận nói rằng mình là anh trai nuôi của Băng, chưa đầy mười phút sau, người đàn ông đó đã xuất hiện.

Phải chăng Băng đã cố tình sắp xếp sẵn từ trước ?

Lòng ông ta tê tái vì đau, ông ta không muốn khóc, không muốn tỏ ra yếu đuối nên giả vờ bình thản quay đầu lại nhìn Băng.

_ Người yêu của cô đã đến ?

Băng gật đầu.

_ Cô muốn tôi gặp cậu ta bây giờ ?

Băng lại gật đầu.

Ông ta không còn gì để nói nữa.

_ Nếu cậu ta đã đến thì hãy bảo cậu ta vào đi.

Băng đứng sát vào người ông ta, bàn tay nhỏ nhắn vuốt nhẹ lên má ông ta.

Tặng cho ông ta một nụ cười dễ thương và ngọt ngào của mình, Băng bảo ông ta.

_ Bây giờ ông hối hận vẫn còn kịp.

_ Cô lo cho tôi ?

_ Tại sao tôi phải lo cho ông ?

_ Nếu không lo cho tôi, cô đừng nhiều lời nữa. Có trò gì thì hãy diễn cho hết đi.

Lúc này ông ta rất lạnh, rất cô đơn, rất đau khổ, ông ta đứng cũng không còn vững nữa.

Không ngờ trên đời này, còn có nỗi đau lớn hơn cả cái chết.

Liếc nhìn ông ta một cái, Băng đi ra mở cửa.

Hai tiếng cộc cộc vang lên, cánh cửa được Băng mở rộng ra hai bên.

Giây phút này, ông ta mong mình hãy chết đi, hay có thể biến mất mãi mãi.

Ông ta không muốn đứng nhìn người con gái mà mình yêu đi ôm ấp một người con trai khác.

Chân ông ta bị chôn chặt xuống sàn nhà, ông ta đứng im, đứng thật thẳng, mắt ông ta nhìn trùng trùng ra cửa, mặt ông ta tái nhợt, ánh mắt vô hồn như một xác chết.

Một chàng trai cao khoảng một 1m72, có nụ cười thiên sứ, đẹp trai và phong độ, trên tay đang bế một đứa trẻ con hơn một tuổi.

Băng mỉm cười thật tươi, hai tay chìa ra phía trước, thằng bé cười toe toét, nó vội ôm lấy Băng, rồi bập bẹ gọi mẹ.

Thằng bé có nước da trắng hồng, mái tóc đen lơ thơ đang bay phất phơ trong gió, khuôn mặt xinh xắn, môi đỏ hồng như con gái, mắt đen huyền, đôi mắt của thằng bé giống hệt Băng.

Không cần phải nghĩ nhiều, ông ta cũng biết thằng bé kia nhất định là con trai của Băng.

Ông ta không dám tin, không muốn chấp nhận sự thật là Băng đã đi lấy chồng và đã có một đứa con trai hơn một tuổi cũng không được.

Nhìn họ mỉm cười, âu yếm nhìn nhau, ông ta cơ hồ chết ngất, mặt ông ta đã xám ngoét và xanh tái như tàu lá chuối.

Nắm tay chàng trai trẻ, Băng lôi lại gần ông ta.

_Làm quen với nhau đi !

Ông ta không còn cảm giác, cũng không biết mình đứng đây để làm gì, phải chăng ngay từ đầu mình đến đây là sai lầm, ngay từ đầu mình chấp nhận lời đề nghị của Băng là sai ?

Ông ta không biết, cũng không muốn hiểu.

Ông ta đau quá, đau đến nổi mồ hôi trên mặt đã tuôn ra đầm đìa.

Cảm giác lúc này là có hàng vạn hàng nghìn mũi kim đang đâm vào trái tim và cơ thể ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Băng thật độc ác và thật tàn nhẫn !

Băng đã đi lấy chồng, đã có con trai. Tại sao Băng không buông ta cho ông ta, không hiểu rằng, ông ta không thể chịu đựng nổi cảnh Băng tay trong tay với một người đàn ông khác, còn mang theo con của cả hai người nữa.

Chẳng lẽ Băng thật sự muốn ông ta giết chết chính mình, Băng mới vui, mới hả dạ, mới hài lòng để sống tiếp ?

Người thanh niên trẻ, mỉm cười chào ông ta.

_Chào anh ! Anh là Hoàng Trọng Quân ?

Cố giữ vững tinh thần và thái độ bình thản của mình, ông ta gật đầu.

_Đúng. Chào cậu !

Ông ta mong giờ hành hình này nhanh chóng chấm dứt, ông ta không còn chịu đựng được hơn nữa rồi.

Người thanh niên lạ liền trừng mắt nhìn ông ta, nụ cười trên môi biến mất.

Chỉ bằng hai động tác nhanh và gọn nhẹ, cổ áo của ông ta đã bị nắm chặt.

_Ông ta tên đều cằng, sao ông dám làm như thế hả ?

Ông ta tưởng người thanh niên ghen tuông vì chuyện mình dám hôn và vác Băng lên đây, nên im lặng không nói gì.

Hình như ông ta tình nguyện để cho cậu ta đánh.

_Dừng tay !

Băng hét lên.

_Nếu anh mà dám đánh anh ấy, thì từ sau anh đừng hòng mà đòi bé Tuấn Khang nữa, cũng đừng hòng mà đòi thằng bé yêu anh nữa.

Người thanh niên lạ vội thu tay về, cậu ta không dám đánh ông ta nữa.

Ông ta đau khổ, giá mà cậu ta cứ đâm thẳng vào mặt ông ta thì hay biết mấy, ít ra ông ta còn áp chế được nỗi đau trong lòng mình.

Nhưng ngay cả cơ hội này, Băng cũng cướp mất của ông ta.

_Anh đi đi. Ở đây không còn việc của anh nữa.

_Em đừng dễ tính như thế. Em nên để cho anh đánh cho anh ta một trận mới đúng.

_Hoàng Sơn ! Anh muốn chết ?

Người thanh niên Hoàng Sơn vội lùi thui đi ra khỏi phòng như một con chó con biết nghe lời chủ.

Cậu ta đúng là một người rất đáng yêu.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đầm đìa mồ hôi của ông ta, Băng lo lắng hỏi.

_Anh không sao chứ ?

Ông ta nghiêng chặt răng, môi mím chặt.

Nhìn Băng bằng ánh mắt căm phẫn và chán ghét, ông ta nhếch mép cười nhạt.

_Cô đã diễn đủ rồi chứ ? Tôi có thể đi được chưa ?

_Anh chỉ nói được như thế thôi sao ?

_Cô muốn tôi phải nói gì ? Nói rằng chúc mừng cô vì đã lấy được một ông chồng đẹp trai, dễ thương, yêu cô hết lòng và chúc mừng cô vì đã sinh được một đứa con trai xinh đẹp và đáng yêu hay sao ?

Ông ta gần như là hét lên.

Phẫn nộ, tức giận trong lòng ông ta lúc này giống như là sóng trào.

Nếu không phải vì Băng đang bế thằng bé trên tay, ông ta sợ rằng mình đã đánh Băng.

_Cô thật tàn nhẫn, thật độc ác. Thấy tôi khổ sở thế này, chắc là cô đã hài lòng, đã mãn nguyện rồi chứ ? Dù tôi hận không thể giết chết cô, cũng không thể đánh cô, chửi cô, nhưng tôi vẫn chúc phúc cho cô.

Mặt ông ta càng ngày càng tái, ánh mắt thất thần đau khổ, ông ta ôm lấy ngực, người lao đảo, ông ta muốn ngã quỵ.

Băng mắt đỏ hoe, vội đỡ lấy ông ta, Băng dịu dàng bảo.

_Anh đi vào trong nghỉ ngơi đi.

Ông ta lạnh lùng hất bỏ tay Băng ra khỏi vai.

_Cô biến đi ! Xin cô đừng giả vờ mình là người thanh cao nữa, cô đã có chồng rồi, tôi không muốn lúc nữa chồng cô quay lại đây, anh ta lại trách mắng tôi.

_Anh nói đủ chưa ?

Băng hét lên.

Ông ta kinh ngạc nhìn Băng.

Lẽ ra người phải quát, phải hét ở đây là ông ta mới đúng.

Băng lấy quyền gì, tư cách gì mà hét ông ta ?

Từ lúc Băng xuất hiện cho đến tận bây giờ, toàn là Băng gây đau khổ và chọc ngoáy vào nỗi đau của ông ta, ông ta chưa hề làm gì Băng cả.

Trong mắt Băng, ông ta chắc chỉ là bọt khí.

Chuyển bằng bế đang mỉm cười trong tay mình ra trước mặt ông ta, Băng bực mình bảo.

_Anh bế lấy con đi !

Ông ta buông thõng tay, mắt mở to nhìn Băng, mồm há hốc, ông ta sững sờ không nói nên lời.

_Anh bị điếc hay sao thế hả ? Em bảo anh bế con đi !

Thằng bé rất khôn, mặc dù chưa từng gặp ông ta, nhưng nó vẫn dơ tay đòi bế.

Vô thức, ông ta đón lấy thằng bé.

Thằng bé tặng cho ông ta một nụ cười thật dễ thương.

Ông ta hết nhìn Băng, rồi lại nhìn thằng bé.

Ông ta không hiểu ra làm sao cả.

Nhìn vẻ mặt sùng sốt đến nỗi đại đi của ông ta, Băng vừa buồn cười vừa tức giận.

_Anh còn ngờ ngác gì nữa, thằng bé Tuấn Khang này là con trai của anh. Anh thử tính xem thằng bé hơn một tuổi rồi, em rời xa anh được hai năm, chắc anh không ngờ đến nỗi tin rằng em có thể lấy chồng ngay và sinh ra thằng bé này đây chứ ? Người đàn ông lúc này là anh trai họ của em, anh ấy rất thương em và thằng bé. Sau khi biết anh là bố của thằng bé, anh ấy tưởng anh là kẻ bạc tình nên mới muốn dạy cho anh một bài học.

Băng roi lệ, nhìn ông ta bằng ánh mắt thương yêu, bằng ánh mắt nồng cháy, Băng tin rằng, ông ta nhất định sẽ hiểu và sẽ tin những gì mà mình nói.

Mắt ông ta đỏ hoe, khuôn mặt tái nhợt và xám ngoét dần có sức sống.

Nhìn thằng bé bi ba bi bô trong vòng tay mình, ông ta đã roi lệ.

Ông ta không dám tin, cũng không dám mong rằng ngày được gặp lại Băng, ông ta còn có một đứa con trai hơn một tuổi.

Nếu đây là sự thật, ông ta không còn mong muốn và ước mơ nào nữa.

Dơ thằng bé lên trên cao, ông ta ngắm nhìn thật kĩ khuôn mặt của thằng bé.

Thằng bé có đôi mắt, có chiếc mũi nhỏ xinh của Băng, còn đâu khuôn mặt giống ông ta y như đúc.

Nhìn thằng bé cho ông ta cảm giác ấm áp, hạnh phúc và bình yên.

Từ tận sâu thẳm trong lòng mình, tình cảm cha con đang mãnh liệt trào dâng.

Ôm thằng bé vào lòng, ông ta nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt hạnh phúc và trong suốt lăn dài trên má.

Cuối cùng ông ta cũng tìm thấy hạnh phúc của cuộc đời mình, tìm thấy tình yêu mà ông ta đã đánh mất.

Trong gia đình ông ta vừa xuất hiện thêm một thành viên mới là thằng bé Tuấn Khang này đây.

Ông ta không đánh mất thứ gì cả, mà ông ta vừa tìm thêm được một nguồn sống mới cho mình.

Dang rộng vòng tay, ông ta dịu dàng gọi Băng.

_Lại đây !

Quệt nước mắt trên má, Băng chạy lại ôm chầm lấy hai cha con.

Ông ta hôn má thằng bé, dụi đầu vào cổ thằng bé khiến thằng bé cười như nắc nẻ, mũi ông ta hít lấy hương thơm mùi sữa non trên cơ thể thằng bé.

Thằng bé này là con của ông ta và của Băng, từ nay cho đến mãi mãi về sau, ông ta sẽ yêu thương và trân trọng họ suốt đời.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Trái Ngang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.